

Giới thiệu Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc

Thể loại: 1vs1, 2S (sạch + sủng), cung đấu, gia đấu, HE

Converter: ngocquynh520

Editor: tuyên xù

Đường đường là linh hồn thời hiện đại, công chúa Thủy Nguyệt Quốc, thế nhưng lại thành một tiểu thiếp? Tiểu thiếp thì là tiểu thiếp đi, đã thế lại còn không được sủng ái? Không được sủng ái thì cũng thôi đi, thế nhưng lại bị ném đi làm hạ nhân?!

Hừ, con cọp không phát uy, ngươi coi tỷ là hello kitty? Tỷ muốn tạo phản!

Kết quả là:

"Vương Gia có lệnh, Yến Cơ dâng trà!"

Một nữ nhân nào đó ngoan ngoãn đồng ý nhưng hạ thuốc xô vào trong trà.....

"Vương Gia có lệnh, Yến Cơ thị hầu hạ thay quần áo!"

Một nữ nhân nào đó ngoan ngoãn đồng ý nhưng lại rắc phấn ngửa ở bên trong y phục.....

Đấu bà bà (mẹ chồng), trừng trị chị em dâu, chinh bày thiếp, đề phòng tính kế. Nàng chơi đùa rất thuận buồm xuôi gió, nhưng phu quân lại nhảy xuất hiện trước mặt, "Đi theo ta!"

Một tờ hưu thư ném vào mặt một nam nhân nào đó, "Ta muốn ly hôn!"

Mặt một nam nhân nào đó tối sầm lại: "Không được!"

Nàng "Phi" một cái, khinh thường nói, "Ngươi là nam nhân đẹp mắt? Là nam nhân có tiền?"

Một lúc lâu sau, một nam nhân nào đó lẳng lơ vẫy tay một cái, làm một tư thế, vỗ tay một cái, vô số rương vàng châu báu được đám người hầu mang vào phòng của một nữ nhân, cười rất phong tao, "Ta khó coi? Ta không có tiền?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Công chúa đào hôn

edit: tuyên xù

Thiên hạ hiện nay, Thủy Nguyệt Quốc, Tề Quốc, Lương Quốc tam phương chia cắt, tạo thành thế chân vạc, Tam quốc trong lúc đó, mặt ngoài bình an vô sự, kì thực khuynh hướng ngầm đã bắt đầu khởi động. Tề Quốc những năm gần đây với chính sách từng bước xâm chiếm nhanh chóng lớn mạnh, rất có thể trở thành bá chủ mảnh đại lục này.

Hoàng cung Thủy Nguyệt Quốc

Màn che lụa mỏng bao phủ trong cung điện, chợt thấy một ánh sáng màu trắng hiện lên, trong vầng sáng một lão giả râu tóc phấp phới như ẩn như hiện.

Người trên giường mí mắt nửa mở, dường như tỉnh lại không phải là tỉnh, cau mày nhìn lão nhân mặt mũi hiền lành, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy rất quý giá.

"Ngươi là ai? Vì sao xuất hiện nhiều lần trong mộng của ta?"

Lão giả chậm rãi mở miệng: "Yến Vũ Nhi, ta là tổ tiên Yến thị của ngươi, biết được ngươi là người Yến thị ở năm 2012 gặp một cuộc kiếp nạn sống lại tới đây, mà ngươi là người duy nhất được chọn để hóa giải kiếp nạn lần này. Ngươi nhất định phải thay đổi số mạng đời này, kiếp nạn trong tương lai tự nhiên có thể hóa giải."

Yến Vũ Nhi nửa tin nửa ngờ, cau mày nói:

"Thay đổi số mạng? Làm sao thay đổi?" Trong lòng nàng khẽ động, mình cũng đã sống lại, còn có cái gì không thể xảy ra chứ?

Lão nhân vuốt chòm râu, khẽ lắc đầu: "Thiên Cơ Bất Khả Lộ!"

Yến Vũ Nhi nóng nảy, nói chẳng bằng với chưa nói, lại còn mỗi ngày đi vào giấc mộng quấy nhiễu thanh tịnh của nàng, thật là đáng ghét!

Lão nhân giống như nhìn ra tâm tư của nàng, cười nói: "Nhớ kỹ một điểm, lấy việc hỏi nhiều hỏi tâm của ngươi!"

Yến Vũ Nhi còn muốn hỏi nữa, đã thấy kim quang chợt lóe, lão nhân liền biến mất vô tung rồi.

"Công chúa, công chúa, ngài lại mơ thấy ác mộng?" Liễu Như lo lắng kêu lên, một năm qua, công chúa thường xuyên mơ thấy ác mộng.

Yến Vũ Nhi bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, phát hiện mình đã ngồi dậy trên giường, mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán, Liễu Như đang lo lắng trấn an nàng.

"Không có việc gì, nằm mơ mà thôi!" Yến Vũ Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, cố gắng làm cho giọng điệu nhàn nhạt.

Nàng sống lại quả thật là chuyện đã xảy ra, kiếp trước Yến gia gặp phải khó khăn cũng đúng, lão nhân râu bạc nói chỉ có nàng mới có thể hóa giải, chẳng lẽ nói, trận kiếp nạn kia cũng không lấy cái chết của mình mà kết thúc, vẫn đang càng ngày càng nghiêm trọng sao?

Nếu như vậy, cứ dựa theo lời lão nhân nói mà làm đi, chỉ là nàng phải làm thế nào mới có thể thay đổi số mạng?

Gần đây hoàng huynh định cho mình định một cửa hôn sự, nàng sẽ phải xuất giá!

Yến Vũ Nhi mờ to mắt, giờ phút này chẳng lẽ chính là một cơ hội xoay chuyển?

"Liễu Như, ta không muốn gả cho Công Tôn Chiến!" Nàng bỗng nhiên nói, "Nếu như ta muốn rời khỏi hoàng cung, ngươi có đi theo ta hay không?"

"Cái gì? Công chúa ngài muốn. đào hôn?" Liễu Như há to miệng, gương mặt nhìn nàng, hoàn toàn không dám tin lời của nàng.

"Xuyt ~" Yến Vũ Nhi ý bảo nàng im lặng.

Công Tôn Chiến là do Hoàng đế đương nhiệm —— hoàng huynh của nàng Yến Thăng vì nàng xem xét chọn lựa vị hôn phu đúng mực, được người ta gọi là đệ nhất mỹ nam của Thủy Nguyệt Quốc, đại tướng quân uy vũ, có quyền thế.

Nhưng hán, thế nhưng hán có ý đồ vô lễ với nàng, thật sự là to gan lớn mật!

Nếu nàng dựa theo ý nghĩ của mình, không gả cho Công Tôn Chiến, số mạng đời này có thể thay đổi hay không?

Nàng vốn định lặng lẽ rời khỏi đây một mình, nhưng nếu mình đi, Liễu Như thì sao? Một năm qua nha đầu này đối xử cực tốt với nàng, trong lòng nàng rất là không tha.

Liễu Như sững sờ, ngẩng đầu thấy ánh mắt kiên định của nàng, trong lòng rất lo lắng. Nhưng công chúa là chủ tử của nàng!

"Công chúa, cầu xin ngài mang theo nô tỳ đi, đi ra ngoài, thế nào cũng cần người chăm sóc ngài, nô tỳ muốn đi theo ngài mãi mãi!" Liễu Như bùm một cái quỳ xuống, rất sợ Yến Vũ Nhi bỏ lại nàng.

Yến Vũ Nhi cười, nàng cũng rất thích Liễu Như.

Liễu Như ở trong cung cảnh đời gì mà chưa từng thấy qua, rất nhanh trấn định tinh thần, nghĩ đến một vấn đề: "Công chúa, bên ngoài nhiều cung nữ mà như vậy, còn có thị vệ tuần tra, chúng ta phải làm sao mới tránh được bọn họ?"

Yến Vũ Nhi cúi đầu suy nghĩ, chốc lát sau ánh mắt sáng lên: "Chúng ta dương đông kích tây*!"

*Trong 36 kế, dương đông kích tây ở trong cuộc sống thực tế được đề cập với tần suất vô cùng cao, nó lấy động tác giả bắt nạt địch, che dấu chủ lực trước rồi mới ra tay. Nói rõ ra là đông, kỳ thật kích tây. Kế dương đông kích tây, tuy nhiên từ lâu đã bị các thế hệ Quân Sự Gia biết rõ, cho nên khi sử dụng nhất định phải phòng chừng đoán tình huống của địch quân.

Yến Vũ Nhi kéo Liễu Như lại gần hơn, khẽ sát vào lỗ tai của nàng nhỏ giọng phân phó: "Trong cung nước Ngự Thiện Phòng dùng là Ngọc Tuyền Sơn đặc biệt đưa tới, mỗi ngày vào giờ dần, xe đưa nước sẽ đến, chúng ta chỉ cần trước khi xe kia chạy tới Ngự Thiện Phòng, sau đó nghĩ biện pháp trà trộn vào là được. Ngươi nhanh chóng đi tìm một vài quần áo giản dị, như vậy đi ra ngoài sẽ không dễ dàng bị người phát hiện."

Nàng càng nghĩ càng hưng phấn, nhiều thùng không như vậy, giấu hai người còn không dễ dàng?

Liễu Như nhìn mặt mày hớn hở của nàng, biết nàng là muốn làm thật, do dự chốc lát rồi mới gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, hai người thay quần áo xong, Yến Vũ Nhi tháo hết đồ trang sức rầy rà xuống, nhìn cách ăn mặc giản dị trong gương, lòng bàn chân dẫm lên đáy giày vải bông mềm, đây là nàng ăn theo hình thức kiếp trước sai người làm, thật là ấm áp hơn guốc gỗ kia nhiều.

Nhìn một hồi lâu, nàng hài lòng gật đầu cười nói: "Như vậy nhẹ nhàng hơn nhiều."

"Nhìn thế này, thật sự công chúa không khác mấy bách tính bình thường." Liễu Như cảm thấy mới mẻ, cũng không còn khản trương nữa.

"Xuyt! Từ giờ về sau, không thể gọi công chúa nữa." Yến Vũ Nhi nhắc nhở, suy nghĩ một chút lại nói, "Chúng ta là tỷ muội, người gọi ta tỷ tỷ đi."

"Công chúa, nô tỳ không dám!" Liễu Như vội vàng quỳ xuống đất, bị Yến Vũ Nhi ngăn lại nói: "Còn nữa, đừng động một chút lại quỳ xuống, ta không thích."

Liễu Như không cách nào, nghĩ tới thật sự phải xuất cung rồi, quả thực không thỏa đáng lắm, liền đáp ứng.

Hai người xách bao quần áo, sau đó chia nhau hành động.

.....

"Đi lấy nước, nhanh, cứu hỏa!" Ở phía xa truyền đến một trận la hét, sau đó liền nghe được một trận tiếng bước chân dồn dập, một mảnh ồn ào.

Yến Vũ Nhi giương miệng cười cười, Liễu Như này làm việc coi như nhanh nhẹn gọn gàng. Đợi tiếng ồn ào đi xa, nàng lặng lẽ chạy ra cửa, theo chân tường tìm được Liễu Như núp trong bóng tối, hai chủ tớ thừa dịp bóng đêm chạy thật nhanh ra khỏi Phi Sương Mông.

Vốn là bọn thị vệ tuần tra có lẽ đều đi cứu hỏa rồi, hai chủ tớ cũng không gặp người nào, một đường đi về phía tây.

Phi Sương Mông cách Ngự Thiện Phòng khá xa, hai người vội vàng đi thật lâu, cuối cùng cũng sắp tới rồi.

"Đứng lại, là ai?" Chợt một tiếng quát lớn vang lên sau lưng, trong lòng hai người hơi hồi hộp một chút, chỉ thấy mấy tên thị vệ bước qua đây.

Trốn là không kịp nữa rồi, Yến Vũ Nhi đành phải xoay người lại, cúi đầu làm bộ như sợ hãi.

"Là Nhuế thủ lĩnh à! Hai nô tỳ là người hầu hạ bên cạnh Hoa quý nhân, quý nhân dậy sớm nên đói bụng, sai chúng ta đi Ngự Thiện Phòng lấy chút đồ ăn." Liễu Như nhanh trí, suy nghĩ tìm từ diễn đạt. Hoa quý thân mang thai, ăn nhiều một chút cũng là hợp tình hợp lý. Hai người bọn họ ăn mặc bình thường, nói là bị sai đi lấy đồ ăn cũng là hợp tình hợp lý.

Nhuế thủ lĩnh nghi ngờ quan sát hai người, cau mày nói: "Lấy đồ ăn cần mang theo bao quần áo sao?"

Trong lòng Yến Vũ Nhi căng thẳng, cái khó ló cái khôn: "Những nam nhân như các người thì biết cái gì? Mới sáng sớm, mọi người trong Ngự Thiện Phòng còn chưa tỉnh dậy đây. Quý nhân chúng ta thường xuyên làm phiền người ta, thế nào cũng phải bày tỏ một chút, liền thu thập một vài xiêm áo đồ trang sức không dùng nữa thưởng cho họ, nếu không tin người cầm nhìn đi!"

Nói qua nàng kéo bao quần áo trên người Liễu Như ném qua, Nhuế thủ lĩnh mở ra nhìn, quả thật như lời nàng nói, bên trong trừ vài bộ quần áo và đồ trang sức, không còn cái khác.

"Thấy rõ?" Yến Vũ Nhi đoạt bao quần áo buộc lại.

"Cung nữ người thật là ——" hắn còn chưa nói cái gì đấy. Muốn rằng nàng trở về, ngẩng đầu nhìn lại ngây ngẩn cả người.

Cung nữ này sao lại giống.

Bốn mắt nhìn nhau, Yến Vũ Nhi chợt nhớ lại, một năm trước hình như từng gặp hắn một lần. Thầm nói không xong rồi.

"Nhìn gì vậy? Chúng ta có thể đi chưa?" Ánh mắt nàng sắc bén quét về phía hắn, cảnh cáo tràn trề.

"À? Ồ!" Nhuế thủ lĩnh phục hồi tinh thần, khôi phục bình tĩnh, mặc kệ nàng muốn làm gì, hắn đều không muốn lật tẩy nàng.

"Công. Đường trong cung phức tạp, các người đừng đi nhầm đường!" Suýt nữa gọi ra, hắn vội vã lui sang một bên tránh ra.

Sợ bóng sợ gió một hồi, bước nhanh đi thật là xa, Yến Vũ Nhi mới dám quay đầu lại, Nhuế thủ lĩnh đã mang theo thị vệ rời khỏi.

"Nguy hiểm thật!" Liễu Như vỗ vỗ ngực, thở một hơi, vừa rồi thật sự nàng bị hù chết.

"Đi mau, hắn nhận ra!" Yến Vũ Nhi thúc giục.

"Cái gì? Vậy tại sao hắn không." Liễu Như kinh ngạc nói, lại bị cắt đứt: "Người muốn bị bắt trở về sao?"

Liễu Như vội vàng che miệng, Yến Vũ Nhi nhìn bộ dáng của nàng, giận dữ liếc mắt nhìn nàng một cái. Nàng (Yến Vũ Nhi) làm sao có thể nói cho nàng (Liễu Như) biết, lần đó Công Tôn Chiến có ý đồ vô lễ, chính là Nhuế thủ lĩnh cứu nàng.

Chạy tới Ngự Thiện Phòng, thời gian vẫn còn sớm, xe đưa nước còn chưa tới, hai người lặng lẽ nấp dưới một gốc cây hòe lớn, thân cây thô to vừa vịn che kín hai người, cộng thêm lùm cây dài cỡ nửa người, coi như trời sáng cũng không có ai chú ý tới họ.

Hai người lẳng lặng chờ đợi, thời gian giống như dừng lại, một chút tiếng động cũng không có, đầu mùa xuân se lạnh, khí lạnh phả lên mặt rất đau, hai người lại hồn nhiên không nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hoạt động bí mật

edit: tuyền xù

Một trận âm thanh "Đình đình đang đang" thanh thúy vang lên, Yến Vũ Nhi vốn sắp ngủ thiếp đi, nghe được tiếng động vội vàng cảnh giác ngẩng đầu lên.

"Công chúa, xe tới rồi!" Liễu Như khẽ sát nàng, nhỏ giọng nói.

Một con bò xe chở nước chậm rãi đến gần, trên xe xếp thật ngay ngắn chính tề mười mấy cái thùng gỗ lớn, bên trong hẳn là nước từ Ngọc Tuyền Sơn đặc biệt chở tới đây rồi.

Trái tim Yến Vũ Nhi đập thình thịch nhanh hơn, chỉ cần có thể thuận lợi chui vào, là có thể tránh thoát nanh vuốt ma quỷ của Công Tôn Chiến rồi.

Xe chở nước dừng lại, xuống xe là một người còn trẻ tuổi tên Tiểu Hòa, tiếp đó liền có mấy ma ma thái giám trung niên tiến đến, mấy người hợp lực đỡ thùng xuống, lại lấy thùng không hôm qua ra, mấy người vừa cười vừa nói, cùng nhau đi vào Ngự Thiện Phòng.

Âm thanh dần dần xa, Liễu Như thò đầu ra nhìn, không có một bóng người, xem ra sẽ không lập tức ra ngoài.

Hai chủ tớ nhìn nhau, nhẹ nhàng lặng lẽ chui ra từ phía sau câ, mò tới bên cạnh xe bò.

"Công chúa, cái thùng gỗ này trông không!"

Liễu Như mở nắp một thùng gỗ ra, mừng rỡ kêu lên.

Yến Vũ Nhi vui mừng, Liễu Như đỡ nàng lên xe bò, chui vào trong thùng gỗ, mình cũng vào, may mà thùng gỗ khá lớn, hai người bọn họ trốn ở bên trong vẫn không tỉnh là quá chật, chỉ là lúc đập nắp lên lại thì có chút kìm nén sợ hãi luống cuống, Liễu Như hé nắp ra để lộ một khe hở, muốn cho Yến Vũ Nhi không cần phải kìm nén sợ hãi luống cuống.

"Mau dậy lên, đừng để người ta phát hiện!" Đây là thời khắc mấu chốt, chỉ cần kìm nén đến lúc ra khỏi cửa cung sẽ không sợ nữa rồi.

Nơi xa đã truyền đến tiếng bước chân, Liễu Như vội vàng đẩy nắp thùng lại, một khe hở nhỏ cũng không dám để.

Chợt, hai người biến sắc, một tay đụng vào vách thùng, hình như muốn chuyển xuống tiếp.

"Trịnh Nhị, người còn nhỏ tuổi thì quên chuyện sao? Có thể không bằng cha người, thùng bên kia đều là thùng không ngày hôm qua." Tiếng phụ nhân truyền đến.

"O, thật là!" Rốt cuộc cái tay kia cũng rời khỏi vách thùng. "Mấy vị ma ma, cũng chỉ còn dư lại hai thùng này, chúng ta chuyển nhanh lên một chút, mấy vị có thể nghỉ ngơi sớm một chút!"

"Miệng tên tiểu tử người thật ngọt!" Sau đó liền nghe được tiếng người đi xa.

Yến Vũ Nhi rốt cuộc cũng được thở phào nhẹ nhõm, thân thể cũng đã xụi lơ, nếu bị phát hiện, nàng sợ là đừng nghĩ xuất cung nữa.

Kế tiếp coi như thuận lợi, lúc ra khỏi cửa cung, đúng lúc gặp phải thời gian thủ vệ thay ca.

Một thủ vệ ngăn xe lại, chỉ nghe một tiếng nói quen thuộc: "Nhất định phải tra xét kỹ lưỡng, thôi, ta tự mình tới."

Nhuế Minh? Hắn đuổi kịp tới đây rồi hả? Hiện tại sẽ thả nàng rồi đi sao?

Trong thấp thòm, liền nghe bánh xe chuyển động, Yến Vũ Nhi thở phào nhẹ nhõm, tràn đầy cảm kích với Nhuế Minh.

Xe bò dần dần xóc dừ dội hơn, có lẽ là ra khỏi thành, lúc này Liễu Như mới dám nhẹ nhàng đẩy nắp thùng gỗ ra một chút.

Sắc trời còn chưa sáng lắm, trên đường không có người đi đường nào khác, ngoại trừ tiếng đình đình đang đang của xe bò, chính là tiếng chim hót tiếng côn trùng kêu vang, hẳn là an toàn rồi.

Xóc nắp thùng lên, Liễu Như đứng dậy. Trịnh Nhị đánh xe phía trước nghe được tiếng vang, quay đầu nhìn lại, nhất thời bị dọa sợ không nhẹ.

"Dừng xe!" Liễu Như dứt khoát hô, bộ dạng này của hắn, cũng đừng chạy xe tới đây vách núi chứ.

Trịnh Nhị vội vàng ghì chặt dây cương, từ càng xe xuống, đề phòng nhìn Liễu Như trước mặt.

"Tỷ tỷ, có thể đi ra!" Liễu Như cúi đầu nhẹ giọng nói.

Đột lúc Trịnh Nhị thấy rõ trong thùng còn một vị nữ tử nữa thì càng sợ ngây người: "Ngươi Các ngươi vào lúc nào?"

Hắn cực kỳ khẩn trương, ngón tay chỉ vào hai người cũng đã run rẩy. Lúc này trời vẫn còn đen, lại là vùng hoang vu, đừng gặp được cái thứ gì dơ bẩn mới đúng!

Một luồng không khí trong lành lao vào trong mũi, dù lạnh nhưng Yến Vũ Nhi lại cảm thấy không có cảm giác nào có thể tuyệt vời hơn cảm giác này, nàng cảm thấy trong không khí còn mang theo một mùi vị ngọt ngào.

"Ngươi gọi là gì?" Liễu Như chỉ sợ tiếng kêu to của hắn đưa người tới.

"Liễu Như!" Yến Vũ Nhi nói, cười cười với Trịnh Nhị: "Vị tiểu ca này đừng sợ, chúng ta không có ác ý! Chỉ là muốn xe ngươi thuận đường chở đi mà thôi, ngươi có thể nói cho ta biết đây là chỗ nào không?"

Trịnh Nhị cẩn thận quan sát một hồi, tâm niệm xoay nhanh. Hai cô nương nhìn rất quen mặt, mặc dù quần áo đơn giản, nhưng vải vóc không kém. Xe bò của hắn chỉ dừng lại ở Ngự Thiện Phòng, chẳng lẽ là cung nữ trốn đi?

Nghĩ tới đây, Trịnh Nhị liền yên tâm, trên mặt hiện lên nụ cười nói: hai vị tỷ tỷ muốn đi đâu, nếu không ta chở các ngươi một đoạn đường?"

Yến Vũ Nhi vui mừng, thẳng thắn nói: "Như vậy rất tốt, ngươi chỉ cần đưa chúng ta đến thị trấn gần đây là được."

Hiện tại các nàng cần phải đi tới thị trấn để tìm một chiếc xe ngựa, nếu chỉ dựa vào hai chân của bọn họ, còn chưa đi được mấy dặm, sợ rằng đã bị người tìm được. Qua nửa canh giờ nữa, chắc hẳn trong cung sẽ phát hiện nàng mất tích.

"Được rồi! Hai vị cô nương ngồi vững, ngoài mười dặm có Hy Thủy trấn, ta liền đưa các ngươi tới đó." Trịnh Nhị sáng khoái đáp ứng, nói xong ngồi lên càng xe, sau đó cho xe chạy nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Anh hùng cứu mỹ nhân

edit: tuyền xù

"Một đám ăn hại! Sao có thể không thấy công chúa nữa chứ?" Yến Thăng tức giận, một bình hoa to cứ như vậy ném về phía tiểu thái giám báo tin.

Tiểu thái giám không dám tránh, đập ngay vào cái trán, máu tươi chảy ròng. Cũng đành phải chịu đựng, tiếp tục bẩm báo: "Hồi hoàng thượng, theo lời thị nữ thân cận bên cạnh công chúa, công chúa đặt gối đầu ở trong chăn, tối hôm qua cũng không phát hiện khác thường, giờ nào sáng nay (từ 5 giờ đến 7 giờ sáng) thị nữ mới phát hiện."

"Khốn kiếp, còn không mau đi tìm!" Yến Thăng không kiềm chế được tức giận, "Đề Vũ Lâm vệ, Cửu Môn Đề Đốc mau đi tìm, nếu tìm không được, để toàn bộ bọn họ mang đầu tới gặp ta!"

Tiểu thái giám cúi đầu nom nóp lo sợ đi ra ngoài, đụng vào một người trước mặt, cũng là đại tướng quân Công Tôn Chiến, toàn thân tỏa ra hơi lạnh làm cho hắn run rùng mình một cái.

Công Tôn Chiến bước nhanh vào trong, lớn tiếng nói:

"Hoàng thượng! Mạt tướng nghe nói Nhạc Bình công chúa mất tích, có chuyện này không?"

Ngay cả hành lễ hắn cũng quên, hoàng thượng có chút không vui, lại không có tâm tư để so đo, quay về ngồi vào ghế rồng.

Ngoài tức giận ra, hắn càng lo lắng hơn là tình cảnh của nàng, nghe nói chỉ có một thị nữ đi theo Vũ Nhi, nếu gặp phải phiền toái thì phải làm sao?

Nàng thật sự là quá tùy hứng, nếu quả thật không muốn gả cho Công Tôn Chiến, hắn cũng sẽ không khăng khăng ép buộc ý nguyện của nàng, hắn chỉ muốn cô muội muội này trải qua cuộc sống hạnh phúc mà thôi.

Công Tôn Chiến nắm chặt tay thành nắm đấm, thành khẩn nói: "Hoàng thượng, mặt tướng nghe nói chuyện này, lòng như lửa đốt, Nhạc Bình công chúa và mặt tướng có hôn ước, mặt tướng cầu xin mệnh lệnh, muốn ra cung tìm kiếm công chúa, nhất định có thể đưa nàng an toàn trở về."

Yến Thăng liếc nhìn hắn một cái, lòng có băn khoăn, nhưng vào lúc này, không có người nào thích hợp hơn Công Tôn Chiến. Nhìn khắp Thủy Nguyệt Quốc, chỉ có Công Tôn Chiến là có năng lực nhất, dưới tay hắn có binh lực rộng, chắc hắn rất nhanh có thể tìm được.

Nghĩ tới đây, hắn gật đầu nói: "Vậy thì tốt, chuyện này trầm liên giao cho ái khanh!"

Đến Hy Thủy trấn, người đánh xe trẻ tuổi tốt bụng giúp Yến Vũ Nhi mượn chiếc xe ngựa, vẫn không quên dặn dò hai câu.

"Hai vị cô nương, nữ tử xuất môn có nhiều bất tiện, các người phải cẩn thận chút! Túi này vừa được đổ đầy nước, mang theo uống trên đường đi." Người trẻ tuổi đưa ra một túi nước da trâu, nhìn Yến Vũ Nhi nhận lấy, mở ra uống một hớp, mặt cũng đã cười cong rồi.

Bánh xe chuyển động, xe ngựa chạy ra khỏi Hy Thủy trấn, một đường chạy nhanh.

Liễu Như chợt chống đầu, gắng gượng giữ vững tinh thần.

"Chủ tử, đầu nô tỳ choáng váng."

Yến Vũ Nhi nhìn bộ dáng không còn hơi sức của nàng, chợt nghĩ đến gì đó, trong bụng lo lắng.

Lần này chạy trốn cực kỳ thuận lợi, Nhuế thủ lĩnh kia có lẽ biết nguyên nhân nàng chạy trốn, làm bộ như không biết thì cũng thôi đi, người đưa nước này cũng vốn thế lại không quen nhau, làm sao có thể tốt bụng như vậy, rõ ràng có bẫy.

"Dừng xe!" Nàng lớn tiếng kêu.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Yến Vũ Nhi xóc màn xe lên, quả nhiên nhìn thấy Trịnh Nhị vốn không nên ở chỗ này lại đang hai tay ôm ngực, cười như không cười nhìn họ.

"Người bỏ thuốc chúng ta? Rốt cuộc muốn làm gì?" Yến Vũ Nhi cố gắng trấn định, dần dần cảm thấy đầu có chút choáng váng.

"Cô nương từ trong cung ra ngoài, chắc hẳn nhất định mang theo bên người không ít tài vật." Mắt hắn tỏa ra ánh sáng như sao, làm Yến Vũ Nhi âm thầm cắn răng.

Nàng thật sự là quá dễ dàng tin tưởng người khác, kiếp trước bị một bài học kinh nghiệm còn chưa đủ sao? Người người tin tưởng nhất, lại là đối thủ một mắt một còn với mình trên phương diện buôn bán! Hôm nay lại vẫn không có tiên bộ.

"Được, tất cả đều cho người!" Yến Vũ Nhi kéo bọc quần áo trên người Liễu Như qua, "Thuốc giải!" Nàng muốn cố gắng hết sức nói điều kiện với đối phương.

"A, khó mà làm được! Nếu trên đường các người chạy, lại đi báo quan, không phải ta chờ bị bắt sao?" Hắn đánh xe bò quá mức dễ thấy, hắn cũng không ngu muốn chờ bị bắt, cho nên mới chạy xa như vậy rồi mới xuống tay.

"Dáng dấp không tệ, quả nhiên là trong cung ra ngoài, nếu tìm một vài thanh lâu tốt, hoặc nhà quyền quý nào đó muốn nạp thiếp thất, mới có thể bán được giá tốt!" Người nọ không có ý tốt tính toán.

Yến Vũ Nhi hận đến nghiến răng, vén váy lên, nhảy xuống xe ngựa ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Trong lúc hoảng loạn té ngã trên đất, một trận đau đớn truyền đến, nhưng nàng lại không để ý tới, bò dậy chạy tiếp.

Vẫn ôm một hi vọng, nàng vừa chạy vừa kêu cứu: "Cứu mạng ~ cứu mạng!" Hi vọng ai đó có thể nghe được.

"Gọi cái gì?" Người nọ luống cuống, đột nhiên rút ra một thanh chùy thủ, ép về phía Yến Vũ Nhi.

Ông trời, Jesus, Amen, cứu mạng, coi như về sau để ta làm trâu làm ngựa cũng nguyện ý!

Tiếc rằng thể lực nam nữ cách xa, cộng thêm được hiệu phát tác, chưa chạy được mấy bước, Trịnh Nhị kia đã đuổi kịp nàng.

Yến Vũ Nhi không có chỗ thối lui, tro mắt nhìn chùy thủ trong tay hắn lóe lên ánh sáng âm u đánh về phía mình.

Chợt, một bóng dáng màu trắng bay xuống từ không trung, liên hoàn cước, Trịnh Nhị hét thảm một tiếng, chùy thủ trong tay rơi xuống, ôm bụng lăn lộn trên đất.

Một giây kế tiếp, Yến Vũ Nhi cảm giác được thân thể của mình đã rơi vào trong một chỗ ấm áp, một mùi đàn hương nhàn nhạt truyền đến.

Trịnh Nhị trên mặt đất đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người đột nhiên xuất hiện, khách không mời mà đến.

Chương 4: Lấy oán trả ơn?

edit: tuyền xù

Người tới toàn thân cảm bào màu trắng, mặt đeo mặt nạ màu bạc, chỉ lộ ra hai mắt thâm u lạnh lẽo, phía dưới mặt nạ là môi mỏng, quai hàm cứng rắn, biểu hiện chủ nhân lạnh bạc vô tình.

Trịnh Nhị lập tức cảm thấy một hơi thở sát khí lạnh lẽo, run giọng nói: "Ngươi. Ngươi là ai? Vì sao phải xen vào?"

"Ngươi không xứng biết!" Môi mỏng khẽ mở, trong giọng nói trong trẻo lạnh lùng mang theo khinh thường, nam tử mang mặt nạ bạc đưa tay, chùy thủ trên đất liền bay đến trên tay hắn.

"Đại hiệp tha mạng, đại hiệp tha cho." Thấy tình thế không ổn, người trẻ tuổi vội vàng cầu xin tha thứ. Một chữ cuối cùng còn chưa nói xong, cần cổ liền bị cầm vào một thanh chùy thủ sáng loáng, máu tươi theo lưỡi đao trào ra, rất là khiếp người.

Tuy hắn có ác ý, nhưng tội không đáng chết, dù sao, nàng không có tổn thất gì! Ở kiếp trước nhiều lắm cũng chỉ là phán vài năm tù.

Trong lòng Yến Vũ Nhi một trận khó chịu, đôi mày thanh tú nhíu chặt.

"Ngươi làm chi giết hắn vậy?" Nàng hướng vào trong người nam tử, chất vấn.

Con mắt lạnh lẽo của nam tử đảo qua, nhẹ buông tay, Yến Vũ Nhi té ngã trên đất, lúc này mới phát hiện ra mình vừa rồi vậy mà ở trong lòng nam nhân này.

Vừa nãy đã té qua một lần, vết thương cũ thêm vết thương mới, đau đến mức làm nàng phải hít sâu một hơi.

"Ngươi. Ngươi có hiểu thương hương tiếc ngọc không hả?" Nàng mắt hạnh trừng trừng, cảm tức nhìn hắn, đáng ghét, mang mặt nạ cái gì chứ, nhất định là bề ngoài vô cùng xấu xí nên không có mặt mũi gặp người. Nàng oán thầm trong lòng.

"Thế nào, gia cứu ngươi, vẫn còn mắng chửi người sao?" Môi mỏng phía dưới mặt nạ khẽ mở, nhàn nhạt châm chọc nói.

Mặt Yến Vũ Nhi ửng hồng, nhịn đau đứng dậy từ dưới đất, gắng gượng không chế thân thể đứng vững, trước mắt toàn là màu trắng sáng quắc rực rỡ dưới ánh mặt trời, lửa đến mức làm cho nàng lại càng choáng váng mắt hoa hơn rồi.

Chạy trốn khỏi miệng hùm, nàng thật sự cảm kích, vì vậy nàng thu hồi ý nghĩ, khom người thi lễ với hắn: "Đa tạ ân cứu mạng của công tử."

Ánh mắt kia quá sắc bén, mặc dù hắn cứu nàng, nhưng nàng lại không đắc tội hắn!

"Ngươi định tạ ơn thế nào?" Hắn thành linh đến gần nàng, con mắt lạnh lẽo quét toàn thân của nàng, khiến Yến Vũ Nhi lạnh buốt cả người.

Sẽ không vừa rồi rời khỏi miệng hùm, lại đụng vào ổ sói chứ? Nàng phản xạ có điều kiện đi chuyển một bước dài, trong lòng như có một cái chày đang nện, trên mặt nặn ra một nụ cười gượng: "Cái đó. Ta có rất nhiều ngân phiếu, đưa cho ngươi một ít coi như là tạ ơn được không?"

Nàng giống như đề phòng cướp kéo y phục trước ngực mình lên, bao mình thật chặt. Nam nhân khẽ cau mày: "Quê mùa!"

Yến Vũ Nhi bị đá kích, nàng thế nhưng là Đệ Nhất Mỹ Nhân Thủy Nguyệt Quốc, chỗ nào quê mùa hả? Nàng muốn tranh cãi, đầu lại truyền tới cảm giác choáng váng ngày càng lợi hại, cuối cùng chỉ kịp lờm lờm một cái, thân thể liền mềm nhũn ngã xuống.

"Này, ngươi đừng ngủ a!" Nam tử đưa tay ra lại ôm nàng vào lòng, môi mỏng dưới mặt nạ màu bạc giương lên một độ cung hơi cong.

Thật là một nữ nhân thú vị, chỉ là, còn có một chút đáng đánh đòn. Hắn còn thiếu nữ nhân sao? Trong hậu viện nhà hắn rất nhiều oanh oanh yến yến, mắt hắn đều khinh thường liếc nhìn một cái, mà nàng, thế nhưng đề phòng thành như vậy?

"Cô nương, nhà ngươi ở đâu?" Hắn nghĩ lay năng tính, cũng là phí công. Hắn cần an trí nàng thế nào mới phải?

Hắn khẽ cau mày, nghiêng đầu thoáng nhìn qua trong buồng xe còn một nữ tử mặc y phục nha hoàn, lại quay đầu nhìn nàng.

"Công tử, sao người ở chỗ này?" Tùy tùng thờ hồng hộc chạy tới, "Ồ, cô nương này là ai? Thật xinh đẹp ~"

Nam tử mặc áo trắng lờm lờm một cái: "Nàng bị người ám toán, trúng thuốc mê."

Hắn đẩy một nhúm tóc trên mặt nàng qua một bên, sau đó lộ ra cái trán sáng bóng, yên bình giống như một đứa trẻ mới sinh.

Tùy tùng do dự mở miệng: "Công tử, ngài đã bất tiện còn mang theo nữ quyến. ."

Lời còn chưa dứt, một con mắt lạnh lẽo bắn tới, hắn vội vã ngừng nói.

"Người đi mua chút đồ ăn." Mặc dù hắn không thể mang nàng đi theo, nhưng làm sao hắn tâm cứ như vậy ném cho người khác?

Tùy tùng lặng lẽ bĩu môi, công tử lúc nào thì đề tâm tới nữ tử như thế, trong phủ nhiều nữ nhân như vậy, hắn cứ thế nhìn cũng không thèm nhìn qua, thế nhưng lúc này ánh mắt nhìn cô nương người ta cũng không nháy mắt một cái.

"Hả?" Hắn mâu lại lạnh hơn vài phần. (hắn mâu: con mắt lạnh lẽo)

"Vâng!" Tùy tùng vội vàng lên tiếng, chạy ra ngoài nhanh như chớp.

Nam tử mặc áo trắng đặt túi thức ăn nước uống bên cạnh Yến Vũ Nhi, liền nghe tùy tùng nhỏ giọng kêu: "Công tử, có người đến đây!"

Nam tử mặc áo trắng nghiêng tai lắng nghe, lập tức ôm nữ tử lên, đặt vào bụi cỏ bên đường.

"Đi thôi!" Hắn thâm sâu nhìn nàng một cái, sải bước rời đi.

Không sai, lúc này thật sự có người đang đi về phía bên này.

Tạ Hàn Phong đi bộ tới, sáng sớm hôm nay ra cửa, hắn đã chạy mười dặm đường, đã sớm quá mệt mỏi, mặc dù trời rất lạnh, cái trán lại chảy mồ hôi. Hắn giờ tay lau mồ hôi, trên tay áo màu trắng lại thêm một đường mồ hôi, thân xiêm y này cũng nên thay đổi rồi.

Thấy xe ngựa trước mặt, Tạ Hàn Phong không khỏi nhìn nhiều hơn một chút, nếu có một chiếc xe ngựa thay cho đi bộ, e là có thể sớm ngày chạy tới Tung Huyện. Đầu óc khẽ chuyển, hắn chợt giật mình khi nhìn thấy trong bụi cỏ bên đường thế nhưng có một người đang nằm.

"Công tử, thuộc hạ hỏi thăm được, Công Tôn Chiến đang chinh đồn triệu tập một nửa dưới tay, tựa hồ đang tìm người nào đó."

"Thật sao? Vậy người tìm một cơ hội, đưa thư của hoàng thượng cho hắn." Nam tử mặc áo trắng lạnh nhạt nói, người như vậy, hắn còn khinh thường đi gặp.

"Vâng! Thuộc hạ đi làm ngay!" Tùy tùng sắp lui ra, lại bị gọi lại.

"Lý Dịch, đi tìm hiểu thăm dò, hắn muốn tìm người nào?"

"Tuân lệnh!" Tùy tùng cung kính thối lui rồi khỏi phòng, công tử làm việc nhất định có thâm ý của người, không cần hỏi nhiều.

Nam tử mặc áo trắng đưa tay lấy ra một vật từ trong tay áo, đó là một cái trân ngọc, có thể kết luận, đây là vật của nữ tử mà ban ngày hắn cứu, thế nhưng ôm lấy y phục của hắn cũng không phát hiện.

Hắn cầm trân ngọc lên giờ về chỗ có ánh sáng, Tuyệt Ngọc trắng nõn lóe lên ánh sáng dịu dàng ấm áp, khéo léo trong sáng.

Hắn nhìn trân ngọc, suy nghĩ bay đến nơi xa. Nhiều năm trước kia, có một nữ tử cũng thường xuyên cầm một cái trân ngọc, mỗi ngày nhìn nó rơi lệ, mỗi lúc như thế, hắn liền lặng lẽ bồi ở bên cạnh nàng. Nghĩ tới đây, tân băng kiên cố trong lòng hắn hòa tan ra rất nhiều, thế nhưng còn có một chút cảm giác phức tạp.

Trên trân ngọc có một chỗ nhỏ lồi ra, hắn nhìn thật kỹ, thế nhưng phía trên có khắc chữ viết nho nhỏ tinh tế.

Vũ? Là tên của nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Kết bạn đồng hành

edit: tuyền xù

Yến Vũ Nhi cảm giác đầu óc mình mờ mịt, mí mắt tựa như nặng ngàn cân, muốn mở ra mấy lần cũng không thành công.

"Cô nương người đã tỉnh?" Tạ Hàn Phong thấy con mắt nàng chuyển động, hình như muốn tỉnh.

Nghe được tiếng gọi bên tai, mí mắt Yến Vũ Nhi cố sức mở ra một đường nhỏ, trước mắt ánh lên một bóng dáng màu trắng mơ mơ màng màng, nàng nghĩ đến bóng dáng trước khi hôn mê kia, thần trí tỉnh táo không ít.

Chỉ là, lúc trước hẳn hình như mang một cái mặt nạ màu bạc, giờ phút này không có mặt nạ, ngược lại đáng đáp nhìn rất tốt nha, thật không biết người cô đại, hở ra là mang mặt nạ gì đó?

"Đa tạ công từ cứu giúp!" Nàng vẫn còn không có thói quen để đáng về ngủ bị một người nam nhân nhìn.

"Cô nương không cần khách khí, một cái nhắc tay hà cớ gì phải nhắc tới?" Hẳn rõ ràng không có làm gì hết, sao dám giành công?

Yến Vũ Nhi kỳ quái nhìn hẳn một cái, người này thế nào lại lễ phép như vậy rồi hả? Trước đó hẳn còn để cho mình lấy thân báo đáp! Khi đó trúng thuốc, chẳng lẽ là mình hồ đồ rồi hả?

Nàng không kịp nghĩ nhiều, bởi vì nàng phát hiện ra mình vậy mà lại ngủ trong bụi cỏ, nàng không khỏi hung hăng mắng kẻ xấu kia, chờ đến lúc nhìn thấy thi thể cách đó không xa, nàng đi tới hung hăng đạp mấy cái.

Đúng rồi, Liễu Như! Nàng vội vã xóc màn xe lên, cũng may, thật tốt nàng vẫn nằm ở đó, cũng không có gì không ổn, lúc này mới yên tâm.

Tạ Hàn Phong đi tới, nói: "Nàng giống như là cũng ngủ thiếp đi, cô nương, các người muốn đi đâu, tại hạ đưa các người một đoạn đường."

Yến Vũ Nhi suy nghĩ một chút, nếu người này muốn toan tính thì đã sớm nên đánh, sẽ không chờ nàng tỉnh lại, hơn nữa còn cứu họ, hẳn không có ý đồ xấu nào.

Suy nghĩ tới lui một chút, nàng hơi mỉm cười nói: "Không biết công tử muốn đi đâu?" Dù sao nàng chỉ cần rời khỏi Kinh Thành là được, về phần đi chỗ nào còn chưa nghĩ ra, nếu có hẳn đồng hành, nhiều người có lẽ là sẽ an toàn một chút.

Tạ Hàn Phong khẽ vuốt cằm mỉm cười nói: "Tại hạ muốn đi Tung Huyện, thật ra thì tạm thời cũng không gấp, nếu cô nương muốn đi tới địa phương không xa, tại hạ có thể đưa các người đi trước."

"Tung Huyện? Người tính đi tới đó sao?" Yến Vũ Nhi biết chỗ đó, bên trong ranh giới Dự Châu, cách nơi này sợ là có mấy trăm dặm, cách phụ cận Tề Quốc cũng không tới trăm dặm, thế nhưng hẳn lại đi bộ!

Lời này vừa nói ra, Yến Vũ Nhi chợt ý thức được mình nói sai, mặc dù Tạ Hàn Phong mặc một bộ áo trắng vải vóc coi như không kém, nhưng nhìn bọc quần áo vải thô trên lưng hẳn, còn có giày vải trên chân dính đầy bụi đất màu đen, chắc hẳn gia cảnh của hẳn không tốt. Câu này nàng nói vô tâm, hình như vạch trần ra chỗ yếu của người ta.

Quả nhiên, trên mặt trắng Tạ Hàn Phong hiếm khi hơi ửng hồng, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường.

"Mặc dù đường xá xa xôi, nhưng ngày đi đêm nghỉ, không cần nửa tháng liền có thể tới nơi rồi."

Yến Vũ Nhi thật sự có chút thay đổi cách nhìn về hẳn, ngược lại Tạ Hàn Phong là một người thẳng thắn vô tư. Chỉ là suy đi nghĩ lại cũng bình thường, dân gian có không ít thư sinh lên kinh đi thi, cũng là đi bộ tới.

Mỗi một câu nói, mỗi một động tác của Tạ Hàn Phong đều có vẻ tao nhã lễ độ, Yến Vũ Nhi nghĩ, đồng hành với người như vậy có lẽ không tệ. Chỉ là, chung quanh trừ xe ngựa của mình ra, cũng không có phương tiện giao thông khác, hẳn tính đi tới Tung Huyện thế nào?

"Công tử, chúng ta là chạy trốn, đang không biết phải đi nơi nào, nếu công tử phải đi Tung Huyện, vậy chúng ta không ngại đồng hành một đoạn, cũng không cần phiền toái công tử đưa đi, nhiều người cũng tốt hơn, có thể chiếu ứng lẫn nhau." Dù sao các nàng là cách kinh thành càng xa càng tốt, đi tới chỗ nào là nơi đó thôi.

"Này, đồng hành với tại hạ, sợ là người khác sẽ nói xấu đó." Tạ Hàn Phong vẫn có bản khoản, từ xưa tới nay nam nữ thụ thụ bất thân, hẳn không thể không suy tính.

Yến Vũ Nhi không khỏi vỗ trán, đây là lúc nào rồi chứ, còn có nhiều kẻ hủ lậu coi trọng như vậy chứ?

"Công tử, chúng ta không thể đánh xe, không biết người có bằng lòng giúp việc này không?" Yến Vũ Nhi cũng học sự hủ lậu của hẳn, hỏi.

Tạ Hàn Phong há miệng cười một tiếng: "Chuyện này thật sự là không đáng kể. Nếu như thế, chúng ta liền kết bạn đồng hành thôi."

Tạ Hàn Phong vốn là hết sức nguyên ý, các nàng có xe ngựa, hẳn lại có thể bảo vệ họ, không ai nợ ai. Quan trọng hơn là, hẳn cách Tung Huyện quá xa, nếu thật phải đi bộ, sợ là sẽ làm chậm trễ thời gian, khiến người ta lưu lại ấn tượng xấu đã có thể là không tốt rồi.

Thảo luận thỏa đáng xong, do Tạ Hàn Phong điều khiển xe, đoàn người chạy về hướng đi tới Tung Huyện, Yên Vũ Nhi đỡ Liễu Như, trong lòng cảm thấy may mắn. Thật may là gặp được một người có thể đánh xe, nếu không, dựa vào hai người họ, sợ là chẳng mấy chốc sẽ bị bắt trở về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ân huệ như giọt nước, báo đáp lại cả nguồn suối

edit: tuyền xù

"Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?" Liễu Như tỉnh lại, nhìn thấy Yên Vũ Nhi, mừng đến mức nước mắt cũng chảy ra.

"Không có việc gì, chúng ta không sao." Yên Vũ Nhi an ủi nàng, mỉm cười với nàng.

Lúc này, bên ngoài màn xe truyền đến giọng nói: "Cô nương, phía trước có quán trọ, trời không còn sớm, không bằng chúng ta tìm một chỗ ở lại trước được không?"

"Được!" Yên Vũ Nhi đáp một tiếng. Liễu Như sợ hết hồn, cảnh giác nói: "Tỷ tỷ, bên ngoài là ai?"

Yên Vũ Nhi vỗ vỗ tay của nàng: "Không phải người xấu, là ân nhân cứu mạng chúng ta!" Vừa nói xong liền tự mình cầm một bao giấy dầu lên đưa cho nàng: "Chỗ này có chút bánh ngọt, người nhất định là đói bụng rồi, ăn đi."

Liễu Như nhìn nhìn nàng, chần chờ không dám nhận. Yên Vũ Nhi mở giấy bao ra, lấy một miếng nhỏ bỏ vào miệng nàng: "Ăn đi, ta vừa mới ăn một chút, không có chuyện gì."

Lúc này Liễu Như mới há mồm, bánh ngọt vào miệng là tan, nàng ăn hết một miếng, lại vội vàng đưa tay ra lấy.

"Ăn ngon, ăn ngon thật!"

Yên Vũ Nhi nhìn bộ dáng ăn như hổ đói của nàng, không khỏi bật cười. Nàng cũng đã đói một ngày, nhất định là đói bụng lắm. Aiz... lúc còn ở trong cung, khi nào chịu qua khổ như vậy? Về sau họ phải giống như tỷ muội thật sự sống nương tựa lẫn nhau như vậy, xem ra, nên phải chuẩn bị tâm lý thật tốt mới được.

Xe ngựa dừng lại trước một khách điểm bên ngoài, trên tấm biển là bốn chữ "Quán trọ Vân Lai", bên trong cũng không có nhiều khách tới giống như Vân Lai, chỉ lác đác vài người đi tới đi lui.

Sắc mặt Tạ Hàn Phong có chút xấu hổ, hình như muốn nói lại thôi. Yên Vũ Nhi đương nhiên biết hắn khó xử, dẫn đầu đi vào quán trọ.

"Tiểu nhị, cho hai gian phòng thượng hạng!" Mặc dù nàng chưa từng ra khỏi cửa cung, cũng may là kiếp trước từng xem qua không ít phim cổ trang, hình như ở trọ chính là làm như vậy.

"Dạ có ngay, mấy vị khách quan! Phòng thượng hạng là một lượng bạc một gian, tổng cộng là hai lượng bạc!" Một người trung niên mặc áo xám tiến lên chào hỏi niềm nở, xem ra là một khách hàng lớn.

"Đây!" Yên Vũ Nhi lấy một thỏi bạc từ trong tay áo ra, "Không cần trả lại, làm cho chúng ta một bàn rượu và thức ăn ngon, lương khô mười ngày, sau đó lại cho ngựa bên ngoài ăn no."

"Được được! Khách quan ngài yên tâm!" Chủ quán mừng rỡ không khép miệng được, phục vụ lại càng ân cần.

"Tỷ tỷ, trước kia tỷ từng ở quán trọ sao?" Liễu Như tròn mắt há mồm nhìn Yên Vũ Nhi, phân phó chủ quán đầu vào đây, kinh ngạc không thôi.

"Bất cứ chuyện gì cũng có lần đầu tiên, chẳng lẽ người muốn bị chết đói à?" Yên Vũ Nhi gạt lời nàng, cầm đầu cầm cổ ăn cơm. Liễu Như không nói gì nữa, chỉ có Tạ Hàn Phong có vẻ có chút gò bó, trước đó hắn cho là các nàng chẳng qua cũng chỉ là sinh ra trong gia đình bình thường, không ngờ lại ra tay hào phóng như vậy, khiến hắn cực kỳ không được tự nhiên.

"Công tử, người đừng khách khí, nhanh ăn đi!" Yên Vũ Nhi thấy dáng vẻ thận trọng của Tạ Hàn Phong, gấp một đĩa thức ăn vào trong chén hắn.

Liễu Như lại càng giật mình, nàng chưa từng nghĩ đến, công chúa cảnh vàng lá ngọc thế nhưng lại gấp thức ăn cho một người thư sinh, quả thật là ngay cả tròng mắt cũng muốn lòi ra rồi.

Yên Vũ Nhi liếc mắt nhìn nàng một cái, Liễu Như vội vàng phản ứng lại, khuyên nhủ: "Đúng vậy, ăn nhiều một chút, ngày mai còn phải lên đường!"

"Đa tạ cô nương!"

Liễu Như chột nhú mày nói: "Vị công tử này, người cũng đừng gọi cô nương cô nương, cũng không biết người đang gọi ai đó?"

Tạ Hàn Phong sững sốt: "Vậy tại hạ nên gọi như thế nào?"

Yến Vũ Nhi suy nghĩ một chút, nói: "Ta là Liễu Vũ, nàng là Liễu Như, đi ra khỏi nhà không cần chú trọng như thế, vậy nên gọi thế nào?" Yến là họ hoàng tộc, để tránh người sinh nghi, nàng và Liễu Như là tỷ muội của nhau.

"Tại hạ là Tạ Hàn Phong, gặp qua hai vị Liễu cô nương!" Tạ Hàn Phong cũng không phải là loại người cổ hủ, sau này vẫn còn có thời gian ở chung, quá mức thận trọng thì liền có vẻ làm bộ.

"Hiện giờ cũng đã biết nhau, mọi người không cần khách khí!" Yến Vũ Nhi nói, ba người tiếp tục ăn.

Tạ Hàn Phong gò bó thật sự là đói bụng, dứt khoát đánh bạo ăn. Chỉ là ở trong lòng âm thầm thề, hôm nay chịu ân một giọt nước, ngày khác nhất định phải báo đáp lại cả nguồn suối.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Khó hiểu về Vân Đậu Cao

edit: tuyền xù

Cơm nước xong, mệt mỏi một ngày, ba người đã sớm trở về phòng nghỉ ngơi.

Yến Vũ Nhi và Liễu Như ở chung một phòng, ngủ trên cùng một giường lớn, điều này làm cho Liễu Như có chút hưng phấn không ngủ được. Yến Vũ Nhi nghĩ tới chuyện xảy ra hôm nay, lập tức cũng không còn buồn ngủ, hai người câu chuyện câu được câu không.

"Liễu Như, người có hối hận không khi đi theo ta ra ngoài?" Liễu Như ở trong hoàng cung rất lâu, đối với bên ngoài cung rất xa lạ, từ chuyện đã xảy ra hôm nay liền có thể thấy được.

"Tỷ tỷ, người... người đừng bỏ lại ta, ta biết mình làm không được tốt, sau này ta sẽ nỗ lực nhiều hơn, cố gắng học tập." Liễu Như rất tự trách, nàng thực ngốc, một chút cách đối nhân xử thế cũng không có trong đầu, khiến công chúa chịu uất ức lớn như vậy, thế mà trước kia còn tự xưng là thông minh.

"Ngã một lần khôn hơn được một chút, ta lại không có nói muốn bỏ lại người." Yến Vũ Nhi biết nàng hiểu nhầm ý mình, "Ta chỉ là cảm khái, chỉ mới có một ngày, vậy mà xảy ra nhiều chuyện như vậy, sau này nhất định là khó khăn càng nhiều, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng."

"Ừ, hôm nay may nhờ gặp được Tạ công tử." Nhắc tới Tạ Hàn Phong, Liễu Như bỗng nhiên lại nói: "Chỉ là, Tạ công tử này giống như là xuất thân nghèo hèn, làm sao có thể mua được điểm tâm đắt như vậy?" Đây chính là Vân Đậu Cao của Mạch Hương Cư nổi tiếng Kinh Thành, phía trên có ấn ký thuộc riêng về Mạch Hương Cư.

Yến Vũ Nhi cũng có chút buồn bực, trước đó hẳn đối đãi với nàng cũng không khách khí như vậy. Có lẽ thật sự là đầu óc nàng không tỉnh táo nhớ lắm, Tạ Hàn Phong nhìn rất thành thật, có lẽ là một người đọc sách hơi cổ hủ, chắc sẽ không có ý xấu gì đâu.

"Hắn cũng là tới từ Kinh Thành, có thể là người nhà hắn chuẩn bị, đừng hiểu lầm, hắn là ân nhân cứu mạng của chúng ta!"

"Ừ, không ngờ thân thủ của Tạ công tử không tệ, chỉ là tiểu tử đưa nước thật sự là rất đáng hận!" Liễu Như luôn thông minh lanh lợi, thế nhưng thua ở trên tay hắn, hận nghiêng răng nghiêng lợi, "Chỉ là, ngược lại chúng ta buôn bán lời một chiếc xe ngựa!" Nàng có chút hả hê, tiểu tử kia thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo, nàng không có một chút đồng tình nào với cái chết của hắn.

Công Tôn Chiến ra khỏi hoàng cung, sắc mặt cực kỳ chẳng ngờ tới. Thế nhưng Hoàng đế cho là hắn hành sự bất lực, lục soát khắp Kinh Thành vậy mà lại không có một chút tin tức nào của Nhạc Bình công chúa. Hắn đường đường đại tướng quân oai phong, khi nào chịu qua loại khiển trách nghiêm khắc bực này, hôm nay thế nhưng ở trước mặt văn võ bách quan làm cho hắn không xuống đài được.

"Công Tôn Tướng quân, người muốn đi đâu vậy?" Có người ngăn cản đường đi của Công Tôn Chiến.

Lửa giận trong lòng ngực Công Tôn Chiến đang cháy hừng hực, chỉ muốn gào thét với người tới, chờ đến lúc thấy rõ người trước mắt thì hơi thu lại kiêu ngạo.

"Nhuế thủ lĩnh? Ngăn cản bản tướng muốn gì?" Trong giọng nói của hần hàm chứa hỏa khí hùng hực, Nhuế Minh cũng không phải là nơi trút giận của hần, hiện giờ, hần chương quân đại quân ngoài cung, còn Nhuế Minh lại là thủ lĩnh Vũ Lâm Vệ, mặc dù nhân mã không nhiều bằng hần, nhưng tất cả vườn hoa trong hoàng cung đều nằm trong lòng bàn tay hần, lực lượng không thể khinh thường, hần (Công Tôn Chiến) cũng không muốn đối địch với hần (Nhuế Minh).

Nhuế Minh làm giống như không nhìn ra hần đang tức giận, giả vờ kinh ngạc: "Công Tôn tướng quân, hoàng thượng lệnh mặt tướng cùng người cùng nhau tìm kiếm tung tích công chúa, người sẽ không nhanh quên như vậy chứ!"

"Sợ rằng phải làm Nhuế thủ lĩnh thất vọng rồi, không tìm thấy công chúa, sợ là đã ra khỏi kinh thành, bản tướng đã tấu rõ với hoàng thượng, cho phép bản tướng dẫn người ra ngoài kinh thành tìm, e rằng Nhuế thủ lĩnh không tiện đi!" Công Tôn Chiến không tin hần nguyện ý rời khỏi hoàng cung.

"Nhuế mỗ sao dám không phục tùng mệnh lệnh của hoàng thượng, tất cả mọi người trong Vũ Lâm Vệ đều trung thành với hoàng thượng, Nhuế mỗ không có gì là không tiện, hưởng chỉ, hoàng mệnh khó có thể làm trái, Nhuế mỗ nhất định phối hợp với Tướng quân, cố gắng làm thật tốt!" Hần hơi mỉm cười nói, sắc mặt Công Tôn Chiến lại càng ngày càng khó coi rồi.

"Đã như vậy, liền ủy khuất Nhuế thủ lĩnh rồi!" Bỏ lại một câu nói, Công Tôn Chiến không để ý tới hần nữa, xoay người lên ngựa rồi đi.

Sau lưng, Nhuế Minh che giấu nụ cười, sắc mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Công Tôn Chiến cười ngựa biến mất, mới xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Loạn trong giặc ngoài

edit: tuyền xù

"Công tử!" Một bóng dáng bay vào từ cửa sổ, như ảnh như mị. (mị: ma quý, yêu ma)

"Mị Ảnh, chuyện thế nào!" Nam tử mang mặt nạ màu bạc lười biếng ngồi dựa trên ghế lên tiếng.

Mị Ảnh này người cũng như tên, mặc dù thân hình cường tráng nhưng cảm giác tồn tại cũng rất thấp. Hần cung kính cúi đầu trả lời: "Vương Gia đoán không sai, Nhạc Bình công chúa Thủy Nguyệt Quốc mất tích, Công Tôn Chiến đang tìm người."

"Công Tôn Chiến là đại tướng quân Thủy Nguyệt Quốc, thế nhưng để cho hần đi tìm một nữ nhân?" Nam tử cười nhạo một tiếng, khó trách hoàng thượng rục rịch ngóc đầu dậy, Thủy Nguyệt vương triều ngày xưa hôm nay đã tràn ngập nguy cơ rồi.

Mị ảnh lại nói: "Nghe nói, Hoàng đế Thủy Nguyệt chỉ hôn Nhạc Bình công chúa cho Công Tôn Chiến, Công Tôn Chiến đi tìm thê tử chưa qua cửa của mình, thuộc về tình thì có thể tha thứ. Chỉ là, thuộc hạ còn nghe người ta nói, Nhạc Bình công chúa kia tâm cao khí ngạo, lần này lên lút rồi cung, chính là bởi vì việc hôn sự này."

Trong lòng nam tử khê động, chợt nghĩ đến gì đó, có hứng thú nói: "Hả? Công Tôn Chiến là một tướng quân dũng mãnh, được xưng là mỹ nam tử đệ nhất thiên hạ, lại bị cự hôn? Ngược lại Nhạc Bình công chúa này rất thú vị!"

"Đúng vậy, không biết nàng muốn gả cho hạng người gì." Mị Ảnh luôn luôn lãnh tuyệt hiếm khi đàm luận những chuyện nam nữ này.

"Được rồi, ít nói lời vô ích, Công Tôn Chiến nhận được tin thì có suy nghĩ gì?" Nam tử trở lại chuyện chính.

Mị Ảnh vội vàng nghiêm mặt nói: "Lý Dịch đưa tin xong, thuộc hạ vẫn chú ý tới phản ứng của Công Tôn Chiến, từ trên mặt xem ra, hần dường như bất vi sở động, về phần trong lòng nghĩ thế nào thuộc hạ đoán không ra." (bất vi sở động: không có bất kỳ hành động nào)

Nam tử trầm ngâm chốc lát: "Nếu Công Tôn Chiến thật sự trở thành phò mã của công chúa, ý đồ của hoàng thượng chúng ta chưa chắc sẽ thực hiện được. Công Tôn Chiến là người thông minh, liên thủ với Tề Quốc, chẳng bằng khởi sự ở Thủy Nguyệt Quốc, làm quan ăn lộc vua, hần không phải không biết." (khởi sự ~ phát động đấu tranh chính trị bằng vũ trang)

"Vậy chúng ta có nên ngăn cản hần không?"

"Không cần, hành động lần này của hoàng thượng vốn là bất nghĩa, không đáng để chúng ta động thủ. Chỉ là, Thủy Nguyệt Quốc này ngoài đáng lo trong tai họa, chính chiến sự khó tránh khỏi, đến lúc đó chúng ta tìm kiếm dưới đáy sợ là càng khó khăn hơn." Mặt nam tử có vẻ lo lắng.

"Chúng tướng nghe lệnh, thân thể công chúa nghìn vàng, không được phép có bất kỳ sơ xuất nào, nếu không tìm về được, các người cũng biết hậu quả?" Công Tôn Chiến ngồi trên ngựa, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy âm trầm, như mây đen lợp trời.

"Thuộc hạ muốn lần chết cũng không từ!" Mấy ngàn tướng sĩ đồng thanh đáp.

Công Tôn Chiến lần này là tình thế bất buộc, cưới công chúa đối với hắn đúng là việc lớn có ý nghĩa quan trọng, cho nên hắn tuyệt đối không cho phép tìm kiếm thất bại.

"Công Tôn tướng quân, người đây là ra chiến trường sao? Nhạc Bình công chúa kim chi ngọc diệp, nếu người làm vua kinh sợ thì phải bị tội gì?" Lúc này, một giọng nói vô cùng không hòa thuận truyền đến, Công Tôn Chiến không cần xoay người, cũng có thể nghĩ đến đó là mấy con ruồi bọ chỉ làm người ta chán ghét. (kim chi ngọc diệp ~ cành vàng lá ngọc)

"Nhuế thủ lĩnh, chính là bởi vì thân phận công chúa tôn quý, bản tướng mới cần phải an bài chu toàn. Nếu để cho nàng lưu lạc dân gian chịu khổ, mới đúng là bản tướng thất trách thật lớn, bản tướng sẽ ăn ngủ không yên." (thất trách ~ không làm tròn bổn phận, không làm hết chức trách)

"À, tướng quân là sợ vinh hoa phú quý của mình trở thành bọt nước, cho nên mới ăn ngủ không yên đi!" Nhuế Minh chẳng biết tại sao, dường như lấy việc châm chọc hắn làm thú vui.

Công Tôn Chiến đang muốn phản bác, Nhuế Minh lại vung bàn tay to lên, nói với mấy tên tinh vệ phía sau mình: "Kể từ hôm nay, chúng ta và Công Tôn tướng quân chung một chí hướng, nhất định phải lấy lễ đón tiếp, không gây ra xung đột, có nghe hay không?"

"Dạ!" Mấy người đồng thanh đáp, quỳ một gối xuống trước mặt Công Tôn Chiến, cung kính nói: "Gặp qua Uy Vũ đại tướng quân!"

Cơ trên mặt Công Tôn Chiến run lên, hung ác liếc nhìn Nhuế Minh một cái. Tiếc rằng, mặc dù hắn ở trên chiến trường đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, bàn về múa mép khua môi thì lại không được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tạ Gia thôn

edit: tuyên xù

"Công tử, phía trước chính là Tạ Gia thôn." Lý Dịch chỉ vào một thôn làng phía trước, nói với nam tử mặc áo trắng bên cạnh.

Trước mắt một cảnh tượng thảm bại, tường đổ, xà ngang đen thui lúi ngổn ngang lộn xộn buông thông xuống, dường như tổ cáo nơi này đã từng chịu qua lễ rửa tội.

"Vương Gia, nơi này đã không có ai rồi." Mấy tên tùy tùng sụ mặt đi ra từ trong đồng hoang tàn.

Nam tử nhẹ phát phát bức màn trên trán, hai mắt thâm thúy dưới mặt nạ màu bạc khẽ nheo lại.

"Lại đi tìm thôn bên cạnh xem, luôn có thể tìm được một chút manh mối." Hắn không thể quên lời trần trời trước khi phụ thân lâm chung, ít nhất phải hiểu rõ người là chết hay sống, hắn không muốn thiếu hân.

Vượt qua một khe núi, một ngôi nhà tranh thấp bé tro tro giữa vùng hoang vu, một lão già một đầu tóc bạc đang quét sân.

Lý Dịch vội vàng tiến lên hỏi thăm: "Lão nhân gia, người có biết sao Tạ gia thôn kia không còn không?"

Lão già quan sát kỹ người trước mắt, sắc mặt trở nên nghiêm túc hẳn lên: "Thôn kia đã bị đốt, người cũng không còn, sao các ngươi vẫn còn không bỏ qua hả?"

Trong lời nói của hắn có hàm ý khác, nam tử mặc áo trắng tiến lên một bước, giọng nói hiếm khi vội vàng.

"Rốt cuộc Tạ Gia thôn đã xảy ra chuyện gì? Tạ Nguyệt Nương đâu?"

Lão già bị mặt nạ của hắn dọa sợ, không dám nhìn thẳng vào hắn, cúi đầu môi ngập ngừng nói: "Ta không biết, chỉ biết là hình như nàng chọc vào người không nên đây, sau đó lại bị người tìm được, đốt hết cả thôn."

"Vậy nàng đâu?" Lý Dịch vội vàng truy hỏi.

Lão hán lắc đầu: "Không biết, đêm đó, nhóm người kia phóng hỏa đốt thôn, thật là, ta rõ ràng từng nhìn thấy nàng, không biết là người hay quỷ." Lão già nhớ lại, hình như còn có chút nghĩ lại mà sợ.

"Biết nàng đi đâu không?"

"Lúc ấy ta sợ hãi không kịp, nào còn dám hỏi nàng? Aiz" Lão nhân thở dài.

"Đứa bé đâu? Người có nhìn thấy nàng mang theo đứa bé không?" Hấn truy hỏi, hấn muốn biết rõ, đứa bé năm đó còn sống hay không.

Lão hán suy nghĩ một chút, vẫn lắc đầu: "Cái này không rõ ràng lắm, lúc ấy trời tối, nhưng nàng vẫn ôm thứ gì đó, hình như là đứa bé, nhưng cũng không thấy rõ."

"Công tử, thuộc hạ vô năng!" Lý Dịch áy náy bảm bảm.

"Ta đều nghe được!" Nam tử sớm có chuẩn bị tâm tư, đã cách nhiều năm, nếu hấn liền dễ dàng tìm được, người khác cũng tìm được. Hiện giờ, ít nhất, Tạ Nguyệt Nương và đứa bé có khả năng không chết, cái này là đủ rồi.

"Liễu Vũ cô nương, sao người lại ở chỗ này một mình?" Tạ Hàn Phong tìm đến, thế nhưng một mình nàng lại chạy đến bờ sông.

"Tạ công tử?" Yến Vũ Nhi quay đầu lại kêu lên mừng rỡ, chợt thét lên một tiếng "A".

Tạ Hàn Phong liền vội vàng tiến lên, lo lắng nói: "Người làm sao vậy?"

Nàng khổ sở xoa xoa mắt cá chân nói không ra lời, mới vừa rồi nàng nghe thấy giọng nói rất cao hứng, động tác quá lớn, chỗ mắt cá chân đau như kim châm, làm nàng nhú lông mày thật chặt.

Yến Vũ Nhi lập tức trừng mắt nhìn hấn: "Ta, tẹo chân rồi. . . ." Mấy ngày trước vốn đã bị trật rồi, còn chưa tốt lên và nhanh nhẹn hơn đây.

"À?" Lần này nên làm cái gì bây giờ? Tạ Hàn Phong đứng thững ở đó, nam nữ thụ thụ bất thân, hấn vẫn nên đi gọi Liễu Như đến đây thôi.

"Này, sao người cũng không biết giúp đỡ một chút hả?" Người này làm sao mà cũng không đồng tình hả?

Tạ Hàn Phong sùng sốt: "Tạ hạ phải giúp người thế nào?" Hấn nhìn xung quanh, không có một người, nơi này cách xe ngựa của bọn họ vẫn còn một đoạn đường, bộ dạng này của nàng nhất định là không thể đi qua.

"Sừng sò gì nữa? Mau tới đây giúp một tay!" Yến Vũ Nhi bị hấn làm tức giận rồi, sao người này lại ngu ngốc hồ đồ như vậy chứ?

Tạ Hàn Phong ồ một tiếng, đến gần nàng một chút. Yến Vũ Nhi thuận tay ném túi nước vào trong ngực hấn, khoác lên vai hấn, nhin đau gắng gượng đứng dậy.

Tạ Hàn Phong lần đầu tiên gần sát một nữ tử trẻ tuổi như vậy, một mùi hương ngấm ngấm như có như không đánh úp về phía hấn, hấn theo bản năng di động bước chân đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chạy chữa

Mỗi một bước đi, Yến Vũ Nhi liền cảm thấy được chỗ mắt cá chân chỗ đau như kim châm muối xát, lửa cháy hỏa thiêu. Tạ Hàn Phong bước chân quá nhanh, nàng sắp theo không kịp rồi.

"Này, người đi nhanh như vậy làm gì?" Yến Vũ Nhi vô cùng đau đớn, mồ hôi từng giọt từng giọt lăn xuống.

Tạ Hàn Phong lấy lại tinh thần, luôn miệng nói: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi!"

"Thôi, người chậm một chút!" Yến Vũ Nhi cắn răng nói.

Chờ hai người đi về, Liễu Như đang lo lắng nhìn xung quanh, trông thấy hai người, vội vàng nghênh đón.

"Tỷ tỷ, các người đi chỗ nào vậy?" Nàng vội vàng nói, phát hiện Tạ Hàn Phong đỡ Yến Vũ Nhi, vội vàng bước lên phía trước đỡ nàng, lo lắng nói: "Tỷ tỷ, tỷ bị thương?"

"Ừm," nàng gật gật đầu, an ủi nàng, "Chỉ là chân bị trật."

"Tạ công tử, tỷ tỷ ở cùng một chỗ với người, làm sao có thể bị thương chứ?" Liễu Như trách cứ nhìn Tạ Hàn Phong.

“Được, để ta đến đi!” Liễu Như chuyển cả người Yến Vũ Nhi dựa vào trên thân mình, để cho nàng đỡ mệt như thế nữa.

Mặt Tạ Hàn Phong ứng hồng lên, “Ta. . .” Hắn xoa xoa tay, không biết nên làm sao mới tốt.

Yến Vũ Nhi vội vàng giải thích: “Liễu Như, không liên quan tới hắn. Ta muốn đi lấy nước, không nghĩ tới thoáng cái đã bị trật chân. Là Tạ công tử tìm được ta rồi đưa ta trở về.”

Nàng áy náy cười cười với Tạ Hàn Phong, lát sau mặt càng đỏ hơn.

“Người chưa từng làm qua việc này, sao lại không gọi ta đi cùng chứ?” Liễu Như tự trách mình không thôi, công chúa của nàng từ lúc nào mà đi lấy nước chứ, đều là người thị nữ là nàng sai cấp dưới đi làm.

“Mấy ngày nay ngươi cũng đã rất mệt rồi.” Nàng không thể lại coi mình là công chúa, không nghĩ tới cái thân thể này đã vậy còn rất không tốt.

Liễu Như bôi chút thuốc trị thương cho Yến Vũ Nhi, cũng tạm, trước đó các nàng cũng có chuẩn bị một chút, chỉ chốc lát sau, mắt cá chân Yến Vũ Nhi tiêu sưng đỏ liền rất nhiều.

“Liễu cô nương ngươi nhẫn nhịn chịu đựng trước, đợi đến lúc vào thành trấn chúng ta tìm một y quán nhìn xem!” Tạ Hàn Phong ở phía trước vừa đánh xe vừa trấn an nàng.

Yến Vũ Nhi và Liễu Như liếc nhìn nhau, cười nói: “Không có việc gì, không quá đau, ngươi yên tâm đi!” Ngọc Cơ Cao này là vật trong cung, là hoàng tỷ Yến Tử Nhi của nàng tự tay phối chế, bên ngoài hoàn toàn là không có cách nào mua được.

Tạ Hàn Phong cho rằng nàng đang an ủi hắn, vùng roi da lên quát to một tiếng, xe ngựa chạy băng băng về phía trước.

Đến chỗ y quán, một lão lang trung tóc bạc mặt hồng hào kiểm tra tỉ mỉ, lại hỏi một chút, nhìn chăm chăm Yến Vũ Nhi.

“Làm sao vậy, tiên sinh, chẳng lẽ vết thương của ta cực kỳ nghiêm trọng sao?” Yến Vũ Nhi bị nhìn không hiểu ra sao cả, hỏi hắn.

Lão lang trung vuốt vuốt râu dài nói: “Không có, cô nương dùng Ngọc Cơ Cao, là thuốc tiên trần gian, lão phu đã từng nghe nói, có chút tò mò mà thôi.”

Yến Vũ Nhi sững sốt, lang trung này vậy mà biết Ngọc Cơ Cao, giọng điệu lại còn khẳng định như vậy, nhất định là rất có lai lịch.

“Được, được rồi, lão tiên sinh, ngươi còn chưa xem bệnh cho người ta đó, nói lời vô ích gì chứ?” Tạ Hàn Phong ở bên cạnh hiềm khi nhú mồm nói to.

“Vị công tử này đã lo lắng, vậy lão phu nói xương cho cô nương này.” Lão lang trung nói xong, nhẹ nhàng cầm mắt cá chân của Yến Vũ Nhi, đau đớn trong dự đoán cũng không có tới, liền nghe lang trung nói: “Được rồi, cô nương, ngươi đứng dậy đi vài bước đi.”

Yến Vũ Nhi cực kì kinh ngạc, không phải nói xương rất đau sao? Nàng vậy mà cũng không cảm giác được một chút nào!

Đi vài bước, Yến Vũ Nhi cảm thấy được quả thực giống y như lúc không bị thương, y thuật của lang trung này thật tốt!

Liễu Như thấy vậy, vui vẻ dâng lên phí khám bệnh, Lão lang trung lại khoát tay cự tuyệt nói: “Lão hủ mở y quán này không vì tiền tài, cô nương chỉ cần trả lời một nghi vấn của ta là được.” Nói xong, hắn quay sang nhìn về phía Yến Vũ Nhi nói: “Cô nương, ngươi và Quý Cốc Tử là quan hệ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Quỷ Cốc thần y

Yến Vũ Nhi không ngờ hắn là một lang trung từ vùng thôn quê vậy mà có thể nghe được danh hào Quý Cốc Tử, kinh ngạc nói: “Tiên sinh biết Quý Cốc thần y?”

Lang trung kia khinh thường giễu cợt nói: “Nàng cũng xứng là thần y? Luận vai vế, nàng nên gọi ta một tiếng sư huynh mới đúng.”

Yến Vũ Nhi bỗng nhiên cảm giác có chút buồn cười, lão nhân gia này đã một bó tuổi, vậy mà lại nói ra lời giận hờn như vậy, xem ra hai người bọn họ nhất định là rất có sâu xa rồi.

“Ta không biết thần y, chỉ là nghe nói qua thôi.” Yến Vũ Nhi đương nhiên sẽ không nói cho hắn tình hình thực tế.

Lão lang trung cũng không tin: “Ngươi không cần lừa ta, vết thương thể của ngươi, tông thường hắn là vừa đỏ vừa sưng, nhưng ngươi dùng Ngọc Cơ Cao, chính là thuốc trị tiêu sưng giảm đau rất tốt, nó có một mùi hương kỳ lạ, ta vừa ngửi liền biết, trừ Quý Cốc Tử và đồ đệ của nàng Lạc Xương công chúa có thể nghiên cứu phối chế ra, không còn người thứ ba.”

“Thật sự? Ta có người bà con xa là người hầu ở trong cung, nài cho ta một bình nhỏ. Ta thật sự không biết thuốc này có chỗ nào kỳ lạ đó, chỉ cảm thấy nó rất thơm, liền mang theo bên người.” Yến Vũ Nhi suy nghĩ lầy cở.

Lang trung kia nửa tin nửa ngờ, nhưng không truy hỏi nữa, chỉ là có chút tiếc nuối nói: “Nhớ tới Quý Cốc Từ nài xuất quỹ nhập thần, người là một nữ tử khuê các đương nhiên không thể biết được. Chỉ là ta và nài có chút thù cũ chưa tính xong, trái lại làm khó cô nương rồi.”

Rời khỏi y quán, Liễu Như vẫn là bộ dáng tò mò: “Tỷ tỷ, sư phụ Quý Cốc Từ kia thật sự lợi hại như thế sao?”

Quan hệ của Lạc Xương công chúa và Yến Vũ Nhi rất tốt, nài đương nhiên là nghe nói qua danh hào Quý Cốc Từ.

“Ta làm sao mà biết?” Yến Vũ Nhi cảnh cáo nhìn nài một cái, ánh mắt liếc về phía Tạ Hàn Phong ở bên cạnh. Liễu Như đương nhiên hiểu được ý tứ của nài, quả thực, thân phận của các nài không thể lộ ra sơ hở, đừng nói dễ dàng bại lộ hành tung, chính là dẫn tới một vài người rất khó ngăn cản.

Đương nhiên Tạ Hàn Phong không phải là dạng tiểu nhân đó, hần chỉ là cực kỳ lo lắng cho tình trạng vết thương của Yến Vũ Nhi. Thấy hai người rút cục nhìn về phía hần, ngưng ngưng hỏi han: “Liễu Vũ cô nương, người thật sự không có việc gì chứ?” Trên mặt hần viết đầy lo lắng, thấy hai người đều nhìn hần không nói lời nào, khuôn mặt tuần tú bỗng dựng đỏ lên, bối rối không biết làm sao.

“Xi!” Liễu Như cười ra tiếng, đỡ Yến Vũ Nhi lên xe ngựa, vẫn còn đang cười khanh khách.

“Người cười cái gì?” Yến Vũ Nhi tức giận liếc nài một cái, nha đầu kia ngày càng to gan lớn mật rồi.

“Tỷ tỷ, hình như Tạ công tử kia có tình ý với người đó!” Liễu Như hạ giọng nói.

“Nếu hần biết thân phận của người, không biết sẽ là phản ứng gì nữa?”

Yến Vũ Nhi không nói gì, nài thỉnh thoảng vô ý nhìn về phía hần, sẽ nhìn thấy Tạ Hàn Phong đang nhìn chính mình, mặt hần còn đỏ lên một cách khó hiểu, một chút tâm tư đó nài đã sớm phát hiện ra rồi. Bộ dáng nài vốn là không xấu, không ai nhìn một cái mới không bình thường đó.

Thật lâu sau nài thở dài một hơi, nếu...

“Người làm sao vậy?” Liễu Như có chút khó hiểu, lúc công chúa ở trong cung thì không tự do, xuất cung thế nào lại than ngắn thở dài.

“Liễu Như, người nói một đôi phu thê bình thường sẽ là cái dạng gì đây?” Nài buồn bã nói.

Tuy rằng xuất cung, nhưng nài biết, sau này cuối cùng thì bản thân mình cũng phải lập gia đình, nếu không thì, hoàng huynh cũng sẽ không hứa hôn, lần này nài xuất cung chẳng qua chỉ là thoát khỏi Công Tôn Chiến, về sau không có hần, cũng sẽ có những người khác. Người vẫn lại là hiện thực tốt hơn, nài không có loại nguyện vọng to lớn gánh nặng cuộc sống một người, như vậy, làm sao mới có thể tìm được một người thích hợp với mình, phu thê cùng nhau đi suốt cả đời này chứ?

Liễu Như nghe xong, trong lòng khẽ động: “Tỷ tỷ, tỷ sẽ không phải là vì Tạ công tử...”

Yến Vũ Nhi lắc đầu: “Không có, ta chỉ là cảm thấy hần làm người trung hậu thành thật, nho nhã đoan chính, cũng xem như là người có tài, tốt hơn Công Tôn Chiến nhiều.”

“Đúng vậy, Công Tôn tướng quân cũng cực kỳ tài giỏi, hơn nữa diện mạo cũng tuần mỹ hơn đó!” Liễu Như không hiểu điểm nào của Tạ Hàn Phong có thể so được với Công Tôn Chiến.

Yến Vũ Nhi nghĩ một lúc lâu, sau cùng cảm ghét phun ra mấy chữ: “Hần lỗ mưng!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Định cư

“Cục cục ~” một con bò câu đập cánh nhẹ nhàng đáp xuống trên song cửa sổ, hắc y nhân canh giữ ở nơi đó bắt lấy nó, sau đó gỡ xuống ống trúc nhỏ từ trên chân nó, xoay người đi vào trong phòng.

“Công tử, Tề Quốc truyền tin đến đây.” Hần cung kính nâng thứ đó qua đỉnh đầu, đưa cho nam tử áo trắng trước mặt.

Nam tử nhận lấy, mở ra vừa nhìn thấy, ánh mắt dưới mặt nạ trở nên có chút lạnh thấu xương.

“Công tử, xảy ra chuyện gì sao?” Tùy tùng bên cạnh nhìn thần sắc nghiêm túc của hần, có chút lo lắng.

“Hoàng thượng muốn động thủ rồi! Thu thập nhanh một chút, nhanh chóng trở về!” Hần nhếch đôi môi biểu hiện ra tâm tình giờ phút này.

“Đúng vậy, Hoàng Trưởng Tôn còn chưa tìm được, chúng ta thật sự phải về Tề Quốc sao?” Lý Dịch không nhịn được hỏi. Những năm gần đây, Vương Gia thật là hao phí rất nhiều tinh lực về chuyện này.

Nam tử áo trắng suy nghĩ một chút, phân phó nói: “Mị pPhong, công phu của ngươi tốt, vậy thì ở lại chỗ này tiếp tục điều tra, liên lạc thông qua ca ca Mị Ảnh của ngươi.”

“Vâng!” Nam tử hắc y gật đầu đáp.

“Sáng sớm ngày mai lên đường, đều trở về thu thập một chút đi!” Nam tử áo trắng phân phó, “Còn có, chú ý đừng để cho người theo đuổi bắt kịp, nếu lúc này để lộ tin tức, đừng trách bản vương trở mặt vô tình!” Chuyện tìm kiếm Hoàng Trưởng Tôn nhất định phải tuyệt đối bí mật, không thể để lộ một chút tin tức nào.

Thân hình hần thon dài, phiêu nhiên ngọc lập, giống như trích tiên, một mặt nạ màu bạc nhìn không thấy biểu tình, lại khiến tất cả thuộc hạ cảm thấy kính nể kinh sợ, chủ tử thường thường đối đãi với bọn hần không tệ, nhưng đối với kẻ phản bội, hần cũng sẽ để cho người đó chết rất khó coi.

Yến Vũ Nhi cho rằng đã cách kinh thành rất xa, có lẽ đã an toàn, chuẩn bị tìm một nơi thích hợp thu xếp ổn thỏa, suy cho cùng, dù Tạ Hàn Phong có tốt, vẫn phải nói tới chuyện phòng bị giữa nam nữ đã trưởng thành, các nàng không thể luôn đi theo cùng.

Nàng bỗng nhiên có chút hối hận, lúc xuất cung không mang thêm vài người, xem ra đến lúc đó vẫn nên chọn thêm mấy gia bộc đáng tin mới được.

Chạng vạng ngày hôm đó, ba người tới một địa phương tên là Nam Sơn, thành Nam có một tòa Bích Vân Sơn, cao vút trong mây, thời tiết lại rét lạnh, nhưng phong cảnh Bích Vân Sơn lại vô cùng đẹp, nhờ cái đó mà địa danh này được đặt tên là Nam Sơn. Một con sông nhỏ giống như đai ngọc bao quanh dưới chân núi, vùng núi tích tụ rất nhiều tuyết, màu bạc như trang điểm bao quần lấy màu trắng vốn có, rất mê người.

Yến Vũ Nhi hít sâu một hơi, không khỏi nhớ tới thơ của Đào Uyên Minh trước tiên, thuận miệng ngâm nga:

“Thái cúc Đông Ly hạ, du nhiên kiến Nam Sơn!” (tạm dịch: Hái cúc dưới giậu đông,

Thơ thói nhìn núi Nam – trong bài thơ Âm tửu của tác giả Đào Tiềm, xem thêm: https://vi.wikipedia.org/wiki/Đào_Tiềm)

“Hóa ra Liễu Vũ cô nương còn có thể ngâm thơ!” Tạ Hàn Phong thật sự có chút kinh ngạc.

Yến Vũ Nhi sừng sốt, lúc này mới ý thức được chính mình nhất thời hứng khởi, vậy mà buột miệng thốt ra.

“Ngày thường ta yêu thích kết hoa, chẳng qua chỉ là thuận miệng nói nhảm, Tạ công tử chê cười!” Trong ngày mùa đông này, nơi nào kết hoa chứ?

Tạ Hàn Phong cũng không so đo, nhìn xem xung quanh, vừa lúc có mấy gốc cây mai vẫn còn là nụ hoa ngậm nhụy, cười nói: “Không bằng đổi cúc thành mai thế nào?”

Yến Vũ Nhi cả kinh, vậy không phải là “Thái mai Đông Ly hạ, du nhiên kiến Nam Sơn” sao? Không biết Đào Đại thi nhân nghe xong, có thể tức giận đến mức cũng xuyên qua đây lý luận một phen không?

Nghĩ như vậy, nàng liền buồn cười hé miệng cười trộm, Tạ Hàn Phong nhìn dáng vẻ tươi cười xinh đẹp của nàng, như một trận gió ấm áp lướt nhẹ qua, vậy mà nhìn đến si mê.

“Tỷ tỷ, nếu tỷ thích, chúng ta liền ở lại chỗ này được không?” Liễu Như cũng cực kỳ thích nơi này, với lại nơi này cách kinh thành đã rất xa, các nàng cũng không có gì khác biệt lắm với người bình thường, hẳn là an toàn rồi.

Yến Vũ Nhi cũng đang có ý đó, cười đáp ứng.

Tạ Hàn Phong còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, vừa nghe lời này liền lấy lại tinh thần, có chút vội vàng hỏi: “Cô nương, các người muốn ở lại chỗ này sao?”

Yến Vũ Nhi cười cười với Tạ Hàn Phong, nói: “Tạ công tử, đa tạ người tương trợ dọc đường đi, người không cần lo lắng cho bọn ta, mau chóng đi làm chuyện của chính người đi.”

Nghe xong lời này, Tạ Hàn Phong bỗng nhiên cảm thấy chỗ nào đó trong lòng mình như bị dây thừng thô ráp thắt chặt lại rất không thoải mái, lại giống như là thứ gì đó trong nháy mắt liền muốn đổ sụp xuống vậy.

Hần không biết bản thân mình là trả lời như thế nào, chỉ là đêm đó, hần trần trọc không ngủ được, trong đầu tất cả đều là bộ dáng của Yến Vũ Nhi, là vui vẻ hay là giận dữ, quanh quẩn qua lại, thật lâu mà không tan đi được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: An cư

Ngày kế, hần đứng trên hành lang khách điểm nhìn thấy tỷ muội Yến Vũ Nhi mang theo bọc quần áo muốn xuất môn, hít một hơi thật sâu, tiến lên thăm dò nói: “Nhị vị cô nương đã muốn định cư ở đây, ở tại khách điểm e là bất tiện phải không?”

Yến Vũ Nhi nghĩ nghĩ, lần này sợ là phải ở lại một đoạn thời gian, hai cô nương gia vẫn luôn trợ khách điểm quá thật có rất nhiều bất tiện, thiết lập nên một phần sản nghiệp ở chỗ này cho bản thân mình cũng không sai.

“Ừm, chúng ta dự định tìm một căn nhà phù hợp.”

Tạ Hàn Phong bỗng nhiên cười sáng lạn: “Một khi đã như vậy, Hàn Phong liền nán lại chờ nhị vị cô nương tìm được nhà cửa rồi đi cũng không muộn.”

“Không phải ngại vợ và đi Tung Huyện sao?” Hần giống như là phải đi Tung Huyện làm chuyện quan trọng gì đó, trì hoãn lâu quá cũng không tốt lắm.

“May mắn được cô nương tương trợ, hiện tại thời gian thật sự rất dư dả rồi.” Hần nghĩ lại vốn là phải đi một hai tháng, hiện giờ tiện đường ngồi xe, đúng là tiết kiệm không ít thời gian.

Yến Vũ Nhi cũng không chối từ nữa, tiếp nhận lời đề nghị của Tạ Hàn Phong, để cho hần cực kì vui vẻ.

Ba người vừa nói chuyện vừa đi ra khỏi khách điểm, vẫn chưa chú ý tới đoàn người đi tới từ một phương hướng khác, dẫn đầu là một người toàn thân áo trắng, phiêu dật xuất trần, một mặt nạ màu bạc cân xứng che khuất dung nhan, một đôi lông mày đảo qua bóng dáng người phía trước, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

“Gia, đó không phải là... cô nương ngày đó sao?” Một tên tùy tùng đồ đen bên cạnh cũng cả kinh nói.

Khóe môi nam tử gọi lên một nụ cười mỉm, vốn tưởng rằng nàng chẳng qua chỉ là một nữ tử bình thường, không nghĩ tới... Nàng thật là có chút đặc biệt!

“Nàng chính là người Công Tôn Chiến muốn tìm!” Hần vừa dứt lời, nhắc chân đi theo.

Tùy tùng phía sau sững sốt, lập tức lấy lại tinh thần. Cho dù xem như biết là nàng lại như thế nào? Không phải gia vẫn vội vã gấp rút lên đường sao, chẳng lẽ là coi trọng cô nương kia rồi sao? Nhưng này không giống với tác phong từ trước tới nay của gia!

Hần nghĩ không ra, dứt khoát không suy nghĩ nữa, chạy chậm vài bước đi theo.

- - - - -

- - - -

“Tỷ tỷ, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tìm được nhà cửa rồi!” Liễu Như cao hứng lôi kéo Yến Vũ Nhi, sự tình thật sự là thuận lợi đến không ngờ, chẳng qua chỉ có thời gian một ngày vậy mà đã làm xong rồi.

Yến Vũ Nhi khẽ nhủ mảy, nàng chung quy vẫn cảm giác được sự tình hôm nay làm quá thuận lợi, để cho nàng có chút không dám tin. Sao chủ nhà lại đúng dịp liền muốn bán nhà như thế? Hay còn là với giá cả được hỏi như thế? Hơn nữa, còn đầy đủ mọi vật dụng trong nhà, chỉ cần dọn dẹp một chút, là có thể vào ở, thật sự là quá thuận tiện rồi.

Nàng nổi lên tâm tư, cảm thấy sự tình có chút kỳ quái.

“Tạ công tử, ngại cảm thấy thế nào?” Nàng cảm thấy bất an, quay đầu lại hỏi Tạ Hàn Phong.

Tạ Hàn Phong đang tự mình suy nghĩ tâm sự, hần vốn định nán lại hai ngày rồi lại đi Tung Huyện cũng không muộn, không nghĩ tới không tới một ngày Yến Vũ Nhi đã làm xong việc, ngày mai, hần liền không có cơ lưu lại nữa rồi.

Nghe nàng hỏi chính mình, Tạ Hàn Phong vội vàng trả lời: “Công tử kia nhìn ôn hòa, thật không giống như là kẻ xấu gì đó.”

Yến Vũ Nhi cho rằng hần nói không sai, người nọ nhìn rất ôn hòa, hơn nữa quan ấn trên khế đất cũng không giống như làm giả, e là bản thân mình suy nghĩ nhiều. Với lại tiền đặt cọc đã thanh toán, đợi đến giữa trưa thanh toán hết khoản còn lại, là có thể chuyển vào ở rồi.

Buổi trưa, Tạ Hàn Phong lại cùng Yến Vũ Nhi đi giao tiền, mua thêm một vài vật dụng hàng ngày, sắp xếp ổn thỏa, Yến Vũ Nhi vừa lòng nhìn chung quanh một vòng, ngọt ngào nở nụ cười.

“Thật tốt!” Nàng vuốt ve mỗi một vật dụng trong nhà, về sau nơi này chính là nhà của mình rồi. Đây là tổ ấm nhỏ thứ nhất của nàng ở cổ đại thuộc về

chính mình.

Tạ Hàn Phong sâu nặng nhìn nàng, tầm mắt không rời khỏi chút nào.

“Tạ công tử, ngươi có lời muốn nói sao?” Yến Vũ Nhi thấy hắn vẫn nhìn chính mình, dường như có lời muốn nói, hỏi.

“Liều cô nương, ngươi...” Mặt hắn đỏ hồng, miệng giật giật, nhưng không mở miệng được.

Trong lòng Yến Vũ Nhi có chút sáng tỏ, tâm tình vui vẻ, liền nổi lên tâm tư trêu đùa, đi vài bước tới gần hắn, nghiêng đầu giả hoạt nhìn hắn.

“Có phải ngươi... Thích ta không?”

Tạ Hàn Phong thiếu chút nữa nhảy dựng lên, mặt càng đỏ hơn, hai mắt trừng lớn nhìn nhìn nàng, ấp úng há mồm: “Ta, ta...”

Mặt hắn đỏ lên nói không ra lời, lại nghe được một trận tiếng bước chân truyền đến, sau đó truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

Liều Như đang dọn dẹp ở trong sân, nghi ngờ tiến lên mở cửa, trông thấy đoàn người đứng ngoài cửa, sắc mặt không còn chút máu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nàng là công chúa?

"Tướng. . . Tướng quân!" Liều Như lắp bắp kêu, muốn đóng cửa viện lại thì đã không kịp, Công Tôn Chiến đã đưa tay ra ngăn cản nàng, đi thẳng vào sân trong.

Yến Vũ Nhi đang nói chuyện với Tạ Hàn Phong, bộ dáng nửa đùa nửa thật, nàng nhìn ra được, Tạ Hàn Phong rất có hảo cảm với nàng, nhưng mà, bọn họ sắp mỗi người đi một ngã, nàng nghĩ muốn hiểu rõ tâm ý của hắn, có lẽ, hắn là phu quân của nàng!

Tạ Hàn Phong nghe được lời nói của Yến Vũ Nhi, trong lòng một trận mềm mại, đương nhiên là hắn thích nàng, nàng hỏi như vậy, chẳng lẽ nàng cũng thế?

Ánh mắt hắn lóe ra ánh sáng, có chút hưng phấn, há mồm, lời còn chưa nói, liền nghe thấy một trận tiếng vang, nâng mắt lên nhìn, một đội nhân mã đã tràn vào, nhanh chóng xếp thành hàng ngũ ở trong sân.

Nam nhân cầm đầu đúng là một người mặc y phục quan quân tuần đình oai hùng (tuần: anh tài; đình: ngay thẳng; oai hùng: anh tuấn uy vũ), trên khuôn mặt chính trực mang theo sự giận dữ khinh thường nhìn về phía bọn họ, ngay thẳng đi tới, Tạ Hàn Phong giật mình một cái, thấy sắc mặt Yến Vũ Nhi trắng bệch, vội vàng tiến lên một bước, che chở nàng ở sau người, đề phòng nhìn người trước mặt.

"Người tránh ra!" Người quan quân kia bắn ánh mắt sắc bén về phía hắn, mang theo một khí thế lấn áp như thế kia, nhìn thẳng vào nữ tử hơi biến sắc phía sau hắn.

Tạ Hàn Phong cảm thấy áp lực, nhưng vẫn cố hết sức kiên trì, giọng nói run run: "Các ngươi. . . muốn làm gì? Chúng ta không làm chuyện gì phạm pháp loạn kỷ cương!"

Quan quân kia bỗng nhiên gọi lên một ý cười trào phúng, không hoảng không vội lui về phía sau một bước, quỳ một gối xuống đất, cao giọng nói: "Công chúa điện hạ, vì thần Công Tôn Chiến đến đây tiếp giá, thỉnh công chúa lập tức hồi cung cùng vi thần!"

Chúng tướng sĩ phía sau hắn cũng quỳ xuống theo, Tạ Hàn Phong nhất thời không phản ứng kịp, nhưng Yến Vũ Nhi vẫn được hắn che chở ở phía sau lại không có cách nào giả bộ không nhìn thấy. Yếu không thể địch lại mạnh, chuyện hôm nay sợ là khó có thể hữu nghị rồi.

Nàng dứt khoát kéo Tạ Hàn Phong, sai bước đến trước mặt Công Tôn Chiến, ngẩng cổ lên thật cao, giống như thiên nga cao ngạo, từ trên cao nhìn xuống hắn.

"Công Tôn Chiến, ngươi đừng khinh người quá đáng, bản công chúa cho dù trở về cung, cũng tuyệt đối sẽ không gả cho ngươi!" Nàng lời lẽ chính nghĩa nói.

Công Tôn Chiến không hề tức giận bởi vì lời nói của nàng, hai tay đặt lên nhau cúi người thi lễ, nói: "Công chúa rời cung, hoàng thượng lòng nóng như lửa đốt, hôm nay Chiến phụng hoàng mệnh đến đây tìm công chúa, còn thỉnh người đi giá hồi cung, nếu không, việc ăn ngủ của hoàng thượng cũng sẽ khó an tâm. Về phần hôn sự của ta và người, còn phải chờ sau khi hồi cung thỉnh hoàng thượng định đoạt."

Công Tôn Chiến không chút nào thỏa hiệp vì Yến Vũ Nhi kháng cự, hắn vì hắn xa xôi ngàn dặm, há là một hai câu nói uy hiếp không bằng trẻ con của nàng thì có thể đánh đuổi?

Trong mắt Yến Vũ Nhi hiện lên một tia bất đắc dĩ, binh lính cả người đầy võ trang đứng chật sân, muốn thoát thân sợ là không thể rồi. Nghĩ tới đây, nàng hạ quyết tâm, bỗng nhiên chuyển về phía Tạ Hàn Phong còn đang ngăn người, kéo hắn đến bên cạnh mình.

Trong mắt của Tạ Hàn Phong khôi phục một chút trấn tĩnh, hắn thật sự bị chấn động, hắn còn tưởng rằng, tuy là khí chất của nàng xuất trần quá mức bình thường, đẹp không gì sánh nổi, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một người nữ tử yếu đuối, không nghĩ tới, thế nhưng nàng lại có thân phận hiển hách như thế, vậy hắn. . . không phải là không có một chút cơ hội nào hay sao?

Ánh mắt hắn buồn bã, nghĩ tới câu nàng mới vừa hỏi hắn kia, trong lòng một mảnh chua xót, còn có mất mát.

Tay của Yến Vũ Nhi nắm lấy Tạ Hàn Phong thật chặt, trong mắt một mảnh chân thành: "Tạ công tử, tâm ý của người ta hiểu rõ, người có nguyện ý hồi cung cùng ta không?"

Con người của Tạ Hàn Phong chớp lóe tia sáng, hắn rất muốn cùng với nàng, có thể chính mình. . .

Yến Vũ Nhi không đợi hắn nói chuyện, khiêu khích nhìn về phía Công Tôn Chiến: "Muốn bản cung trở về cũng được, nhưng, vị Tạ công tử này là Phò mã bản cung chọn lựa lần này, cũng phải cùng nhau hồi cung!"

Người nào nàng cũng có khả năng tiếp nhận, chính là Công Tôn chiến tuyệt đối không được!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Giăng co

edit: tuyền xù

“Không được! Hắn là một kẻ bỏ y, sao có thể xứng đôi với công chúa, việc này tuyệt đối không thể!” Công Tôn Chiến lập tức phản đối, mâu quang bắn về phía Tạ Hàn Phong càng thêm lạnh lẽo. Trừ hắn ra, người nào cũng không thể!

Tạ Hàn Phong không nghĩ tới Yến Vũ Nhi lại sẽ nói như vậy, lại quá mức rung động, hắn là một kẻ bỏ y, ngay cả lộ phí đi đường cũng không có gom góp đủ, làm sao xứng với thân phận của nàng? Hắn trực giác liền muốn lui về bên cạnh, Yến Vũ Nhi lại giống như là biết suy nghĩ trong lòng hắn, siết lấy hắn thật chặt, nhìn vào ánh mắt hàm chứa một tia ý tứ khẩn cầu của nàng, làm hắn không tự chủ được buông xuôi.

Tự tin trong con mắt Công Tôn Chiến bắn ra một tia ánh sáng rét lạnh, đâm thẳng về phía Tạ Hàn Phong, hừ lạnh nói: “Công chúa, người này có gia thế gì, nhân phẩm như thế nào, người có rõ ràng? Khó dám đảm bảo là có người thấy thân phận hiển hách của người, muốn một bước lên trời!”

“Lời nói của Công Tôn tướng quân sai rồi, dựa vào thân phận công chúa của ta, bất kể là ai làm phò mã đều là một bước lên trời.” Bỗng nhiên, Yến Vũ Nhi làm ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, vỗ tay nói: “Khó trách, hóa ra là, tướng quân người vẫn muốn một bước lên trời, cũng không biết là leo càng cao, lúc ngã xuống có thể là tan xương nát thịt đó.”

Nàng chưa nói xong thì, hắn không chỉ có lợi ích làm mê muội tâm can, lại còn có can đảm che trời, một năm trước hắn dám can đảm xâm nhập Ngự Hoa Viên có ý đồ phi lễ nàng, nếu không phải Nhuê Minh cứu nàng, thì mới vừa xuyên qua nàng đã đi đời nhà ma rồi.

Công Tôn Chiến hắn khi nào thì chịu qua người khác chế ngạo như vậy, ngay cả hoàng thượng cũng hết sức nhún nhường với hắn, lúc này tức giận đến mức thái dương nổi gân xanh, tay nắm thành quả đấm, một lúc lâu sau tinh thần mới ổn định lại, chống lại ánh mắt châm chọc của Yến Vũ Nhi.

Hắn tàn nhẫn nhắc nhở bản thân mình, nhỏ mà không nhịn, sẽ loạn mưu lớn, nàng càng là kích thích, hắn cũng sẽ không tức giận.

“Công chúa người còn nhỏ, bản tướng không tính toán với người, chẳng qua, vô luận như thế nào, hôm nay người cũng phải cùng bản tướng hồi cung, mà lại lịch người này không rõ, người tới, bắt cho ta!”

Yến Vũ Nhi thấy chiêu khích tướng không thành, ngược lại đặt Tạ Hàn Phong vào hiểm cảnh, dơ tay quát:

“Dừng tay, Công Tôn Chiến, người muốn chống lại ý chỉ của bản công chúa sao?”

“Công chúa, người này rắp tâm bất lương, bản tướng là vì tốt cho người.” Công Tôn Chiến làm sao có thể tha thứ cho một dân thường dám cùng hắn tranh đoạt công chúa, nếu để cho hắn lấy được, không phải bản thân mình thành một người bị chê cười sao? Một phen mưu đồ của hắn cũng sẽ bị nước cuốn trôi.

“Người dám!”

Nét mặt Yến Vũ Nhi trở nên nghiêm túc, tự mình mang thêm một cỗ thái độ uy nghiêm, lạnh lùng nói: “Chuyện Phò mã không cho phép người xen vào,

bản cung sẽ tự mình bẩm báo với hoàng thượng. Người cũng nói, người chẳng qua chỉ là phụng mệnh làm việc, bản công chúa còn không biết, người còn có thể thay thế hoàng thượng khảo sát Phò mã đó!”

“...” Công Tôn Chiến thấy Yến Vũ Nhi một mực che chở cho Tạ Hàn Phong, lửa giận trong mắt liền muốn bốc cháy lên, hai bên giằng co chưa xong, lúc này có một bóng người đứng ra từ giữa đám binh lính.

“Đương nhiên Công Tôn tướng quân không phải ý tứ này, công chúa người hiểu lắm rồi!”

Giọng nói ôn hòa thân thiện, có chút quen tai, Yến Vũ Nhi giương mắt vừa nhìn, người kia thế nhưng là người ngày đó để cho mình chạy, thủ lĩnh thị vệ Nhuế Minh, trong lòng bất giác có một tia mừng thầm.

“Hừ! Hắn có cái gì mà không dám?” Yến Vũ Nhi có thêm chút sức lực, nói chuyện cũng không còn cố kỵ nữa rồi.

“Nếu không phải có cao nhân cứu giúp, e rằng số mệnh của bản công chúa đã bị tắc nhân ra tay lấy đi rồi!”

Sắc mặt Công Tôn Chiến trắng nhợt, cảnh giác nhìn về phía Yến Vũ Nhi, nàng đang nhắc lại chuyện xưa sao? Âm thầm áp chế lửa giận trong lòng, cung kính nói: “Công chúa quả thực là đã hiểu lầm vi thần, vi thần lo lắng công chúa không biết rõ người, bị người lừa bịp, cũng không ý khác.” Nếu chuyện kia bị vạch trần ra, tất nhiên hắn sẽ không có kết cục tốt, hắn vẫn không thể bức nàng nóng nảy.

“Thực là như thế này mới tốt, vậy bản cung liền đa tạ ý tốt của tướng quân.” Trên mặt Yến Vũ Nhi là nụ cười sáng lạn.

“Công chúa, bên ngoài đã chuẩn bị tốt xa giá, thỉnh công chúa lên xe!” Nhuế Minh đi đến trước mặt Yến Vũ Nhi, nhìn nàng cười xin lỗi, việc đã đến nước này, hắn cũng bất lực.

Yến Vũ Nhi lĩnh hội ý tứ của hắn, nắm tay Tạ Hàn Phong đi tới trước mặt hắn, nói: “Nhuế thủ lĩnh, ta giao chuẩn Phò mã cho người!”

Núp ở góc tường Liễu Như rút cục lấy lại tinh thần, nhanh chóng tiến lên dìu Yến Vũ Nhi. Đoàn người lên xe ngựa, đại quân mở đường, khí thế rất hùng tráng.

Chỗ rẽ bên cạnh lộ ra một góc áo bạch sắc, một mặt nạ màu bạc lại càng hiển lộ phiêu dật, nhìn đám người Yến Vũ Nhi rời đi, thân hình không nhận được di chuyển vài bước.

“Công tử, đáng tiếc người có ý tốt, người ta đúng là một ngày cũng chưa từng dừng lại, sớm biết rằng như thế chúng ta cần gì nhiều chuyện như vậy?” Tuy từng không khỏi oán trách nói.

“Lý Dịch, người nói quá nhiều!” Nam tử ngân diện* không vui khiển trách, xoay người cất bước đi thẳng.

*ngân diện ~ mặt nạ màu bạc: từ giờ mình sẽ xài ngân diện, mình thấy vậy phù hợp hơn, nếu bạn nào k thích thì comt mình sẽ sửa nhé. cảm ơn.

Lý Dịch ở một bên theo sát vài bước, luôn miệng nói: “Công tử, người đi đâu? Chúng ta không trở về Tề quốc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Hồi cung

edit: tuyến xù

Cho dù bằng mọi giá không tình nguyện, Yến Vũ Nhi vẫn là trở lại kinh thành, được tin hoàng đế Yến Thăng rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàng muội này làm cho hắn cực kì đau đầu, không có chỗ nào giống Từ Nhi làm cho người ta bết lo chứ?

“Hoàng huynh đừng có gấp, có Công Tôn tướng quân và Nhuế thủ lĩnh, Vũ Nhi sẽ không có việc gì!” Yến Từ Nhi ở bên cạnh vừa khuyên nhủ Yến Thăng, vừa liên tiếp nhìn ra ngoài.

“Đúng vậy hoàng thượng, đệ đệ này của ta Văn Thao Vũ Lược, Vũ Nhi là tức phụ tương lai của hắn, đương nhiên sẽ không để cho nàng chịu chút xui ỷ khuất!” Huệ phi tiến lên đỡ cánh tay trái của hoàng đế, khuyên nhủ.

Yến Từ Nhi lạnh mặt, trách mắng: “Huệ phi nương nương, com có thể ăn bậy, nói thì không thể nói bậy, Vũ Nhi là công chúa địa vị cao quý, há có thể mặc cho người tùy tiện nói xằng nói bậy?”

Trong lòng nàng một trận cười lạnh, bát tự còn chưa có phẩy một nét, Công Tôn gia thật đúng là dám coi Vũ Nhi thành vật trong bàn tay của chính mình!

Sắc mặt Hoàng đế cũng có chút không tốt, ánh mắt nhìn về phía Huệ phi ánh mắt liền có chút không tốt. Trải qua chuyện này, Yến Thăng chẳng muốn

cường cầu nữa, chỉ mong nàng tìm được người mình thích.

Huệ phi có chút không xuống đài được, nàng cúi đầu ngưng mắt, che đi một tia không cam lòng trong mắt.

Có thái giám xa xa chạy tới, giọng nói kích động cũng bén nhọn the thé hơn: “Khởi bẩm hoàng thượng, Nhạc Bình công chúa, Công Tôn tướng quân cùng Nhuế thủ lĩnh tới!”

“Mau truyền!”

Hoàng đế mừng rỡ, trong giọng nói có một chút kích động, bỗng nhiên nhớ lại chính mình hẳn là nên tức giận, phất tay áo trở lại ngồi trên sập rồng, Yến Từ Nhi kích động xiết chặt khăn lụa trong tay, Huệ phi cũng ngẩng đầu lên, lộ ra một bộ dáng mừng rỡ.

Một bóng dáng tao nhã đi vào, đến giữa cung điện thì dừng lại, nhẹ nhàng quỳ lạy.

“Thần muội Vũ Nhi khấu kiến hoàng thượng!” Đuôi mắt Yến Vũ Nhi lén liếc nhìn hoàng đế ngồi ở ghế trên, trong lòng không khỏi có phần chột dạ.

Yến Từ Nhi bước nhanh tới bên người nàng, nhìn từ trên xuống dưới, trong miệng mắng: “Vũ Nhi, muội quá tùy hứng rồi!”

Hoàng đế hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, làm ra vẻ rất tức giận: “Muội còn biết trở về hả!”

“Hồi hoàng thượng, không phải thần muội muốn trở về, là người muốn ta trở về! Nếu người thật sự muốn bức ta, ta còn sẽ rời cung trốn đi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Yến Vũ Nhi nhìn thẳng hoàng đế, không có chút nào nhượng bộ. Nếu như ngay cả hôn sự cũng không thể theo nguyện vọng chính mình, còn không bằng nàng ở lại dân gian không trở về.

Hoàng đế tức giận nhướn mày một cái, một mảnh hảo tâm của hắn, vậy mà nàng hoàn toàn không cảm kích?

Yến Từ Nhi lo lắng kéo kéo ống tay áo của Yến Vũ Nhi, cái người này lại không chút nào cảm kích, nghênh đón lửa giận của hoàng đế: “Hoàng thượng, Vũ Nhi đã có người trong lòng, vẫn thỉnh hoàng thượng tứ hôn!”

Nghe xong lời này, ánh mắt hoàng đế biến đổi, hắn đã nhận được tin tức, cũng có một chút hiểu biết về tình huống của Tạ Hàn Phong, chỉ là, một người không có cái gì, có thể xứng đôi với Vũ Nhi sao?

Hắn thâm sâu nhìn nàng một cái, lời nói thâm thía: “Vũ Nhi, muội suy nghĩ rõ ràng rồi sao? Công Tôn khanh tài hoa trác tuyệt, lại tuân thủ lịch sự, có rất nhiều danh môn khuê tú chạy theo như vịt, thật sự muội muốn bỏ qua sao?”

“Củ cải rau xanh ai cũng có sở thích riêng, chắc chắn Công Tôn tướng quân sẽ gặp được người càng thích hợp với hắn hơn Vũ Nhi.” Yến Vũ Nhi kiên định nói. Nàng đàn độn mới có thể lựa chọn cái người đối trả tới cực điểm kia.

Công Tôn Chiến đứng yên ở một bên, dáng người cao ngất, khôi ngô tuấn tú tuấn, thật sự là giống một người quân tử khiêm tốn.

“Công Tôn tướng quân, dưa hấu xanh không ngọt, ý của ngươi như thế nào?” Hoàng đế hỏi ngược lại Công Tôn Chiến, chú ý của phản ứng trên khuôn mặt hắn. Hắn nắm giữ hơn phân nửa binh lực Thủy Nguyệt Quốc, nếu bởi vì việc này để cho hắn nổi lên ý nghĩ tạo phản thì không tốt.

Huệ phi nghe xong sắc mặt đại biến, muốn nói chuyện nhưng Công Tôn Chiến đã chặn lại trước rồi.

“Đều là Chiến không đủ ưu tú, không lọt vào mắt xanh của công chúa, Chiến toàn bộ nghe theo ý chỉ của hoàng thượng!” Trên mặt Công Tôn Chiến không hề có phản ứng khác thường nào, quả đấm trong tay áo lại nắm càng chặt hơn. Nàng vậy mà không đặt mình ở trong mắt chút nào?

Vốn là hoàng đế đã đồng ý hôn sự của bọn hắn, nàng đã là vật trong bàn tay của chính mình, không nghĩ tới dám một mình rời cung, vậy mà lại còn mang về cái người gọi là chuẩn Phò mã. Hắn đánh giá cao sức quyến rũ của bản thân mình, hắn sẽ không từ bỏ ý đồ!

Hoàng đế nghe hắn nói như vậy, nhìn thái độ của hắn vẫn cung kính như cũ, yên tâm không ít.

Ngay ngày hôm đó hoàng đế truyền Tạ Hàn Phong kiến giá, thấy người này ăn nói bất phàm, ngược lại còn có chút vừa lòng, ban hôn sự, hôn kỳ vẫn là ngày mười tám tháng ba.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ly hôn

editor: preiya

Tin tức vừa ra, cả nước Thủy Nguyệt Quốc rộ lên, những người bên ba loan truyền nhau, đều biết rõ Nhạc Bình công chúa sắp sửa gả cho binh dân làm vợ. Lại có người bà tám không biết từ nơi nào nghe nói sự tích Phò mã tiêu chuẩn anh hùng cứu mỹ nhân, truyền miệng, soạn một nhạc khúc giai thoại công chúa cùng binh dân.

Mười tám tháng ba, gió xuân ấm áp, muôn hoa đua thắm khoe sắc hồng, bầu trời xanh lam như được tẩy rửa, thật sự là một ngày đẹp trời tốt lành.

Hoàng đế và hoàng hậu không tha nhìn tân nương toàn thân mũ phượng khăn choàng, hoàng hậu nắm lấy bàn tay thon dài trắng nõn của nàng, giọng nói có chút ghen ngào: “Vũ Nhi, hôm nay là ngày đại hi của muội, chúc muội và Phò mã tương thân tương ái, bạch đầu giai lão!”

“Về sau ở tại phủ công chúa, tuy rằng không ai quản thúc muội, cũng không thể tùy hứng làm càn, khiến Phò mã khó xử!” Hoàng đế lại trưng ra một biểu tình nghiêm túc, giáo huấn, thấy Yến Vũ Nhi gật đầu đáp lại, lại nói thêm một câu: “Nếu như không có chuyện gì... thường hồi cung thăm hỏi chúng ta...”

Nhìn xuyên thấu qua rèm châu, Yến Vũ Nhi nhìn thấy được sự không tha trong mắt hoàng đế, rốt cục giọt lệ đã rơi xuống, mới vừa rồi, trưởng tử Yến Tử Nhi cũng khóc sướt mướt, ngày hôm nay, kể từ sau khi tới nơi này, lần đầu tiên nàng cảm nhận được huynh tỷ tình thân. Cúi người thì lễ thật thấp, sau đó Liễu Như cùng hi nương dịu dờ lên hi kiệu.

Mười dặm hồng trang, nghi thức công chúa, hầu hết mọi người đều rầm rộ chạy tới xem binh dân cưới vợ là công chúa, làm cho người ta rất hâm mộ và ghen tị, làm sao nhi tử nhà mình lại không có mệnh tốt như chàng Tạ công tử vậy?

Yến Vũ Nhi toàn thân hi phục cùng mũ phượng khăn choàng ngồi ngay ngắn ở trong hi kiệu, bên tai là tiếng trống nhạc lớn, ý mừng hoà thuận vui vẻ, nàng gặt gao nắm chặt một quả táo trong tay, nghĩ đến tân lang quan Tạ Hàn Phong, hẳn sẽ đối xử tử tế với mình!

Bỗng nhiên màn kiệu bị gió thổi bay, Yến Vũ Nhi đột nhiên cảm thấy một cổ hàn ý dày đặc. Trong lòng nàng không hiểu sao cảm giác một trận khủng hoảng, bầu trời sáng sủa, trận gió này tới quý dị khó hiểu, nàng không khỏi vén lụa mỏng màu hồng trên đầu lên, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy đám mây phía chân trời bắt đầu di chuyển, dường như thời tiết muốn thay đổi!

Tạ Hàn Phong đang cưỡi con ngựa cao to ở phía trước, hi phục tân lang đỏ rực, bên hông buộc hoa lụa đỏ thắm, một khung cảnh vui sướng. Yến Vũ Nhi không khỏi tự trách mình suy nghĩ lung tung, thả màn kiệu xuống ngồi yên tĩnh.

Hi kiệu dừng lại trước phủ công chúa, Yến Vũ Nhi ngồi trong kiệu xấu hổ chờ Tạ Hàn Phong tới vén màn, bỗng nhiên một trận tiếng ồn ào truyền vào bên tai: “Đại tướng quân có lệnh, bắt được Nhạc Bình công chúa! Ban thưởng hậu hĩnh!”

Đã xảy ra chuyện! Yến Vũ Nhi ngỡ ra.

Một bàn tay duỗi vào trong kiệu, Yến Vũ Nhi vừa đặt tay lên, đã bị lôi kéo mạnh bạo, suýt nữa té ngã.

“Công chúa chạy mau!” Tạ Hàn Phong chẳng nói nhiều, lôi kéo Yến Vũ Nhi bỏ chạy, Liễu Như đứng bên cạnh hi kiệu cuối cùng đã tỉnh lại, vội vàng đuổi theo.

Yến Vũ Nhi còn chưa lấy lại tinh thần, quay đầu lại nhìn, đã thấy một đám mặc đồ quân lính về mặt hung thần ác sát đuổi qua đây, trên mặt đất vẫn còn nhiều người ngã ngổn ngang lộn xộn.

“Làm sao vậy?” Yến Vũ Nhi nghĩ tới mức đầu muốn nổ tung cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Công Tôn Chiến tạo phản rồi!” Tạ Hàn Phong quăng lại một câu, lôi kéo nàng tiếp tục chạy.

Không biết chạy bao lâu, Yến Vũ Nhi rốt cuộc chạy không nổi nữa, hai người mới tìm một góc tường khuất để ẩn nấp dựa vào, nghỉ ngơi một chút.

“Công chúa, người còn tốt chứ!” Tạ Hàn Phong lo lắng nhìn Yến Vũ Nhi, mũ phượng trên đầu nàng đã sớm không biết rơi ở chỗ nào rồi, trăm cài tóc trên đầu đều đã lỏng lẻo, những sợi tóc ngổn ngang buông xuống dưới, do mồ hôi mà dán vào mặt.

“Tại sao có thể như vậy? Vậy hoàng huynh...” Yến Vũ Nhi không dám tương tượng, lấy tay bịt mắt, nước mắt chảy xuống qua khe hở giữa các ngón tay.

Tạ Hàn Phong thật cẩn thận nhìn biểu tình của nàng, chậm rãi nói: “Nghe nói... Hoàng cung đã bị Công Tôn Chiến không chế!”

Tìm của Yến Vũ Nhi lập tức giống như bị đào ra, sắc mặt trắng bệch, lắp bắp nói: “Đều do ta... Đều do ta...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cung biến

editor: preiya

Tạ Hàn Phong an ủi Yến Vũ Nhi, thỉnh thoảng thăm dò xem tình huống bên ngoài thế nào, bỗng nhiên, hắn lấy ngọc bội hình tròn màu trắng từ trong tay áo ra, đập mạnh một cái ở trên tảng đá, ngọc bội liền phân thành hai.

Hắn đưa một nửa khối ngọc bội cho Yến Vũ Nhi, nhìn nàng thật sâu một cái nói: “Công chúa, nếu như hôm nay chúng ta không may ly tán, cũng không biết khi nào có thể gặp lại nhau. Tuy khối ngọc bội này không đáng tiền, nhưng nương ta nói, nó cũng là độc nhất vô nhị.”

Yến Vũ Nhi nắm thật chặt nửa miếng ngọc bội trong lòng bàn tay, hai mắt đầm lệ trong suốt.

“Đều là ta... Đều là ta...” Nàng liên tục tự trách mình, nếu nàng đáp ứng gả cho Công Tôn Chiến, thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy, không biết bây giờ hoàng huynh của nàng như thế nào?

Tạ Hàn Phong vỗ nhẹ lưng của nàng, an ủi: “Trước tiên người chờ ở chỗ này, ta ra ngoài xem sao.”

Yến Vũ Nhi gật gật đầu, nhìn theo bóng dáng Tạ Hàn Phong rời đi, trên mặt đất kéo ra cái bóng thật dài, ánh vàng rực rỡ của mặt trời chiếu trên người, nàng lại cảm thấy từng trận lạnh lẽo, cuộn mình ở góc tường.

Không biết qua bao lâu, nghe được một trận tiếng bước chân chạy tới, Yến Vũ Nhi vừa vui vừa lo, là Tạ Hàn Phong trở lại sao? Hay là thuộc hạ của Công Tôn Chiến tới?

“Công chúa...” Người tới nhào qua, khóc hu hu, nhìn thấy bộ dáng chật vật của Yến Vũ Nhi, nước mắt lại càng chảy ra ròng ròng.

“Liễu Như? Sao người tìm được ta?” Yến Vũ Nhi cả kinh nói.

“Ta đi theo người và Phò mã tới đây, nhưng sau đó lại tìm không thấy người... Lúc này gặp được một người kỳ quái, hắn đề cho ta tới nơi này tìm ngài!” Liễu Như lau nước mắt, thay Yến Vũ Nhi vuốt vuốt chỗ xiêm y bị nhăn, nức nở nói: “Công chúa, người chịu khổ rồi...”

Yến Vũ Nhi miễn cưỡng cười cười, trong lòng cảm giác hơi yên ổn, lời kéo nàng hỏi: “Người có nhìn thấy Phò mã không? Bên ngoài tình huống thế nào?”

“Nô tỳ không có nhìn thấy Phò mã gia!” Liễu Như lắc đầu, nhớ tới những chuyện mới vừa trải qua, trong lòng vẫn còn sợ hãi, lại nói: “Bên ngoài rối loạn, quả nhiên Công Tôn Chiến không phải người tốt, nghe nói hoàng thượng cùng đám nương nương đều bị giam cầm, sau đó phải làm sao bây giờ?”

Chỉ là nghe ngóng người trên đường nghị luận, Liễu Như liền kinh hồn bạt vía, suýt chút nữa thì bị quan binh bắt được, nếu như không phải có người cứu giúp, nàng sợ là không thấy được công chúa rồi.

Một tia may mắn cuối cùng trong lòng Yến Vũ Nhi đều đã tiêu tán hết, xem ra, hôm nay muốn chạy trốn, sợ là khó càng thêm khó, hắn giam cầm hoàng huynh, còn không phải là vì dẫn nàng lộ diện sao?

Công Tôn Chiến, người khá lắm!

Nàng khẽ cắn môi, từ trên mặt đất đứng lên, Liễu Như vội vàng bước lên đỡ nàng, hỏi:

“Công chúa, người muốn đi đâu?”

Yến Vũ Nhi sửa sang qua loa lại dung nhan, cất bước đi ra ngoài, đang có một đội quan binh đi ở đằng trước, nàng thẳng lưng đi tới.

“Công chúa!” Liễu Như nghĩ muốn nhắc nhở nàng, Yến Vũ Nhi cũng đã gọi quan binh lại, lớn tiếng nói:

“Bản cung chính là Nhạc Bình công chúa các người muốn tìm, gọi Công Tôn Chiến tới gặp ta!”

Đầu lĩnh quan binh nhìn kỹ, nữ tử trước mặt thật sự là Nhạc Bình công chúa, mừng rỡ, liền muốn đi lên áp giải nàng, Yến Vũ Nhi quát:

“Chậm đã, bản cung sẽ tự mình đi! Người đi nói cho Công Tôn Chiến, bản cung muốn gặp hắn trên lầu cao Từ Cầm thành, nếu như hắn không chịu, nhìn thấy chính là một cổ thi thể!” Nàng chắc chắn Công Tôn Chiến không cam lòng, nhất định sẽ đến nơi hẹn.

Trên lầu cao cao Từ Cầm thành, binh lính toàn thân chiến giáp chỉnh tề uy vũ đứng ở hai bên, Công Tôn Chiến đón gió mà đứng, rất phong quang. Thân hình hắn tuấn lãng, quần áo hoa mỹ dưới ánh mặt trời phát sáng rạng rỡ, lúc này đây cũng là đáng ghê tởm như vậy.

Yến Vũ Nhi dừng lại cách hắn hơn mười bước, lẳng lặng nhìn hắn từng bước một đi về phía mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Đào hạ lưu tình

editor: preiya

Công Tôn Chiến khí định thần nhàn, sóng mắt lưu động lóe ra vô cùng tham lam tự phụ.

“Đại hôn của Nhạc Bình công chúa, vì thần tặng lễ vẫn không vào được mắt ngài sao?” Hần đứng lại, cách Yến Vũ Nhi hai bước, khoe môi cong lên trên trút.

“À, Công Tôn tướng quân tặng lễ thật sự là muốn nổi bật, không hổ là đại tướng quân uy vũ của bản triều!” Trên mặt Yến Vũ Nhi hiện lên nụ cười khéo léo, phảng phất giống như không chút nào khổ sở vì khổ cảnh Thủy Nguyệt Quốc đang gặp phải.

“Vũ Nhi, nếu nàng đáp ứng gả cho ta, ta nhất định sẽ không tính toán hiềm khích trước kia, sẽ đối đãi với nàng thật tốt...” Công Tôn Chiến cúi người khẽ sát bên tai nàng, Yến Vũ Nhi lại lui về phía sau vài bước, cảnh giác nhìn chằm chằm vào mắt hắn, lớn tiếng chất vấn: “Công Tôn Chiến, ngươi loạn thần tặc tử này, gặp người là giết, còn có mặt mũi nào nói với ta những lời này?”

Công Tôn Chiến giận quá hóa cười: “Vũ Nhi, thắng làm vua thua làm giặc, rất nhanh thôi ta chính là hoàng thượng, tuy rằng nàng sẽ không còn là công chúa, nhưng vị trí hoàng hậu ta vẫn để lại cho nàng.”

“Hừ! Cảm ơn ý tốt của ngươi, bản công chúa không hiếm lạ!”

Trong lòng Yến Vũ Nhi cười lạnh, cái đồ giả dối tiêu diệt vua, muốn yên bình thì lại làm sao có lòng tốt? Chẳng qua chỉ là không chiếm được lòng nàng nên không cam lòng mà thôi, hoặc là, hắn muốn mượn thân phận công chúa của mình để lừa gạt người đời.

Kiếp trước trường hợp nào mà Yến Vũ Nhi nàng chưa từng thấy qua, cũng đã chết qua một lần rồi, cùng lắm thì lại một lần nữa, nói không chừng còn có thể trở về! Có sao lại e ngại chứ?

Nàng ngẩng đầu, trong mắt bùng cháy ngọn lửa thù hận: “Công Tôn Chiến, nếu hôm nay ngươi có dũng khí thì liền ở trước mặt toàn bộ dân chúng trong Kinh Thành giết ta đi, bản công chúa có thể nào làm hoàng hậu của một tặc tử cướp đoạt chính quyền như ngươi, thật sự là cười chết người đó!”

“Yến Vũ Nhi, ngươi đừng rệu ròi không uống lại thích uống rượu phạt!” Ý cười trên mặt Công Tôn Chiến rốt cục không còn, sát khí trong mắt liền hiện ra.

“Thế nào? Đâm trúng chỗ đau của ngươi phải không?” Yến Vũ Nhi khinh thường cười cười, xoay người nhấc chân đi lên mấy bậc thềm, trên cao nhìn xuống.

Dưới lầu Tử Cấm thành, đầy áp người nhón nha nhón nháo, hai tay Yến Vũ Nhi nắm thành hình loa, la lớn: “Các con dân Thủy Nguyệt Quốc, các ngươi mở to hai mắt mà xem, tặc nhân Công Tôn Chiến này âm mưu soán quyền, bắt nhân bắt nghĩa bắt trung, là tội đồ vô si đến cực điểm, thiên lý bất dung, cuối cùng rồi cũng có một ngày sẽ gặp báo ứng!”

“Soán đoạt!” Công Tôn Chiến rút đao ở bên hông ra, hàn mang lập lòe, gươm đao lên liền vung về phía Yến Vũ Nhi.

Bỗng nhiên có người ngăn cản nói: “Đại tướng quân, đào hạ lưu tình!”

Tề Quốc, Dự Vương phủ

Trong phòng, nam tử một thân bạch y đang đứng, hình dung tuấn lãng, phiêu dật, ngọc thụ lâm phong, chính là, hình dáng này của hắn rõ ràng khác hẳn với bộ mặt đang sa sầm, nhũn nhũn nhìn hắc y nam tử quỳ trên đất, trầm giọng nói.

“Mị Ảnh, huynh đệ các ngươi dám không nghe mệnh lệnh của bốn vương, tự tiện chủ trương, phải bị tội gì?”

Hắc y nam tử cúi đầu thỉnh tội: “Thuộc hạ có lỗi với Vương Gia, thỉnh Vương Gia trách phạt!”

“Tốt lắm, ngươi tự đi lĩnh phạt 50 trượng!” Nam tử nhũn nhũn, không muốn nhiều lời, xoay người rời đi.

“Vương Gia, thuộc hạ cả gan cầu tình thay Mị Ảnh Mị Phong, bọn họ cũng vì tốt cho ngài!” Người tùy tùng ở bên cạnh bỗng nhiên đứng ra, quỳ xuống bên cạnh Mị Ảnh.

“Lý Dịch, ngay cả ngươi cũng dám ngỗ nghịch với bốn vương?” Hần cả người lãnh khí nghiêm nghị, vạt áo màu trắng tung bay, hai người đang quỳ trên đất nom nóp lo sợ, nhưng vẫn lại là đánh bạo mở miệng.

“Vương Gia, gần đây ngài quá mức để bụng sự tình Thủy Nguyệt Quốc, nếu động tĩnh quá lớn, hoàng thượng sẽ hoài nghi ngài!”

“Hừ, chẳng qua chỉ là muốn các ngươi ra tay bảo hộ một nữ tử, các ngươi liền một mực từ chối, cuối cùng lại là vì tốt cho bản vương, hay là năng lực làm việc của các ngươi càng ngày càng kém đi rồi hả? Hả?” Nam tử tức giận nói, “Người tới, kéo hai nô tài phạm lỗi này xuống hành hình!”

“Vương Gia! Mị Ảnh hắn...” Lý Dịch còn muốn khuyên nữa, bạch y nam tử trợn mắt trừng hắn: “Ngươi đã cùng bọn họ một lòng, vậy cùng đi xuống lĩnh

phạt đi!”

Gia đình tiến lên kéo hai người đi rồi, đại sảnh chỉ còn một mình hắn, nam tử lấy một cây trâm bạch ngọc từ trên người ra, trong đầu lại hiện lên một dung nhan khuynh quốc khuynh thành.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tù nhân

editor: preiya

Bạch y nam tử nhìn chăm chăm ngọc trâm, hồi tưởng lại tình cảnh gặp nàng ngày đó.

Tuy rằng nàng một thân trang phục bình dân thông thường, khí chất cao quý bẩm sinh nhìn không xót một cái gì, lông mày mỏng như sợi, ánh mắt trong suốt như hàm chứa cả một ao nước trong, một khuôn mặt nhỏ nhắn giống như vui lại còn như giận dữ, đối đãi với ân nhân cứu mạng như hắn lại lòng mang đề phòng, kéo xiêm y trên người thật chặt, làm hắn hứng khởi nổi lên một tia trên cọt nàng.

Rõ ràng bởi vì do được hiệu sắp té xỉu, nhưng nàng lại còn quật cường phòng bị hắn, còn có người nữ tử giống như nàng tránh hắn như tránh rắn rết sao? Nàng quả nhiên là một người đặc biệt!

Chẳng qua là, Thủy Nguyệt Quốc đã nguy nan, nàng còn tốt không? Nghe nói nàng dám giận dữ mắng mỏ loạn thần tặc tử, hẳn là rất kiên cường.

Mị Ảnh nói cũng không sai, Hoàng đế luôn luôn đề phòng hắn, sợ hãi thế lực của hắn quá lớn, liên tục tấn công Thủy Nguyệt Quốc cũng không để hắn đi trước, mà là lấy lý do Thủy Nguyệt Quốc truyền tin để khiến hắn rời khỏi. Hiện tại xác thực không phải là thời cơ hiện thân tốt, hi vọng nàng cát nhân ác có thiên tương, bình an vượt qua cửa ải khó khăn lần này.

“Người tới!” Hắn hướng về chỗ tới gọi, vừa mới nhận xong hình phạt Mị Ảnh khập khiễng tiến vào.

“Vương Gia có gì phân phó?” Mị Ảnh chịu đựng đau nhức hành lễ, động tác động đến vết thương, mồ hôi lạnh trên trán hắn nhỏ xuống từng giọt.

Bạch y nam tử liếc mắt nhìn hắn, “Bốn vương không tiếp tục truy cứu việc hôm nay, nhưng lần sau không được theo lệ này nữa!”

Mị Ảnh cung kính đáp vâng, bạch y nam tử lại nói: “Tuy rằng ta không thể lộ diện, nhưng phái người nhìn xem, không thể để nàng nguy hiểm đến tính mạng!”

“Thuộc hạ nhất định không có làm nhục mệnh!” Lần này Mị Ảnh không dám nhiều lời thêm nữa chữ nữa, tâm tư chủ tử luôn luôn kín đáo, hẳn là suy nghĩ chu đáo cẩn thận, hẳn là một nô tài lại tự tiện chủ trương, cũng là quá vượt qua rồi.

Yến Vũ Nhi ở trên lầu Từ Cẩm thành một phen đồng đặc lên án mạnh mẽ, rốt cục làm cho Công Tôn Chiến thẹn quá thành giận, giam nàng vào Thiên Lao.

Thiên Lao thấp bé ẩm ướt, bốn phía đều kín không kẽ hở, ngay cả một con ruồi cũng không thể bay vào, phạm nhân ở trong mỗi phòng giam đều đang hô oan uổng, van xin ai đó có thể cứu bọn họ ra ngoài.

Trên cỏ khô dưới đất chính là chỗ Yến Vũ Nhi đã ngất đi đang nằm, Liễu Như đã khóc thành giống như một đứa con nít hay mít ướt, lại không có một biện pháp nào cả.

Bỗng nhiên, lông mày Yến Vũ Nhi giật giật, Liễu Như luôn luôn chú ý tới đương nhiên là phát hiện, vui mừng khóc nói:

“Công chúa! Ngài rốt cục tỉnh lại? Thật tốt quá!” Giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở truyền đến, Yến Vũ Nhi mờ mắt.

“Liễu Như đừng khóc!” Yến Vũ Nhi nâng tay phủ lên gương mặt nàng, muốn an ủi vài câu, lại nghe tiếng bước chân truyền đến từ ngoài phòng giam, đang đi về hướng này.

Lao đầu đưa đồ ăn đến, Liễu Như nhận lấy, mở hộp đựng thức ăn ra, trong mắt có một tia vui sướng.

Yến Vũ Nhi không có một chút hào hứng nào, ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng chưa từng nhìn. Trong cung loạn thành một núi, làm sao nàng có thể nuốt trôi? Mặc dù bọn họ không phải là thân nhân thật sự của nàng, lại bởi vì nàng mà biến thành như vậy, sao nàng có thể nhẫn tâm đây?

“Công chúa, ngài cố gắng ăn đại một miếng đi!” Liễu Như có chút hưng phấn, từ sau khi bị bỏ tù, các nàng thật lâu cũng chưa từng được ăn một bữa cơm thịnh soạn như vậy, gấp một đĩa thức ăn liền đưa vào trong miệng Yến Vũ Nhi.

“Đình ~” một tiếng giòn vang quấy nhiễu toàn bộ nhà tù, tay Liễu Như như là bỗng nhiên bị cái gì đó đánh trúng, tay run lên, trong nháy mắt chén canh bị đánh rơi, nước canh rơi vãi khắp trên mặt đất, trong chốc lát liền bốc lên một trận khói xanh.

Có độc! Yến Vũ Nhi bỗng chốc hiểu được, thật rõ ràng, có người muốn độc hại nàng, nhưng cũng lại có người ra tay cứu nàng.

Người muốn độc hại nàng thì không khó đoán, nhưng người cứu nàng là ai đây? Chẳng lẽ là Nhuế Minh? Nhưng là, người này xuất quỷ nhập thần, trong Vũ Lâm Vệ hình như không có người võ công cao cường như vậy.

Mặc kệ là ai, trong lòng các nàng cũng cảm kích người đã âm thầm ra tay cứu mình.

“Là ai?” Sắc mặt lao đầu trắng bệch, đề phòng nhìn xung quanh bốn phía, chỉ thấy một bóng đen chọt lóe lên, lao đầu gào khóc hét thảm một tiếng liền té trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Mây đen giăng khắp thành

editor: preiya

“Nếu lại dám bắt kinh với Nhạc Bình công chúa, tự gánh lấy hậu quả!” Lao đầu cảm giác trước mắt tối sầm lại, một tiếng nói như quỷ mị quanh quẩn, cuối cùng cũng không thấy bóng người.

“Đại hiệp tha mạng, đại hiệp, tiểu nhân biết sai rồi, nhất định sẽ đối xử tử tế với công chúa! Van cầu ngài tha mạng!” Lao đầu chỉ cảm thấy toàn thân đều đau đớn khó chịu, lăn lộn trên đất cầu xin tha thứ.

“Hừ, hãy nhớ chút giáo huấn này trước, nửa canh giờ sau sẽ tự động hết. Chẳng qua, nếu như công chúa lại gặp bất trắc, dùng tính mạng cả nhà người đến đổi đi!” Tiếng nói quỷ mị phiêu đảng ở bốn phía Thiên Lao, làm lao đầu kinh hồn bạt vía hoảng sợ một hồi.

“Dạ dạ! Tiểu nhân cần tuân phân phó của đại hiệp!” Lao đầu vội vàng nói tạ ơn.

Tiếng nói quỷ mị không còn nữa, sau khi lao đầu bị dày vò một trận, rốt cục đau đớn cũng giảm bớt một chút, vội vàng phân phó người chuẩn bị cho Yến Vũ Nhi một phần thức ăn đầy đủ lần nữa.

“Công chúa, bọn họ cũng chỉ là nịnh bợ mà thôi, cho ngài ăn những thứ này!” Liễu Như chán ghét liếc mắt nhìn đồ ăn một cái, chính là một bát cơm trắng, thêm một đĩa rau xanh đậu hũ, ngay cả một chút dầu mỡ cũng không có.

Lao đầu này bởi vì mới vừa nhận giáo huấn nên trong lòng còn sợ hãi, về mặt hấn cầu xin nói: “Công chúa điện hạ, ngài đại nhân đại lượng đừng khó xử nô tài, thật sự là bên trên phân phó, tiểu nhân cũng không có cách nào!”

Yến Vũ Nhi nhìn hấn một cái, chỉ thấy vẻ mặt sợ hãi của hấn, xem ra sẽ không tiếp tục động tay chân vào đồ ăn nữa rồi.

“Sao bọn chúng có thể đối xử với công chúa như vậy chứ? Công chúa thân là kim chi ngọc diệp, bọn chúng cũng không sợ gặp báo ứng sao?”

“Liễu Như, không sao!” Yến Vũ Nhi ngăn Liễu Như lại nhai, nói những lời đó thì có ích lợi gì. Nàng phân phó Liễu Như bày thức ăn ra, chủ tớ hai người tụ cùng một chỗ, tuy rằng món ăn không tốt, nhưng cuối cùng vẫn có thể nuốt xuống.

Yến Vũ Nhi gắng gượng ăn vài miếng, tuy lúc này đang là thời kỳ khó khăn, nhưng nàng sẽ không dễ dàng buông tha. Rất không dễ dàng mới sống lại một lần đầu.

Liên tục mấy ngày như vậy, lao đầu sợ hãi người thân bí ngày ấy, đối xử với Yến Vũ Nhi chiếu cố nhiều hơn, cũng chưa từng phát sinh ra chuyện hạ độc lần nữa.

Ngày hôm đó, một đám khách không mời mà đến Thiên Lao, tất cả bọn chúng đều mặc Thiết Giáp, cũng không giống phục sức* binh lính của Thủy Nguyệt Quốc, bộ dáng rất là hung ác.

*phục sức: trang phục và trang sức

Bọn chúng đi thẳng đến trước hàng rào sắt phòng giam Yến Vũ Nhi, lao đầu nhanh chóng mở cửa, cho bọn họ đi vào.

Liễu Như dang hai tay ra che ở phía trước Yến Vũ Nhi, giống như gà mái bảo vệ con, cảnh giác nhìn người tới: “Các người là ai? Muốn dẫn công chúa đi chỗ nào?”

“Công chúa?” Người Thiết Giáp dẫn đầu khinh thường nói, “Nô lệ vong quốc, cũng xứng đáng là công chúa sao? Mang đi!”

Yến Vũ Nhi nghe được một tiếng “Đồng” từ đáy lòng mình, chỗ nào đó giống như là phá thành một cái động lớn, để cho nàng vô cùng sợ hãi bất an.

Ngay lập tức có người đi lên kiểm kẹ Yến Vũ Nhi và Liễu Như, Liễu Như vẫn còn đang giãy dụa, Yến Vũ Nhi lại dịu ngoan khác thường, tùy ý để bọn chúng dẫn mình ra khỏi Thiên Lao.

Vốn là ba tháng mùa xuân ấm áp hoa nở oanh ca yến hót*, trạng thái bầu trời âm u thâm trầm khác thường, rất có xu thế mây đen giăng khắp thành phá hoại mọi thứ, gió thổi qua, mấy chiếc lá trên cây rơi xuống, bỗng nhiên lại bị tung lên không trung, lại hạ xuống lại tung lên, không chỗ dựa.

*oanh ca yến hót: chim hoàng oanh hát, chim yến chao lượn

Bên ngoài Thiên Lao, đã có một đám nữ phạm nhân một thân áo váy vải thô, Yến Vũ Nhi chợt liếc mắt nhìn xem nhưng không nhận ra được ai, cho đến khi một tiếng gọi quen thuộc truyền đến, nàng kinh ngạc quay đầu lại.

“Vũ Nhi...” Giọng nói nghẹn ngào này, giống như là Từ Nhi tỷ tỷ thân thiết của nàng, nhìn kỹ hơn một chút, nữ tử một thân quần áo vải thô lại khó nén xinh đẹp, không là Yến Từ Nhi thì còn ai?

“Trưởng tỷ?! Tỷ thế nào...” Yến Vũ Nhi chạy về phía nàng, không chỉ Yến Từ Nhi, Huệ phi cùng vài tần phi khác đều ở đây, nàng nhìn quanh bốn phía, nhưng không nhìn thấy người mình muốn nhìn, Yến Từ Nhi đỏ mắt nước mắt nói: “Hoàng huynh hoàng hậu cùng với tất cả hoàng tử trưởng thành, đều bị giết!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đi tới Tề Quốc

editor: preiya

Hoàng huynh thương yêu nhất của nàng, thật sự chết rồi! Đầu óc Yến Vũ Nhi trống rỗng.

“Vũ Nhi? Vũ Nhi?!” Yến Từ Nhi dùng sức lay động, nàng mới dần dần lấy lại tinh thần.

“Trưởng tỷ! Điều là ta không tốt...” Nàng chỉ cảm thấy trong lòng rất khó chịu, nhào vào trong lòng Yến Từ Nhi, nước mắt rơi là chảy.

“Đừng khóc, không phải là lỗi của muội!” Yến Từ Nhi ép buộc bản thân thoát khỏi bi thống, an ủi nhân nhi trong lòng.

Công Tôn Chiến lòng muông dạ thú, đã sớm muốn rạch rạch góc đầu dậy rồi. Muội muội của nàng thiên chân vô tà*, nàng làm gì sai chứ? May mắn là nàng không gả cho hắn.

*thiên chân vô tà: hồn nhiên ngây thơ

Nhưng là, Thủy Nguyệt Quốc của bọn họ, rốt cuộc không còn nữa! Yến Từ Nhi không kiềm được nước mắt.

“Vũ Nhi, chúng ta phải kiên cường mạnh mẽ lên!” Nàng ôm muội muội, nói cho nàng biết chuyện đã xảy ra trước đó nhiều ngày.

Thì ra là, trong khoảng thời gian lúc nàng bị giam vào Thiên Lao, Thủy Nguyệt Quốc đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Công Tôn Chiến soán quyền giam cầm hoàng đế hoàng hậu, muốn uy hiếp hoàng huynh nhường ngôi, kết quả là Yến Thăng kiên quyết không đồng ý, hấn liền nổi lên sát tâm. Vì thế, hoàng thượng hoàng hậu, bao gồm tất cả hoàng tử trưởng thành, toàn bộ đều thành vong hồn dưới đao của hắn.

Nhưng là, Công Tôn Chiến cũng không phải là người cười đến cuối cùng, bởi vì, vào ngày hắn đang chuẩn bị đăng cơ, Tề Quốc bỗng nhiên tiến công trên quy mô lớn, trước đó Công Tôn Chiến không thu được một chút tin tức nào, đánh hấn trở tay không kịp. Cuối cùng sau ba ngày ba đêm chiến đấu kịch liệt, không địch lại quân Tề Quốc, chặt vật chạy trốn khỏi Kinh Thành.

“Nhạc Bình công chúa, ngược lại ngài còn tốt, ở trong thiên lao mặt vẫn được bảo dưỡng xinh đẹp như vậy, nhưng khổ cho chúng ta. Hu hu, hoàng thượng, người chết thật thảm! Để Huệ Nhi theo bồi tiếp người đi!” Về mặt Huệ phi cực kỳ bi thương, ánh mắt lại oán hận liếc nhìn Yến Vũ Nhi.

“Được rồi Huệ phi, người đừng quên, chúng ta rơi xuống nông nỗi này, là vì ai?” Yến Từ Nhi làm trưởng công chúa, khí thế sẽ khác những người khác, nàng liếc mắt nhìn Huệ phi một cái, lạnh lùng nói: “Người nhớ kỹ, hiện giờ chúng ta đang ngồi chung một thuyền, như quân Tề Quốc đã nói, mặc kệ ai xảy ra chuyện, mỗi người đều không ăn được quả ngon.”

Từ lúc tuyên bố tất cả nữ quyền các nàng áp giải đi tới Tề Quốc, thủ lĩnh quân Tề Quốc đã hạ xuống mệnh lệnh, nếu xảy ra chuyện gì, mỗi một cá nhân

đều có trách nhiệm, điều này là vì phòng ngừa có người tìm chết, không muốn đi tới Tề Quốc. Mà hoàng đế Tề Quốc làm sao lại có thể buông tha cơ hội tốt làm nhục Thủy Nguyệt Quốc như thế này chứ? Vì thế nên có mệnh lệnh này.

Đối với Yến Tử Nhi trong lòng Huệ phi vẫn có sợ hãi, rụt rụt cổ, không dám nói thêm cái gì nữa.

Rất nhanh, trên bãi đất trống tụ họp đầy người, toàn bộ đều là phi tần công chúa trong hoàng cung Thủy Nguyệt Quốc, còn có tỷ nữ của các nàng.

Một đội quân mặc Thiết Giáp của Tề Quốc đi phía trước thúc giục, tiếp theo có mấy chiếc xe ngựa chạy đến, màn vải màu xanh có chút cũ nát, xem qua rất là đơn sơ.

Huệ phi mím mím môi, bỗng nhiên con mắt sáng lên, đi trước một bước, nhấc chân bước lên một chiếc xe ngựa, lại quay người trừng mắt nhìn tỷ nữ của mình Ngọc Trừng: “Còn không mau đi lên, ngươi là muốn để cho bản cung một người đi tới Tề Quốc sao?”

Ngọc Trừng lúng túng nhìn nhìn Yến Tử Nhi và Yến Vũ Nhi, vội vàng lên xe.

“Ngọc Trừng ngươi...” Liễu Như không chịu bỏ qua, liền kéo nàng xuống dưới, lại bị Yến Vũ Nhi ngăn trở.

“Công chúa, sao nàng ta có thể như vậy? Chủ tử còn chưa đi lên, nàng ngược lại lên trước rồi!”

“Được rồi, hiện giờ quốc gia đều không còn, làm sao còn có công chúa tôn quý cái gì chứ?” Yến Tử Nhi mắt mắt thờ dài, lôi kéo Yến Vũ Nhi cùng nhau lên xe ngựa.

Dọc theo đường đi, khoái mã chạy nhanh như tên bắn, xe ngựa vốn là đơn sơ, xóc nảy rất là kịch liệt. Trong lòng Yến Vũ Nhi có chút buồn bực, hành trình từ Thủy Nguyệt Quốc tới Tề Quốc khoảng chừng một tháng, chạy nhanh như vậy, chắc không phải cái khung xe tan nát chứ?

Rất nhanh, Huệ phi liền có chút chịu không nổi. Sắc mặt nàng ta tái nhợt, mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra, hai tay ôm bụng, bắt chợt nôn khan.

“Nhạc Xương công chúa, cầu ngài cứu nương nương, tiếp tục như vậy ngài ấy sẽ không chịu nổi!” Ngọc Trừng cầu cứu Yến Tử Nhi, dù sao, nàng cũng là đồ đệ thân y Quý Cốc Tử, hi vọng nàng có thể ra tay giúp đỡ.

Yến Tử Nhi nhưng lại không để ý đáp lại nàng ta, Huệ phi người này chanh chua, vì tư lợi, cần phải cho nàng một chút giáo huấn, nàng thay đổi tư thế, tựa vào người Yến Vũ Nhi chợp mắt.

Yến Vũ Nhi đồng tình liếc nhìn bộ dáng của Huệ phi, không nhận được lo lắng cho cuộc sống sau này, không biết đến Tề Quốc, còn có loại cuộc sống gì đang chờ các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Gặp phải đại sự rồi!

editor: preiya

Tề Quốc ở phía bắc Thủy Nguyệt Quốc, Đô thành Thượng Kinh vô cùng náo nhiệt, ngựa xe đông nghịt, qua lại không ngớt trên các phố lớn ngõ nhỏ. Hai bên đường là các cửa hàng san sát nhau, cửa của quán trà rượu phường nhuộm tung bay, người đi trên đường nhón nha nhón nháo, chen chúc nhau, thật sự là gió tay áo lên đó là một đám mây, lau một vốc mồ hôi đó là một trận mưa, mức độ phồn hoa này chính là Thủy Nguyệt Quốc không gì sánh nổi.

“Tề quốc quả thực vô cùng nổi bật, khó trách Thủy Nguyệt Quốc bị đánh bại!” Vừa vào Thượng Kinh, Huệ phi liền vừa thay đổi cái dáng vẻ suy sụp tinh thần, vén rèm lên mở to hai mắt nhìn xem cảnh tượng náo nhiệt.

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến cho người khác trong xe bất mãn.

“Huệ phi, ngươi đừng quên ngươi cũng từng là người Thủy Nguyệt Quốc. Người khác đều có thể nói Thủy Nguyệt Quốc không tốt, nhưng ngươi ta không thể!” Yến Tử Nhi nghiêm mặt nói, cái nữ nhân này, mới có thời gian mấy ngày, liền hoàn toàn quên mất sự đau khổ khi mất nước.

“Hai vị công chúa, Thủy Nguyệt Quốc không còn ta cũng rất khổ sở! Chẳng qua kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, hà tất gì lại ra về thanh cao nữa chứ? Ngươi cho rằng ngươi vẫn là Nhạc Xương công chúa cao cao tại thượng sao?” Về mặt Huệ phi không kiên nhẫn, dọc theo đường đi, Yến Tử Nhi dù sao vẫn trung ra cái giá công chúa của nàng để giáo huấn nàng ta, sớm đã khiến nàng khó chịu rồi.

“Tốt, Công Tôn Huệ, ngươi khá lắm!” Yến Tử Nhi tức giận không nhẹ, ngón tay run run chỉ vào Huệ phi.

“Được rồi, trưởng tỷ, chúng ta không chấp nhặt với nàng, nhà các nàng đều là rắn chuột một ổ, tỷ còn không rõ ràng sao?” Yến Vũ Nhi vỗ nhè nhẹ bàn

tay nàng, giúp nàng thuận khí.

“Hừ! Bây giờ đây, chúng ta đều giống nhau là tù nhân, đừng mang cái giá công chúa của ngươi ra đây, nhìn ai cũng thấp hơn mình một đẳng cấp!” Huệ phi cũng hất mặt, một bộ dáng kiêu căng ngạo mạn.

Ánh mắt Yến Từ Nhi buồn bã, cúi đầu, Yến Vũ Nhi cầm tay nàng, trong lòng cũng không chịu nổi. Đúng vậy, từ nay về sau, các nàng không còn là công chúa cao cao tại thượng nữa, mà là thân phận nô lệ hèn mọn, điều này khác nhau một trời một vực, các nàng thật sự có thể thích ứng sao?

Thật hy vọng lộ trình này có thể xa hơn chút nữa, vĩnh viễn cũng đừng dừng lại.

Đương nhiên đây là chuyện không thể nào, cuối cùng xe ngựa vẫn dừng lại.

Tiến vào một cái viện thông thường, còn không quá cũ nát, vẫn tốt hơn một chút suy nghĩ trong lòng Yến Vũ Nhi. Phòng ở vốn cũng không quá nhỏ, nhưng là đối với người trong mấy xe ngựa đến mà nói, đã đủ chật chội rồi.

Yến Vũ Nhi nhú mày đánh giá một hồi, tới gần quần sự là Hồng ma ma, nhét hai khối bạc vụn vào trong tay áo của bà ta, trên mặt Hồng ma ma không biến sắc nhìn nàng một cái, vẻ mặt căng cứng lạnh lùng rốt cục không còn, khóe miệng kéo ra một độ cong nho nhỏ.

Hồng ma ma thân nhiên nói với Yến Vũ Nhi: “Xem các ngươi da mịn thịt mềm, đến chỗ ta cũng không cần phải làm việc nặng, lão thân cũng không phải loại người ác độc nham hiểm, nha hoàn trước kia liền lưu một người ở bên cạnh đi.”

Cuối cùng, Liễu Như vẫn là đi theo Yến Vũ Nhi, Yến Từ Nhi ở cách vách phòng nàng, Huệ phi cách hơi xa, vừa vận mắt không thấy sẽ yên tĩnh. Những người khác lại ở phòng bé bé có chút hư hỏng, chật chội một chút cũng còn tốt.

Tiếp tục dàn xếp cho xong, Hồng ma ma cũng không an bài công việc cho các nàng, mỗi ngày còn cung ứng thức ăn ngon, Yến Vũ Nhi dần dần cảm thấy có chút bất an, thuận tiện nói ra nghi vấn trong lòng.

Yến Từ Nhi thở dài một hơi nặng nề, buồn bã nói: “Ta đã từng tìm hiểu, thực ra, xuất sinh giống chúng ta, làm việc nặng đương nhiên là không thể nào, thông thường là sung nhập vào phường dạy nhạc, nhưng là, Tề Quốc lại cũng không cho chúng ta vào đó, có lẽ là đưa chúng ta tới những nơi dơ bẩn để làm bản thanh danh của chúng ta.”

“Vậy bọn họ muốn chúng ta làm gì?” Yến Vũ Nhi rất khó hiểu, Tề hoàng sẽ không có hảo tâm đối xử tử tế với các nàng như vậy chứ, trừ phi đầu hấn bị kẹt cửa rồi.

Yến Từ Nhi lén lút nhìn chung quanh một chút, cúi người kẻ sát lỗ tai Yến Vũ Nhi: “Nghe nói Tề hoàng muốn khao thưởng tam quân, ban chúng ta cho thân tử của hần!”

Đầu Yến Vũ Nhi oanh một tiếng, ông trời, nàng thế nhưng gặp phải chuyện như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cái gì phải tới rồi cuộc cũng tới

editor: preiya

Nàng biết, nữ tử bị ban cho, thông thường đều là tư sắc xuất chúng, thân phận hèn mọn, các nàng hiện giờ đúng là người được chọn thích hợp nhất. Bởi vì các nàng đã từng là công chúa cao quý, thân tử được ban cho cũng sẽ cảm thấy thật tươi mới, hơn nữa vẫn còn lấy làm vinh quang.

Quan trọng hơn là, về sau các nàng chẳng qua chỉ là một món đồ chơi bên người chủ tử, không còn có tự do nữa.

Yến Vũ Nhi không khỏi vì bản thân mình mà thương xót vận mệnh không công bằng. Lão đầu râu bạc kia nói cái gì mà thay đổi vận mệnh, trước mắt xem ra, làm sao thay đổi đây? Nàng có chút phiền chán đứng lên, liên tục đi qua đi lại ở trong phòng.

Yến Từ Nhi trầm tư một lát, gọi nàng dừng lại: “Vũ Nhi, muội ngồi xuống, tỷ có lời muốn nói với muội!”

Trên mặt nàng hiện vẻ nghiêm túc, Yến Vũ Nhi có chút kinh ngạc ngồi xuống trước mặt nàng.

Yến Từ Nhi cầm tay nàng, nói lời thăm thía: “Vũ Nhi, chuyện này tỷ đã suy nghĩ thật lâu, hiện tại chỉ nói một lần, hi vọng muội có thể giúp tỷ!”

Bộ dáng của nàng vô cùng Trịnh trọng, Yến Vũ Nhi không khỏi gật đầu, lắng lắng nghe nàng nói.

Yến Từ Nhi thở dài một hơi, trong mắt hàm chứa đau thương sâu đậm, nói: “Vũ Nhi, trong vòng một đêm, chúng ta không còn cái gì cả, thậm chí tỷ còn

tận mắt nhìn thấy hoàng huynh chết ở trước mặt tỷ, nhưng lại không làm được cái gì hết, ta không cam lòng, không cam lòng!”

“Trưởng tỷ, tỷ muốn làm cái gì?” Trong lòng Yến Vũ Nhi dâng lên một tia cảm xúc phức tạp, nàng sẽ không là muốn...

“Tỷ muốn báo thù!” Trong mắt nàng phát ra ánh sáng vô cùng kiên định.

Nhưng là, Công Tôn Chiến chạy trốn, tai họa của Thủy Nguyệt Quốc cũng không phải là Tề Quốc gây nên, tỷ ấy muốn tìm ai báo thù?

“Tỷ biết Công Tôn Chiến còn chưa có chết, tỷ phải tận mắt nhìn thấy tên tặc nhân kia chết ở trước mặt tỷ!”

Yến Vũ Nhi chưa bao giờ biết, trưởng tỷ nàng luôn luôn dịu dàng này cũng sẽ có nét mặt sắc bén như vậy, làm nàng chấn động sâu sắc rồi. Rốt cuộc lúc đó tỷ ấy chứng kiến cảnh cực kỳ kinh khủng cỡ nào, mới khiến cho nàng gieo xuống mầm móng thù hận như vậy?

Đối với Thủy Nguyệt Quốc, Yến Vũ Nhi không có tình cảm sâu nặng như vậy, dù sao, nàng xuyên tới chỉ mới một năm thời gian. Nhưng, Yến Tử Nhi, nơi đó là nhà nàng, cũng là tất cả của nàng.

“Thế... tỷ muốn muội làm thế nào?” Yến Vũ Nhi chậm rãi nói. Nàng rất muốn ngăn cản tỷ ấy, tỷ ấy như vậy không khác gì là thiêu thân lao đầu vào lửa, báo thù sao? Với thân phận của hiện tại của các nàng, đó là sự tình xa xôi xa xỉ cỡ nào!

“Muội không cần làm cái gì hết, tỷ chỉ muốn muội biết, tỷ mãi mãi là tỷ tỷ của muội, như ngày trước vẫn là tỷ tỷ thương yêu muội nhất!” Nói tới đây, trong mắt Yến Tử Nhi rớt cuộc nước mắt lăn xuống. Yến Vũ Nhi nhẹ nhàng ôm lấy tỷ ấy, trong lòng cảm khái ngàn vạn.

Phụ thân của các nàng, Thủy Nguyệt Quốc Gia Khánh Hoàng đế, cả đời dành hết tình cảm cho hoàng hậu, tuy rằng trong hậu cung cũng có vài phi tần, nhưng tất cả những đứa con của ngài đều là hoàng hậu sinh ra, có chết yếu, cuối cùng chỉ còn lại Yến Yhăng cùng hai người các nàng.

Bởi vậy, thân tình của ba huynh muội vô cùng sâu nặng, mà Yến Vũ Nhi lại là muội muội nhỏ nhất, đương nhiên là đối tượng mọi người đau sủng, cũng là một người không có tâm cơ nhất. Có lẽ bởi vì là đáng về này, Yến Tử Nhi mới nói như vậy đi.

“Trưởng tỷ, muội đã biết!” Cổ họng Yến Vũ Nhi nghẹn ngào, muốn khuyên tỷ ấy buông tha cho, lời nói phản đối lại nói không nên lời, tuy rằng theo nàng thấy, báo thù là xa vời, nhưng, đã là tâm nguyện của trưởng tỷ, vậy để cho tỷ ấy đi làm đi, bằng không, với tính tình thanh cao của tỷ ấy, phỏng chừng đã sớm tuần táng theo hoàng huynh rồi.

Hai tỷ muội nói xong những lời này, sau đó thật sự cũng không nhắc lại nữa. Tuy rằng Công Tôn Huệ vẫn giống như cố tình khiêu khích, nhưng mọi người dưới khí thế của Yến Tử Nhi, tất cả đều làm như không thấy, trong triều viện trải qua những ngày bình thản.

Cho đến một ngày, trong cung truyền thánh chỉ tới đây: “Tuyên nữ quyến tội quốc tiến cung!”

Tỷ muội Yến thị lại suy xét, trong lòng hiểu rõ: Cái gì phải tới rốt cuộc cũng tới!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Diện kiến Tề hoàng

editor: preiya

Đại diện nguy nga lộng lẫy, rất là nghiêm trang. Nam tử mặc long bào màu vàng ngồi trên chiếc ghế rồng cao cao, chính là Hoàng đế Tề Quốc Lý Chương, khoảng chừng ba mươi tuổi, ngũ quan lạnh lẽo cứng nhắc, một đôi mắt một mí lộ ra tinh quang, hiện vẻ sáng ngời hữu thần.

Hắn vừa mới thuận lợi thu Thủy Nguyệt Quốc vào trong lòng bàn tay mình, tâm tình cực kì khoan khoái thích ý, vô cùng hào hứng nâng chén ăn mừng với chúng thần tử.

Hai bên trái phải bên dưới, hai hàng ghế được xếp chỉnh tề đồng đều, nhìn theo màu sắc phục sức và kiểu dáng, bọn họ hẳn là nhân vật vô cùng trọng yếu của Tề Quốc.

Đám người Yến Vũ Nhi đã được trang điểm thay đổi y phục hoàn toàn mới, vào lúc này bị mang tới chỗ Thiên Môn, lẳng lặng chờ.

“Tuyên nữ quyến Yến thị tiến vào!” Một tiếng nói như vệt đực vang lên, dưới sự dẫn dắt của Hồng ma ma chúng nữ quyến bước những bước nhỏ nói đuổi nhau đi vào.

“Tham kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Yến Tử Nhi bên cạnh lẳng lẽ kéo ống tay áo của nàng, tư tưởng Yến Vũ Nhi đang có chút không tập trung liền vội vàng thu liễm tâm thần, khúm núm cúi

đầu.

“Chúng ái khanh thỏa thích nhìn thật kỹ, nếu vị ái khanh nào hợp ý ai, trăm liền không ngại ngần đồng ý!” Hoàng đế híp lại đôi mắt nhỏ, ôn hòa nói.

Lời này vừa nói ra, bên dưới bắt đầu xì xào bàn tán, bầu không khí sôi nổi trước đây chưa từng có.

“Nghe nói Nhạc Bình công chúa là đệ nhất mỹ nhân Thủy Nguyệt Quốc, không biết là người nào!” Một nam nhân trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi hưng phấn nói với đồng liêu bên cạnh, trong mắt hướng về đám người vừa tới.

“Bản quan cũng từng nghe nói, nếu có thể thu nàng ta vào trong phủ, chắc chắn sẽ càng thêm thể diện.” Một tiếng nói khác phụ họa.

“Cũng không phải là tốt, chỉ là thêm thể diện thôi, chỉ sợ bình dâm chúa của phu nhân trong nhà đồ ra đã có thể không ổn rồi!” Người này e là gốc rễ thua người ta, tuy rằng mất tỏa ra ánh sáng, nhưng vẫn có điều cố kỵ.

“Các vị, chúng ta ở chỗ này chẳng qua chỉ là nói nói một chút thôi, thật sự muốn chọn, cũng phải để hoàng thượng chọn trước! Thận trọng thận trọng!”.

Đù loại tiếng nói khác nhau không ngừng liên tiếp rót vào lỗ tai Yến Vũ Nhi, vào lúc này, nàng cảm thấy bản thân mình giống như là miếng thịt trên thớt vậy, mặc người ta kén cá chọn canh.

Nê mà, Yến Vũ Nhi không nhịn được nói tục, nàng khi nào từng thấp kém ti tiện như vậy, tuy rằng trước đó đã làm vô số biện pháp để củng cố tâm lý, nhưng vào giờ phút này vẫn muốn giậm chân.

Yến Vũ Nhi chỉ cảm thấy một cỗ hờn giận dâng lên trong lồng ngực. Con bà nó, kiếp trước tiếp thu những ý niệm giáo dục thâm căn cố đế, hôm nay đối với nàng mà nói, nhất định là một ngày khuất nhục, hơn nữa, sau này mỗi một ngày đều là như vậy, nàng lặng lẽ sờ soạng trong ống tay áo, lung tung về loạn vài cái ở trên mặt, lẳng lặng đứng chờ.

Hoàng đế lại nói: “Trăm nghe nói Yến thị Thủy Nguyệt Quốc có một đôi hoa tỷ muội, dung mạo như thiên tiên, sớm đã muốn nhanh chóng nhìn thấy, không biết lời đồn đãi có thật hay không?”

Yến Từ Nhi mềm mại thốt tha tiến lên vài bước, nhẹ nhàng hạ bái: “Hoàng thượng, thần nữ là Yến Từ Nhi, bái kiến vạn tuế gia!”

Giọng nói của nàng dịu dàng êm tai, như tiếng suối róc rách linh hoạt trong vùng núi sâu, làm lỗ tai mọi người vui thích.

“Người chính là Nhạc Xương công chúa Thủy Nguyệt Quốc Yến Từ Nhi? Nghe nói người kể tục thần y, y thuật tinh xảo, có việc này không?”

“Hồi hoàng thượng, thần nữ ở lâu trong thâm cung, chính là học sư phụ sơ sơ một chút ít, không dám nhận lời khen ngợi của hoàng thượng.”

Yến Từ Nhi tiến thối có lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh, Hoàng đế không khỏi mỉm cười gật gật đầu khen ngợi: “Trăm nghe không bằng một thấy, không sai không sai!” Chúng thần từ bên dưới cũng không quên phụ họa theo, cũng có người a dua nịnh bợ nói: “Nghe nói thần y nghiên cứu chế tạo không ít kỳ dược, hoàng thượng đã có duyên với thần y, mai sau cho dù trường sinh bất lão cũng không phải là không có khả năng a!”

Hoàng đế nghe xong lại càng vui vẻ ra mặt, nói tiếp: “Trăm nghe nói Nhạc Bình công chúa của Thủy Nguyệt Quốc là đệ nhất mỹ nhân, e là lại càng xinh đẹp!”

Trong đầu Yến Vũ Nhi vang lên một tiếng “Oanh”, kiếp trước việc đời nào mà nàng chưa từng thấy qua, đều có thể trấn định tự nhiên, nhưng tuyệt đối chưa từng đối mặt với loại tình huống này như hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thân mình bị bệnh

editor: preiya

Yến Vũ Nhi không nghĩ muốn làm cho người ta xem hí kịch, nhưng Hoàng đế cũng đã điểm đến tên của mình rồi, cho dù nàng thấy da đầu run lên, lại cũng chỉ có thể nhấc chân đi về phía trước.

Lúc nàng đang nghĩ tới làm thế nào lấy tốc độ chậm chạp như ốc sên để kéo dài thời gian, rốt cục có người giúp nàng giải vây: “Hoàng thượng, thần có sự tình bẩm báo!”

Yến Vũ Nhi kinh ngạc, không khỏi nhìn qua.

Người vừa nói chuyện gần với ghế của Hoàng đế, khác biệt với người khác lấy màu tím sậm tôn quý, hần một thân bạch y cầm bào thêu hoa văn lá trúc

chìm, đường viền cổ áo và cổ tay áo là bằng kim tuyến, khuôn mặt tuần lã phi phạm, ngũ quan như là mỹ hàng mỹ nghệ tinh tế đẹp đẽ nhất dưới ngòi bút của điêu khắc gia, lại giống như là đáng về của trích tiên phiêu trần thoát tục.

Trong lòng Yến Vũ Nhi cảm kích không thôi, lúc này nàng xin thề về sau có cơ hội nhất định phải giáp mặt nói lời cảm ơn, nhưng lời người kia nói ra khiến cho nàng hận không thể lập tức cắn đầu lưỡi của chính mình.

“Hoàng thượng, thần cũng từng nghe nói qua danh tiếng của Nhạc Bình công chúa Yến Vũ Nhi, sinh lòng ái mộ, lúc các nàng vừa mới vào Thượng Kinh, thần liền phái người đi điều tra qua trước, lại nghe nói nàng mắc một chứng bệnh lạ, dĩ nhiên là dung mạo chịu chút ảnh hưởng, đã từ sớm không còn phong thái đệ nhất mỹ nhân lúc trước rồi. Aizz...!”

Hắn nói xong, phạch một tiếng mở cây quạt ở trong tay ra phe phẩy, trong giọng nói mang theo thất vọng thật sâu.

Đồ xấu xa, bản cô nương lúc nào thì đã bị bệnh rồi hả? Muội người nương người cả nhà người đều có bệnh!

Yến Vũ Nhi oán hận nhìn qua, thật muốn dùng nhãn đào* đâm chết hắn, đã thấy hắn cũng nhìn về phía mình nhanh chóng lườm một cái, trong ánh mắt hàm chứa nhắc nhở.

*nhãn đào: ánh mắt như đào

Yến Vũ Nhi có chút buồn bực, hắn đây là nhắc nhở bản thân mình sao? Bằng không bọn họ không oán không cừ, hắn làm gì lại phải hại mình như thế? Hay là hắn biết mình bôi thuốc, nên giải vây cho nàng trước?

Nhìn ghé của hắn cách Hoàng đế gần nhất, nói chuyện dường như lại càng thêm tùy ý hơn những người khác, sợ là thân phận ở địa vị cao. Nói không chừng là cái hoàng thân quốc thích gì đó!

Đã buồn ngủ gặp gối đầu, vì sao lại không lợi dụng tốt chứ? Nàng cũng không muốn bị Hoàng đế nhìn trúng, sau đó chết già ở hậu cung.

Con mắt Yến Vũ Nhi xoay vòng mấy lần, cảm thấy kế hoạch của chính mình chắc chắn có thể làm, lại nhìn qua, đã thấy môi mông của hắn giương nhẹ, cúi đầu bưng ly rượu ở trên bàn uống một ngụm, có thể này mới biết mình đang thất lễ với Hoàng đế, nhanh chóng lấy lại tinh thần, nhẹ giọng bước sen lên đi đến bên người Yến Tử Nhi, đứng song song với nàng.

“Hả? Lại có việc này? Thế nào lại không có người bẩm báo qua trước đó?” Trên mặt Hoàng đế hơi có vẻ không vui, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Hồng ma ma còn chưa rời đi.

Hồng ma ma vội vàng bùm một tiếng quỳ xuống, liên tục dập đầu cầu xin tha thứ: “Hoàng thượng tha mạng! Nô tì không biết việc này, thuộc hạ của Dự Vương nhất định là nghe lầm, Yến thị này vừa mới vẫn còn tốt, nô tì tận mắt nhìn thấy, không dám lừa gạt hoàng thượng!”

“Yến Vũ Nhi, ngẩng đầu lên để trẫm nhìn một cái!” Hoàng đế sắc bén quét qua trên người nữ tử đã đi đến bên cạnh Yến Tử Nhi, dáng người của nàng xinh đẹp biết bao, làm sao có thể là một xấu nữ chứ?

“Thần nữ Yến Vũ Nhi bái kiến hoàng thượng! Mấy ngày qua thân thể thần nữ không khỏe, dung nhan tiêu tụy, mạo phạm thiên uy, vẫn xin hoàng thượng rộng lòng tha thứ!” Yến Vũ Nhi cúi đầu với Hoàng đế phúc thân một cái, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trên gương mặt nho nhỏ đã sưng đỏ một khối, cái trán còn nổi lên vài cái bọt nước trong suốt, nơi nào còn có chút xiu bóng dáng khuynh quốc khuynh thành trong truyền thuyết nữa?

Mọi người dồn dập nhìn về phía Yến Vũ Nhi, vốn định nhìn xem phong thái đệ nhất mỹ nhân Thủy Nguyệt Quốc, mọi người trong nháy mắt thất vọng, ai thần liên tục.

“Thủy Nguyệt Quốc không còn, công chúa biến thân làm nô lệ vốn đã thật thảm thương, nếu có thể vào được mắt quý nhân coi như là tạo hóa, nhưng nữ tử này cũng thật sự là quá đáng thương rồi!”

“Nói không sai!” Không ít người đều phụ họa.

Hoàng đế lạnh lùng nói: “Buồn cười! Tề Quốc ta lấy nhân nghĩa trị thiên hạ, trẫm tự mình hạ lệnh đối xử tử tế với nữ quyến Yến thị, thế nhưng lại có người vi phạm ý chỉ của trẫm, mang người tiếp đón không chu đáo lên đây! Phải bị tội gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tỷ muội đoàn kết

editor: preiya

Giọng nói hoàng đế giống như kinh lôi san đất, Yến Vũ Nhi hoảng hốt, sợ hoàng đế vì có ấy mà trách tội, đôi mắt to hấp hánh ánh lệ, lại sợ khiến người ta không thích, đành nén lại, không dám để chúng lăn xuống, thật sự là vừa thấy đã thương.

Nhưng mà, ai có lòng thương tiếc nàng, cũng chỉ thôn thức âm thầm, rồi đưa mắt sang nhìn nữ quyến khác. Nhóm nữ tử bị “đón tiếp” thế này, cái đạt được không phải hư vinh mà là bị sỉ nhục!

Dù sao cũng là hoàng tộc Thủy Nguyệt, tùy tiện ngắm ai cũng đều là giai nhân mỹ lệ, bọn họ vẫn có nhiều khả năng ôm được mỹ nhân về.

Hồng ma ma đã nói xong, nhưng lại chẳng có ai cho phép bà ta đứng dậy, giờ phút này, chân đã tê cứng vì quý lâu. Nghe thấy hoàng đế trách cứ, sắc mặt đại biến, vội vàng dập đầu như già tở: “Hoàng thượng, nô tì thật sự không hề hay biết chuyện này, nô tì cũng chẳng dễ chịu gì, dù gan có lớn như trời cũng không dám trái lời Hoàng thượng!”

Máu tươi trên trán Hồng ma ma sắp đông lại, nhưng sau phen đụng chạm mạnh mẽ này, máu tươi lại tuôn ào ào như nước, càng thêm đau đớn khó nhìn.

Tội nghiệp bà đã luống tuổi, e là cả đời cũng chưa từng dập đầu nhiều như thế.

Yến Vũ Nhi hơi không đành lòng, tuy Hồng bà tử này có phần bội đờ, nhưng rốt cuộc vẫn chưa làm khó mình, nàng không phải tiểu nhân chỉ biết bỏ đá xuống giếng.

“Thần nữ cảm tạ lòng thương tiếc của hoàng thượng, nhưng đây là căn bệnh lâu năm của thần nữ, không phải bị ở kinh đô, do vậy không liên can gì tới Hồng ma ma.”

Tuy rằng dung nhan đã bị hủy toàn bộ, nhưng giọng nói Yến Vũ Nhi khá là êm tai, hoàng đế nghe lời nàng nói, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn chút: “Yến Vũ Nhi, ngươi chớ lo lắng. Nếu lão nô tài này dám tiếp đón không chu đáo, trẫm nhất định sẽ cho ngươi một phán xét công bằng!”

Hồng ma ma sợ đến run người, thở mạnh cũng chẳng dám, Yến Vũ Nhi mỉm cười đáp: “Thưa hoàng thượng, lời thần nữ vừa nói tuyệt đối không có ý gian dối, Hồng ma ma chăm sóc tỷ muội chúng thần rất chu đáo, trước đó thần nữ còn tò mò không biết vì sao bà ấy có thể rộng rãi tới vậy, thì ra là nhờ tấm lòng nhân hậu của hoàng thượng, thần nữ vạn phần cảm kích!”

Hoàng đế luôn đề cao lòng bác ái và nhân nghĩa, lời tán dương của Yến Vũ Nhi vừa đúng chỗ sâu trong tư tưởng của hắn, ngay tức khắc thay vẻ mặt phần nộ thành thân thiết, nghi ngờ nhìn Yến Tử Nhi nói: “Lệnh muội mang bệnh nhưng cao đồ của thần y như ngươi chẳng lẽ cũng bó tay không cách chữa ư?”

Yến Tử Nhi sớm đoán được câu hỏi này của hoàng đế, tuy rằng không biết Yến Vũ Nhi muốn hát tuồng gì, nhưng nàng vẫn phối hợp theo.

Nàng quý xuống đất hành đại lễ với hoàng đế, nói: “Tâu hoàng thượng, bệnh này của xá muội nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Thật ra sư phụ vẫn đang điều thuốc nghiên cứu bệnh tình, nhưng đến nay vẫn chưa tìm được cách trị tận gốc, mỗi lần phát bệnh chỉ đành dùng các vị thuốc khống chế tạm thời, hơn nữa phương Nam không khí ẩm ướt, trái lại còn khá tốt. Lần này đến chốn Bắc, e là thể chất muội ấy không quen khí hậu, lúc đi lại quá vội vàng, nên không kịp mang theo thuốc, do vậy mới mạo phạm thánh thượng, mong ngài thứ tội!”

Vừa nói, hàng nước mắt lại tuôn rơi, nàng vội cúi đầu xuống để che giấu.

Giọng Yến Tử Nhi giống như ngọc rơi vào mâm bạc, rất dịu hoặc, trong đó lại ngập tràn lòng thương với muội muội, càng khiến người ta nao lòng.

Hoàng đế không tự chủ đứng dậy đi về phía nàng, tự tay đỡ nàng dậy, khẽ vỗ vai nàng, bùi ngùi nói: “Tấm lòng yêu thương muội muội của Nhạc Xương công chúa, trẫm đã biết cả rồi. Ngươi yên tâm, trẫm nhất định sẽ sai người trị lành bệnh của nàng, dù ngự y trong cung hết cách, nhưng trong thiên hạ này, chẳng lẽ còn không tìm được ai biết chữa ư?”

Yến Tử Nhi vui mừng quá đỗi, nín khóc mỉm cười: “Thần nữ đa tạ hoàng thượng!”

Trong nụ cười như đỡ được gánh nặng của nàng còn vương vài giọt nước mắt, vô cùng có lực sát thương trong lòng nam nhân. Khoan nhắc tới hoàng đế, chỉ các thần tử trong điện, giờ này có ai liếc mắt nhìn nơi khác? Thậm chí còn có người đang nhét đồ ăn vào miệng nhưng dừng lại nửa đường, bất động giống như bị Tôn Ngộ Không khống chế bằng định thần pháp vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hơi thở nguy hiểm

editor: preiya

“Ha ha ha ~ quả nhiên không hổ là gia quyến Yến thị, thật sự là khắc sâu vào tâm trẫm! Yến Tử Nhi, trẫm có ý định nạp nàng vào hậu cung, ý của nàng

như thế nào?”

Lý Chương cười ha ha, thật dễ nhận thấy, mới vừa rồi Yến Tử Nhi biểu hiện lấy lòng hấn, nàng vốn mỹ mạo, hơn nữa thân phận lại đặc thù, làm Hoàng đế sinh ra chinh phục thật lớn.

Yến Tử Nhi dường như không nghĩ tới Hoàng đế sẽ nói như vậy, một đôi mắt mở thật to, không thể tin nhìn hấn, lúc chạm đến ánh mắt nóng rực của Hoàng đế, vội vàng dời đi tầm mắt giống như là tiểu nhân nhận được lộc.

“Hoàng thượng, thần nữ thân mang tội, chi sợ...” Nàng run rẩy nói.

“Việc này nàng cứ yên tâm, trăm nhất ngôn cửu đỉnh, nếu nàng nguyện ý, trăm liền miễn đi nô tịch cho nàng, để nàng tiếp tục hưởng hết phú quý, như thế nào?”

Hoàng đế vừa nói ra lời này, phía dưới vang lên không ít tiếng nghị luận.

“Miễn trừ nô tịch? Tương lai nhưng là có một cơ hội bay lên đầu cành đó!”

“Hoàng thượng quả thật là hợp ý Nhạc Xương công chúa, cũng phải thôi, dựa vào phong thái này của nàng, nếu không là gặp phải biến cố, cho dù là làm nhất quốc chi mầu thì cũng hợp tình hợp lý!”

Hoàng đế lại nghiêng đầu nhìn về phía Yến Vũ Nhi, ánh mắt liền tối sầm lại, trong lòng thờ dài, nếu không phải thân thể nàng có bệnh, cũng có thể bắt chước theo đế vương ngày xưa, để đôi hoa tỷ muội noi theo giai thoại mỹ nhân của hoàng đế.

Yến Vũ Nhi cúi đầu càng thấp hơn một chút, tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân, cũng cực kỳ hiểu rõ tâm tư của Yến Tử Nhi, nàng hao tổn tâm tư trù tính, đây là bước đầu tiên nàng muốn.

Dè dặt một hồi, Yến Tử Nhi then thùng e lệ gạt đầu, Hoàng đế lập tức phong nàng phẩm vị thứ hai mươi ba, tuy rằng vị phân rất thấp, nhưng sau một thời gian, nói không chừng sẽ được tôn quý cỡ nào.

Sắc mặt Yến Tử Nhi như thường, hữu lễ cảm tạ ân huệ, vẫn không cảm thấy một chút bất mãn nào về phong thưởng không đủ hậu hĩnh, Hoàng đế hơi gật đầu, tâm tình rất là cao hứng, cao giọng nói với mọi người: “Các vị ái khanh cứ thoải mái nói ra nguyện vọng của mình, để trăm cũng được một ngày làm Nguyệt Lão một chút, hoàn thành mây trang giai thoại.”

Tất cả mọi người đều chộn rộn ngẩng đầu lên, có người đỏ mặt, cẩn thận đánh giá chúng nữ bên dưới, sợ bỏ qua một tí xú không thể nhìn thấy rõ ràng. Hoàng đế đưa mắt nhìn sang Dụ Vương ngồi im lặng không nói một bên, kinh ngạc nói: “Dụ Vương, khí hậu miền nam dường người rất tốt, chẳng lẽ không có được một người nào vào được mắt của ngươi sao?”

Dụ Vương then thùng đỏ mặt, sau một lúc lâu mới thu lại cây quạt trong tay, ra vẻ lúng túng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, thật ra vì thần nhìn trúng một nữ tử, sợ nói ra khiến bệ hạ cùng các vị đại nhân cười nhạo!”

Hoàng đế nghe đến đây cảm thấy rất thích thú, trêu đùa nói: “Hả? Chẳng lẽ Dụ Vương nhìn trúng nữ tử tuyệt sắc giống như là Vô Diễm? Nhưng lại để ngươi nói không nên lời như vậy? Ngươi cứ nói ra, trăm xem ai dám cười nhạo ngươi?”

“Lời này của bệ hạ là thật?” Ánh mắt đang u ám của Dụ Vương chợt sáng rực như ngôi sao, khiến ánh mắt của Hoàng đế chợt lóe lên.

“Tạ long ân của bệ hạ!” Dụ Vương lập tức đứng lên, đi đến trước mặt đám nữ tử tuyệt sắc, đi thông thả từng bước, cuối cùng dừng lại trước mặt Yến Vũ Nhi.

Yến Vũ Nhi mất nhìn mũi mũi nhìn tâm, vừa lúc nhìn thấy trước chân mình có một đôi giày gấm, lên phía trên đó là một bộ bạch y chói mắt.

Trái tim của nàng run lên bần bật: Không thể nào? Ý tứ của Dụ Vương này là gì?

Chẳng lẽ hấn phát hiện ra trò lừa bịp nhỏ nhỏ này của nàng? Sau đó lại có lòng tốt phối hợp với tiết mục tự diễn thân mang bệnh hiểm nghèo của bản thân, không nghĩ tới lại chờ nàng ở chỗ này!

Một giây sau, một bàn tay thon dài nâng cằm của nàng lên, trong phút chốc, Yến Vũ Nhi liếc mắt nhìn liền như nhập vào trong một con suối trong veo sâu thẳm, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu* này khiến cho trái tim nhỏ của nàng co rụt lại nhanh chóng.

*tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Là nàng!

editor: preiya

Không có thiên lý! Khuôn mặt này đủ để khiến cho người và thần đều phần nộ, mày như mực họa, mắt sáng như đuốc, rõ ràng là hình dáng tuấn mỹ giống như đao khắc, tóc đen được cố định bằng mào bạch ngọc, mấy sợi tóc buông xuống theo gò má rơi trên cằm bảo trắng như tuyết, đó cũng là vẻ đẹp hoàn mỹ khó có thể tưởng tượng, cho dù chỉ là đứng yên tĩnh như vậy, cũng đã giống như trích tiên không dính bụi trần.

Yến Vũ Nhi không cam lòng yếu thế, cô lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt hắn, một đôi mắt sâu không thấy đáy lộ ra một tia lo lắng không yên, lại mang theo chút tà ác ẩn ẩn có thêm khí thế vương giả.

Nàng không hiểu sao lại có một cảm thấy quen thuộc, vội vàng tránh né tầm mắt, hai mắt này vẫn còn đang nhìn chăm chú vào nàng, phảng phất như muốn làm nàng tan chảy, loại cảm giác này thật sự rất không dễ chịu.

Dụ Vương dường như không chú ý tới ánh mắt phòng bị của Yến Vũ Nhi, khóe môi hiện lên một nụ cười tà mị, nói: “Bệ hạ, dáng điệu nữ tử này không tệ, ta muốn nàng!”

Hoàng đế rõ ràng là cũng không ngờ rằng hắn sẽ nói như vậy, lộ vẻ như là phát hoảng, còn nhóm đại thần lại càng là cả kinh cảm đều muốn rơi xuống rồi.

“Ái khanh, tuy rằng thanh danh ngày trước của Nhạc Bình công chúa rất hiển hách, nhưng hiện nay... có rất nhiều nữ tử đẹp hơn nàng gấp mười gấp trăm lần!” Hoàng đế có một chút không đành lòng.

Dụ Vương lại lắc đầu kiên trì nói: “Khởi bẩm bệ hạ, vì thần từng gặp qua nàng một lần, thật sự rất kinh ngạc, sau đó luôn luôn canh cánh trong lòng, hôm nay tuy có chút tỳ vết, nhưng thần nghĩ, nhân tài Tề Quốc đông đúc, cuối cùng rồi sẽ có người có thể trị lãnh, mong rằng bệ hạ thành toàn!”

“Aiz... một khi ái khanh đã kiên trì như vậy, đương nhiên thần chỉ có thể thành toàn cho phần nhân tình này, chỉ là có chút ỳ khuất cho ái khanh!” Hoàng đế than một tiếng, dường như thật sự là cảm thấy không đáng giá thay cho Dụ Vương.

Trái tim Yến Vũ Nhi rốt cục rơi xuống đáy cốc, xong rồi xong rồi, hiện giờ nàng không còn là công chúa tôn quý cao cao tại thượng nữa, xem ra một phen tâm tư hôm nay vẫn là uống phí.

Nàng khóc không ra nước mắt, nàng một chút đều không muốn như vậy! Nàng hao tổn tâm huyết, động thủ ở trên mặt, vì chính để tất cả mọi người đều không chú ý tới nàng, không nghĩ tới cũng đã như vậy rồi còn có thể được người nhìn trúng. Dụ vương này nhìn ra dạng chó hình người, tám phần là một người gốc làm cần làm bậy, ương bướng!

Trước đó nghe nói các nàng có thể sẽ bị quan lại quyền quý chọn lựa, nàng và Yến Tử Nhi liền hỏi thăm tất cả quyền quý Tề Quốc một lần. Nghe nói tính tình Dụ Vương Lý Thứ này rất lạnh lùng, ý vào hoàng thượng tin tưởng, không để rất nhiều người vào mắt. Hơn nữa, trong phủ đã có không ít cơ thiếp, thật sự nếu vào Dụ Vương phủ, nàng không thể làm quen giao thiệp với đám nữ nhân? Người cổ đại chết tiệt, làm chi muốn rước một đám oanh oanh yến yến vào nhà, quả thực chính là lộn giống!

“Yến cô nương, còn không tạ ơn!” Hồng ma ma luôn luôn quỳ ở bên cạnh vội vàng kéo kéo góc váy của nàng, tâm tư Yến Vũ Nhi đang đi vào cõi tiên chợt trở về, mới phát hiện tất cả mọi người nhìn chăm chú vào nàng.

“Thần nữ tạ ân điển của hoàng thượng!” Nàng cố gắng cúi đầu nói.

Khóe môi Dụ Vương khẽ cong lên, Yến Vũ Nhi cảm thấy nụ cười này của hắn còn chói mắt hơn một thân cằm bảo trắng như tuyết kia, đáng ghét lại là không có biện pháp phản kháng, đành phải mặc hắn dắt nàng đi thẳng trở về chỗ ngồi của mình.

Yến Vũ Nhi cảm thấy cực kỳ không tự nhiên, kiếp trước đến bây giờ, dù gì nàng cũng là một thiên kim tiểu thư, còn chưa từng lấy dáng vẻ nương ngừng xấu hổ xuất hiện ở trước mặt mọi người - - thế nhưng hắn lại để nàng ngồi trên bập đùi hắn, thắt lưng bị cánh tay sắt ôm chặt, hơi thở ấm nóng liên phun vào cổ nàng, làm nàng nổi hết cả da gà lên!

Xem nàng như nữ tử hoan lạc? Nàng không nhịn được xê dịch thân mình, cặp cánh tay sắt chỗ thắt lưng lại xiết chặt thêm một chút, giọng nói khàn khàn truyền đến: “Nếu nàng tiếp tục động đậy, bốn vương không để ý tới diễn một màn xuân cung đồ ở trước mặt công chúng!”

Yến Vũ Nhi nghe ra ý ở ngoài lời của hắn, lập tức ngồi nghiêm chỉnh, không dám thở mạnh một hơi, khóe mắt đảo qua vẻ mặt dương dương đắc ý của người nào đó, hận không thể tát một cái để đập bay nụ cười đáng ghét này, cắn răng nhỏ giọng nói: “Không bằng cảm thú!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đến đây bới móc

editor: preiya

Nàng tự cho là tiếng nói rất nhỏ, hẳn là sẽ không có người nghe được, ai ngờ nam nhân bên cạnh luyện võ nhiều năm, tai thính mắt tinh, đương nhiên nghe rất rõ ràng.

Nghe Yến Vũ Nhi mắng, hẳn không những không tức giận, trên mặt không nhìn được còn hiện lên một chút vui vẻ, dựa sát gần vào chút nữa nói nhỏ: “A! Đa tạ khích lệ, nàng dứt khoát xóa luôn hai chữ không bằng đi!”

Dụ vương có lẽ có bản lãnh tức chết người không đền mạng, Yến Vũ Nhi rất quần bách, thì ra là nàng vậy mà lại nói ra, lập tức trên khuôn mặt hiện màu đỏ hồng, lại che đi vết sưng đỏ ban đầu. Yến Vũ Nhi quay đầu liếc mắt nhìn hắn, trợn mắt trừng trừng, lúc khóe môi chạm qua một cái mềm mại gì đó mới hậu tri hậu giác phát hiện ra, giờ phút này tư thế của hai người cực kì ái muội.

“Cầm! Thúi!” Người nào đó được như nguyện nhận lấy hai chữ, ung dung ngưng mắt liếc nhìn khuôn mặt của nàng, ánh mắt thâm u*.

*thâm u: thâm trầm âm u

Cách đó không xa ánh mắt Hoàng đế đảo qua, vừa vặn xem một màn này ở trong mắt, ánh mắt cực kì khiếp sợ. Không nghĩ tới, không nhìn tới những nốt sưng đỏ này, trên khuôn mặt hắn là vẻ thẹn thùng vô cùng động lòng người, thân mình nhu nhược của nàng gần như khảm vào trong lòng nam nhân, là chương mắt như vậy!

Hoàng đế nhất thời nhìn đến ngây dại, quên mất Yến Từ Nhi đang dựa vào người mình.

“Hoàng thượng ~ ngài vẫn chưa uống xong ly rượu này đó!” Yến Từ Nhi yêu kiều đưa ly rượu tới bên môi Hoàng đế, mùi rượu thuần hậu hòa với mùi hương nữ tử bên cạnh, Hoàng đế vừa lòng hít một hơi thật sâu, mắt cười chăm chú nhìn Yến Từ Nhi.

“Từ Nhi thật sự là giải hoa ngữ của trăm, trăm phong nàng làm Từ Vân phu nhân thế nào?”

Yến Từ Nhi nghe vậy, vội vàng đứng dậy tạ ơn, cái cảm giác vui sướng mà không lời nào có thể diễn tả được.

Chung thần phía dưới ồ lên, chưa tới một canh giờ, Yến Từ Nhi liền từ phẩm vị thứ hai mươi ba trực tiếp thăng thành Bát Phẩm phu nhân, đây là muốn bay lên đầu cành đó sao? Mặc dù phẩm vị phu nhân không phải là cực kì hiển quý, nhưng với Yến Từ Nhi thân mang tội mà lấy được vinh hạnh đặc biệt này, thật sự là một đóa kỳ hoa!

Thần sắc Yến Vũ Nhi phức tạp nhìn ánh mắt mừng rỡ như điên của Yến Từ Nhi, trên mặt nàng rất chân thành vui vẻ không nhìn ra một chút dấu vết làm bộ nào, nhớ ngày đó, nàng là một thể hệ tài nữ vừa là công chúa tôn quý, là thanh cao kiều ngạo cỡ nào, đằng sau nụ cười ôn nhu đó, che giấu đi là nội tâm khuất nhục đau đớn bao nhiêu?

Không thể phủ nhận, nàng bước ra bước đầu tiên, nhưng là...

Tỷ tỷ, đây thật sự là tỷ muốn sao? Trong lòng Yến Vũ Nhi dâng lên một tia lạnh lẽo.

Bỏ qua phiền não trong lòng, Yến Vũ Nhi rõ ràng cảm giác được bên cạnh một đạo hàn quang lạnh lùng phóng tới, không cần quay đầu lại, nàng liền có thể tưởng tượng ra hàn mâu lạnh như băng đến từ người nào đó.

Đáng ghét, nàng không cần thận thả tâm suy nghĩ một chút, đầu lộn giống này sao lại khó chịu rồi? Ngày mai, bản cô nương sẽ làm người chịu không nổi!

Nhưng là, cho dù trong lòng Yến Vũ Nhi oán thầm như thế nào, chẳng qua tay luôn véo đùi, nàng vẫn bị mạng về Dụ Vương phủ.

Dưới cửa hiên cao cao được treo một tấm biển thiếp vàng, ba chữ “Dụ Vương phủ” thật lớn như rồng bay phượng múa, đại khí nghiêm nghị, viền chung quanh cũng nạm vàng, còn có hoa văn nhỏ nhắn tinh tế, nếu nhìn kỹ, còn có thể phát hiện ra ngọc ẩn Hoàng đế trên đó.

Dụ vương này chắc chắn rất được thánh sủng, ngay cả tấm biển cũng là vật ngọc tứ, chỉ sợ là một chủ nhân khó hầu hạ.

“Hu ~” xe ngựa dừng lại, bên ngoài màn xe, một nam tử nô bộc trung niên đi về phía bên này.

Yến Vũ Nhi đang muốn xuống xe, chợt nghe bên ngoài nổi lên tranh luận.

“Tiểu Mã, sao người lại không có quy củ như thế? Một thiếp thất, tại sao có thể đi vào từ cửa chính?”

“Vu tổng quản, tiểu nhân cũng không rõ ràng, là Vương gia phân phó...”

“Hò đồ, người còn không hiểu rõ tình hình Vương gia sao? Chúng ta không thể để cho người ta nói ra nói vào, nói Dụ Vương phủ chúng ta há có thể không có quy củ?”

Yến Vũ Nhi nghe xong, lập tức minh bạch, đây là có người cố ý đến đây bôi mớ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Hãm hại nô tài

Editor: Preiya

Trong lòng nàng cười lạnh một hồi, cũng hiểu rõ như gương sáng. Còn chưa vào cửa, phiền toái đã tới rồi. Dụ Vương, trong phủ người thật đúng là náo nhiệt đó! Những người này cũng quá coi trọng ta đi, bản cô nương cũng không phải là quả hồng mềm mại người chà xát bóp nát!

Nàng suy nghĩ một chút, nhắc chân xuống xe ngựa, mới để cho nha hoàn Lộng Ngọc vội vàng đi lên đỡ nàng.

Lộng Ngọc chính là nô tỳ hầu hạ bên cạnh Dụ Vương, đương nhiên nhận biết tổng quản, phúc thân thi lễ với hắn nói: “Vu tổng quản, vị này là Yến phu nhân mới tới!”

Vu tổng quản nhìn nhìn, ánh mắt chợt lóe, trong nháy mắt khôi phục bình thường.

“Lộng Ngọc cô nương, việc này... Trong phủ luôn luôn quy củ rõ ràng, Yến phu nhân không phải là chính thất phu nhân, lại càng không phải là vương phi, nếu thật sự mở cửa chính ra, chẳng phải là để cho người ta cười châm biếm sao?” Về mặt hắn khó xử liếc mắt nhìn Yến Vũ Nhi một cái, trong ánh mắt khó nén đùa cợt, dường như là Lộng Ngọc thật sự đặt ra cho hắn rất nhiều vấn đề nan giải.

“Vu tổng quản, vậy mà người không nghe theo phân phó của Vương Gia! Người...”

Vu tổng quản vẫn canh giữ, đứng im không nhúc nhích ở ngay cửa, người gác cửa rúc người ở trong chỉ dám len lén nhìn, không có một ai, không có một người nào dám lên trước mở cửa.

Trên mặt Lộng Ngọc thoát đỏ thoát trắng, hôm nay ở trước mặt chủ tử mới tới, nàng thật là mất mặt trước chủ tử, cũng không biết Vương Gia nghĩ như thế nào, thế nhưng nhất định phải làm cho Yến phu nhân vào từ cửa chính, vốn cho rằng chẳng qua chỉ là ứng phó mấy người giữ cửa, không nghĩ tới, Vu tổng quản thế mà nghe được tin đồn, cố ý canh giữ ở chỗ này.

Yến Vũ Nhi bất động thanh sắc nhìn xem, có một chút sáng tỏ.

Giảng co một hồi, Lộng Ngọc gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng. Vương Gia luôn luôn coi trọng nàng, nếu ngay cả chuyện như vậy cũng làm không xong, nàng thế nào giao phó với ngài ấy?

Yến Vũ Nhi nhìn xung quanh một chút, cách đó không xa đã tụ tập không ít người, e là tới xem náo nhiệt.

Dụ Vương phủ rất lớn, chiếm cứ một phần ba cả con đường như thế, trên con phố dài này tổng cộng chỉ có ba hộ, trừ Dụ Vương phủ ra, còn có Tần Vương, Việt Vương, hai vị kia là Thân Vương hoàng tộc chân chính. Phụ cận còn có một vài quan lại quyền quý cũng ở nơi này.

Những thứ này là nàng mới vừa biết được, mặc dù không muốn nghe, nhưng Lộng Ngọc rất chuyên nghiệp nói một ít chuyện về Vương phủ cho nàng nghe. Vu tổng quản này là người của lão phu nhân, ý vào được lão phu nhân coi trọng một chút, hầu như trong phủ không để rất nhiều người vào mắt, ngay cả đối với Dụ Vương cũng có chút vòng vèo lượn quanh, hôm nay dám làm nàng lúng túng ở ngay cửa lớn, cũng đừng trách nàng không nể mặt!

Ha ha, có người muốn xem náo nhiệt phải không? Tâm tình hôm nay của bản cô nương rất tốt, vậy thì cho các người xem biểu diễn đi! Chỉ hướng kiếp trước của nàng đó là làm một diễn viên, mặc dù không thể như mong muốn, hôm nay vừa vận bày ra quyền cước, chớ lãng phí một thân thiên phú biểu diễn của ta!

Khí trời tháng năm vô cùng nóng bức, ánh nắng gay gắt, dường như muốn hơ khô cả vùng đất vậy. Yến Vũ Nhi cảm thấy có chút không nhịn được, chọt hai tay ôm lấy đầu, thân thể nghiêng về phía Lộng Ngọc, dựa toàn bộ sức nặng vào trên người nàng.

Đáng thương cho Lộng Ngọc vốn đang nóng nảy, lần này lại càng đỏ mặt, trong giọng nói cũng mang theo nước nín: “Phu nhân, ngài thế nào? Ngài đừng dọa ta chứ?”

Nàng không ngừng lắc lắc thân thể Yến Vũ Nhi, qua hồi lâu, Yến Vũ Nhi mới miễn cưỡng mở ra một khe nhỏ, từ từ tỉnh dậy, yếu ớt nói: “Lộng Ngọc, thôi kệ đi, chúng ta hồi cung, van cầu hoàng thượng, đừng ban ta cho Dụ Vương nữa!”

“Phu nhân, không được!” Lộng Ngọc cả kinh, mới từ trong cung ra ngoài, nếu lại quay trở lại, nàng không bị chém đầu mới là lạ đó.

“Ha ha, làm sao không được? Không phải lỗi của người, Vương Gia sẽ không trách người! Hoàng thượng cũng sẽ không làm gì người!” Yến Vũ Nhi yếu ớt tụt vào trên người Lộng Ngọc, Vu tổng quản một bên cũng có chút sốt ruột rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Giả bộ nhu nhược, ai không biết chứ?

Editor: Preiya

Vu tổng quản ở một bên nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nếu để cho hoàng thượng biết chuyện này, hắn còn mạng để sống sao?

Ngay cả Vương Gia cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, mặc dù xem trên bề diện của lão phu nhân thì cũng không tệ lắm, thế nhưng chẳng qua chỉ là mặt ngoài tôn kính, ân oán giữa bọn họ, người khác không biết, nhưng hắn thật ra rất rõ ràng.

Vu tổng quản nâng tay áo lên lau qua loa mồ hôi ở trên mặt, tiến lên cười nói: “Yến phu nhân mời vào phủ! Lão nô là một lão nhân cứng nhắc, có nhiều đắc tội, kính xin phu nhân tha lỗi!”

Yến Vũ Nhi dường như không có nghe thấy lời của hắn, vẫn không nhúc nhích dựa vào Lộng Ngọc, suy yếu giống như một tờ giấy mỏng, chỉ có thở ra, không có hít vào.

Vu tổng quản nóng nảy, muốn động thủ đi đỡ, lại ngại vì nam nữ khác biệt nên rút tay về, lắp bắp gọi “Phu nhân...”

Hắn chẳng qua chỉ là muốn ra oai phủ đầu Yến thị này, không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy, ánh nắng thì gay gắt, e là nàng bị cảm nắng, nếu nàng có mệnh hệ gì, hắn cũng không giao phó được!

“Ta không thoải mái, sợ là không động dậy được rồi... Lộng Ngọc, đỡ ta ra xe nghỉ ngơi trước một chút, đợi Vương Gia về phủ rồi hãy nói!” Yến Vũ Nhi cố gắng một hơi nói xong, lại thở mạnh một hồi.

Lộng Ngọc thật vất vả mới đỡ Yến Vũ Nhi lên xe ngựa, Vu tổng quản thấy người vây xem càng ngày càng nhiều, cũng không kịp xoay chuyển nữa, vội vàng phân phó người gác cửa mở cửa chính ra, để cho xe ngựa trực tiếp chạy thẳng vào.

Vu tổng quản nhìn xe ngựa lăn đều chạy tới phía trước, khóc không ra nước mắt, cũng không biết lão phu nhân biết hắn thả người vào phủ sẽ có phản ứng gì đây! Một chút xử phạt là không tránh khỏi, hắn cười khổ liên tục vội vàng đuổi theo sau.

Thả dầu thơm xuống, lụa mỏng bao phủ, như sương như khói, trong nhà thủy tạ hương trà lượn lờ, tiếng đàn du dương, dư âm còn văng vẳng bên tai, một vị nam tử trẻ tuổi ngồi bên cạnh bàn đá cẩm thạch, một thân bạch y trước sau như một, giờ phút này hai mắt khép hờ, ngón tay phải đánh nhịp, thật là thích ý.

“Dụ Vương thật sự là rất có nhã hứng, nhã quuyến thì mới vừa vào phủ, lại tiêu dao hưởng thụ ở chỗ này!” Một giọng nói phá vỡ tình cảnh dễ chịu này, theo sau đó là một nam tử tuấn mỹ mặc trường bào màu xanh sẫm.

“Tôn Nghĩa Đình, bốn vương vừa mới nghỉ, không khí tốt như vậy, nếu mời đại tiểu thư Ngô gia đến, chắc hắn còn có một phen tình thú khác đó?” Dụ Vương Lý Thư mở chiếc quạt trong tay ra nhẹ nhàng phe phẩy, lạnh nhạt nhìn nam tử mới bước vào nhà thủy tạ.

“Đừng đừng... Lão huynh, ngài cần gì phải đã kích ta như vậy chứ? Ta biết chỉ cần một câu nói của ngài, nàng lập tức liền xuất hiện tại nơi này.” Tôn Nghĩa Đình vội vàng giơ tay lên ngăn cản, vẻ mặt mất mát cùng bất đắc dĩ, “Chao ôi, dầu gì ta cũng đường đường là nhất phẩm Ngự tiền Đái đao thị vệ tuổi trẻ tài cao, gia thế cũng không kém, vì sao ánh mắt của Ngô Thiên Thiên* lại không nhìn thấy ta chứ?”

*Tên gọi của chị ấy là Thiên Thiên nhưng anh Đình này lại cứ thích gọi Thiên Thiên, mà từ đó có nghĩa là nông cạn đấy:))))))

Lý Thư liếc hắn một cái, tức giận nói: “Biết giá thị trường của mình không tốt, cũng đừng có nói hươu nói vượn. Nếu không, danh dự đại gia khuê tú của người ta cũng bị ngài chà đạp.”

“Hừ! Nàng vốn chính là vậy, Thiên Thiên sao? Rõ ràng chính là một người đàn bà chanh chua, lại còn chường mắt bản công tử, nông cạn ngu ngốc!” Tôn Nghĩa Đình không phục, ngồi xuống ở bên cạnh bàn, thuận tay cầm lấy miếng điểm tâm trong đĩa nhét vào trong miệng, dường như đó chính là để cho tâm tình của hắn không cảm thấy mình là đầu sỏ gây nên.

Lý Thư mỉm môi không nói, bỗng nhiên có một giọng nữ nũng nịu bay tới: “Thư ca ca, huynh thật sự ở chỗ này?”

Nếu như không nghe thấy giọng nói của người tới, cô nương mặc tơ sa y màu vàng mềm mại uyển chuyển, lớn lên xinh đẹp diễm lệ, nụ cười trên mặt rất ngọt ngào, mắt cong cong thành hình trăng khuyết, lóe ra ánh sáng trong suốt, nhẹ nhàng chạy về phía Lý Thư, kéo cánh tay của hắn, giống như một hải tử đòi người lớn cho ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Người đừng hy vọng nữa

Editor: Preiya

Nam tử thật không dễ dàng mới tiêu hóa xong điểm tâm, nhìn một màn trước mắt, trong lòng ề ảm.

“Ngô Thiên Thiên, ngươi cũng chỉ nhìn thấy Dụ Vương, không nhận biết nam tử anh tuấn tiêu sái là ta sao?”

“Miệng chó không nhả được ngà voi! Tôn Nghĩa Đình ngươi được lắm, khuê danh của bản cô nương là Ngô Thiên Thiên, có nghe thấy không?” Ngô Thiên Thiên buông Lý Thụ ra, tức giận đi đến trước mặt Tôn Nghĩa Đình, dùng ngón trỏ thon dài trắng nõn chỉ nam nhân đáng ăn đòn trước mặt này.

“Ha, nhìn ngươi như vậy, không phải hoa si thì chính là cọp cái, chỗ nào trên người ngươi xứng với hai chữ này chứ? Ta thật sự hoài nghi cha nương ngươi làm sao nghĩ ra cái tên như thế đó!” Tôn Nghĩa Đình cách xa tay của nàng, không sợ chết đáp lại.

“Tôn Nghĩa Đình! Ngươi muốn ăn đòn!” Khuôn mặt xinh đẹp của Ngô Thiên Thiên giận đến đỏ bừng, đuổi theo hấn muốn đánh, Tôn Nghĩa Đình đã sớm chuẩn bị tốt để chuẩn bị, bước một bước dài chạy tới sau lưng Lý Thụ, một lát lại chạy trốn tới hành lang bên cạnh, Ngô Thiên Thiên chạy đến mức đỏ mồ hôi nhễ nhại, nhưng cuối cùng lại không đuổi kịp, Tôn Nghĩa Đình thế mà tiếp tục khiêu khích nháy mắt ra hiệu với nàng.

Thù tã vốn là thanh tịnh u nhã trong lúc nhất thời náo nhiệt hấn lên, Lý Thụ đã sớm phát tay để cho nữ tử đánh đàn rồi đi, dự định thưởng thức một vở kịch hay khác.

“Vương gia!” Lý Dịch từ bên ngoài đi vào, trên mặt mang theo một chút vui vẻ.

“Như thế nào?” Lý Thụ nhàn nhạt rót trà vào ly, hỏi.

“Bẩm Vương gia, Yến phu nhân đã vào phủ, Vu tổng quản tự mình mở cửa chính ra nghênh đón, ngài không nhìn thấy tình cảnh kia đâu, ngoài ra, Yến phu nhân rất khác biệt với những nữ tử bình thường khác!”

Lý Dịch còn kém chưa có giờ ngón tay cái lên tán dương Yến Vũ Nhi mà thôi, qua nhiều năm như vậy, Vương gia đều duy trì nét mặt ôn hòa, không nghĩ tới người ta lại được vui đùa tiên, còn muốn cười trên đầu Vương gia, lần này người nào đó lại được sống những ngày náo nhiệt.

Đôi môi mỏng của Lý Thụ vẽ ra một độ cong nhỏ, hấn liếc mắt nhìn hai người vẫn đang rượt đuổi nhau, đứng thẳng lên rồi khỏi nhà thủy tạ, Ngô Thiên Thiên phía sau phát hiện ra chính chủ đã rời đi, vội vàng đuổi theo hô: “Thụ ca ca, huynh chờ ta một chút!”

“Được rồi, đừng náo loạn!” Tôn Nghĩa Đình có chút không nhịn được, “Hôm nay Dụ Vương đón mợ kiều nương vào phủ, ngày lành tháng tốt, ngươi đi qua làm cái gì?”

Ngô Thiên Thiên nghe lời này, cúi đầu cắn môi, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt: “Hừ, ta phải mau chân đến xem Yến phu nhân này có xứng với Thụ ca ca không!”

Nhìn Ngô Thiên Thiên leo đèo theo sau, Tôn Nghĩa Đình cắn răng kêu lên: “Ta cũng phải mau chân đến xem, Yến phu nhân quốc sắc thiên hương này, lần này Dụ Vương thế mà phá tiền lệ, người đừng hi vọng nữa!”

Lộng Ngọc dẫn Yến Vũ Nhi tới viện Lục Vu, nơi nơi xanh biếc, một tòa viện gần sát hồ nhân tạo, hành lang chín khúc nối liền với hòn đảo nhỏ giữa hồ, một vùng lá sen, thỉnh thoảng truyền đến một trận mùi hương thơm ngát thấm vào ruột gan, trừ nhỏ chút, không kém hơn Ngự hoa viên ở Thủy Nguyệt Quốc bao nhiêu, Yến Vũ Nhi hít thở thật sâu một cái, Dụ vương phủ này quả thật là một địa phương tốt!

“Yến phu nhân, ngài có hài lòng sao?” Một phụ nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi tiến lên phía trước cười nói.

“Cũng không tệ lắm, cảm ơn Dung ma ma!” Yến Vũ Nhi quan sát người phụ nhân này, khuôn mặt chữ đại, nụ cười giả dối, làm nàng lập tức nghĩ đến Dung ma ma trong Hoàn Châu cách cách, trong mắt lóe ra tình quang làm cho người ta không thể khinh thường. Mụ này chỉ sợ lại là một nô tài không dễ đối phó!

Vừa mới bước vào phòng, ngoài bức rèm liền có người kêu: “Yến phu nhân, Vương gia hồi phủ, lão phu nhân mời người lập tức đi chính viện!”

Hả, nhanh như vậy sẽ gặp được chủ nhân chân chính sao? Dụ Vương cũng thôi đi, lão phu nhân kia, biểu tình lúc này sợ là không quá tốt đi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Ra mắt

Editor: Preiya

Lộng Ngọc liếc nhìn y phục có chút điểm lệ trên người Yến Vũ Nhi, tiến lên phía trước nói: “Phu nhân, nô tỳ thay y phục cho ngài!”

Yến Vũ Nhi gật đầu một cái, thân phận hiện giờ của nàng là thiếp thất trong vương phủ, quá mức rêu rao mang lại thụ địch* cho mình, nhưng nàng không muốn không có việc gì lại rước lấy họa vào mình.

*thụ địch: thụ ~ gây thù chuốc oán, địch ~ kẻ địch

Lộng Ngọc tìm ra một kiện y phục màu lam nhẹ nhàng, phối với một cái váy dài hoa xòe màu khôi, nhìn đơn thuần ngay thẳng, rất là đẹp mắt.

Yến Vũ Nhi lại để cho Lộng Ngọc chải cho nàng búi tóc phụ nhân*, tóc dài đen nhánh vén lên thật cao, lên đỉnh đầu thì xòe ra thành một búi tóc nghiêng nghiêng, lộ ra cái cổ dài nhỏ trắng như thiên nga, khí chất cao nhã đoan trang. Nàng sinh ra vốn đã là đáng về ngạo kiều, ăn mặc cũng không cần khoa trương, lại càng nổi bật lên ưu điểm của nàng, chỉ là những nốt sần đỏ trên mặt chưa hết, hình như cũng đã phai nhạt đi không ít.

*phụ nhân: phụ nữ đã có chồng

“Phu nhân thật đẹp!” Lộng Ngọc không nhịn được buột miệng khen ngợi. Trước đó nàng còn tự hỏi vì sao Vương Gia lại ghénh một nữ tử xấu xí vào phủ, lần này coi như là hiểu rõ rồi, những nốt sần đỏ, thật ra thì hoàn toàn không coi là cái gì.

Lộng Ngọc suy nghĩ một chút, cảm hộp phần thượng hạng ở trên bàn định bôi lên mặt Yến Vũ Nhi, lại bị một cánh tay ngăn trở.

“Cứ như vậy đi!”

“Nhưng phu nhân...” Lộng Ngọc kinh ngạc, nữ tử rất coi trọng bộ mặt của mình, chẳng lẽ phu nhân không muốn cho Vương Gia thấy bộ dạng đẹp nhất của nàng sao?

“Ta không nghĩ sẽ trở thành cái bia ngắm của mọi người!” Yến Vũ Nhi cười cười, vân đạm phong khinh*.

*vân đạm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trời, nhẹ nhàng như gió thổi.

Lộng Ngọc có chút khó hiểu, trong hậu viện của Vương Gia có nhiều mỹ nhân như hoa như ngọc như vậy, mọi người đều chen chúc tranh giành nổi bật nhất, chính là bởi vì để cho Vương Gia nhìn nhiều hơn một chút, vị này thì ngược lại, không để ý chút nào cả.

Nhưng hiện nay nàng là chủ tử, mình chỉ có thể nghe lệnh, vì vậy để hộp phấn trang điểm xuống, sửa sang lại y phục cho Yến Vũ Nhi thật hoàn chỉnh, đỡ nàng ra khỏi nội thất.

Mới vừa bước ra khỏi bậc cửa, liền nhìn thấy Dung ma ma gấp đến độ đi tới đi lui ở bên ngoài, vừa thấy nàng đi ra ngoài, vội vàng tiến lên thúc giục: “Phu nhân, rốt cuộc ngài cũng đi ra rồi. Lão phu nhân đã phái người tới thúc giục, Liễu phu nhân cũng đã hỏi qua mấy lần, tất cả mọi người đều chờ người đây!”

Yến Vũ Nhi nhẹ nhàng chuyển bước liên tục, lướt qua bà ta đi lên phía trước. Bỗng quay đầu hỏi: “Liễu phu nhân là ai?”

Dung ma ma vừa nghe Yến Vũ Nhi hỏi nàng, trên mặt liền cười thành một đóa hoa, vội vàng trả lời: “Liễu phu nhân là Quý thiếp Vương gia nạp hai tháng trước, do lão phu nhân làm chủ, đừng nhìn nàng vào cửa muộn, thân phận cũng không tầm thường, nghe nói còn là thân muội muội nương gia của thái tử phi, Vương gia cũng lấy lễ đối đãi với nàng, chung quy một tháng đều sẽ đi một hai lần, tầm mắt của nàng rất cao, giống hệt như là chính thất vương phi vậy.”

“Hả? Trong phủ thật đúng là náo nhiệt đó!” Khóe môi Yến Vũ Nhi cong cong.

Diện tích Vương phủ rất lớn, từ viện Lục Vu đến chính viện của lão phu nhân rất xa, xuyên qua một con đường hoa xanh um tươi tốt, qua cầu nhỏ, lại vòng qua một ngọn núi giả, mới mơ hồ nhìn thấy một đình Lưu Ly cùng kiến trúc mái hiên, trên viết chữ “Thụy Lan Viện”.

Yến Vũ Nhi chột nhìn nhìn, không nhịn được xì một tiếng, thiếu chút nữa bật cười. Cái tên này cũng quá tầm thường, lại là viện của lão phu nhân Vương phủ.

Lộng Ngọc biết nàng đang cười cái gì, trên mặt vui vẻ giải thích: “Phu nhân, trong tên của lão phu nhân có một chữ Thụy, bà ấy lại vô cùng yêu thích hoa lan, cho nên mới có cái tên trẻ con này.”

Bên cạnh mới vừa có hai tiểu nha hoàn giữ cửa đi qua, kinh ngạc nhìn Yến Vũ Nhi một cái, Yến Vũ Nhi ý thức được cử chỉ của mình không thích hợp, vội vàng che miệng thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: “E là lão phu nhân chờ rất sốt ruột rồi, còn không mau dẫn ta đi bái kiến?”

Bước vào Thúy Lan Viện, chỉ nghe thấy một hồi tiếng cười nói vui vẻ truyền đến, Yến Vũ Nhi quy củ đứng thẳng dưới bậc thềm, hai nha hoàn mặc y phục màu hồng phấn hầu hạ ngoài cửa đứng thẳng, đang cười cười, nhìn thấy Yến Vũ Nhi cũng không chào hỏi, trên mặt còn mang theo nụ cười khinh bỉ.

Lộng Ngọc vội vàng tiến lên đưa hai hà bao: “Hai vị tỷ tỷ Hà Hương Hà Lộ cực khổ rồi, đây là phu nhân thương xót hai tỷ.”

Hai nô tỳ thu hà bao, trên mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, Hà Hương quay đầu vén rèm đi vào, tiếng cười nói trong phòng lập tức ngừng lại.

Qua thời gian một chén trà nhỏ, mới nghe bên trong truyền đến một giọng nói miễn cưỡng: “Là Yến thị tới sao? Lão bà tử ta cũng sắp ngủ thiếp đi rồi, mau để cho nàng vào đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Vân tướng y thường hoa Tường Dung

Editor: Preiya

Yến Vũ Nhi đang đứng phơi nắng dưới mặt trời, nghe lời này xong trong lòng liền tức giận. Lão phu nhân còn chưa thấy mặt này quả thật không phải là người hiền lành, bản cô nương đứng phơi nắng ở dưới ánh nắng chói chang đó, cũng không sớm gọi người cho vào, vẫn còn đang bày đặt!

Một nha hoàn mặc y phục màu hồng phấn liền nói: “Yến phu nhân, lão phu nhân để cho người đi vào!” Nói xong liền không liếc nhìn Yến Vũ Nhi một cái nào nữa, quay mặt qua một bên khác.

Lộng Ngọc tức giận trừng mắt nhìn nàng một cái, Dung ma ma lại cười nói: “Vâng, cảm ơn Hà Lộ cô nương!”

Nói xong vội vàng bước lên bậc thềm vén màn trúc tương phi* lên để cho Yến Vũ Nhi đi vào, nàng cùng Lộng Ngọc theo sau vào trong.

*trúc tương phi: tương truyền Vua Thuần đi tuần ở Thương Ngô bị băng hà, hai vợ Vua Thuần thương chồng than khóc ở khoảng giữa Trường Giang và Tương Giang nước mắt vậy lên cây trúc, từ đó da trúc có đốm.

Vào phòng, cảm giác đầu tiên của Yến Vũ Nhi chính là mùi hương son phấn gay mũi, nàng cũng muốn hoài nghi mình đi nhầm chỗ, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn, một phụ nhân khoảng chừng năm mươi tuổi thân thể hơi mập ngồi trên ghế chủ vị, đang từ trên cao nhìn xuống mình, không cần phải nói, đó chính là lão phu nhân Ngô thị rồi. Xung quanh bà ta là mấy nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi đến hai mươi tuổi, đều rất xinh xắn duyên dáng.

Nữ tử ngồi cạnh đang đảm vai cho bà ta, lúc này ngừng lại, ôn nhu hỏi: “Lão phu nhân, ngài cảm giác khá hơn chút nào không?”

Ngô thị gật đầu cười nói: “Không tệ, quả nhiên nữ nhi Liễu gia không tầm thường, hai tháng này có người hầu hạ, tật xấu đau nhức cả người của ta nhẹ đi không ít!”

“Vậy thì tốt, hầu hạ lão phu nhân là phúc phận của Tường Dung!” Nữ tử cười dịu dàng.

Tường Dung? Đây chính là Liễu phu nhân mất cao hơn đầu đó?

Có câu thơ nói rằng: “Vân tướng y thường hoa Tường Dung, xuân phong phát hạm lộ hoa nùng.”* Yến Vũ Nhi không khỏi nhìn nhiều nữ tử họ Liễu này hơn một chút.

*Vân tướng y thường hoa Tường Dung,

Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng.

Dịch nghĩa:

Nhìn mây nhớ đến xiêm áo, thấy hoa nhớ đến dung nhan,

Gió xuân thổi nhẹ qua, sương hoa nồng nàn.

(Trích trong bài thơ Thanh bình điệu kỳ 1 của nhà thơ Lý Bạch)

Nữ tử này khoảng chừng mười sáu tuổi, làn da trắng nõn nà, búi tóc cao thẳng, một đôi mắt đẹp tựa như vui lại tựa như giận hờn đang ngó xung quanh, thật sự là một tiểu nhân làm người ta thương tiếc! Quả thật xứng với hai chữ “Tường Dung”.

Đang suy nghĩ, Liễu Mỹ Nhân này liền nhìn về phía Yến Vũ Nhi, “Yến muội muội tới rồi đó sao, còn không mau ra mắt lão phu nhân!”

Giọng nói còn du dương hơn tiếng chim hoàng oanh hót, còn linh hoạt kỳ ảo hơn chim sơn ca.

Về mặt Ngô thị vốn đang tươi cười vừa nhìn thấy Yến Vũ Nhi đứng phía dưới, tức thì liền đổi lại dáng vẻ mệt mỏi.

“Yến thị, làm sao lại lè mề chậm chạp đến bây giờ mới tới đây hả? Chẳng lẽ ý vào mình do hoàng thượng tôn kính ban thưởng cho Vương gia hay Vương gia tự mình chọn trúng người, ghét bỏ Lão bà tử ta không phải là thân nương của Vương gia sao?”

Hả? Yến Vũ Nhi kinh sợ, thì ra là vị lão phu nhân này cũng không phải là thân mẫu của Dụ Vương? Vậy thân mẫu hẳn là ai? Chẳng lẽ đã qua đời rồi sao? Hay Vương gia là thứ xuất?

Nghe nói hai mẫu tử này có chút bất hòa, nói như vậy đã hiểu rõ mọi chuyện.

Yến Vũ Nhi còn đang ngẩn người, về mặt lão phu nhân càng lúc càng đen, nàng cố ý ho khan vài tiếng, vẫn không thấy Yến Vũ Nhi có bất kỳ phản ứng nào cả, lại càng tức giận không nhẹ.

Liễu Tường Dung ở bên cạnh nhìn thấy vậy, trong mắt thoáng qua một tia phức tạp, nói với lão phu nhân: “Chắc hẳn Yến muội muội không phải là ý này, nàng vừa mới đến, sợ là có chút không thích ứng, muốn chờ Vương gia đi cùng! Yến muội muội, muội nói đúng không?”

Nàng cố gắng nháy mắt ra hiệu cho Yến Vũ Nhi, rốt cuộc người nào đó hậu tri hậu giác ý thức được mình lại đi vào cỏi tiên, quay mặt qua chỉ thấy bộ dáng giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng của lão phu nhân.

“Không phải đâu, dĩ nhiên không phải như thế! Ha ha!” Nàng cười gượng vài tiếng, con người quay một vòng thật nhanh, nói: “Lão phu nhân, là như thế này. Hôm nay là lần đầu tiên ta ra mắt trưởng bối, không phải chọn giờ tốt sao?”

Rốt cuộc Liễu Tường Dung này là đang giúp nàng hay là đang hại nàng đây? Vào lúc này còn mang Dụ Vương ra, nàng ngu sao?

“Hả? Còn có cách nói này sao?” Khóe miệng lão phu nhân co quắp giật giật, rõ ràng là không tin lời nàng nói.

“Yến thị, ta cũng không phải trông mặt mà bắt hình dong, nhưng ở trước mặt ta, không thích nhất chính là người không có quy củ. Người tốt nhất nói ra lý do có thể làm cho người ta tin tưởng, nếu không thì đừng trách ta xử phạt người thật tàn nhẫn!”

Nói là không nhìn bề ngoài, lúc bà ta nhìn lướt qua khuôn mặt của Yến Vũ Nhi, trong mắt còn thoáng qua một tia khinh miệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Gây khó dễ

Editor: Preiya

Yến Vũ Nhi thầm nói không tốt, lão phu nhân đây rõ ràng chính là tìm lý do ra oai phủ đầu với nàng, nàng liền dựa vào họng súng. Thế mà nàng còn cảm giác đầu óc mình luôn luôn thông minh nhiều chủ ý, mấy ngày nay lại giống như một người ngu ngốc vậy, để cho mình rơi xuống hạ phong khắp nơi.

Suy nghĩ xoay chuyển, trong mắt nàng chứa một hàng nước mắt, vẫn còn phải giữ vững tinh thần cười nói: “Bẩm lão phu nhân, lúc nhỏ có một vị đại sư xem qua tướng cho ta, nói ta phúc mỏng duyên cạn, hôn sự biến đổi bất ngờ, nếu như xuất giá, ở nhà chồng nhất định phải chọn giờ tốt để ra mắt, nếu không sẽ là điềm xấu.”

Sắc mặt lão phu nhân khẽ biến vài lần, liền nghe bên cạnh có người chen miệng nói: “Hóa ra là một sao chổi!”

Yến Vũ Nhi làm bộ như không có nghe thấy, nói tiếp: “Vốn là ta cũng không tin, chỉ là hôm nay lúc ta vào phủ, gặp được một nô tài không biết chừng mực, không để cho ta vào cửa. Ta nghĩ tới Vương gia nói muốn cho ta vào cửa chính, tỷ thiếp làm sao dám làm trái chứ, mới giằng co một hồi, đã cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, không ngừng nôn mửa, về đến viện cũng đã hôn mê, làm trễ nãi thời gian thỉnh an lão phu nhân, trong lòng ta thật sự là sợ hãi không thôi!”

Nàng lặng lẽ liếc mắt nhìn lão phu nhân, buông mắt xuống tiếp tục nói: “Có lẽ đây cũng là ứng nghiệm lời nói của vị đại sư kia, sau khi tỉnh lại ta liền tắm rửa dâng hương, lại sợ kinh động đến lão phu nhân, đặc biệt chọn một giờ lành tới đây, để cho lão phu nhân đợi lâu! Kính xin lão phu nhân thứ tội!”

Bình thường Yến Vũ Nhi vốn là có lễ, giọng nói cũng nhỏ nhẹ êm dịu, nói lời hay cũng vô cùng nghe lọt tai. Một hơi nói xong, về mặt của lão phu nhân rõ ràng đã hòa hoãn hơn chút.

Một nữ tử mặc y phục màu hồng phấn bừa bãi, ở bên cạnh chen miệng nói: “Đúng vậy, nhìn Yến phu nhân chính là một người hiểu cấp bậc lễ nghĩa, tát

nhiên sẽ không lâu linh làm bộ làm tịch, lão phu nhân ngài xác thật là hiểu lắm!”

Lời này có một chút xem thường lẫn nghi ngờ Yến Vũ Nhi, sắc mặt lão phu nhân hơi đen đi, Liễu Tường Dung rất tức giận nhìn nàng kia một cái: “Nguyệt Nương, nói bậy bạ gì đó? Lão phu nhân tai thính mắt tinh, đương nhiên biết cái nào tốt cái nào xấu, không cần ngươi lắm mồm!”

Lời nói này thật sự có chút nghiêm khắc, Nguyệt Nương này lại cúi đầu xuống, xem ra Liễu Tường Dung xác thật là rất có thực lực trong Vương phủ, ngay trước mặt lão phu nhân cũng dám khiển trách người khác, không biết có phải là kinh địch* của mình sau này không.

*kinh địch ~ đối thủ mạnh, kẻ địch mạnh

Dường như lão phu nhân đối với Liễu Tường Dung vô cùng đặc biệt, vỗ vỗ bàn tay của nàng nói:

“Ừ, vẫn là nữ nhi Liễu gia hiểu rõ đạo lý, khéo hiểu lòng người, lại còn hiểu tâm, các ngươi đó, từng người một cũng đừng ghen tuông tranh giành nữa, phải học Liễu phu nhân nhiều một chút!”

Chúng nữ tử đứng dậy nhất tề đồng ý, sau đó mới quy củ ngồi đằng hoàng ở vị trí của mình, trên mặt nữ tử Khiếu Nguyệt Nương kia có sự ghen ghét, hung ác trừng Liễu Tường Dung một cái, cũng ngồi xuống theo.

Lão phu nhân làm như là có chút mệt mỏi, khoát khoát tay dựa vào trên ghế cao, nói với Yến Vũ Nhi: “Được rồi, ngươi cũng đã đứng thời gian dài, chờ Vương gia tới để đủ cấp bậc lễ nghĩa, sau đó ngươi liền trở về nghỉ ngơi!”

Nói xong liền gọi nha hoàn bên cạnh: “Hà Diệp, ngươi đi xem xem Vương gia có tới đây không?”

Hà Diệp thân nhiên đáp vâng, nhanh chóng đi ra ngoài.

Một mình Yến Vũ Nhi đứng đó, tất cả mọi người đều ngồi, cũng có chút oán giận Dự Vương Lý Thụ, trở lại sớm một chút thì chết à, thế mà lại để cho nàng chờ lâu như vậy? Hai đời của bản cô nương cũng chưa từng bị phạt đứng thời gian dài như vậy.

Cũng còn tốt, Hà Diệp trở về rất nhanh, cười nói: “Lão phu nhân thật là liệu sự như thần, nô tỳ mới vừa ra cửa, đã thấy Vương gia vào viện rồi, liền vội vàng chạy tới thông báo cho ngài.”

“Há, mau mau, mời Vương gia vào đi!” Ánh mắt lão phu nhân lóe sáng, đứa con trai này không tới đây thăm mình rất lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bảo vệ

Editor: Preiya

Trong lúc nói chuyện, một bóng dáng cao ngất mặc trường bào màu trắng liền bước nhanh đến, không cần nhìn, Yến Vũ Nhi cũng biết đó là ai. Thiên hạ không ai có thể khoa trương giống như hần vậy, ngày ngày đều mặc đúng một màu sắc, biết cũng tốt, không biết, còn tưởng rằng trong vương phủ ngay cả một kiện y phục thay đổi cũng không cho hần đây.

“Nhi tử thỉnh an mẫu thân, nguyện mẫu thân thân thể an khang!” Lý Thụ đi vào trong, đứng kề bên Yến Vũ Nhi cúi người thi lễ với lão phu nhân.

“Tốt tốt tốt, lão tam, những ngày qua con đang bận rộn cái gì vậy, cũng không sang đây thăm vi nương, vi nương thật sự rất nhớ con!” Lão phu nhân làm ra bộ dáng từ mẫu, Yến Vũ Nhi rất khó có thể liên hệ tới những gì nàng nghe được trước đó.

“Nhi tử bất hiếu, thật sự là vì gần đây quá bận rộn, mới không có thời gian rảnh sang đây thăm mẫu thân.” Tay Lý Thụ cầm cái quạt giấy, chỗ nào có một chút đáng về bận rộn chứ?

Lão phu nhân cũng không so đo với hần, chỉ chỉ vị trí bên cạnh, ôn tồn nói: “Mau tới đây ngồi, con đã bận rộn một ngày ở bên ngoài rồi, sao có thể đứng chứ?”

Lý Thụ cười đáp vâng, kéo tay Yến Vũ Nhi, về mặt có chút trách móc nói: “Vũ Nhi, ngày đầu tiên nàng ra mắt mẫu thân, nên đi qua đây tận hiếu, đứng xa như vậy làm gì, vương phủ lại không có con cộp, cũng sẽ không ăn nàng đâu? Không hiểu chuyện!”

Yến Vũ Nhi còn không kịp phản ứng lại, Lý Thụ đã lôi kéo nàng đi tới chỗ lão phu nhân, chính mình ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh lão phu nhân, còn cứng rắn lôi kéo Yến Vũ Nhi ngồi ở bên người.

Vị trí này vốn là chỗ Liễu Tường Dung ngồi trước đó, hôm nay hai người Lý Thụ và Yến Vũ Nhi cùng ngồi, mặc dù cái ghế rất rộng, chứa hai người vẫn có chút nhỏ, nhìn hai người ngồi sát nhau lại chung một chỗ, ánh mắt ghen tỵ của mọi người liền bắn về phía Yến Vũ Nhi.

Sớm có người đặt một vị trí cho Liễu Tường Dung, giờ phút này nàng ngồi kế bên Yến Vũ Nhi, nhưng trên mặt nàng cũng không lộ ra một chút dị sắc nào, dáng vẻ tươi cười giải thích với Lý Thư: “Vương gia đừng tức giận, Yến muội muội vừa mới tới, lão phu nhân cũng mới hỏi thôi, đang để người làm đi bố trí chỗ ngồi đó!”

Nàng rõ ràng là trợn mắt nói dối, Hà Diệp ở một bên thông minh đi qua bên cạnh mang cái ghế tới đây, cười nói: “Đúng vậy, nghe nói Vương gia qua đây, nên nô tỳ quên mất lời phân phó của lão phu nhân, đều là lỗi của nô tỳ!” Rồi quay về phía Yến Vũ Nhi nói: “Yến phu nhân, mời ngồi bên này!”

Yến Vũ Nhi như muốn đứng dậy, Lý Thư lại một phen đề nàng ngồi xuống, sắc mặt lạnh lùng: “Không có năng lực phân biệt địa vị, người tới, lỗi ra đánh hai mươi đại bản!”

Hà Diệp sợ đến mức thay đổi sắc mặt, vội vàng bùm một tiếng quỳ xuống, khóc nức nở nói: “Lão phu nhân, nô tỳ đã làm sai điều gì, Vương gia lại muốn đánh muốn giết thế? Nô tỳ chẳng qua chỉ là an bài một cái ghế cho Yến phu nhân, cầu xin lão phu nhân thương xót cho nô tỳ, tha cho nô tỳ đi!”

Lão phu nhân còn chưa lên tiếng, Lý Thư đã nâng chân lên đá một cước, Hà Diệp liền bị đá ra xa mấy trượng, cũng không dám thốt một tiếng nào.

“Mẫu thân, nha đầu này quá không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, Vũ Nhi là Thánh thượng ban cho nhi tử, há có thể ở sau lưng người khác? Ngài nói xem đây là quy tắc gì?” Về mặt Lý Thư tức giận, nói với lão phu nhân.

Lão phu nhân không ngờ tới hần sẽ bảo vệ Yến Vũ Nhi như vậy, trên mặt có chút khó coi: “Theo ý tứ của Vương gia, là khẳng khái muốn cho Yến thị này sau khi vào cửa thì làm lớn?”

“Chẳng lẽ không nên sao?” Lý Thư nhú mày, hỏi ngược lại.

Trên khuôn mặt lão phu nhân thoát đỏ thoát trắng, ngực phập phồng dữ dội: “Không được! Lão thân còn chưa có chết đâu, Thư nhi, con không thể làm tổn hại danh tiếng Lý phủ như thế.” Bà ta chỉ vào Yến Vũ Nhi nói: “Đứa sao chổi này, vô cùng xấu xí, lão thân nhìn trên thể diện của hoàng thượng, con tự quyết định vị trí phu nhân cho nàng, ta cũng chưa từng nói nửa chữ, hôm nay lại muốn cho nàng làm lớn, há có thể nhẫn nhịn được? Huống chi, Tường Dung là thân muội muội của thái tử phi, con muốn đặt Tường Dung ở vị trí nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Nhục nhã

Trái ngược với lão phu nhân giận không kiềm được, Lý Thư lại có vẻ hết sức bình tĩnh, thậm chí có chút kinh ngạc: “Mẫu thân nói là Liễu cô nương sao? Không phải nàng tới vương phủ làm khách à? Vị trí của nàng là chuyện gì?”

Trong nháy mắt đầu óc của Yến Vũ Nhi ngưng hoạt động: Lý Thư thật đúng là đủ phúc hắc, thậm chí thiếp thất của mình cũng không thừa nhận! Ngay trước mặt người ta cũng có thể trợn mắt nói dối, bội phục! Chẳng qua vị Liễu mỹ nhân này e là rất khó sờ.

Quả nhiên, ánh mắt của Liễu Tường Dung hồng hồng, đầm đìa đáng yêu nhìn Lý Thư: “Vương gia, mặc dù trước đó thiếp thân tới đây làm khách, nhưng sau khi xảy ra sự việc kia, lão phu nhân đã cảm khê ước bán thân của thiếp thân, thiếp thân chính là người vương phủ.”

“Ha ha, thật là buồn cười!” Lý Thư cười ha ha, “Mẫu thân cảm khê ước bán thân của người thì sao? Chẳng lẽ nói mẫu thân không được nạp thiếp thất sao? Có lẽ mẫu thân nạp người cho đại ca nhị ca không có tiền đồ?”

Liễu Tường Dung sống mười sáu năm, nhưng chưa từng chịu nỗi nhục nhã lớn như thế, nàng trưng ra khuôn mặt đẹp trắng nõn kìm nén đến đỏ bừng, chỉ vào Lý Thư, không thể tin nói: “Ngài, rõ ràng ngài đã tới viện của ta nhiều lần, nếu không phải là thiếp thất của ngài, vì sao ngài đi tới, hiện tại lại lên tiếng phủ nhận! Ta, ta không bằng chết đi cho xong!”

Nói xong, Liễu Tường Dung liền xông tới một cây cột đã nhìn trúng.

Lão phu nhân đã sớm vô cùng tức giận, cả người vô lực ngã ngồi ở trên ghế, trơ mắt nhìn Liễu Tường Dung, hai tay Lý Thư vòng ngực, một bộ dáng xem kịch vui, trên mặt còn mang theo vẻ chẳng để ý cùng vui vẻ.

Yến Vũ Nhi suy tư một chút, Liễu Tường Dung xinh đẹp làm thiếp cho hần, người này vẫn không biết quý trọng, thật không biết nghĩ như thế nào.

Chúng nữ tử hoa dung thất sắc, không phải Liễu Tường Dung được sủng ái nhất sao, làm sao lại biến thành như vậy?

Liễu Tường Dung mới vừa xông tới trước cây cột, thân thể liền mềm nhũn té xiu nằm trên mặt đất. Yến Vũ Nhi thở phào nhẹ nhõm, có lẽ là nàng mong đợi Lý Thư có thể lôi kéo nàng, nhưng kế hoạch thất bại, lần giả bộ này rõ ràng là đang cho mình một bậc thang bước xuống.

Dáng dấp của Lý Thư cũng chưa từng thay đổi qua, lão phu nhân rút cuộc trì hoãn được, cao giọng kêu: “Còn không mau gọi người tới, đỡ Liễu phu

nhân xuống nghỉ ngơi, Hà Diệp, để Vu tổng quản đi mời thái y!”

Trong lúc rối loạn này, Yến Vũ Nhi hoàn toàn chưa nhận thức được ai cả, thì một vờ hí kịch liền hạ màn rồi.

Trở lại viện Lục Vu, Yến Vũ Nhi ngồi trước cửa sổ, suy nghĩ tới chuyện xảy ra lúc nãy, trong lòng có chút hoảng hốt. Nàng, đã trở thành thiếp thất của người khác, chẳng lẽ cả đời này cứ sống như vậy sao? Không, nàng không muốn, nhưng hiện giờ, nàng hoàn toàn không có năng lực thay đổi tình huống này, nàng nên làm cái gì bây giờ?

“Phu nhân, Vương gia tới!” Lộng Ngọc ở bên ngoài kêu vào.

Yến Vũ Nhi vội vàng đứng lên, Lý Thư là phụ mẫu áo cơm của nàng, trừ phi bắt đắc dĩ, nàng vẫn không thể đắc tội với hắn.

Một thân bạch y dần dần đến gần, Yến Vũ Nhi không tình nguyện phúc thân thi lễ, nhẹ giọng nói: “Bái kiến Vương gia!”

“Miễn lễ!” Lý Thư nhàn nhạt nói, ngồi xuống đối diện chỗ nàng vừa mới ngồi, nhìn Lộng Ngọc đun nước pha trà, bưng ly trà đặt lên bàn, chỉ thấy nước trà bên trong vẫn đục, hơi cau mày: “Không phải bồn vương dặn người tới phòng kho nhận Lân Hương sao?”

Lộng Ngọc vội cúi đầu đáp: “Bẩm Vương gia, Vu tổng quản nói Lân Hương là trà cống phẩm, phần thưởng hoàng thượng mới vừa ban xuống lão phu nhân đã chia xong, còn nói dù có cũng nên hiếu kính lão phu nhân trước, không thể có lý lẽ để cho một thiếp thất dùng trước được!”

Lý Thư buông tay ra, phịch một tiếng, ly trà bể tan tành, Lộng Ngọc nom nớp lo sợ nhặt mảnh vụn trên đất, thờ cũng không dám thờ mạnh.

Hai mắt Lý Thư híp lại, một tia hàn mang bắn ra, cười lạnh nói: “Ha ha, thật sự rất tốt!”

Yến Vũ Nhi nhìn thấy liền hiểu rõ, Vu tổng quản này là người của lão phu nhân, rõ ràng là đối nghịch với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Trao đổi điều kiện

Vốn là cuộc tranh đấu của hai mẫu tử này, Yến Vũ Nhi hoàn toàn có thể làm như không thấy, nhưng, nàng vừa mới đến, không muốn quá nổi bật, liền lên tiếng khuyên nhủ: "Vương gia đừng tức giận, ta không phải là người kén chọn, trà ngon trà hỏng gì đó cũng không phân biệt được, không cần quá so đo!"

"Không được!" Lý Thư xanh mặt, cả người tản ra hàn ý lạnh lẽo, xem ra là thật sự tức giận.

Yến Vũ Nhi thấy khuyên không được, liền không khuyên nữa, chẳng qua chỉ là nhỏ giọng thăm thẳm: "Hừ, ai bảo người nạp một phòng nữ nhân vào, đáng đời!"

Lý Thư thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng mấp máy, ánh mắt híp lại, lén đến gần Yến Vũ Nhi: "Nói lại lần nữa xem?"

Yến Vũ Nhi làm sao còn dám nói lại, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, vội vàng khoát tay che giấu nói: "Ồ, ta có nói gì sao? Không có đâu, người nghe lầm đó! Ha ha!"

"Hừ, đó là tốt nhất, nếu không..." Lý Thư nhìn chằm chằm vào mặt Yến Vũ Nhi, ánh mắt vô cùng nguy hiểm, để cho trái tim của nàng rất kinh hoàng.

Chẳng lẽ, hắn nhìn ra vấn đề gì sao?

Trong lòng nàng đang gỗ trống nhỏ, nhìn khuôn mặt tuấn tú liền rời xa hơn tấc, Yến Vũ Nhi thở phào nhẹ nhõm, nàng đã nói rồi, những vết sưng đỏ trên mặt đó là nàng vất óc suy tính làm ra, dù cho có một vài thái y tới tra cũng chưa chắc nhìn ra được sơ hở.

Lý Thư rút cuộc cách nàng một khoảng cách an toàn, tầm mắt nhìn thấy Lộng Ngọc vẫn đang quét mảnh sứ vỡ vụn, phát tay nói: "Đi xuống đi!"

Lộng Ngọc vội vàng nhân cơ hội chạy ra ngoài, nàng hầu hạ vị gia này cũng không ít thời gian, mỗi lần thấy hắn vẫn kinh hồn bạt vía.

Sau khi Lộng Ngọc rời đi, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người, tầm mắt nóng rực của hắn nhìn chằm chằm Yến Vũ Nhi khiến cả người nàng không được tự nhiên, ánh mắt tránh né, cuối cùng thật sự không nhìn được, chống lại con người theo sát không tha của hắn, hít sâu một hơi nói: "Dạ Vương, chúng ta không quen, làm sao người có thể nhìn chằm chằm vào một nữ tử xa lạ chứ, thật không có quy củ!"

Con người Lý Thư chợt lóe, mày kiếm hơi nhíu: "Nếu như bồn vương nhớ không lầm, hình như hiện giờ người là nữ nhân của ta đúng không?"

Cái gì gọi là nữ nhân của hân? Trong lòng Yến Vũ Nhi dâng lên một con ác hân, mặt đỏ lên tranh cãi: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi cường từ đoạt lý!"

Không biết xấu hổ, nàng là phái nữ thời đại mới, mới không phải là nữ nhân của người nào đó, nàng vô cùng không thích cái xưng hô này.

"Ta cho ngươi biết, mặc dù trên danh nghĩa ta là tiểu thiếp của ngươi, thế nhưng, con người của ta cũng có ranh giới cuối cùng! Ngươi đã là Vương gia tôn quý, cũng không thể cưỡng ép người khác chứ!" Yến Vũ Nhi thừ phẫn rõ phải trái với hân.

"Nói nghe một chút!" Lý Thư móc móc lỗ tai, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng.

"Được! Ranh giới cuối cùng của bản cô nương chính là, ta mắc bệnh khiết phích*, không thích đôi giày rách người khác đã từng đi qua, ngươi chính là đôi giày rách kia, nghe hiểu không? Cho nên, sau này ngươi không được phép ra vào cái phòng này! Đây chính là ranh giới cuối cùng của ta!"

*khiết phích: thích sạch sẽ

Ánh mắt của nàng khẽ khép lại, bật thốt ra những lời thiếu suy nghĩ. Trong lòng có chút sợ sệt, nhưng mà, thoáng cái nói ra hết, trong lòng liền nhẹ nhõm hơn nhiều. Vì tranh thủ giành lấy quyền lợi của mình, bất cứ giá nào, nàng cũng không muốn làm chuyện thân mật với một người xa lạ hoàn toàn không có cảm tình.

"Nàng cảm thấy, bản vương có thể đáp ứng điều kiện hoang đường vô lý như vậy sao?" Lý Thư nhẹ nhàng thoải mái phản bác lại lời nói của nàng.

"Tốt thôi, ta biết ngươi sẽ không đáp ứng, chẳng qua nếu ta có thể giúp ngươi, ngươi có thể đáp ứng không?" Yến Vũ Nhi thần bí cười cười, mặt mày cong cong lộ ra dáng vẻ giảo hoạt như tiểu hồ ly.

Lý Thư nhìn nàng còn có thể trao đổi điều kiện với mình, có hứng thú để sát lỗ tai vào, Yến Vũ Nhi ghé vào lỗ tai hân nói nhỏ một câu, lại thấy Lý Thư khẽ gật đầu: "Tốt, bản vương trái lại muốn xem một chút, rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì mà làm được. Nếu không thì ngươi liền ngoan ngoãn làm nữ nhân của bản vương đi!"

Ánh mắt của hân quét khắp người nàng một lần, bởi vì Yến Vũ Nhi đang hưng phấn nên không có cảm thấy được, nàng cười sáng lạn, đưa bàn tay phải ra vỗ tay lập thể, "Được, một lời đã định!"

Lý Thư chỉ sững sờ trong chốc lát, cũng bắt chước nàng vờn tay ra, vỗ nhẹ một cái vào bàn tay của nàng, cười ý vị thâm trường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Đàm phán

Editor: Preiya

"Thư ca ca! Thư ca ca!"

Bên ngoài viện Lục Vu chợt truyền đến một tiếng gọi thanh thúy yêu kiều.

Nữ tử không phải là ai khác, chính là Ngô Thiên Thiên đuổi theo Lý Thư tới vương phủ, nàng ngựa quen đường cũ tiến vào viện Lục Vu, như vào chỗ không người. Tôn Nghĩa Đình không yên tâm theo sát phía sau, cũng cùng tiến vào.

"Ngô tiểu thư, ngài không thể đi vào!" Một nha hoàn cố gắng ngăn nàng lại.

Ngô Thiên Thiên đẩy nàng ra, tức giận nói: "Tránh ra! Lộng Ảnh, lúc trước bản tiểu thư cũng đã ở lại viện này mấy ngày, nhanh như vậy liền phản chủ sao?"

Lộng Ảnh bị nàng đẩy ngã xuống đất, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Thiên Thiên, ngươi đừng náo loạn, như vậy không tốt!" Tôn Nghĩa Đình khuyên bảo, nàng hấp tấp hùng hổ như vậy, là một nam nhân cũng bị nàng dọa chạy mất, chỉ có một thân gần cốt dẻo dai như mình theo sát phía sau nàng, nàng lại làm như không thấy.

"Không, ta rõ ràng nghe người ta nói Thư ca ca tới nơi này, hôm nay huynh ấy không ở trước mặt ta cho ta một câu trả lời rõ ràng, ta sẽ không rời đi nơi này!" Ngô Thiên Thiên xông thẳng vào trong, nghe tiếng mà đến, Dung ma ma cùng Lộng Ngọc cũng không ngăn được nàng, vội vàng đi vào bẩm báo.

Lý Thư đã nghe được tiếng nói, khẽ nhíu mày lại, không để ý nàng, khoe môi Yến Vũ Nhi cong cong khẽ cười một tiếng, "Vương gia, hồng nhan tri kỷ của ngươi tìm tới kia, ngươi còn không mau đi xem một chút?"

"Nói vậy! Bỏn vương chưa từng có hồng nhan tri kỷ gì đó. Nếu không tin, Vũ Nhi bồi bỏn vương đi ra ngoài đi!"

Không đợi Yến Vũ Nhi hồi đáp, liền bị người nào đó mạnh mẽ lôi kéo đi, Yến Vũ Nhi giãy dụa mấy cái, cũng là phí công, dứt khoát không phản kháng nữa, đi theo người nào đó ra cửa.

Trong sân một nam một nữ nhìn thấy Lý Thư, trên mặt đều vui mừng. Ngô Thiên Thiên chạy như bay tới, cảnh giác nhìn chăm chăm Yến Vũ Nhi, quan sát từ trên xuống dưới một lần, lôi kéo tay áo của Lý Thư khóc lóc kể lể: "Ô ô, Thư ca ca, huynh hiểu ta nhất, nữ nhân này xấu như vậy, làm sao huynh có thể...?"

"Tôn Nghĩa Đình, mang nàng đi!" Sắc mặt Lý Thư tối sầm lại, quát lớn với nam tử đứng ở một bên.

Tôn Nghĩa Đình liền vội vàng tiến lên, nhưng Ngô Thiên Thiên nói gì cũng không chịu rời đi, cứng rắn muốn Lý Thư cho một câu trả lời hợp lý. Song phương giằng co không xong, Lý Thư xoay người phân phó Dung ma ma: "Các người đều là người chết sao, còn chưa tới đưa Ngô tiểu thư hồi phủ?"

Ngô Thiên Thiên kiên trì không có hiệu quả, dự định nhào đầu vào trong ngực Lý Thư, Dung ma ma không dám tiến lên, chỉ sợ chọc giận vị Thiên kim Đại tiểu thư này, lại sợ Vương gia tức giận, tiến cũng không được lui cũng không xong.

"Vương gia, để ta nói vài lời với Ngô tiểu thư đi!" Yến Vũ Nhi thật sâu nhìn Ngô Thiên Thiên một cái, nàng rõ ràng chính là một thiếu nữ nghịch ngợm bướng bỉnh đang trong thời kỳ dậy thì, nếu như không thuyết phục được nàng, coi như hôm nay rời đi, ngày khác còn có thể tới cửa náo loạn nữa, muốn lộ tai thanh tịnh, vẫn còn phải trị từ gốc tới ngọn mới được.

Lý Thư có chút không tin, Ngô Thiên Thiên không thích nàng, có thể nghe nàng nói gì sao?

Yến Vũ Nhi truyền một ánh mắt yên tâm cho hắn, Lý Thư mới nhìn nàng một cái, cứng rắn tách tay Ngô Thiên Thiên ra rồi đi vào phòng.

Ngô Thiên Thiên vẫn còn muốn đuổi theo, cửa cũng đã đóng lại trước mặt nàng, tuy là da mặt nàng dày, nhưng cũng không còn mặt mũi đi vào dây dưa thêm nữa. Chẳng qua là khóc nức nở nhìn chăm chăm cánh cửa kia.

"Lộng Ngọc, còn không mau đun nước pha một ấm trà Lãng Hương Vương gia mới thưởng bưng lên, đưa đến trong đình giữa hồ đi, Ngô tiểu thư cũng khát rồi!" Yến Vũ Nhi phân phó, cố ý nhìn Ngô Thiên Thiên một cái. Người phía sau ý thức được cử chỉ của mình không thích đáng, đỏ mặt cúi đầu.

Rất tốt, vẫn biết xấu hổ là được rồi! Trong lòng Yến Vũ Nhi khen ngợi.

Nàng hào phóng nói: "Thiên Thiên tiểu thư, hôm nay thật là đúng dịp, Vương gia mới vừa thưởng cho ta một gói trà Lãng Hương, không bằng chúng ta vừa thưởng thức trà vừa nói chuyện?"

Ngô Thiên Thiên cảm thấy cũng không còn ý tứ gì, liếc nhìn cửa phòng đóng chặt lần nữa, rừ mi mắt xuống, đi theo Yến Vũ Nhi tới đình giữa hồ cách đó không xa.

Mặt hồ gợn sóng lăn tăn, gió mát hiu hiu thổi qua, trong đình bày một bàn đá, Yến Vũ Nhi cùng Ngô Thiên Thiên, hai tình địch sắp triển khai một cuộc đàm phán.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Cuộc đàm phán của hai nữ nhân

Ngô Thiên Thiên mang theo địch ý, đề phòng quan sát kỹ Yến Vũ Nhi, khi nhìn thấy hai gò má của nàng hiện đầy vết sưng đỏ, khinh thường cong môi cười một tiếng. Một nữ nhân xấu xí như thế, tại sao còn dám tranh giành với ta? Tại sao Thư ca ca sẽ coi trọng nàng?

Nhớ tới lời mấy ngày trước cô mẩu đã nói, nàng liền ngăn chặn hoảng sợ trong lòng. Từ lúc nàng mới vừa biết ghi nhớ, cô mẩu Ngô thị liền thường xuyên nhắc tới bên tai mẩu thân: "Thiên Nhi sinh ra thật là xinh đẹp, sau này lớn lên nhất định là một đại mỹ nhân mà, nếu hai nhà chúng ta có thể thân cận thêm thân thì thật tốt quá!"

Ngô thị có bốn nhi tử, lão đại lão nhị là con ruột của nàng, thân mẩu của lão tứ là Lục di nương, tuy lão tam Lý Thư là ngoại thất sinh ra, nhưng được tiên hoàng phong Vương, thân phận cũng là tôn quý nhất, Ngô Thiên Thiên từ nhỏ liền thích đi theo sau hắn kêu "Thư ca ca".

Ban đầu mẩu thân cũng vô cùng mừng rỡ, song phương ước định chờ sau khi Ngô Thiên Thiên cập kê sẽ làm hôn sự, Ngô Thiên Thiên vẫn luôn đuổi theo Thư ca ca của nàng, chẳng qua chỉ là điều tốt đẹp không tồn tại mãi, trời cao đang mở một cuộc đùa giỡn với nàng.

"Người muốn nói với ta cái gì?" Ngô Thiên Thiên nhìn Yến Vũ Nhi, mặc dù dung mạo bị hao tổn nhưng vẫn là bộ dáng tràn đầy tự tin như cũ, trong lòng liền vô cùng không thoải mái. Trong hậu viện của Lý Thư có nhiều nữ nhân như vậy, nàng cũng không để ý, bởi vì không có một ai, không có một người nào trong các nàng là do chính bản thân hắn mang về. Mà nữ nhân này, không chỉ được hắn coi trọng, nghe nói đặc biệt còn để cho nàng đi vào từ cửa

chính. Điều này vốn là đả ngôn trong tương lai chỉ nàng mới có thể hưởng thụ, hôm nay lại bị nữ nhân xấu xí này đoạt trước, sao nàng có thể không tức giận?

Yến Vũ Nhi lệnh Lộng Ngọc để bộ trà cụ xuống, tự mình rót một ly trà, khẽ mỉm cười, nói với Ngô Thiên Thiên: "Thiên Thiên cô nương, ta biết ngươi có thành kiến với ta, nhưng, ngươi hoàn toàn tìm nhầm đối tượng rồi."

"Hừ, coi như ngươi tự biết rõ mình. Ta cho ngươi biết, cuối cùng Thư ca ca sẽ là người của ta, không chỉ riêng ngươi, còn có đám nữ nhân trong hậu viện này của huynh ấy, ta sẽ đuổi từng cái một đi." Thấy Yến Vũ Nhi bày ra tư thái rất thấp, Ngô Thiên Thiên ngạo mạn liếc nhìn nàng một cái.

Trong lòng Yến Vũ Nhi có chút không thoải mái: "Thiên Thiên cô nương, ta nhìn trên sự đơn thuần không hiểu gì của ngươi, mới muốn nói cho ngươi hiểu. Chẳng qua, sợ là ngươi hiểu sai ý rồi. Nam nhân cao quý như thiên thần trong lòng ngươi, trong mắt ta chỉ là một đồng phân chó thối, đừng tưởng rằng ai ai cũng coi hèn như là trần bảo!"

Ngô Thiên Thiên nghe xong, xoay một cái đứng lên, không thể tin chỉ vào Yến Vũ Nhi: "Ngươi ngươi ngươi... Ngươi lại dám nói Thư ca ca là chó... gì đó..." Nàng cảm ghét quay mặt qua một bên, "Làm sao ngươi có thể thô tục như vậy chứ?"

"Ha ha, ta sao? So với ngươi, chẳng qua chỉ là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn mà thôi!" Thấy Ngô Thiên Thiên lại muốn nổi đóa, nàng khoát tay áo một cái nói: "Được rồi, nói thì có lúc cần thận có lúc ầu thả, ta chỉ là muốn nói với ngươi một chuyện, với ta mà nói, Dụ Vương cũng không phải là một món đồ hiếm gì, ngươi thích hẳn là chuyện của ngươi, hai chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ta chỉ hy vọng được sống thanh tịnh mấy ngày thôi, nếu như ngươi muốn tìm ta uống trà, hoàn toàn uống phí sức lực." Nàng chỉ chỉ phương hướng hậu viện, "Có tâm tư này, ngươi còn không bằng suy nghĩ một chút xem nên xử lý đám nữ nhân này như thế nào, sau này thật sự có vào cửa, mới có chỗ đứng của ngươi!"

Dù sao Ngô Thiên Thiên tuổi còn nhỏ, Yến Vũ Nhi bày tỏ thái độ như vậy, liền không so đo với lời nói không dễ nghe của nàng nữa, cái miệng nhỏ nhắn trề ra oán giận nói: "Ngươi nói không sai, nhưng, Thư ca ca vẫn luôn đối đãi với ta lạnh nhạt, ta phải làm sao làm mới đúng đây!"

Yến Vũ Nhi nhìn nàng giống như một tiểu nữ sinh, không khác gì nữ sinh trung học cấp hai ở kiếp trước, tâm tư xoay chuyển một cái, ngoắc ngoắc tay với nàng. Ngô Thiên Thiên do dự nhìn nhún nhún nhỏ nhỏ đến gần nàng, nghe nghe, ánh mắt dần dần sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Liễu thị phí hoài bản thân mình

Editor: Preiya

Tôn Nghĩa Đình thấy hai người đi vào đình giữa hồ, lo lắng Ngô Thiên Thiên gây họa, do dự một hồi, cuối cùng không nhận được sai bước đi vào.

"Thiên Thiên, thời gian không còn sớm, chúng ta nên đi thôi!"

"Được, ngươi chờ ta một chút, lập tức là tốt rồi!" Ngô Thiên Thiên sang sảng cười một tiếng, nháy mắt với Yến Vũ Nhi, người phía sau hiểu rõ gật đầu, không có mở miệng, trong lòng hai người lại biết rõ.

"Hả, mặt trời mọc từ phía tây sao? Hay là, Thiên Thiên ngươi uống lộn thuốc vậy?" Tôn Nghĩa Đình không nhìn thấy tình cảnh hai nữ nhân tranh phu quân oanh liệt, ngược lại còn hiểu nhầm như thế, kinh ngạc không thôi.

"Ngươi mới uống lộn thuốc!" Ngô Thiên Thiên đập hất một cái, Tôn Nghĩa Đình bị đau, khoa trương vuốt vuốt bả vai kêu lên: "Này, nam nữ thụ thụ bất thân ngươi hiểu không? Rốt cuộc các ngươi nói gì hả?" Hắn vẫn là không ngăn được tò mò hỏi.

"Yến tỷ tỷ nói, chúng ta gọi cái này là thống nhất trận tuyến, cùng chung kháng địch!" Ngô Thiên Thiên tự tin đánh đầu hất, giảo hoạt nói. Nàng gật đầu với Yến Vũ Nhi rồi hạ tay xuống, nhắc chân rời khỏi đình giữa hồ.

Tôn Nghĩa Đình còn chưa từ bỏ ý định, đuổi theo hỏi: "Rốt cuộc các ngươi nói gì hả?"

"Không nói cho ngươi!" Ngô Thiên Thiên mỉm môi cười, chính là không mở miệng.

Yến Vũ Nhi mỉm cười nhìn hai người cãi nhau ầm ĩ, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác, ngược lại hai người này thật ra vô cùng xứng đôi nha! Rõ ràng dáng vẻ của Tôn Nghĩa Đình chính là thích Ngô Thiên Thiên, nàng ấy cũng có hảo cảm với hắn, tại sao liền muốn bỏ một chút tâm tư vào tên nam nhân Lý Thư này chứ?

Ai, không ngừng để ý thì vẫn còn rối loạn, trong quan hệ nam nữ vốn chính là một vấn đề nan giải.

Trở lại viện Lục Vu, Yến Vũ Nhi nghĩ muốn nói rõ ràng với Lý Thư, nhưng khắp nơi đều không nhìn thấy hắn.

Dung ma ma tiến lên nịnh nọt nói: "Phu nhân, Vương gia đi Phi Thúy Viên, nghe nói Liễu phu nhân vừa khóc vừa náo, người Liễu phủ tới hỏi, lão phu nhân cùng Vương gia đều đã đi qua."

Dung ma ma là một người rất biết xem thời thế, mắt thấy Dụ Vương đối đãi khác thường với Yến Vũ Nhi, người tình như bà ta sớm đã đánh hơi được sự khác biệt trong đó, mới một ngày, thái độ đối với Yến Vũ Nhi đã rất là nhiệt tình.

Đương nhiên Yến Vũ Nhi cũng phát hiện điểm này, nhưng nàng không nói thêm gì nữa, dù sao, có một nô tài nhiệt tình, chung quy còn tốt hơn không có ai để ý mình. Sẽ để cho bà ta biết hai mắt của mình cũng rất tốt.

"Ta biết rồi!" Nàng gật đầu một cái, "Hôm nay ta đã mệt mỏi rồi, ma ma cũng đi xuống nghỉ ngơi đi!"

Sau khi rửa mặt qua loa, mí mắt của Yến Vũ Nhi đã sớm nhắm lại rồi. Nghĩ tới Lý Thụ e là cũng không có trở lại nhanh như vậy, liền tựa vào trên tháp mỹ nhân trước cửa sổ nghỉ ngơi.

Còn ở bên Phi Thúy kia, giờ phút này chính là huyền não không dần xếp được, trên xà nhà còn treo một dải lụa trắng, ghế ngồi tròn ngã trên mặt đất, hai tiểu nha hoàn đang thật cẩn thận dọn dẹp, chỉ sợ quấy rầy tới chủ tử trên giường.

Trên giường, một nữ tử nhào vào trong ngực phụ nhân anh anh khóc nức nở, không phải là Liễu Tường Dung thì còn ai nữa?

"Ô ô, Nhị nương, Vương gia ngài ấy không cần ta nữa, ta nên làm cái gì bây giờ? Nếu không, ngài đón ta trở về đi!"

"Hài tử, con chịu ủy khuất!" Liễu Nhị phu nhân thương tiếc vuốt ve mái tóc dài của nàng, thấy một vòng máu ứ đọng trên cổ nàng, cực kỳ đau lòng: "Nhưng, gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, con đã chịu vào vương phủ, thì không thể tùy tiện đổi ý. Nếu không, danh dự của ta ở Liễu phủ cũng thôi, thái tử phi nương nương cũng vì thế mà hổ thẹn!"

Liễu Tường Dung vì vậy mà khóc càng dữ dội hơn, "Ô ô, ban đầu nếu không phải là vì thái tử phi tỷ tỷ, làm sao ta có thể chịu cay đắng gả vào? Chẳng qua chỉ là hôm nay Vương gia kiên quyết không thừa nhận, ta lại có thể làm sao chứ?"

"Ai, đều do Nhị nương không tốt, ban đầu nếu không phải là muốn tiền trăm hậu tấu, lại tin vào lời của thái tử phi, lúc còn chưa thông báo với Dụ Vương đã đưa con vào cửa, thì con cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như thế!" Liễu Nhị phu nhân than thở, hối hận không thôi.

"Nhị nương, Dụ Vương thật sự trợ giúp thái tử sao?" Liễu Tường Dung không hiểu, "Mặc dù ngài ấy đã tới mấy lần, nhưng ta chưa bao giờ nghe nói tới chuyện thái tử, ta chỉ sợ công dã tràng!"

Hai mẹ con ôm nhau khóc nức nở, bên ngoài chợt có nha đầu kêu lên: "Thỉnh an lão phu nhân, Vương gia!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chỉ vì một lòng say mê

"Mau nằm xuống!" Liễu Nhị phu nhân liền tranh thủ kéo chăn trên giường ra, để cho Liễu Tường Dung nằm vào, vội vàng dặn dò: "Nhớ, trước không cần lo những thứ khác, hôm nay là một cơ hội, con nhất định đừng ngổ nghịch với hắn, nếu không xé rách mặt không có lợi với người nào cả!"

Liễu Tường Dung rung rung gật đầu đáp ứng, ngoan ngoãn nằm vào chăn, chờ người tới vào cửa.

"Dung Nhi, hài tử đáng thương của ta, làm sao ngươi không nghĩ thông như vậy chứ?" Còn chưa vào cửa, lão phu nhân Ngô thị liền khóc nói, Hà Diệp Hà Hoa diu bà ta vào, đi thẳng tới bên mép giường.

"Lão phu nhân, ngài đã tới!" Liễu Nhị phu nhân run run cầm khăn trong tay giơ lên, che miệng rơi lệ nói: "Ta khuyên một chút đã thông suốt rồi, Dung Nhi không nói một câu nào, chỉ nói là vào cửa lâu như vậy, ngay cả trái tim của Vương gia cũng không giữ được, nàng không còn mặt mũi nào nữa!" Nói qua cầm khăn lụa che miệng anh anh khóc nức nở, "Con ta mạng khổ, chỉ vì một lòng say mê, còn không bằng đón trở về, cũng không muốn nhìn nàng chịu nỗi khổ bực này!"

Ngô thị vừa nghe, không thể như vậy được! Liễu gia là nương gia thái tử phi, tương lai chính là nương gia hoàng hậu, sao có thể dễ dàng đắc tội? Vội vàng thân thiết ôm lấy tay Liễu phu nhân nói: "Thân gia đừng đau buồn, Dung Nhi là một nữ tử tốt, là tiểu tri kỷ của Lão bà tử ta. Chẳng qua là Thụ Nhi nhớ chuyện chúng ta hợp tác lừa hắn đưa Dung Nhi vào cửa, trong lòng không thích. Qua vài ngày là tốt rồi."

Về mặt Liễu Nhị phu nhân hơi khó xử: "Lão phu nhân, ngài không cần lấy lời này để qua loa lấy lệ với ta, ta biết, hôm nay Vương gia thế mà đón người mới vào phủ, làm sao còn nhớ được Dung Nhi chứ?"

Ngô thị nghe nàng nói lời này, trong lòng hiểu rõ, ra vẻ bình tĩnh: "Ôi, xem ngươi nói kìa, ngươi không biết đó thôi, Yến thị này trước kia là công chúa Thủy Nguyệt Quốc, đáng người cũng không phải tệ, nhưng gương mặt đó... Ngươi yên tâm, bởi vì nàng do hoàng thượng ban thưởng, lão thân không

động vào nàng được, chẳng qua chỉ là, trên người nàng có một chút khuyết điểm, chờ thêm một đoạn thời gian, mới mẻ nhiệt tình của Vương gia hết rồi, không phải sẽ hồi tâm chuyển ý sao?"

"Lời này là thật sao?" Liễu Nhi phu nhân vui mừng, tiếng khóc lóc dừng lại, đến gần mép giường dịch dịch góc chăn cho Liễu Tường Dung, nói: "Dung Nhi, con nghe thấy không? Con một lòng chờ đợi Vương gia, cuối cùng ngài ấy sẽ nhìn thấy. Từ nay về sau con không thể lại suy nghĩ lung tung như vậy nữa!"

Liễu Tường Dung yên lặng rơi lệ, nước mắt giống như sợi dây nhỏ xuống cái gối, Ngô thị đứng bên cạnh nhìn thấy, trong lòng ê ẩm. Nhớ năm đó, không phải bà ta là giống như nàng sao?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Ngô thị liền có chút không tốt, quát lên với nha hoàn sau lưng: "Hà Diệp, còn đứng đó làm gì? Vương gia đang ở bên ngoài, còn không mau mời vào đồ dành phu nhân?"

Hà Diệp nghe xong, có chút kinh ngạc, nàng luôn luôn hầu hạ lão phu nhân, cũng rất ít khi bị mắng. Chẳng qua nàng không dám nghiên cứu tiếp, vội vàng bước nhanh ra khỏi phòng.

Ngô thị tự mình đỡ Liễu Tường Dung dậy, an ủi: "Dung Nhi, người yên tâm, chờ qua một thời gian ngắn, ta nhất định sẽ làm chủ cho người!"

Ủy khuất trong suốt mấy tháng qua mà Liễu Tường Dung phải chịu đột nhiên dâng lên, nàng tựa vào trên người Ngô thị, ô ô khóc lớn lên.

Không lâu sau, Hà Diệp đi vào, ánh mắt chợt lóe nhìn Ngô thị, ấp úng nói: "Lão phu nhân, Vương gia ngài ấy..."

"Vương gia thế nào?" Trong lòng Ngô thị không vui, Hà Diệp luôn luôn là người được lòng bà ta nhất, từ khi nào lại sợ hãi rụt rè như vậy hả?

"Vương gia —— đi rồi!" Vừa mới dứt lời, Liễu Tường Dung đang nằm trong ngực Ngô thị khóc nức nở, lúc này toàn thân bắt đầu run rẩy, gương mặt đỏ ửng đáng yêu nhìn Ngô thị: "Lão phu nhân ——"

Nàng nghẹn ngào, đầy bụng ủy khuất, tại sao ngài ấy có thể? Hiện giờ nàng đã là thiếp thất của ngài ấy, nhưng trái tim của hắn thế mà cứng rắn như sắt, cũng không vì thế mà động lòng chút nào.

Ngô thị giận dữ, ngay trước mặt người Liễu phu, thật không ngờ hắn lại làm nàng mất thể diện. Vì vậy cả giận nói: "Còn không đi tìm? Liễu phu nhân đã thành bộ dáng này rồi, chẳng lẽ ngay cả đại phu cũng không mời tới sao?"

Hà Diệp vội vàng nói: "Lão phu nhân, Vương gia đã mời thái y, đang chờ ở bên ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Dạ dày kêu to

Editor: Preiya

Ngô thị tức giận, quát lớn: "Còn không mau mời vào!"

Hà Diệp bị dạy bảo, biết nghe lời đi ra ngoài. Trong chốc lát, một vị lão giả râu tóc bạc trắng vác theo cái hòm thuốc đi vào.

"Thái y, xin người xem xét thật kỹ cho ta, ngàn vạn lần nàng đừng xảy ra chuyện gì mới tốt!" Về mặt Liễu Nhi phu nhân nôn nóng.

Lão thái y kéo nhẹ mày của Liễu Tường Dung lên nhìn một chút, trong mắt có chút không đồng ý, vừa bắt mạch vừa nói: "Tuổi còn trẻ, nghĩ không ra cái gì chứ?"

Liễu Tường Dung vừa bị nói như vậy, khóe miệng mếu máo lại muốn rơi lệ, thái y này lại nói: "Sắc mặt hồng hào, mạch cũng ôn hòa hữu lực, không chết được!"

Ngô thị nghe hắn nói xong, giống như bị dội một gáo nước lạnh, không vui nói: "Thái y, thầy thuốc có tấm lòng phụ mẫu, ngài đây là muốn gì chứ?"

Lão thái y này vượt vượt chồm râu dê của mình, hừ lạnh nói: "Ngụy mã chuyên xem bệnh cho Hoàng hậu nương nương, hôm nay Vương gia lại phạm pháp mời ta tới xem bệnh cho một di nương, chờ đến lúc Hoàng hậu nương nương biết, Ngụy mã còn phải suy nghĩ giải thích một chút đó!"

Nghe lời nói này, sắc mặt của Ngô thị cùng Nhi phu nhân mới hòa hoãn chút, trong mắt Liễu Tường Dung thoáng qua một tia sáng, ngài ấy mời Ngụy thái y tới đây, có phải là chứng tỏ ngài ấy vẫn quan tâm tới mình không? Chẳng qua là, vì sao ngài ấy lại không đi vào xem mình một chút chứ?

Đến giờ thấp đèn lên, Yến Vũ Nhi mới tỉnh lại từ trong giấc mộng, bụng kêu cục cục, mới nghĩ đến hôm nay bận rộn lâu như vậy, cũng chưa ăn được một

bữa cơm đang hoàng. Bởi vì tâm tình không tốt, nên cơm trưa chỉ ăn qua loa vài miếng, hiện tại dạ dày bắt đầu kêu to kháng nghị rồi.

"Ngoan, sau đó sẽ cho ngươi ăn no!" Nàng vỗ về sờ sờ bụng, đuổi lưng thoải mái một cái, đang muốn gọi người, chợt đụng phải một vật thể ấm áp bên cạnh, trong lòng nàng kinh hãi, vội vàng rút tay về, mới nhìn rõ một người nằm gần sát ngoài giường.

"Này, ngươi mau dậy đi!" Nàng dùng sức lắc lắc nam nhân kia, đáng đáp rất cường tráng, mắt phần lớn sức lực, ngay cả động hấn cũng không động.

Yến Vũ Nhi nóng nảy, giơ tay lên niết một miếng thịt mềm trên cánh tay hấn, hung hăng nhéo một cái, liền đánh mấy cái, rốt cuộc thấy người nào đó nhú mày một cái.

"Ta biết ngươi đã tỉnh, mau dậy đi!" Nàng tức giận nói. Người nào đó, rõ ràng nói hay lắm, hấn vậy mà tự ý bò đến trên giường của mình?

Người nào đó rốt cuộc chậm rãi mở mắt ra, có chút không kiên nhẫn lầu bầu: "Làm gì vậy, bốn vương mới vừa ngủ đó!"

Yến Vũ Nhi ngược mặt lên trời nhìn, tiếp tục kéo hấn: "Van ngươi, ngươi muốn ngủ thì ngủ trong phòng của ngươi đó? Không phải chúng ta đã nói xong hết rồi sao? Nước giếng không phạm nước sông!"

"Ngươi chớ tự mình đa tình, chẳng qua chỉ là bốn vương nghe nói có người chưa ăn cơm, tới xem một chút. Vậy mà có người ngủ giống như con heo, liền nghỉ ngơi ở chỗ này một chút. Thật sự là lòng tốt không được báo đáp!"

Yến Vũ Nhi nghe hấn nói là tới đây đưa đồ ăn cho mình, vội vàng thò đầu ra nhìn một chút, quả nhiên trên bàn trước giường bày biện một hộp đựng thức ăn, trong lòng không khỏi xấu hổ.

"À, xin lỗi, cảm ơn ngươi!" Nàng cúi đầu ngượng ngịu một hồi, trở mình một cái đứng lên, lướt qua Lý Thư đi xuống giường, chạy về phía cái bàn bên cạnh.

Lý Thư nhìn dáng vẻ hấp tấp của nàng, khóe miệng cong lên. Mới vừa rồi hấn hoàn toàn không có ngủ, chẳng qua chỉ muốn nhìn một chút nàng sẽ làm cái gì đáp lại, không nghĩ tới nàng giống như một con mèo hoang nhỏ vừa đánh vừa bầm hấn, thật là có chút đặc biệt!

Quét sạch cơm cùng đồ ăn, Yến Vũ Nhi khoa trương vuốt ve bụng, quay đầu lại nhìn thấy một tầm mắt nóng rực, chợt nghĩ đến một vấn đề máu chó. Cười hi hi, đi từ từ đến trước cửa sổ, lấy lòng nói:

"Vương gia, ta nghĩ chúng ta đề ra ước pháp tam chương*, ngươi cảm thấy thế nào?"

*ước pháp tam chương: ba điều quy định

Hắn mầu Lý Thư đảo qua, Yến Vũ Nhi run lên, sợ hãi lui về phía sau nửa bước, lại nghe hấn chậm rãi nói: "Nói thử nghe một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ước pháp tam chương

Yến Vũ Nhi thấy hấn không có dấu hiệu tức giận, đánh bạo nói: "Trước đó ta đã nói qua, ta có ranh giới cuối cùng của ta, ngươi không thể ăn trong chén lại nhìn trong nồi, mặc dù ta không biết tại sao ngươi lại chọn ta, nhưng trong hậu viện của ngươi có nhiều mỹ nhân nhất đẳng như vậy, ngươi cũng không có hứng thú gì với ta, cho nên, chúng ta chỉ cần duy trì quan hệ trên danh nghĩa là được, ngươi đi dương quan đạo* của ngươi, ta đi cầu độc mộc** của ta, nước giếng không phạm nước sông, như thế nào?"

*dương quan đạo: ý chỉ con đường làm quan rộng mở ~ ví với tiền đồ sáng lạn thênh thang.

**cầu độc mộc: ví với con đường gian nan hiểm trở

Nàng một hồi nói xong, cẩn thận mở mắt ra quan sát phản ứng của hấn, chỉ thấy Lý Thư nhìn nàng thật sâu, ánh mắt lúc sáng lúc tối, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Yến Vũ Nhi cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ hấn sẽ nói ra lời phản đối, dù sao, lời nói đó ở thời đại này là cỡ nào kinh khủng lại đi ngược với tư tưởng, nàng vẫn là rất hiểu. Nam nhân có thể sống trong nhung lụa gấm hoa rất thoải mái, nữ tử lại chỉ có thể theo một... mà... Cuối cùng, nàng hoàn toàn không nắm chắc có thể nói cho hấn thông suốt.

Chẳng qua, bất cứ giá nào, bất kể như thế nào, nàng đều phải cho hấn biết ý nghĩ của nàng, nàng cũng không muốn mơ hồ không rõ làm tiểu lão bà của người khác, ban ngày nàng còn lời thề son sắt vỗ ngực theo Ngô Thiên Thiên đó!

Lý Thư cứ ngồi ở chỗ đó như vậy, cũng không chớp mắt một cái, hai mắt nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn nói huyền thoại trước mặt, cho đến khi

nàng dừng lại, có một chút tính toán nhỏ nhìn nàng, mới rốt cục hơi đổi tư thế.

Yến Vũ Nhi chờ đến mức không nhìn được, đang muốn kêu hấn, lại nghe môi mỏng của hấn hé mở: "Được, ta đáp ứng ngươi!"

Trong giọng nói của hấn không có một tia phập phồng, nói xong đứng lên liền muốn rời khỏi.

"Đợi một chút, nói cũng là nói suông, viết giấy làm bằng chứng!" Yến Vũ Nhi gan lớn, vội vàng gọi hấn lại, phân phó Lộng Ngọc lấy văn phòng tứ bảo* tới, kéo hấn tới bàn bên cạnh ngồi xuống, mong đợi nhìn hấn.

*văn phòng tứ bảo: bút, mực, giấy, nghiên

Sắc mặt Lý Thư biến thành có chút không vui, trong mắt mang theo lạnh lẽo, hừ lạnh nói: "Bỏn vương há là người nuốt lời? Huống chi, ngươi cũng không đẹp đến mức làm bỏn vương bá vương ngành thương cung!"

Trên mặt Yến Vũ Nhi ửng đỏ, nàng vô cùng tin tưởng hôm nay chính mình đã đắc tội với rất nhiều người, nhưng đó là từ nay về sau, ai cũng không thể nói rõ ràng. Nàng kiên trì nói: "Tuy nói như thế, nhưng sau này ai muốn tới gây sự với ta, mới có chút sức lực phản kháng lại đúng không? Dụ Vương gia ngài nhất ngôn cửu đỉnh, chẳng lẽ ngay cả một chút độ lượng này cũng không có sao?"

Lý Thư rốt cuộc không nhìn được, đoạt lấy bút lông trong tay nàng, Yến Vũ Nhi vội vàng giúp hấn trải mảnh lụa ra, chà chà chà, rồng bay phượng múa, hành văn liền mạch lưu loát, mặt hấn đen lại nhìn về phía nàng.

"Xem một chút còn thiếu cái gì không, dứt khoát viết xong một lần đi, quá hạn không tính!"

Yến Vũ Nhi cười ngọt ngào đến gần, gật gù đắc ý đọc lên: "Ước pháp tam chương: một, Yến Vũ Nhi chỉ là thiếp thất trên danh nghĩa của bỏn vương, không phải đùa mà thành thật, không được cưỡng bách đối phương; hai, Yến Vũ Nhi được tự do hành động ở vương phủ, không cần trời buộc bởi cấp bậc lễ nghĩa của thiếp thất; ba, bỏn vương cam kết, nếu thật sự muốn cùng Yến Vũ Nhi tiến triển, nhất định phải đổi đãi toàn tâm toàn ý, không được có bất kỳ dính dấp nào với những nữ nhân khác."

Nụ cười của nàng dần dần mở rộng, Dụ Vương này còn rất giữ lời đó, vì sao cảm giác nhìn hấn lúc trước chính là bộ dáng băng lãnh, không nghĩ tới lại thấu tình đạt lý như thế.

"Cảm ơn!" Nàng hăng hái bừng bừng nói cảm ơn.

"..." Lý Thư nghiêm mặt, nhấc chân rời đi.

"Hừ, cái gì a? Béo phịch phịch giống như hai năm tám vạn cân, bản cô nương hoa nhường nguyệt thẹn, chỉ là ngươi không có phúc hưởng thụ thôi!" Tâm tình nàng rất tốt, vẫn khe khẽ hát điệu hát dân gian.

"Dân thường chúng ta, hôm nay thật cao hứng..."

Lộng Ngọc đi vào, vừa lúc nghe được giọng hát khe khẽ của Yến Vũ Nhi, kỳ quái nói: "Phu nhân hát cái gì vậy?"

Trong nháy mắt Yến Vũ Nhi như bị sét đánh, lúc này mới nhớ tới thân mình đang ở hoàn cảnh nào, nàng đắc ý vênh vảo, thậm chí ngay cả bài hát hiện đại yêu thích nhất cũng hát ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Khách tới vương phủ

Editor: Preiya

Yến Vũ Nhi không muốn để cho Lộng Ngọc sinh lòng nghi ngờ, che giấu cười cười, "Ha ha, là điệu hát dân gian trước kia ở Thủy Nguyệt Quốc, ta rất thích, không có việc gì hát đôi câu!"

"À, thật là dễ nghe!" Lộng Ngọc không nghi ngờ gì, Yến Vũ Nhi che trái tim đang đập thình thịch, âm thầm may mắn. Một năm qua nàng cũng chưa từng lộ ra sơ hở, sau này vẫn còn phải cẩn thận chút xíu, nếu làm lộ ra cũng không hay, không biết có thể bị xem thành ngoại tộc hay không đó chứ.

Nàng chợt nhớ lại lúc còn ở Thủy Nguyệt Quốc trước kia, nàng thường thỉnh thoảng hát lên một đoạn ngắn như vậy, lúc đó Liễu Như ngày ngày đi theo nàng cũng từng hỏi qua nàng. Vẫn lại học theo nàng không ít đâu.

Nghĩ đến Liễu Như, nàng có chút phiền muộn, cũng không biết nàng ấy thế nào! Thiệt là, mới vừa hấn là nên hỏi Dụ Vương một chút tình huống của nàng ấy, với thân phận của hấn, tìm tiểu nha hoàn không khó lắm, nói không chừng còn có thể đưa nàng ấy đến bên cạnh mình!

Cứ làm như thế! Yến Vũ Nhi quyết định tìm Lý Thư hỏi một chút, sau khi nghĩ được biện pháp, cả người nàng lại thoải mái, ăn ngon ngủ ngon, liền chờ Lý Thư đến giúp đỡ.

Nhưng là, từ lúc ước pháp tam chương xong, Lý Thư rất tuân thủ ước định, mấy ngày liền cũng không có đi qua viện Lục Vu, Yến Vũ Nhi ngắc đầu chờ đợi, cũng không nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Nàng bắt đầu có chút nóng nảy, nếu Liễu Như cũng bị ban thưởng làm thiếp cho người, hoặc là bị biếm đến một nơi bản thú, vậy phải làm thế nào?

Dưới sự sốt ruột, nàng không khỏi bắt đầu hỏi thăm: "Lộng Ngọc, gần đây Vương gia đang bận gì vậy?"

Lộng Ngọc có chút kinh ngạc, phu nhân không để ý tới Vương gia, đột nhiên lại bắt đầu quan tâm tới, nàng nở nụ cười, hé miệng trả lời: "Phu nhân, những ngày qua Vương gia bận rộn chính sự, nghe gã sai vặt bên cạnh Vương gia nói, mỗi ngày ngài ấy đều tiếp kiến một vài khách nhân quan trọng ở ngoài thư phòng, e là đang bận đại sự gì đó!"

Yến Vũ Nhi "À" một tiếng, tâm tình có chút suy sụp.

Theo như quy củ, nữ nhân không thể tùy ý tiến vào ngoại viện, nếu hắn không đến, mình làm sao mới có thể gặp mặt hắn chứ? Không được, nàng nhất định phải nghĩ cách.

Lại trôi qua mấy ngày an tĩnh như thế, một ngày kia, Yến Vũ Nhi còn chưa ngủ dậy, liền nghe thấy một trận om sòm ồn ào trong sân.

"Lộng Ngọc, bên ngoài là ai đang nói chuyện?" Nàng nhú mồm, vẫn có chút tức giận khi rời giường, tâm tình nàng không thể nào tốt được.

Lộng Ngọc thấy nàng chống mình ngồi dậy, liền vội vàng tiến lên đỡ nàng dậy: "Là Hà Diệp tỷ tỷ trong viện lão phu nhân tới, nói là lão phu nhân không thấy phu nhân mấy ngày nay, mời phu nhân qua đó trò chuyện!"

Yến Vũ Nhi cười lạnh một tiếng, trong hồ lô của lão phu nhân bán thuốc gì đây? Bà ta vẫn luôn không chào đón mình, lần này sợ là muốn gây khó khăn gì đó cho nàng đi.

"Để cho nàng ta đi vào!" Yến Vũ Nhi đi tới trước bàn trang điểm ngồi xuống, Lộng Ảnh liền bắt đầu chải đầu trang điểm cho nàng.

Hà Diệp rất nhanh liền tiến vào, nàng lễ phép thi lễ với Yến Vũ Nhi, giọng nói vô cùng trong trẻo:

"Phu nhân kim an, lão phu nhân lệnh nô tỳ tới mời phu nhân đi qua nói chuyện giải buồn, nô tỳ nghĩ tới phu nhân còn chưa ngủ dậy, liền chờ phu nhân tỉnh dậy, được hầu hạ xong mới vào bẩm báo!"

Lời nói này của Hà Diệp vô cùng cung kính, trong lời nói mang theo một chút nịnh hót, trong lòng Yến Vũ Nhi có chút không hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, quá kỳ lạ.

"Hôm nay có khách tới sao?"

"Dạ đúng vậy, Từ Vân phu nhân tới làm khách, lão phu nhân nghe nói là tỷ muội thân sinh của phu nhân, nhất định là vô cùng nhớ mong, mới phân phó nô tỳ nhất định phải hầu hạ phu nhân thật tốt!"

Thì ra là như vậy! Nàng đây là dính lấy chút vinh dự của trưởng tỷ. Mới cách xa nhau mấy ngày thôi, lại dường như sống một ngày bằng một năm, cũng không biết tỷ ấy trôi qua như thế nào.

"Nhanh lên một chút, búi một kiểu tóc đơn giản là được rồi!" Nàng vội vàng thúc giục, nàng cũng rất nhớ Yến Từ Nhi, hận không thể lập tức nhìn thấy tỷ ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Tỷ muội gặp nhau

Thúy Lan viện, Yến Từ Nhi ngồi ở chủ tọa, lão phu nhân Ngô thị đang ở một bên cười theo mặt, nói này nói nọ, không biết nói gì cũng tìm chủ đề nói.

"Thì ra phu nhân là thân tỷ muội của Vũ Nhi nhà chúng ta, chúng ta cũng coi như là có duyên, có rãnh rồi thì đến phủ ngồi nhiều một chút!"

Yến Từ Nhi nâng bàn tay trắng của mình lên, nhìn hộ giáp* thật dài, thông thả ung dung nói: "Vậy sao, nghe nói Dụ vương phủ các người còn có một Liễu phu nhân, là thân muội muội của thái tử phi, hôm nay lại có thêm quan hệ giữa Vũ Nhi cùng bản phu nhân, không phải chúng ta thân càng thêm thân đây sao?"

*hộ giáp: cái móng tay giả đeo lên để bảo vệ móng tay thật ở bên trong

"Dạ đúng!" Ngõ thị lặng lẽ cầm khăn tay lau mồ hôi, trong lòng lại rất thấp thỏm, nghe nói Yến Từ Nhi này rất được hoàng thượng sủng ái, đây là nàng đang nhắc nhở mình đó sao?

Bà ta chỉ thấy như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, liên tục đi ra ngoài nhìn, liên mong đợi Yến Vũ Nhi sớm xuất hiện.

"Lão phu nhân, Yến phu nhân đã tới!"

Yến Từ Nhi cũng chẳng tự cao tự đại nữa, lập tức đứng lên, vịn lấy tay nha hoàn bên người tiến lên nghênh đón, chỉ thấy Yến Vũ Nhi mang theo nha hoàn Lộng Ngọc đi nhanh vào.

"Vũ Nhi bái kiến phu nhân, lão phu nhân!" Yến Vũ Nhi đi vào phòng, cung kính hữu lễ, thi lễ với hai người theo thứ tự.

"Vũ Nhi không cần!" Yến Từ Nhi thương yêu nhìn nàng, vừa nghĩ tới thân phận bây giờ khác biệt, đúng là phải nên chú ý một chút, nếu không đám nữ nhân nhìn chăm chăm như hổ rình mồi trong cung kia, mỗi người đều mong nàng phạm sai lầm.

Thu liễm tâm tình lại, Yến Từ Nhi vô cùng thân thiết kéo tay muội muội, nhìn từ trên xuống dưới một lần, cuối cùng ghen ngào nói: "Muội gầy đi!"

Yến Vũ Nhi chỉ cảm thấy một dòng nước ấm chảy khắp toàn thân, trường tỷ vẫn chính là trường tỷ, điểm này chưa từng thay đổi.

Ngõ thị đi tới nói xen vào: "Vũ Nhi, người hãy tiếp đón Từ Vân phu nhân thật chu đáo, ta đi xem bọn nha đầu chuẩn bị yến tiệc buổi trưa như thế nào một chút!" Liên viện có đi khỏi.

Yến Vũ Nhi còn không kịp nhìn thấy bộ dáng chạy trốn cũng như rời khỏi của bà ta, mừng rỡ nhìn Yến Từ Nhi: "Trường tỷ, Tề Hoàng cho phép sao? Y... Đối đãi với tỷ tốt không?"

Việc đã đến nước này, nàng chỉ hy vọng một điều, trường tỷ không cần quá cực khổ ở trong cung.

"Tỷ rất tốt, muội không cần lo lắng!" Yến Từ Nhi rũ mắt xuống, lướt qua Yến Vũ Nhi đi tới cửa, ngắm nhìn bách hoa trong hoa viên, quay đầu lại cười rục rục nói: "Phong cảnh vương phủ không tệ, chúng ta đi dạo hoa viên một chút đi!"

Yến Vũ Nhi hiểu ý, hai tỷ muội đi cùng nhau.

Trong hoa viên vương phủ cái gì cũng có, hai người đi dạo trong đó, Yến Từ Nhi tìm một nơi không có ai, nói ra một vài chuyện mình biết.

"Cái gì? Nhuế thủ lĩnh? Hắn thế nhưng đầu phục Tề Quốc?" Yến Vũ Nhi cả kinh há to miệng, nàng vẫn cho là hắn sẽ không thay đổi.

"Vũ Nhi, không thể như vậy!" Yến Từ Nhi lắc đầu một cái ngăn cản nàng, nói sâu xa, "Hiện giờ, Thủy Nguyệt Quốc đã không còn, chúng ta chỉ có thể nhớ ở trong lòng, bất cứ lúc nào cũng không thể biểu lộ ra!"

Yến Vũ Nhi cũng ý thức được lời nói của mình có chút chẳng phân biệt được trường hợp, bây giờ các nàng cũng coi như là người Tề Quốc, le lưỡi một cái.

Yến Từ Nhi tiếp tục nói: "Thật ra thì cũng không trách hắn được, ban đầu, Công Tôn Chiến phát động nội chiến, đã giết Hoàng huynh rồi, Nhuế thủ lĩnh nổi lên xung đột với hắn, mà đánh không lại hắn, vì vậy mới đầu phục... Hiện giờ, hắn đã là Cửu môn Đề đốc, nói không chừng sau này có chỗ phải dùng tới.

Yến Vũ Nhi biết nàng ấy nói sau này là lúc nào, thì ra là, nàng vẫn còn chưa vứt bỏ ý định này. Nàng đau lòng cầm tay của nàng ấy, chỉ nói một câu: "Tỷ, giữ được núi xanh không lo không có củi đốt, tỷ phải bảo trọng!"

Yến Từ Nhi nhẹ nhàng gật đầu một cái, hai tỷ muội nhìn nhau cười, mang theo một tia thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Dụ Vương bị thương

Editor: Preiya

Vừa về đến viện Lục Vu, Lộng Ảnh vội vàng báo lại: "Phu nhân, Vương gia trở về, nghe nói bị thương, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì!"

Yến Vũ Nhi cả kinh, "Đã bao lâu?"

"Trở về trước bữa trưa, nghe nói trúng đao, Vương gia đã hôn mê, ngay cả bữa trưa cũng không dùng!"

Yến Vũ Nhi lại càng kinh nghi, nhìn qua hẳn là một người rất lợi hại, người nào có thể đã thương hẳn chứ?

"Mau đi phía trước dẫn đường!" Nàng vội vàng nói, nàng vẫn tìm hẳn có chuyện đó! Nhưng cũng đừng xảy ra sự cố gì mới tốt!

Đây là lần đầu tiên Yến Vũ Nhi tới viện của Lý Thư, viện này tên là Phi Vân, đơn giản đại khí, cũng không có nhiều đồ trang trí, trong viện xanh ngắt, trong phòng cũng cực kỳ đơn giản thanh nhã, chẳng hề lộ vẻ khoa trương.

Thấy Yến Vũ Nhi đi vào, hai mắt thân tín tùy tùng Lý Thư là Lý Dịch tỏa sáng, vội chạy tới hành lễ, Yến Vũ Nhi khoát tay một cái nói: "Đã là lúc nào rồi, vẫn còn để ý những thứ này, Vương gia đâu?"

Lý Dịch vội vàng nói: "Mời phu nhân đi vào theo nô tài!"

Lý Thư ở trong nội thất, một cổ mùi son phấn làm Yến Vũ Nhi bị sặc đến mức buồn nôn, gần như muốn lui ra ngoài. Nàng cố đè sự khó chịu này xuống, đi vào, chỉ thấy một đám nữ nhân vây quanh trước giường Lý Thư.

"Ồ ô, Vương gia, sao ngài còn chưa tỉnh lại chứ? Không có ngài thiếp thân làm sao bây giờ..."

"Tránh ra!" Yến Vũ Nhi tiến lên quát lớn, tất cả nữ nhân đều ngưng khóc thút thít, kinh ngạc nhìn nàng.

"Yến phu nhân, chúng ta đều là người của Vương gia, tại sao ngài đẩy ta?" Mới vừa rồi vị mỹ nhân này còn khóc đến người không ra người, trong nháy mắt thu lại nước mắt, trong mắt nổi lên tinh quang, hung ác nhìn chằm chằm Yến Vũ Nhi.

Hai mắt Yến Vũ Nhi trầm xuống, lạnh lùng nói: "Hồ Mi Nhi phải không? Vương gia chẳng qua là bị thương, ngài thương tâm muốn chết như vậy là có ý gì? Muốn nguyên rủa Vương gia sao?"

"Ta, ta không có..." Hồ Mi Nhi này nào dám làm lớn, còn đang sợ bị chụp cho tội danh như vậy, "Ta chỉ là đau lòng cho Vương gia, có hơi quá một chút..." Nàng lắp bắp biện luận nói, bị Yến Vũ Nhi hung hăng trừng một cái, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Yến Vũ Nhi vén màn che lên nhìn về phía nam tử trên giường, cứ không nhúc nhích nằm ở đó như vậy, trước kia hai mắt luôn mang theo lạnh lẽo nay nhắm chặt, Yến Vũ Nhi không khỏi nhớ đến lúc ở trong Tề Vương Cung, lúc hẳn nâng cằm của nàng lên thì trong mắt cuồng tứ khuếch đại, còn có tình cảnh xấu hổ hẳn bức ép mình cùng hẳn chen chúc trên một cái ghế kia nữa.

Nàng theo bản năng cắn cắn môi dưới, trong lòng có một chút hả hê, cũng có một chút không đành lòng. Hẳn đối đãi với mình coi như không tệ, nếu hẳn chết, thì không có lợi ích gì với nàng cả!

Đám nữ nhân ở một bên vẫn cúi đầu khóc nức nở, Yến Vũ Nhi lạnh lùng nói: "Các ngài định muốn xông chết Vương gia sao? Nhiều dong chi tục phản như vậy, cho dù Vương gia bị thương không nặng, cũng bị mùi hương nồng này của các ngài xông đến ngất đi thôi!"

Đám nữ nhân oán hận nhìn nàng nhưng không ai dám phản bác,

Dù sao, chỉ có Yến Vũ Nhi và Liễu Tường Dung là vị trí phu nhân, hơn nữa nàng còn có liên quan đến Hoàng thượng, các nàng chẳng qua là tiện thiếp bình thường, cho dù trong lòng không phục, vào lúc này cũng không dám chống lại nàng quá rõ rệt.

"Đúng vậy, các vị tỷ muội, Yến phu nhân của chúng ta lan tâm tuệ chất, bản lãnh cũng là hạng nhất, để nàng chăm sóc cho Vương gia tất nhiên là thích hợp nhất rồi. Đám tỷ thiếp cũng rời khỏi đi, đừng ở chỗ này chọc người sinh chán ghét!"

Nói chuyện chính là Hồ Mi Nhi mới vừa bị Yến Vũ Nhi khiển trách, nàng vừa mới bị giáo huấn, giọng điệu ề ảm, còn vô tình hay cố ý liếc nhìn Yến Vũ Nhi một cái, trên mặt hàm chứa nụ cười, nói: "Phu nhân ngài hãy chăm sóc Vương gia thật tốt! Không chừng trong giấc mộng ngài ấy nhìn thấy mỹ mạo của ngài, lập tức liền giật mình tỉnh lại đó!"

Nàng ta vừa nói xong, dẫn đầu quay người đi ra ngoài, đám nữ tử đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hàm chứa châm chọc vui vẻ, cúi đầu lần lượt giải tán.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 49: Chăm sóc người bệnh

Yến Vũ Nhi cảm thấy hít thở có chút không thông, mấy người rời đi, nàng đang cầu mà không được đó, lúc này không khí cũng trong lành không ít.

Chờ đám người vừa ra khỏi cửa, nàng lập tức liêu kê Lý Dịch cùng nha hoàn Lộng Nguyệt hầu hạ sinh hoạt thường ngày của Lý Thư, hỏi kỹ càng tình huống của hắn.

Lý Dịch vẫn luôn đi theo Lý Thư, giờ phút này trên người có chút chật vật, trên mặt cùng trên tay còn có vết máu, xem ra cũng là bị thương.

Nhìn người trên giường không nhúc nhích, trong mắt hắn xẹt qua một tia đau đớn, còn có áy náy.

"Phu nhân, đều là nô tài không tốt, nếu không phải là bởi vì nô tài, Vương gia cũng sẽ không bị thương nặng như vậy!"

Truy cứu trách nhiệm đã không còn trọng yếu, Yến Vũ Nhi hỏi: "Thái y nói thế nào?"

Trong mắt Lý Dịch thoáng qua một tia dị sắc: "Vương gia... chưa bao giờ mời thái y."

Yến Vũ Nhi vô cùng kinh ngạc, ngay cả một thiếp thất bị bệnh hắn cũng mời thái y, mình ngã bệnh lại không mời, đây là đạo lý gì?

Nàng nhìn hắn một lần nữa, lông mày rậm che khuất trông mắt, vẫn là vẻ căm đố không nói ra được, hoặc, mang theo một tia cao thâm thần bí, trong lòng Yến Vũ Nhi chợt thoáng qua một chút cảm giác phức tạp.

Hắn là một người có chuyện xưa!

"Không mời thái y, dù sao vẫn nên mời một đại phu chứ!" Yến Vũ Nhi có chút tức giận, hắn cũng đã như vậy rồi, chẳng lẽ phải chờ chết sao?

"Trước khi Vương gia hôn mê đã phân phó, chuyện này không nên khoa trương, trong phủ chuẩn bị thuốc trị thương, nô tài đã bôi thuốc cho ngài ấy..."

"Hồ đồ!" Yến Vũ Nhi cá giận nói, "Có đám nô tài ăn cơm không làm việc như các người, sớm muộn gì Vương gia của các người sẽ bị các người hại chết!"

Lộng Nguyệt đứng ở một bên nghe được lời của nàng, nước mắt đã chảy xuống, Yến Vũ Nhi nhân nhát liếc nhìn nàng ta một cái, không nói gì.

Nàng không để ý tới hai người đó nữa, tự mình vén chăn lên, xem xét tình trạng vết thương.

Trên ngoại bào băng tơ tằm màu trắng, chỗ ngực phải đã bị máu nhiễm đỏ, máu đông lại đã biến thành màu đỏ tím, còi ngoại bào ra, trung y bên trong dính chặt với da thịt do máu đông lại, nhẹ nhàng kéo xuống, lại có máu chảy ra, làm trung y xung quanh nhiễm một vùng đỏ tươi lớn hơn lúc này.

Nàng vội vàng dùng tay, kêu:

"Cầm cây kéo tới đây!"

Lộng Nguyệt rất nhanh tìm được một cây kéo đưa cho nàng, nàng thật cẩn thận cắt bỏ trung y, lộ ra vết thương, một vết sẹo thật dài khoảng chừng hai phân, vết thương rất sâu, da thịt màu đỏ lẫn lộn ra ngoài, rất là làm người khiếp sợ. Nhưng cũng may là, vị trí này cũng không thương hại chỗ quan trọng, hắn chỉ là hôn mê, cũng coi như không quá nặng.

Miệng vết thương đã được phủ một lớp bột thuốc màu vàng, có chỗ đã bị máu ngấm thành khối, Yến Vũ Nhi vội vàng lấy một bình sứ nhỏ từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng xoay nút tròn mở thuốc mỡ, bôi trên vết thương.

"Phu nhân, đây là?" Lý Dịch có chút lo lắng nói.

"Yên tâm, hắn sẽ tỉnh lại!" Yến Vũ Nhi nhân nhát nói. Thuốc này là tân dược ban ngày lúc Yến Tử Nhi tới đưa cho nàng, chuyên trị bị thương, hiệu quả vô cùng tốt, còn hiệu quả hơn Ngọc Cơ cao trước kia. Chính nàng còn chưa có sử dụng đó, hôm nay sẽ để cho hắn làm con chuột trắng nhỏ thử nghiệm đi.

Triều đại này thế mà lại không thịnh hành băng bó, để cho nàng rất là kỳ quái. Trong phòng không có băng gạc cùng băng dán chuyên dùng, nàng chỉ mấy nha hoàn tìm mấy mảnh vải bông nhỏ xé thành mảnh dài và hẹp, một vòng lại một vòng băng bó cho hắn thật kỹ, sau đó đắp chăn mỏng lên.

"Đi nấu một ít thảo dược thanh nhiệt giải độc, để cho Vương gia uống vào!" Yến Vũ Nhi phân phó Lộng Nguyệt, vết thương sợ nhất chính là sưng đỏ nhiễm trùng, hôm nay vừa vào mùa hè, lại càng dễ bị hơn.

Lộng Nguyệt do dự đi xuống chuẩn bị, Yến Vũ Nhi không an tâm, liền ngồi trông chừng ở đầu giường.

Mãi đến ban đêm, Lý Thư vẫn không tỉnh lại như cũ, Yến Vũ Nhi có chút nản lòng, xem ra phải mời đại phu rồi.

Nàng đứng lên, chuẩn bị gọi người, chợt nghe trên giường truyền tới một tiếng nói rất nhỏ.

"Nước... nước..." Hai mắt Lý Thư nhắm chặt, đôi môi hơi mấp máy, chau mày, dường như rất là khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Không mặc xiêm y?

Editor: Preiya

Yến Vũ Nhi vội vàng đi tới bàn rót ly nước, đưa tới bên mép hân, Lý Thư dường như rất khát, uống rất nhanh, sau đó lại nhắm hai mắt lại, không nhúc nhích.

Như vậy cũng được? Yến Vũ Nhi thật sự bội phục hân, chất lượng giấc ngủ cũng thật sự quá tốt đó chứ! Đừng nhìn hân là một đại nam nhân, lúc này hoàn toàn giống như một hài tử.

Yến Vũ Nhi bật cười, ngồi xuống ghế tròn ở mép giường, nghe nói đi kèm theo ngoại thương là vô cùng có thể bị lên cơn sốt, hi vọng hân có thể vượt qua bình an.

"Liều Như, đừng nháo!" Trên mặt thật là nhột, Yến Vũ Nhi lắc đầu một cái, không nhịn được lườm bâu một tiếng, trở mình lại ngủ tiếp.

"Này, mặt trời lên cao rồi, ngươi còn chưa chịu rời giường sao?"

Yến Vũ Nhi "Ừ" một tiếng, mấy giây sau, bỗng nhiên cả người giật mình một cái, mở choàng mắt, đờ đẫn trong chớp lát, vội vàng bật khỏi giường.

"Ngươi... sao lại ở chỗ này hả?" Nàng theo bản năng quan sát người mình từ trên xuống dưới, hoàn hảo, y sam vẫn là của ngày hôm qua, chỉ là có chút nhăn mặt cau mày, mỗi một nút áo đều cài ở khuy áo bên trong, xem ra không có bị người ăn đậu hủ.

"Ta còn chưa có hỏi ngươi! Vì sao ở trong phòng ta?" Một tay Lý Thư gối đầu, một tay còn duỗi ra, chỗ khuỷu tay không còn, Lý Thư hơi nhíu mày, dường như mất hứng bởi vì người nào đó đột nhiên rời khỏi.

"Ta? Hà! Ngươi quá không biết nói lý lẽ? Chẳng lẽ là ta..." Trong đầu nàng chợt lóe, ký ức hôm qua lập tức xuất hiện.

Ngày hôm qua, nàng nghe nói hân bị thương, đến xem hân, sau khi bôi thuốc xong, sợ hân có nguy hiểm gì, vẫn canh giữ cạnh mép giường, cũng không biết lúc nào thì ngủ thiếp đi.

"Nhưng là, rõ ràng là ta gục ở trên bàn, làm sao sẽ..." Tại sao lại chạy tới trên giường rồi hả? Nàng hoài nghi nhìn chăm chăm hân, ánh mắt vô cùng cảnh giác.

"Ngu ngốc! Đương nhiên là bốn vương ôm ngươi lên giường!" Lý Thư lộ ra một biểu tình ngươi rất dằn "Tuy đã vào mùa hè, nhưng ban đêm vẫn còn rất lạnh, ban đêm tỉnh lại thấy cả người lạnh như băng, còn nằm ngủ, bốn vương có lòng tốt mới ôm ngươi lên giường!"

"Vì sao ngươi không để cho nha hoàn đưa ta trở về?" Yến Vũ Nhi không muốn bỏ qua cho người nào đó, lớn tiếng kêu la.

Lý Thư khó có thể tin nhìn nàng, trong mắt mang theo sự giễu cợt cùng đắc ý: "Bốn vương cũng không có ý định cùng giường chung gối với ngươi, chẳng qua chỉ là có người cứ bỏ nhào vào người khác, lại càng không ngừng chui vào trong ngực người ta, hôm nay lại trách cứ lên đầu bốn vương!"

Hả? Không thể nào?! Chẳng lẽ tối hôm qua nàng bỏ nhào về phía hân? Hân vẫn còn là người bệnh đó!

Nhưng là, nhìn dáng vẻ tinh thần sáng láng hôm nay của hân, chỗ nào còn có dáng vẻ muốn chết không sống được tối hôm qua nữa, hai mắt co giật dường như còn liếc xéo nàng, thật là vô cùng đáng ghét.

"Không phân biệt tốt xấu, không biết lòng tốt của người khác! Ta là vì ai nên mới như vậy hả, đồ vong ân phụ nghĩa!" Yến Vũ Nhi biết mình là tự mình đa tình, trên mặt xấu hổ đỏ mặt, cắn răng thấp giọng nói.

"Chúng ta huê nhau, không ai nợ ai!" Lý Thư chậm rãi phun ra mấy chữ.

Hừ! Quá kiêu ngạo, nói tiếng cảm ơn sẽ chết à?!

Nàng tức giận vượt qua người hân, bỗng nhiên lại nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, trên mặt lập tức treo lên nụ cười: "Đúng rồi, Vương gia ngài có tiền có thế, lại có nhiều chiêu, tiểu nữ từ câu xin ngài giúp đỡ hỗ trợ một chuyện, không biết ý ngài thế nào?"

"Nói!" Ngắn gọn dễ hiểu.

"Ta có một nha hoàn tên Liều Như, cũng tới từ Tề Quốc, hôm nay hoàn toàn không có chút tin tức nào, muốn xin Vương gia giúp đỡ!" Về mặt nàng mong chờ nhìn hân.

Hân có chút kinh ngạc "Một nha hoàn thôi, đáng giá ngươi hao tâm tổn trí như thế sao? Ngay cả nằm mơ cũng gọi tên của nàng ta?"

Làm sao hần biết? Chẳng lẽ nàng mới vừa gọi sao?

"Không, nàng không chỉ là nha hoàn, còn là tỳ muội của ta!" Nàng khẳng định nói. Nhớ tới những ngày chạy trốn đó, chớp mũi Yến Vũ Nhi không khỏi chua xót, ánh mắt thì hàm chứa nước mắt.

Không biết có phải nước mắt của nàng nổi lên tác dụng hay không, Lý Thư chợt bị cái gì đó xúc động, dường như có một cọng lông chim nhẹ nhàng lướt qua trái tim, gãi gãi khiến hần ê ẩm.

"Biết rồi!" Hần nâng cánh tay lên lau đi nước mắt trên mặt nàng, Yến Vũ Nhi tránh ra thật nhanh, yên lặng nhìn chăm chú vào hần.

Hần —— thế nhưng không mặc xiêm y!

Ngày hôm qua hần bị thương, nàng vẫn còn chưa cảm thấy như thế nào, hôm nay hần mở mắt ra, nàng đột nhiên cảm giác được, ánh sáng trong mắt liền khiến nàng không dám đến gần. Giờ phút này, chấn mền của hần xóc lên hơn phân nửa, nửa người trên hoàn toàn phơi bày ở trước mắt nàng, màu da lúa mì khỏe mạnh vô cùng tinh tế, mặc dù ngực bị quần vải, có chút xấu xí, cũng không tổn hại sức hấp dẫn trí mạng của hần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Lãng phí là đáng hổ thẹn

Yến Vũ Nhi biết rằng phải lập tức dời đi tầm mắt, nhưng thân thể cùng đại não rõ ràng đã phân chia ra, không bị khống chế chút nào, từ đầu đến cuối không xê dịch chút nào, cứ nhìn chăm chăm như vậy.

"Hài lòng không?" Hần đột nhiên hỏi.

"Hả? Cái gì?!" Nàng cứng nhắc hỏi ngược lại, mặt đỏ ra.

"Những chỗ người đã thấy, có hài lòng không?" Hần hảo tâm bổ sung, khóe môi hơi cong lên.

Oanh! Yến Vũ Nhi chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu vang lên một tiếng tạc nổ, trong nháy mắt máu xông lên đầu, trên mặt hồng đến rỉ máu.

Tại sao nàng có thể nhìn chăm chăm nam nhân một cách chuyên tâm vậy chứ? Nhất là một nam nhân không mặc y phục, vẫn còn đang trên giường! Ngay cả ý nghĩ muốn chết nàng cũng nghĩ đến rồi!

Nàng đây là đến tốt cùng muốn chết đó? Còn là muốn chết đây, vẫn là muốn chết đấy?

Nói nhảm, tại sao Yến Vũ Nhi nàng có thể yếu ớt như vậy chứ?

Kiếp trước ngay cả AV cũng len lén xem qua một chút, hần mới lộ ra có chút như vậy, thật sự không nên có phản ứng lớn như vậy, nói thế để thuyết phục bản thân mình, nàng hít thở mấy hơi thật sâu, rốt cục miễn cưỡng để cho mình trấn định lại, mặc dù chỗ trái tim vẫn giống như là có người cầm một thanh đại chùy đang đánh trống thùng thùng như cũ vậy, trên mặt cuối cùng là sa sầm.

"Vương gia nói đùa, ngực bị quần giống như cái bánh bao, nào xem được cái gì?" Nàng mặt không đỏ hơi thở không gấp, còn biểu lộ chán ghét bĩu môi.

Vốn là muốn nhìn Yến Vũ Nhi bêu xấu, kết quả mình bị người xem thường si nhục, về mặt của người nào đó trong nháy mắt đen như đáy nồi, bao nhiêu người muốn nhìn còn chưa được nhìn đâu, thế mà nàng...

Đây là loại nữ nhân gì hả?

Yến Vũ Nhi có việc cầu người, không dám quá mức đắc tội hần, liền cố gắng coi nhẹ tầm hình AV chân heo cùng lồng ngực chọc người của nam nhân này, chuyển tầm mắt lên trên mặt hần.

"Chuyện Liễu Như liên nhờ cậy người?!" Nàng chân chó lấy lòng, vội vàng nhanh chóng xoay người xuống giường, đối mặt với một từ trường cực lớn, nàng vẫn là chuồn đi sớm một chút thì tương đối an toàn.

"Bổn vương còn chưa dùng đồ ăn sáng!" Một câu nói để cho Yến Vũ Nhi dừng lại ngay cửa.

Thiệt là, chuyện nhỏ bực này cũng muốn nàng làm? Bản cô nương cũng chưa dùng đó, hóa ra hần là muốn cho mình làm nha hoàn đây mà!

"Bổn vương muốn ăn sủi cảo thạch anh phú quý, đường chưng tô lạc, như ý cao, vân đậu cao, nem rán, đồ ướp lạnh, đường ngân nhĩ chưng huyết yến, bích canh dục..."

Yến Vũ Nhi bẻ đầu ngón tay đếm, chợt xoay người nói: "Nhiều như vậy, Vương gia ngài ăn hết được sao?"

Nàng thật hoài nghi, nếu để hắn nói tiếp, nàng phải mời mấy người mang lên.

Lý Thư suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Trước tiên làm mấy món ăn này đã, không đủ nói sau."

Yến Vũ Nhi sợ ngây người, như vậy còn chưa đủ? Thôi, vương phủ là của hắn, người lại bị thương, theo hắn thôi.

Khóe mắt nàng co rút, đi xuống phân phó.

Nha hoàn nói ra hết tên món trong hộp đựng thức ăn thật to, bày ra từng đĩa từng đĩa thức ăn một ở trên bàn, cho dù Yến Vũ Nhi đã chuẩn bị tâm lý, vẫn là cả kinh tròn to hai mắt.

Lúc trước lệ hành của Thủy Nguyệt Quốc là phải tiết kiệm, lúc nàng còn làm công chúa, một bữa chẳng qua cũng chỉ mấy món ăn. Hôm nay một bàn lớn đồ ăn này, hắn dự định nuốt hết bọn chúng xuống bụng như thế nào đây?

Lãng phí là đáng hổ thẹn! Nàng khinh bỉ hắn.

"Vương gia mời dùng!" Yến Vũ Nhi hơi có chút hờn nhìn về phía Lý Thư đang nghiêng người trên giường, xa xỉ như vậy, xem hắn làm thế nào?

Lý Thư chậm rãi giơ tay lên, lại vô lực buông xuống, ủy khuất nhìn Yến Vũ Nhi. Lộng Nguyệt đứng thẳng bên cạnh thấy thế, liền vội vàng tiến lên muốn hầu hạ hắn, lại bị hàn mâu của hắn đảo qua, vội vàng lui về phía sau hai bước.

Yến Vũ Nhi không có cách nào, phải, đây là hắn cố ý làm khó dễ mình. Mới vừa rồi thật sự không nên có ý định xem màn kịch hay, báo ứng tới thật mau.

Nàng cầm một cái bát nhỏ lên, gắp một thìa của mỗi món ăn trên bàn, bụng đến mép giường, ánh mắt Lý Thư sáng lên, lập tức há to miệng.

Nàng cứng nhắc từng muỗng từng muỗng đút vào trong miệng hắn, trái ngược với nàng không vui, người nào đó lại là một bộ dáng hưởng thụ, nàng cảm tức đến mức phải nghiến răng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Ăn những thứ canh thừa đồ ăn thừa này sao?

Editor: Preiya

Mới ăn vài miếng, hắn liền không ăn nữa. Yến Vũ Nhi cầu còn không được, vội vàng để bát đĩa xuống. Dày vò lâu như vậy, nàng cũng đói bụng đó, nàng phải vội vàng trở về viện của mình, nếu không ngay cả đồ ăn sáng cũng không kịp ăn nữa.

"Nhiều món ăn như vậy, bỏ đi thì rất đáng tiếc, người ăn đi!" Hắn tựa vào đầu giường, nhàn nhạt nói.

Khóe mắt Yến Vũ Nhi co rút càng lợi hại hơn, hắn đây là muốn mình ăn canh thừa đồ ăn thừa còn lại của hắn? A a a, nàng thật muốn thăm hỏi mười tám đời tổ tông của hắn!

Tiếp xúc đến ánh mắt giết người, trên mặt Lý Thư vẫn bình thản không dao động như cũ, nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, nói: "Đúng rồi, hiện tại phòng bếp có lẽ không có cái gì đâu."

Hắn hảo tâm nhắc nhở, quy định trong vương phủ, qua giờ cơm cũng không cung cấp đồ ăn nữa, canh giờ này, đoán chừng ngay cả món súp cũng không còn.

Yến Vũ Nhi hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, trong bụng trống không càng kêu càng to, khí thế như chẻ tre, nàng vô cùng không tình nguyện ngồi xuống bên cạnh bàn.

Một trận mùi thơm thức ăn mê người xông vào mũi, làm cho người ta rất muốn ăn. Quên đi, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, có ăn dù sao vẫn hơn không có ăn, nàng sẽ không ngu ngốc để đói bụng.

Nàng đầu tiên nhắm ngay vào cái đĩa sủi cảo thủy tinh phú quý, xuyên thấu qua lớp vỏ trong suốt bên ngoài, có thể thấy được nhân bên trong, từng cái một xinh xắn linh lung, nàng khẽ cắn nhẹ một ngụm nhỏ, vào miệng hương thơm nồng nàn, vô cùng tròn nhẵn, còn mang theo một mùi thơm của hoa mẫu đơn. Khó trách được gọi là sủi cảo phú quý, hoa mẫu đơn tượng trưng phú quý, xứng đáng với danh hào tao nhã này.

Nàng lần lượt nếm một lần từng món ăn, càng ăn càng ngon, không khỏi có chút hưng phấn, lúc thì như gió táp mưa rào, gió cuốn mây tan, lúc thì nhắm

mất lại thường thức tí mỉ, dần dần cảm thấy bụng có chút không chịu được, mới không tình nguyện ngừng đĩa.

Vuốt ve cái bụng tròn tròn, nàng thỏa mãn ợ một tiếng, lại nghe thấy một tiếng cười khẽ truyền đến.

"Không nghĩ tới, công chúa của một nước, lại là tướng ăn thô tục như thế!"

Hắn khinh bỉ đùa cợt khiến Yến Vũ Nhi vô cùng khó chịu, ăn cơm với đồ ăn no đủ rồi, nàng hung tợn nhìn về phía đầu sở gây nên, hừ nói:

"Hừ, chỉ có đám nhân tài các ngươi mới không để ý tới nỗi khổ của dân gian, giả vờ làm ra vẻ ưu nhã hưởng thụ thức ăn ngon, nếu con người thật sự đói bụng, liền chính là bộ dáng này của ta, đây mới là bộ dáng chân thật nhất, cái gọi là ưu nhã đó của các ngươi, hoàn toàn không thể lĩnh hội được chỗ tuyệt vời của thức ăn."

"Ha ha, thật sự là như thế sao? Theo bốn vương biết, Thủy Nguyệt Quốc giả vờ tiết kiệm, nhưng đó là bởi vì nhiều năm liên tục đại hạn, Thủy Nguyệt Hoàng đế lại không giải việc triều chính, dẫn đến dân chúng Thủy Nguyệt không biết dựa vào đâu, dân chúng sinh oằn khắp nơi, mới không thể không giả vờ tiết kiệm, chẳng qua chỉ là mua danh chuộc tiếng, gây ra bao nhiêu ảnh hưởng chứ?"

Yến Vũ Nhi nghe hắn nhắc tới Thủy Nguyệt Quốc, không khỏi thương cảm, trong lòng liền có mâu thuẫn.

"Hừ, Tề Quốc thì tốt sao? Còn không phải là chinh chiến liên tục nhiều năm, thấy thịt béo liền muốn ăn, tạo cho dân chúng bao nhiêu gánh nặng, xa thì không nói, liền nói gần đây người bị người đã thương thành như thế, làm sao người lại có thể nói Tề Quốc các ngươi chính là tốt chứ?"

Nói xong, nàng khiêu khích nhìn Lý Thư, mặc dù bản thân nàng chỉ sinh sống một năm ở Thủy Nguyệt Quốc nhưng cũng không có cảm tình sâu đậm, nhưng dù sao đó cũng là nơi nàng sống lại, cũng coi là cố hương thứ hai, để hậu cùng tỷ tỷ đối xử rất tốt với mình, nghe thấy một người bôi nhọ như thế, trong lòng nàng vẫn có chút không thoải mái.

Nhìn bộ dáng nàng như con nhím nhỏ dựng thẳng gai toàn thân mình lên, Lý Thư bật cười. Về phần có phản ứng lớn như vậy? Hắn nói hoàn toàn là sự thật.

Yến Vũ Nhi giống như đang đánh một quyền vào bông vải mềm mại, chợt cảm thấy không có ý nghĩa, liền chuyển đề tài khác.

"Đúng rồi, Vương gia tôn quý như ngài, bên người cũng không có một cao thủ bảo vệ sao?"

Lý Thư liếc nhìn nàng một cái, cũng không nói gì, một đôi tròng mắt đen giống như giữa đêm khuya nhiễm lên một tia lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tấn thăng địa vị?

Yến Vũ Nhi đoán rằng có lẽ mình đã hỏi tới điều cấm kỵ gì đó, vội vàng che miệng, cẩn thận quan sát phản ứng của hắn.

Ngụ ngốc, nói cái gì không nói, thế nhưng lại thử dò xét người ta **. Chỉ dựa vào việc ngay cả thái ý hắn cũng không mời đến xem, hẳn chính là một câu đó, thân phận hiện giờ của nàng rất tiện, làm sao lại quản cả Thái Bình Dương* chứ? Thật là tò mò hại chết mèo.

*ý tỷ ấy là bản thân lo chưa xong, lại đi lo mấy chuyện lớn đó @.@

Nàng đứng một hồi, Lý Thư vẫn là không nói một lời, vẻ mặt nghiêm trọng, dường như đang suy tư chuyện trọng đại gì đó.

Yến Vũ Nhi vội vàng rón rén rời khỏi mép giường, nhỏ giọng phân phó nha hoàn vào dọn dẹp, nhìn xung quanh một chút, tất cả đều ổn thỏa, cũng chuẩn bị rời đi theo.

"Nếu một cừu nhân coi trọng người, rồi lại đề phòng người, người nên làm cái gì bây giờ?"

Nàng kinh ngạc, mới vừa bước ra ngưỡng cửa không khỏi thu chân lại. Nhìn chung quanh, trong phòng đã không có những người khác, hắn đang nói chuyện với nàng sao?

"Ha ha, vấn đề này quá thâm ảo, tiểu nữ tử không hiểu!" Phức tạp như thế, nàng làm sao biết hắn gặp phải phiền toái gì, nàng vẫn còn chưa có cảm giác mình có tiềm chất của một quân sư.

Lý Thư thật sâu nhìn nàng một cái: "Đệ nhất mỹ nhân Thủy Nguyệt Quốc, chẳng lẽ chỉ là một bình hoa hào nhoáng bên ngoài thôi sao?"

Yến Vũ Nhi nghe lời này xong có chút tức giận, kiếp trước nàng chính là một nữ cường nhân, còn nhớ có một lần đi ra ngoài đàm phán, có người sau lưng nghị luận mình là bình hoa, nàng hất một ly nước đá tới ngay tại trận.

"Để cho Vương gia thất vọng rồi, hiện giờ ngay cả binh hoa tiểu nữ tử cũng không phải!" Nàng nói xong, xoay người rời khỏi phòng.

Nam nhân vẫn nghiêng người tựa vào đầu giường trên giường, hân mầu sâu thẳm chợt lóe, lộ ra một biểu tình vô cùng hứng thú.

Nếu nữ nhân này như binh hoa, sẽ biết chạy thoát khỏi tiểu nhân như Công Tôn Chiến sao? Nước mắt nhà tan biếm làm thân nô lệ, lại không thấy một chút hốt hoảng nào? Đã từng là công chúa cao quý nay lại ủy thân làm thiếp thất, nàng còn dám đứng lý hợp tình cự tuyệt thân mật với hắn?

Hắn càng ngày càng hiểu kỳ về nàng, có chút may mắn lúc trước mình để tâm giữ lại, rốt cuộc nàng là dạng nữ nhân nào?

Mấy ngày sau đó, mỗi ngày Yến Vũ Nhi đều bị kêu đến viện Phi Vân để xử lý vết thương cho hắn, cho nên ngày càng chuyển biến tốt, ba ngày sau liền có thể xuống giường hoạt động.

"Không nghĩ tới, Yến phu nhân vậy mà thông hiểu y lý, càng mạnh hơn đám nữ nhân không có gì ở hậu viện nhiều!" Lý Dịch kích động nói, cũng không biết giữ miệng. Bây giờ, Yến Vũ Nhi cứu mạng chủ tử nhà hắn, đối tượng hắn sùng bái liền thêm một người, chính là nàng.

"Lý Dịch, nói chuyện chú ý một chút!" Yến Vũ Nhi nghiêm nghị sửa đúng lời cho hắn, "Để cho người khác nghe được, còn không xé nát ta, nếu ngươi nghĩ cho ta, ngàn vạn lần không nên nói như thế nữa!"

Nàng chẳng qua là mọn hoa hiến Phật, nếu từ nay về sau ai đó bị thương cũng bắt lấy nàng, người khác không sợ chết, nàng còn sợ hại người ta đó!

Lý Dịch cũng hiểu mình quá nhanh mồm, luôn miệng nói: "Đây không phải là không có người khác sao? Nô tài sẽ không nói lung tung ra ngoài!" Hắn còn thiếu chưa có vỗ ngực bảo đảm mà thôi.

Yến Vũ Nhi cười khở một tiếng, trong nội viện này hạ nhân lui tới thường xuyên, chẳng lẽ người khác cũng không có cái cơ sở ngầm vào đây sao?

"Được rồi, nghỉ một chút đi! Ngược lại lượng vận động quá nhiều sẽ hoàn toàn phản tác dụng." Yến Vũ Nhi đưa tay ra đỡ Lý Thụ ngồi xuống ghế đá ở trong sân, người nào đó nhìn bộ dáng cẩn thận của nàng, rất muốn nhắc nhở nàng, thế nhưng nhìn nàng hầu hạ lại vui vẻ như vậy, hảo tâm ngậm miệng lại.

Hắn liên tục phóng điện về phía nàng, rốt cuộc Yến Vũ Nhi cũng hậu tri hậu giác cảm thấy được cái gì đó, dùng sức đẩy hắn một cái, mặt mũi bĩu môi nói: "Thiệt là, cũng không phải chân người không đứng được, làm gì không tự mình đi đi?"

"Cũng không phải là bồn vương để cho người đỡ, người đã nhiệt tình như vậy, làm sao bồn vương nhẫn tâm làm trái ý tốt của người chứ?" Ánh mắt của người nào đó cực kỳ vô tội, vô tội mới là chuyện lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Cãi nhau

Editor: Preiya

Yến Vũ Nhi hận không thể tàn nhẫn đánh chính mình hai cái, từ trước đến nay nàng luôn tôn kính nhưng không gần gũi với động vật giống đực, dù cho là... Tạ Hàn Phong, nàng cũng có khoảng cách, hiện giờ nàng đây là thế nào? Thật giống như chỉ cần gặp phải hắn liền thường thường chịu thiệt.

Vừa nghĩ tới Tạ Hàn Phong, trong lòng Yến Vũ Nhi chợt lạnh lẽo, mấy ngày nay quá bận rộn, cho nên nàng rất ít khi nhớ tới hắn. Lúc đó hắn để lại nửa miếng ngọc bội kia, đã mất lâu rồi, có lẽ không tìm lại được nữa.

Trong lòng nàng có chút chán nản buồn phiền, chẳng lẽ, muốn tìm một người bình thường sống cùng mình cả đời thật tốt, điều này cũng thành hy vọng xa vời sao?

Nàng vừa đi vừa thất thần, lập tức có người khó chịu.

"Khụ khụ ~" hân nặng nề ho khan hai tiếng, cái đầu của người nào đó vẫn còn cúi xuống, nghĩ đến nhập thần.

"Cái gì?" Cho đến lúc bị người nào đó dùng lực kéo kéo, Yến Vũ Nhi mới phục hồi tinh thần, nhìn về phía vẻ mặt oán giận, trên gương mặt đó còn tỏ vẻ không vừa lòng.

"Người tới đây chăm sóc người bệnh, có biết không?" Hắn nhấn mạnh, "Ở viện Phi Vân này, không phải là ai cũng có thể tùy tiện ra vào!"

"Vương gia, nhưng người phải rõ ràng, ta không phải là thái y cũng không phải là nha hoàn, không có nhiệm vụ hầu hạ chăm sóc người!" Yến Vũ Nhi trợn to hai mắt.

"Yến Vũ Nhi, người cũng đừng quên thân phận của mình, bổn vương cho người một chút thể diện, liền không biết mình có bao nhiêu phân lượng, có tin gia bán người đi không?"

Yến Vũ Nhi không dám tin nhìn hắn, nàng chẳng qua chỉ là nói ra một câu không hợp ý, đến mức hung ác như vậy sao? Nàng cắn chặt răng, gật đầu nói: "Tốt tốt, người là Vương gia, người lớn nhất, tiểu nữ từ không chọc nổi lại không trốn thoát có được chưa?"

Nàng hừ một tiếng, xoay người liền rời khỏi viện Phi Vân, Lộng Ngọc đứng hầu ở bên ngoài thấy dáng vẻ thờ phỉ phò của nàng, liền vội vàng tiến lên hỏi: "Phu nhân, ngài cãi nhau với Vương gia sao?"

Yến Vũ Nhi trừng mắt nhìn nàng một cái, "Kẻ điên như vậy, ai thích cãi nhau với hắn chứ!"

Vốn là bị thương sinh bệnh, nên mời đại phu xin thuốc, chính hắn lập đi, cứ muốn để cho một lang trung giả như mình tới trị bệnh. Thật may là lúc Yến Từ Nhi cho nàng thuốc, giải thích phương pháp sử dụng từng chút từng chút một, nếu không, nàng cũng không dám tùy tiện để cho hắn dùng. Hiện giờ, vết thương cũng sắp lành, hắn đã đứng lên đi lại được rồi.

"Phu nhân, như vậy không tốt đâu," về mặt Lộng Ngọc lo sợ, Vương gia lớn nhất, chẳng qua lão phu nhân cũng chỉ là con cọp giấy, đắc tội hắn cũng không phải là chuyện tốt gì.

"Ngài, vẫn là nói xin lỗi với Vương gia đi!"

"Lộng Ngọc, nếu như người không muốn ở bên cạnh ta, người nói thẳng là được! Ta sẽ không ép ở lại!"

"Phu nhân, nô tỳ nói sai rồi, nô tỳ nguyện ý ở lại hầu hạ phu nhân!" Nàng tự biết mình vượt qua, chuyện của các chủ tử, há là một nô tỳ như nàng có thể xen vào?

Lý Dịch nhìn bóng lưng đi xa của nàng, quay đầu nhìn về phía Lý Thụ, lo lắng nói: "Vương Gia, như vậy được chứ?"

Chuyện của Vương gia hắn rõ như lòng bàn tay, phân lượng của Yến Vũ Nhi ở trong lòng ngài ấy bao nhiêu, nếu như nàng tức giận, sau này sống qua ngày không vui vẻ còn không phải là chủ tử hắn sao?

Hai mắt Lý Thụ thoáng qua một mảnh ám trầm, mi mắt rũ xuống, sâu xa nói: "Mấy ngày nữa sẽ phải lên đường, những ngày qua nàng ngày ngày chạy tới viện Phi Vân, bao nhiêu người oán hận. Ngược lại như vậy sẽ tốt hơn."

Lý Dịch không nói thêm nữa, đúng là, nếu như Yến Vũ Nhi vừa đến được sủng ái liền, sẽ ảnh hưởng không tốt tới nàng, dù sao, trong phủ còn có mấy vị tôn đại phạt đó. Hôm nay nàng tức giận đi ra, nhiều ánh mắt ở bên ngoài viện Phi Vân chắc hẳn nhìn thấy rõ ràng, Vương gia không có ở đây mấy ngày liền, vẫn phải để nàng an toàn một chút.

"Lý Dịch, trong vòng ba ngày, nhất định phải mang về một nha hoàn tên là Liễu Như, phải an bài ổn thỏa, tận lực đừng gây ra phiền toái." Nói xong, hắn đứng lên đi vào phòng, hắn còn phải lên kế hoạch cho rất nhiều chuyện.

"Nhưng Vương gia, để cho Vu tổng quản đi không tốt hơn sao?" Dù gì Vu tổng quản cũng là tổng quản bên cạnh lão phu nhân, có thể đại biểu vương phủ, lại mạnh hơn một gã sai vặt như mình!

"Vu tổng quản?" Lý Thụ quay đầu lại, khinh miệt cười một tiếng, "Phân lượng của hắn không đủ!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Vẽ con rùa

Đứng nguyên tại chỗ, khuôn mặt Lý Dịch tràn đầy đau khổ, Vương gia giao nhiệm vụ này thật sự là có chút khó giải quyết, nếu là hộ gia đình bình thường, hắn đã sớm xử lý ổn thỏa sự việc này rồi.

Liễu Như này bị phân phối đến Hiền vương phủ, đây chính là thân đệ hoàng thượng!

Lúc trước không phải Vương gia đều phái Mị Ảnh bọn họ đi thi hành nhiệm vụ sao? Lần này lại để một người bình thường như hắn đi, rõ ràng chính là đưa tới cửa để cho người ta khi dễ đây mà.

Viện Lục Vu, về mặt Yến Vũ Nhi rất mất hứng, giờ phút này chuyện nàng muốn làm nhất chính là hung hăng tàn bạo đánh người nào đó một trận cho hả giận, thế nhưng, hiện giờ đang ở dưới mái hiên của người nào đó, há có thể không hạ thấp cái đầu cao quý?

"Lộng Ngọc, chuẩn bị bút mực!" Nếu cách này không được, nàng liền tìm cách hà gián khác.

Mặc dù Lộng Ngọc không hiểu ý tứ của chủ nhân, nhưng nàng thông minh không có hỏi nhiều, sau đó, liền chuẩn bị đầy đủ bút – mực – giấy – nghiên, trình lên.

Yến Vũ Nhi trải một tấm giấy Tuyên Thành ở trên bàn, hơi nhú mảy, kỹ thuật ở cái thời đại này lạc hậu, tờ giấy có chút ố vàng, vì vậy rất nhiều quan lại quyền quý thích viết sách ở trên tờ lụa hơn.

Nàng chẳng qua chỉ là viết chơi một chút, cũng không có chú ý nhiều như vậy. Lộng Ngọc ở một bên cầm thoi than lên mài mực, Yến Vũ Nhi chống eo nghĩ một lát, chợt khòe môi hơi cong, nảy ra ý hay.

Lộng Ngọc để ý tới nét mặt của nàng, trong lòng có dự cảm xấu, kinh nghiệm mấy ngày ở chung nói cho nàng biết, mỗi khi Yến Vũ Nhi cười thành như vậy, chuẩn bị có người xui xẻo. Dùng lời của chính nàng mà nói, cái này gọi là con chuột hoang màu vàng gian ác chúc tết gà —— khụ khụ, tại sao nàng có thể nghĩ chủ tử mình như vậy chứ?

Lộng Ngọc vội vàng cúi đầu, nghiêm túc mài mực, rất nhanh liền mài xong. Mực nước màu đen tàn ra mùi hương dễ chịu, vừa nhìn chính là mực tốt. Yến Vũ Nhi đề bút chấm chấm, bắt đầu vẽ vẽ ở trên giấy.

Vẽ phác thảo mấy đường nét hình dáng đơn giản, chà chà vài nét bút thô, một hình tượng nhân vật liền hoàn thành. Yến Vũ Nhi nhìn người trong bức họa, cảm thấy thiếu chút gì đó, lại thêm một vài nét bút nữa, một bạch y công tử phong độ ngời ngời như thật xuất hiện trên giấy.

Lộng Ngọc không khỏi che miệng cười trộm, phu nhân luôn miệng nói không cần Vương gia thân cận, trong lòng lại nghĩ tới. Xem ra, từ nay về sau đi theo phu nhân sẽ trải qua những ngày thật tốt.

Nghĩ đến sau này có thể sẽ phong quang giống như đám đại nha hoàn Hà Diệp bên cạnh lão phu nhân, Lộng Ngọc có chút bay bổng. Chờ đến lúc phục hồi tinh thần, con người cả kinh đều muốn rút ra ngoài.

"Phu nhân!" Nàng thất thanh kêu lên. Phu nhân cũng quá to gan đó, thế nhưng lại vẽ trên khuôn mặt tuần mỵ của Vương gia một con rùa, tay chân cũng trở thành chân đứt đoạn của con rùa, nàng không dám tưởng tượng, nếu như Vương gia biết chuyện này, thì sẽ xử phạt phu nhân như thế nào.

Đến lúc đó, giấc mộng ban nãy của mình cũng phải bị ngâm nước, không được, nàng nhất định không thể để cho người khác biết.

Thò đầu liếc nhìn ra phía ngoài, đám nha hoàn bà tử đang ở trong sân, không có nhìn sang phía bên này. Nàng cẩn thận quan sát biểu tình của Yến Vũ Nhi, thấy nàng cười rất vui vẻ, lá gan cũng lớn hơn một chút.

"Như thế nào, ta vẽ thế nào? Nhìn ra được vẽ cái gì chứ?" Nàng đặt bút xuống, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bức tranh, không có chú ý tới biểu tình của Lộng Ngọc.

"Phu nhân... Xin người người giận, nô tỳ sẽ giấu bức tranh đi." Lộng Ngọc nom nớp lo sợ, nửa canh giờ trước, chủ tử mới phát hỏa, thế nhưng, nàng không thể trơ mắt nhìn nàng gây họa lần nữa.

"Giấu?" Yến Vũ Nhi thu lại nụ cười, quay đầu nhìn về phía nàng, "Người lập tức đưa bức tranh này qua đó cho ta! Ta muốn để cho hân nhìn thật kỹ một chút đó! Hừ, bản cô nương cũng không phải là dễ khi dễ!"

Nàng ngẩng cao đầu, giống như một con gà trống trần đầy ý chí chiến đấu, trong nháy mắt Lộng Ngọc vô lực, hai chân cũng bắt đầu run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Đưa bức tranh qua

Editor: Preiya

Ở trong phủ thời gian cũng không ngắn, tính cách Vương gia thế nào nàng vẫn là biết một chút. Trong hậu viện nhiều nữ nhân như vậy gần như ngài ấy chẳng thèm ngó tới, tuy nói là phu nhân được chút coi trọng, nhưng cũng không thể có tình làm bậy như thế!

Thế nhưng, giờ phút này một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào nàng, dường như muốn nhìn xuyên thấu nàng vậy, Lộng Ngọc cực kỳ khấn trương, nhưng mà cũng muốn nghĩ tới sau này, nàng khẽ nhắm mắt lại, đánh bạo nói: "Phu nhân, ngài không thể đưa bức tranh này cho Vương gia nhìn!"

"Vì sao?" Hai mắt Yến Vũ Nhi híp lại, không vui nhìn nàng. Hôm nay đã nhắc nhở nàng rồi, thế nhưng nàng lại dám lớn mật như vậy, chất vấn quyết định của mình.

Lộng Ngọc không dám nhìn vào mắt của nàng, thân thể run rẩy, quỳ xuống đất cầu xin: "Phu nhân, Vương gia nhìn thấy bức tranh này, nhất định sẽ tức

giận, ngải không biết đâu, trước kia Hồ di nương tự tiện xông vào viện Phi Vân, liền bị Vương gia cầm tù nửa năm!"

Nàng nói đều là sự thật, nửa năm trước, nàng vẫn còn làm người hầu ở viện Phi Vân, có một ngày Hồ di nương tiến vào viện Phi Vân, chẳng biết tại sao lại chọc Vương gia tức giận, trực tiếp ném nàng ta về viện của mình, còn cầm tù. Từ đó về sau, đám nữ nhân hậu viện đều không dám tự mình ra vào viện Phi Vân.

Yến Vũ Nhi khẽ nâng lông mày, nàng đây là nói Hồ Mi Nhi sao? Tư thái nàng ta kiêu my, chỉ riêng một đôi mắt phóng điện liền câu hồn phách người, tâm tư Lý Thư vậy mà cũng tàn nhẫn được sao?

Lộng Ngọc thấy nàng không nói lời nào, cho là nàng đang do dự, vội vàng nói tiếp: "Nô tỳ cũng là muốn tốt cho phu nhân, tuyệt không có nửa phần tư tâm, xin phu nhân suy nghĩ lại!"

"Đúng vậy sao? Ta mặc kệ người có tư tâm hay không, thế nhưng, ta cần chính là một nha hoàn nghe lời. Coi như là người có chút tâm tư nhỏ, cũng xin giấu kỹ, nếu đã làm sai điều gì, đừng trách bản phu nhân trở mặt!"

Nàng xoay người không nhìn nàng ấy, Lộng Ngọc biết nàng thật sự giận, cắn cắn môi dưới, suy nghĩ nhìn Yến Vũ Nhi một chút, lắp bắp nói: "Phu nhân, nô tỳ sai rồi!"

"Biết sai rồi? Còn không mau đi?" Ngay cả nhìn, nàng cũng chưa từng nhìn nàng ta một cái, lạnh lùng nói. Lộng Ngọc đành phải sợ hãi đứng lên, cầm lấy bức tranh trên bàn, thì lễ với Yến Vũ Nhi, lui ra ngoài.

Lúc này Yến Vũ Nhi mới xoay người lại, nhìn Lộng Ngọc cúi thấp đầu ra khỏi viện Lục Vu, một bộ dạng bất cứ giá nào.

Nàng cũng không có thương tiếc nàng ấy, chỉ cần nàng ấy nghe lời, nàng sẽ đối xử tử tế với nàng ấy, nếu không, nàng cũng không phải là người không. Ở trong cái hanger thuốc nhuộm lớn Dự vương phủ này, nàng nhất định phải có người trung thành nghe lời. Nếu không chết như thế nào cũng không biết.

Lộng Ngọc đi tới viện Phi Vân, cửa lớn mở ra, nàng cũng không dám đi vào, cứ đứng lưỡng lự mấy lần. Một tiểu nha hoàn bên trong nhìn thấy, biết là người bên cạnh Yến Vũ Nhi, vội vàng đi vào báo tin.

"Vương gia, xem ra Yến phu nhân biết mình sai rồi." Lý Dịch nói, "Sợ là tới truyền lời, nếu không thì nô tài đi gọi nàng vào?"

Khoe mắt Lý Thư hơi nhú, nhìn thấy bóng dáng người bên ngoài, nhẹ nhàng gạt đầu một cái, Lý Dịch vội vàng chạy ra ngoài.

"Lộng Ngọc, vì sao người đứng ở chỗ này? Yến phu nhân phân phó người tới sao?"

Lộng Ngọc hơi đỏ mặt, một tay cầm bức tranh, một tay khăn trương vụn vặt áo, cẩn thận nhìn lên hán một cái, không dám nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Trước khác nay khác

"Thế nào, có ai khi dễ người sao?" Tiếng nói Lý Dịch lớn một chút. Điều hán không ưa nhất chính là người khác khi dễ người nhỏ yếu, huống chi Lộng Ngọc giống như là tiểu muội muội của hán vậy, hán lại càng không cho phép.

Lộng Ngọc thấy hán chột như vậy, sợ hết hồn, vội vàng xua tay nói: "Không có không có!"

"Vậy rốt cuộc người có chuyện gì?" Lý Dịch thấy nàng không lên tiếng thì có chút nóng nảy, bỗng dưng liếc thấy đồ nàng cầm trong tay, hỏi: "Đây là cái gì?"

Lộng Ngọc theo bản năng lui về phía sau một bước, nhỏ giọng nói: "Ách... Không có gì... Lý đại ca, Vương gia có ở đây hay không?"

"Ồ đây?" Lý Dịch nhìn nàng một cái, "Đây là đưa tới cho Vương gia sao? Có muốn ta thay người cầm vào không?"

Hán nhìn ra được, hình như nàng rất sợ hãi.

Hai mắt Lộng Ngọc sáng lên: "Được, cảm ơn Lý đại ca!" Nàng dùng tay cầm bức tranh nhét vào trong ngực hán, xoay người bỏ chạy.

Lý Dịch cầm bức tranh, buồn cười nhìn bóng dáng đã chạy xa kia, lầm bầm nói một mình: "Chạy trốn còn nhanh hơn chó?"

Hán lắc đầu một cái, xoay người đi vào trong. Lý Thư vẫn còn đang dựa vào trên tháp nhỏ bên cửa sổ, thấy hán đi vào, hỏi: "Là người viện Lục Vu?"

"Dạ, Vương gia!" Trên mặt Lý Dịch mang theo nụ cười, "Xem ra Yến phu nhân cũng không phải là người hẹp hòi, nếu không, lại còn đặc biệt phái người

tặng đồ tới đây chứ!"

Nói xong, hắn mở bức tranh trong tay ra, muốn đưa cho Lý Thư nhìn. Còn chưa mở ra, sắc mặt hắn chợt đại biến, cuống quýt cuốn bức tranh lại.

Nhưng rõ ràng đã không còn kịp nữa rồi, Lý Thư thấy bộ dáng vội vội vàng vàng của hắn, liền ý thức được không đúng, nhìn chăm chăm hắn trầm giọng nói: "Về cái gì? Cho ta!"

Lý Dịch cầm bức tranh thật chặt không buông tay, Lý Thư một phen đoạt lấy, mở ra vừa xem, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra vẻ kinh ngạc, một đôi hán mâu tán ra hàn ý, nhìn chăm chăm một lúc lâu.

"Vương, Vương gia, là nô tài nói sai rồi, đây không phải là Long Ngọc đưa tới, là nô tài mới vừa nhặt được ở ngoài cửa!" Lý Dịch áp ứng giải thích. Giờ phút này Vương gia quá dọa người, nếu là bởi vì bức tranh này, xử phạt Yên phu nhân, ngài ấy nhất định sẽ hối hận.

Thế nhưng vô luận hắn khuyên nhủ như thế nào, Lý Thư vẫn là một biểu tình đó, ngay cả mắt cũng không chuyển chỗ khác, Lý Dịch bị dọa sợ, hắn đã ở bên cạnh ngài ấy từ nhỏ, chưa từng thấy qua biểu tình này của ngài ấy, ngay cả lúc giết người cũng chưa từng, đây là ngài ấy muốn thế nào?

Trong đầu Lý Dịch xoay chuyển thật nhanh, Lý Thư ở một bên chợt ngẩng đầu lên, đáy mắt thoáng qua một chút vui vẻ, tiếp theo ngửa đầu, cười ha ha thật to.

Lý Dịch bị dọa sợ, Yên phu nhân vẽ bức tranh này đưa tới, không phải là nguyên rủa Vương gia sao? Tại sao ngài ấy không có nổi giận, ngược lại còn cười lớn?

"Vương gia! Ngài đừng tức giận, tức giận hại người, ngài còn chưa khỏe hẳn đâu!"

Lý Thư cười lớn một hồi mới dừng lại, ánh mắt chợt lóe lên ánh sáng, chỗ nào giống như có đáng về tức giận, cảm Lý Dịch cũng muốn rớt xuống rồi, Vương gia ngài ấy, chẳng lẽ cũng không tức giận?

"Lý Dịch, đi Sướng Xuân Viên truyền lời, nói là bản vương tới nay qua đó!" Hắn chợt điều chỉnh lại sắc mặt, phân phó nói.

"Hả? Nhưng là cho tới bây giờ ngài..."

"Trước khác nay khác! Đừng dài dòng!" Lý Thư cắt ngang lời của hắn, lại dặn dò: "Nhớ, người tự mình đi!"

Nói xong, hắn cầm chắc bức tranh trong tay, đi tới gian phòng Đa Bảo Các trước, lấy ra một ô vuông ở tầng trên cùng giá sách, gõ gõ vách tường bên trong, chợt lộ ra một hốc tối, hắn thuận tay bỏ bức tranh vào, sau đó đặt những vật khác về vị trí cũ.

Lý Dịch vẫn còn đứng do dự ở cửa, thấy hắn ra ngoài, vội vàng nói: "Vương gia, ngài nghĩ kỹ chưa?"

"Trong phủ bản vương, còn có đầm rồng hang hổ gì mà không được?" Lý Thư cười ý vị thâm trường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Vương gia đi Sướng Xuân Viên

Editor: Preiya

Lý Dịch sùng sốt, trước kia, không phải Vương gia cũng coi hậu viện là đầm rồng hang hổ sao, trừ bên phía Liễu phu nhân kia ra, viện của những nữ nhân khác lại chưa từng đi qua một lần. Hôm nay lại khác thường như thế, chẳng lẽ là tức giận với Yên phu nhân?

"Nếu không, nô tài đi mời Yên phu nhân tới đây, ngài bùng phát tức giận ngay trước mặt ngài ấy, đoán chừng ngài ấy cũng không dám quá mức phách lối!" Vào lúc này Lý Dịch có chút oán trách Yên Vũ Nhi, nếu như không phải là nàng lớn mật vẽ tranh nhục mạ Vương gia, làm sao Vương gia có thể tức giận đến mức lợi hại như vậy?

Lý Thư gio tay lên ngăn hắn: "Khoản nợ với nàng từ từ tính sau, chuyện bản vương phân phó, còn không mau mau đi làm!"

Lý Dịch thấy kiên trì nữa cũng vô dụng, chỉ đành phải vô cùng không tình nguyện rời đi.

Lý Thư ngồi xuống trên tháp mỹ nhân, bàn tay hướng về phía không trung vỗ hai tiếng "Ba ba", lập tức liền có một bóng dáng nhẹ nhàng hạ xuống.

"Chủ tử!" Bóng người cung cung kính kính khom người bái một cái.

"Mị Ảnh, trong khoảng thời gian này đã nghĩ rõ ràng chưa?" Về mặt Lý Thư có chút rét lạnh, ánh mắt nhìn Mị Ảnh lạnh xuống một chút.

"Thuộc hạ biết sai rồi! Bất cứ phản phò nào của chủ tử thuộc hạ chỉ có thể tuân theo!"

"Rất tốt!" Lý Thư gõ gõ lên tay vịn, phản phò nói, "Lập tức đi tìm Ảnh Y, để cho hắn nhất định phải tới gặp bốn vương vào giờ Thân."

"Dạ!" Mị Ảnh cúi đầu thật thấp, không dám có chút nghi vấn nào với lời nói của Lý Thư nữa, lần trước bởi vì chuyện của Yến Vũ Nhi, Vương gia phát giận thật lớn một trận, thật may chỉ là bị một chút khổ, người cũng không có việc gì.

"Làm xong chuyện này, sau này ngươi trở về Âm Dạ đi!" Rất lâu rồi hắn không trở về, bên kia đừng có dị động gì mới tốt.

"Thuộc hạ tuân lệnh!" Mị Ảnh khom người bái một cái, chột lách người không thấy bóng dáng.

Viện Lục Vu

Màn đêm buông xuống, Lộng Ảnh vội vàng chạy vào, chỗ khúc quanh đột nhiên đụng phải một tiểu nha hoàn bung chậu nước tới đây, liền té ngã trên đất.

"Thật xin lỗi, Lộng Ảnh tỷ tỷ!" Cả người tiểu nha hoàn bị dính nước, còn vội vàng nói xin lỗi.

"Là ta chạy vội vàng, không sao đâu!" Nàng đỡ tiểu nha hoàn dậy, hỏi: "Phu nhân ở trong phòng làm gì?"

"Phu nhân rửa mặt xong, chuẩn bị nghỉ ngơi rồi!" Tiểu nha hoàn thành thật đáp.

Hả? Hiện tại phu nhân người còn có thể ngủ được?

"Phu nhân!" Nàng ở bên ngoài kêu một tiếng.

"Vào đi!" Yến Vũ Nhi đã nghe thấy giọng nói của nàng, trẻ như thế này còn tìm đến, chắc là có chuyện gấp gì đó!

Lộng Ảnh vén màn lên đi vào, màn vải phòng trong đã khép lại, thấp thoáng nhìn thấy Lộng Ngọc hầu hạ ở một bên, nàng vén màn lên đi vào, cung kính hành lễ một cái.

"Hôm nay không phải người trực đêm, vì sao vội vàng chạy tới đây?" Yến Vũ Nhi nhìn vẻ mặt sốt ruột của nàng, hỏi.

"Phu nhân, nô tỳ có chuyện quan trọng bẩm báo!" Nàng chần chờ một chút, lại nói, "Nghe nói tối nay Vương gia muốn đi Sướng Xuân Viên."

Sướng Xuân Viên? Đó là nơi nào? Yến Vũ Nhi tựa hồ có chút ấn tượng, rồi lại nhớ không ra đó là nơi nào.

Lộng Ngọc bên cạnh ngược lại biến sắc: "Phu nhân, Sướng Xuân Viên là Hồ di nương ở!"

"Tốt, tối nay là đêm trăng tròn, cũng thật là ngày tốt cảnh đẹp!" Yến Vũ Nhi sáng tỏ cười một tiếng, từ chối cho ý kiến nói.

"Phu nhân, ngài liền đi qua nói lời mềm dịu đi, Vương gia đây là đang tức giận với ngài, cố ý làm như vậy đó!"

"Đúng vậy, ngài đi qua, Vương gia liền hết tức giận, chuyện gì cũng không có nữa!"

Hai nha hoàn người một lời ta một câu khuyên nhủ, Yến Vũ Nhi biết các nàng muốn tốt cho mình, cũng không nổi giận.

Chẳng qua là, các nàng không mệt, nhưng lỗi tai của nàng cũng muốn mệt rồi, vì vậy nói: "Các người cảm thấy, bộ dáng này của ta so được với Hồ di nương sao?"

Nàng chỉ những vết sưng đỏ đầy mặt mình, thò ơ, người kia muốn đi tới viện nào, còn bắt nàng quản làm gì, thích đi chỗ nào thì đi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Hồ Mi Nhi

Sướng Xuân Viên

Hồ Mi Nhi nhận được tin tức, vui mừng đến mức miệng cũng không khép được, Lý Dịch vừa đi, vội vàng sai người lấy hết tất cả xiêm y ra, thử từng cái

từng cái một.

"Di nương, người đẹp như vậy, mặc xiêm y nào cũng làm nền cho người!" Nha hoàn Hồng Hạnh ở một bên khen ngợi, cao hứng thay cho chủ từ nhà mình.

Hồ Mi Nhi liếc mắt nhìn nàng một cái: "Người biết cái gì? Ánh mắt của Vương gia há có thể phán xét cùng với người thường chứ?"

"Đúng vậy, vị ở viện Lục Vu kia lớn lên như vậy, Vương gia cũng có thể lấy vào phủ, chẳng qua khi mới mẽ nhiệt tình vừa qua, chưa đủ gây ra e ngại, nếu di nương của chúng ta ăn mặc trang điểm lên, người nào cũng không sánh bằng, Vương gia cũng sẽ quyết một lòng với di nương!"

"Đúng đó, nếu di nương sinh nhi tử cho Vương gia, nói không chừng cũng sẽ nâng lên vị trí phu nhân!" Trần Hồng bưng tỉnh hiểu ra, vỗ tay một cái nói.

"Đi đi, coi như miệng hai người ngọt!" Hồ Mi Nhi cười mắng một tiếng, ngắt nhẹ các nàng một cái, trong mắt cũng phát ra sự vui vẻ nồng đậm.

Lúc trước Vương gia không tới, chỉ cần tới nay tới đây, dựa vào bản lĩnh của Hồ Mi Nhi ta, đây còn không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Nàng âm thầm cười, chợt bên ngoài truyền đến một tiếng nói kiêu my: "Hồ di nương thật là có phúc khí tốt, bản phu nhân cũng muốn tới nơi này dính lấy chút hào quang!"

Ánh mắt Hồ Mi Nhi đông cứng lại, làm sao Liễu Tường Dung tới đây rồi? Nàng ta cũng nghe được tin tức sao?

"Sao có thể làm phiền Liễu tỷ tỷ tự hạ thấp địa vị tới chỗ của ta chứ? Tỷ tỷ có gì phân phó, muội muội nhất định đến theo lời gọi!" Nói thật sự rất khách khí, nhưng lại ngồi ở trước bàn trang điểm không nhúc nhích, cứ thế thưởng thức dung nhan mỹ lệ trong gương đồng.

Liễu Tường Dung đã cất bước đi vào, trên mặt là nụ cười dịu dàng, tha thướt đi tới bên cạnh Hồ Mi Nhi, "Hôm nay không phải là ta nghe được tin tức tốt sao? Đặc biệt tới chúc mừng muội muội ngài đó!"

Nói xong, nàng vẫy vẫy tay, nha hoàn liền bưng tới một cái khay, trên đó là mấy món đồ trang sức màu vàng lóng lánh, vừa nhìn liền biết giá trị không rẻ.

Hồ Mi Nhi thấy thế mặt mày hớn hờ, nhưng trong lòng lại kiềm chế, các nàng luôn luôn không lui tới, nàng ta đây là có ý gì?

Liễu Tường Dung ý là muội muội nương gia Thái tử phi, luôn luôn mắt cao hơn đầu, ngoài lão phu nhân ra, đều làm như không thấy với tất cả nữ nhân trong phủ, ngay cả chủ mẫu chi thứ hai cũng không để ở trong mắt.

Hôm nay lại lấy lòng như thế, chẳng lẽ là thấy mình trong mắt Vương gia đã không giống lúc trước sao? Thật là phong thủy luân chuyển!

Nghĩ tới đây, Hồ Mi Nhi liền khách khí nói: "Tỷ tỷ, vô công không thụ lộc, thế nào để cho ngài tốn kém chứ?"

"Nhìn xem, lời này của muội muội thật đúng là khách khí, chúng ta cũng không phải là người ngoài, tỷ muội nhà mình, nên chăm sóc lẫn nhau mới phải." Liễu Tường Dung quờ trách liếc nhìn nàng ta một cái, lại nói: "Đây chính là phần thái tử phi tỷ tỷ ban thưởng, muội cũng không thể đánh vào mặt tỷ tỷ chứ?"

"Đó là đương nhiên!" Hồ Mi Nhi nở nụ cười chân thành, cuối cùng chọn một cây trâm tam vĩ phong màu vàng khảm hồng bảo thạch, hưng phấn lệnh Trần Hồng cài lên.

"Dung mạo muội muội bắt phàm, cây trâm này cũng được hào quang theo!" Liễu Tường Dung cố gắng dồn hết sức lực tán dương.

Hồ Mi Nhi càng vui vẻ hơn, lại phát hiện ra Liễu Tường Dung còn đứng, vội vàng sai người lấy cái ghế tới đây, mắng:

"Là người nào không có mắt, tỷ tỷ tới cũng không biết thông truyền một tiếng? Hại ta vô cùng thất lễ!"

Khóe mắt nàng ta khẽ nâng, giọng điệu nâng cao biểu hiện ra tức giận, lập tức liền có tiểu nha hoàn chạy vào, nghe Hồ Mi Nhi nổi giận, vội vàng quỳ xuống.

Nàng ngoan lệ trừng mắt nhìn tiểu nha hoàn một cái, "Người tới, và miệng năm mươi cái, cảnh cáo!"

"Muội muội bớt giận, cũng đừng làm tổn hại tới ngày lành tháng tốt, hôm nay lại là ngày tốt của muội!" Liễu Tường Dung cười rất mập mờ, còn cố ý chớp mắt với nàng ta vài cái.

Hồ Mi Nhi vốn chính là làm dáng một chút, thường ngày nàng đối xử khá ôn hòa với hạ nhân, mới vừa rồi mình chỉ muốn lạnh nhạt với Liễu Tường Dung, đây không phải là tìm bậc thang để bước xuống thôi hay sao. Nghe nàng ta vừa nói như vậy, ấn tượng với nàng ta liền tốt hơn chút.

Chỉ ngồi một lát, Liễu Tường Dung liền rời khỏi Sướng Xuân Viên, ngẩng đầu nhìn màn đêm dần dần buông xuống, lại quay sang liếc nhìn về hướng viện Phi Vân, không thấy một bóng người, trong lòng có chút khổ sở, lại có chút may mắn.

Không có tận mắt nhìn thấy, nàng sẽ dễ chịu hơn một chút đi! Nàng xoay người đi về phía viện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Màn hồng sa ấm áp làm say mắt người

Editor: Preiya

Bóng đêm bao phủ, bên trong phòng cũng không đốt đèn, xuyên thấu qua ánh trăng ngoài cửa sổ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người màu trắng đứng thẳng bên cửa sổ.

Chợt một tiếng xé gió rất nhỏ vang lên, ngay sau đó một bóng đen bay vào cửa sổ.

"Thuộc hạ bái kiến Vương gia!" Tiếng nói của người tới trầm thấp âm u, trong giọng nói tràn đầy cung kính.

"Ảnh Y, đồ đầu?" Lý Thư một thân bạch y, hình thành sự rõ nét so với hắc y nhân.

"Mời Vương gia tra nghiệm!" Ảnh Y đưa lên một bình sứ nhỏ, Lý Thư mở nắp bình ra, đặt trên mũi người người, sau đó thu vào trong tay áo.

Bóng đen lại bay đi, rất nhanh liền khôi phục tĩnh lặng, phảng phất tựa như chưa từng có người tới.

Lý Thư xoay người đi về phía Đa Bảo Các, sờ soạng tìm kiếm ở chỗ nào đó, một hồi tiếng ken két nhẹ nhàng, xuất hiện một cánh cửa ngầm.

"Người có thể đi ra!" Lập tức một người từ bên trong đi ra, cũng là một thân bạch y, thân hình tương tự, không thấy rõ hình dáng khuôn mặt.

"Bái kiến Vương gia!" Người đó cung kính hành lễ, Lý Thư gật đầu một cái, nói: "Đi đi, bốn vương sẽ không bạc đãi người!"

Sương Xuân Viên, đèn lồng lớn màu đỏ treo trên cao, soi sáng khắp viện, bên trong phòng đèn đuốc sáng trưng, treo màn lụa đủ thứ màu, vô cùng kiêu diễm mộng ảo.

Lý Thư vừa đi vào viện, chỉ thấy Hồ Mi Nhi mang theo một đám nha hoàn đứng chờ ở cửa, nhìn thấy bóng dáng bạch y quen thuộc này, vội vàng tiến lên nghênh đón.

"Tỳ thiếp bái kiến Vương gia, Vương gia vạn phúc kim an!" Hồ Mi Nhi dịu dàng liếc nhìn hắn một cái, sóng mắt đầy nước.

Tối nay Hồ Mi Nhi thật sự là được một lần ăn mặc trang điểm, một khuôn mặt mỹ nhân được trang điểm nhẹ nhàng, trắng trong lộ ra hồng hồng, hồng hồng then thũng của tiểu nữ nhi, bên trong mặc một áo yếm cùng váy màu lục, khoác bên ngoài là sa mỏng màu hồng, như mây như sương, theo nàng cúi người hành lễ, chỏ tóc mai bên tai trái cài trâm phượng tam vĩ rũ xuống tua rua thật dài, từng cái từng cái giống như vuốt ve da thịt trắng mềm của nàng ta.

Nếu là nam nhân bình thường, e rằng sớm đã bị điên đảo thần hồn bởi một màn này, nhưng Lý Thư cũng không phải người bình thường.

"Ừ, đứng lên đi!" Hắn hơi dừng một chút, liếc nàng ta một cái, đường nét trên mặt rất kiên định, cũng không có một tia biến hóa. Dẫn đầu đi vào trong, sải bước đi vào cửa, Hồ Mi Nhi như đánh vào cái đỉnh mềm, sững sờ một chút liền vội vàng đuổi theo đi vào.

"Vương gia, hôm nay nhất định là ngài đã rất mệt mỏi rồi, tỳ thiếp giúp ngài cởi áo ra có được không?" Hồ Mi Nhi mềm mại nhu hòa tới gần Lý Thư, chăm sóc chu đáo.

Lý Thư nhìn nàng ta một cái, để lại bàn tay định tháo đai lưng của nàng ta.

"Đây là việc bọn nha đầu làm, tối nay là lần đầu tiên tới viện của người, chúng ta phải cùng uống một ly trước mới đúng!" Tiếng nói của hắn vừa dứt, một nha hoàn liền bưng khay đi vào, trên khay để hai ly rượu, còn dùng sợi tơ hồng kết xung quanh.

Hồ Mi Nhi vui mừng khôn xiết, đây là ngài ấy muốn uống ly rượu hợp cần với mình sao? Nàng chỉ là một di nương nhỏ, ngay cả tiểu thiếp cũng không phải, vậy mà Vương gia cho nàng đãi ngộ như vậy, làm sao không để cho nàng thụ sủng nhược kinh được chứ?

Nàng vô cùng vui vẻ cầm lấy ly rượu, đưa một ly cho Lý Thư, một tay khoác qua tay của hắn, ngửa đầu lên, rượu vào cổ họng, một cổ cay xè làm nàng bị sặc ho hai tiếng, vẫn còn cố ý ném một cái mị nhãn về phía Lý Thư.

Lý Thư thấy thế, đặt ly rượu lên bàn, giúp nàng ta vỗ vỗ lưng.

"Tỳ thiếp đa tạ Vương gia, thiếp thật khá hơn một chút rồi!" Hồ Mi Nhi cảm động đến rơi nước mắt, lúc nam nhân đối xử tốt với người thì thật sự sẽ nguyện ý vì người làm tất cả, trong lòng nàng thấy ấm áp dễ chịu.

"Vương gia, chúng ta đi nghỉ đi!" Hồ Mi Nhi mị nhãn như tơ, liên tục phát ra tình ý, chỉ sợ là nam nhân nào cũng bị mê hoặc.

Lý Thư vẫn không nhúc nhích, nàng bất động thanh sắc duỗi cánh tay khoác lên cánh tay của hắn, cả người cũng dán vào.

Ánh mắt Lý Thư lạnh xuống, nhưng lại thuận tay dắt Hồ Mi Nhi đi về phía nội thất.

Nhà hoàn thấy vậy liền đi tới thả màn tơ xuống, lặng lẽ lui ra ngoài, bóng người bên trong mờ mờ ảo ảo, thấy thế nào cũng không rõ ràng.

Rất nhanh, đèn được tắt hết, trong bóng đêm tối đen như mực, trăng sáng cũng trốn vào trong tầng mây, chỉ mơ hồ truyền đến tiếng ngậm nga tựa như nước nổ cũng tựa như vui vẻ đánh thẳng vào trong màn tai của hạ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ta sẽ mất ngủ bởi vì hắn?

Trong viện Lục Vu, Yến Vũ Nhi trần trọc trở mình, lại không buồn ngủ, dứt khoát lật người ngồi dậy, liền đứng dậy đi ra khỏi cửa phòng.

Ánh trăng chiếu sáng khắp sân, cái gì cũng được phủ một tầng màu trắng bạc, giống như là sương trắng trải dài đầy đất, hoa cỏ trong sân cũng được khoác lên một tầng ánh sáng mê ly, gió nhẹ lướt qua mặt, thỉnh thoảng đưa tới một mùi hương thơm dịu.

Trăng tròn treo cao lơ lửng, nhìn ánh trăng phía xa xa, ôn nhuận như nước, cứ lẳng lặng không nhúc nhích như vậy.

Đều nói trăng tròn gửi tương tư, không biết trăng sáng kiếp trước, có đúng là bánh xe chuyển động như hiện giờ không? Ba mẹ, bọn họ đang làm gì lúc này.

"Người có vui buồn lẫn lộn, trăng trong một tháng có khi tròn khi khuyết, chuyện xưa này lại đầy khó khăn!" Nàng sâu xa thở dài nói. Duyên tới duyên đi, thủy triều lên xuống, cũng không phải là muốn như thế nào thì như thế đó.

Nàng lại nghĩ đến, lão nhân râu trắng nói nàng có thể thay đổi số mạng kiếp trước, như vậy Yến thị cũng sẽ không phá sản, ba ba cũng sẽ không bởi vì chủ nợ bức bách mà nhảy lầu phí hoài bản thân mình.

Ký lai chi tắc an chi*, hi vọng bọn họ mạnh khỏe bình an. Nàng nhắm mắt lại hít sâu một hơi, từ từ thở ra, cảm thấy nỗi buồn trong lòng tiêu tán không ít, cả người cũng thoải mái hơn nhiều.

*Ký lai chi, tắc an chi: Chuyện gì đến cũng sẽ đến, cứ bình tĩnh mà đón nhận nó

"Phu nhân phải nghĩ thoáng một chút!" Một giọng nói truyền đến, chính là Dung ma ma, trong mắt của bà hàm chứa một chút âm ứ, nhu hòa nhìn Yến Vũ Nhi.

"Sao ma ma chưa ngủ?" Yến Vũ Nhi quay đầu lại nhìn thấy bà, cười nói.

Trên mặt Dung ma ma hiện lên vui vẻ, bà nghe được tiếng vang, chỉ thấy một mình nàng giữa mặt ngắm nhìn trăng sáng ở trong sân, tối nay, e là tâm tình của phu nhân không tốt.

"Vương gia đối xử với ngài cực kỳ bất đồng, phu nhân không cần để ý chuyện hôm nay."

Bà cho là, bản thân mình không ngủ được là bởi vì thương tâm chuyện Lý Thư đi Sướng Xuân Viên sao? Yến Vũ Nhi bật cười, làm sao có thể, nàng sẽ mất ngủ bởi vì hắn?

"Ma ma, ta cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là nhớ lại chuyện lúc trước, có một chút cảm xúc mà thôi." Nàng giải thích. Mấy ngày nay, Dung ma ma đối đãi với nàng cũng không tệ, thật ra cũng là một người tâm địa thiện lương.

Một trận gió đêm ngẫu nhiên thổi tới, có chút lạnh lẽo, Yến Vũ Nhi theo bản năng rút cổ một cái, lại có người khoác một cái áo mỏng cho nàng, kinh ngạc nhìn qua, chính là Lộng Ngọc, lúc này không khỏi nhìn chằm chằm vào mặt nàng.

Trong lòng Yến Vũ Nhi khẽ động, "Các người đây là là thế nào?" Nàng thấy được chân thành trong mắt bọn họ, trong lòng tuôn trào một dòng nước ấm.

Lộng Ngọc liền vội vàng cười cười che giấu: "Phu nhân, buổi tối bên ngoài lạnh, ngài mau vào trong đi!"

Yến Vũ Nhi gật đầu một cái, đứng dậy dẫn đầu đi vào. Nàng chẳng có việc gì, nhưng cũng dừng để cho hai người này quan tâm lo lắng theo.

Nằm ở trên giường, vẫn là không ngủ được, Yến Vũ Nhi không khỏi nghĩ tới lời nói vừa rồi của Dung ma ma, nói để nàng không cần để ý tới.

Buồn cười, tại sao nàng sẽ để ý tới tên đầu heo kia? Có lẽ là do trận tranh cãi ban ngày, trong lòng có chút buồn buồn.

Nghĩ như vậy, nàng ép buộc chính mình nhắm mắt lại, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Ngày kế, Yến Vũ Nhi bị người dựng dậy từ trên giường.

"Lộng Ngọc, người làm gì thế? Để cho ta ngủ tiếp một chút nữa!" Đầu nàng vừa rời khỏi cái gối, cả người đều muốn hôn mê, càng không ngừng dúi đầu vào cái gối đầu bên trong.

Tối hôm qua ngủ trễ như vậy, Lộng Ngọc cũng không phải không biết, thế nào còn không hiểu chuyện như vậy chứ? Nàng một phen kéo chăn che kín đầu, mặc cho Lộng Ngọc ở một bên hô to gọi nhỏ.

Lộng Ngọc vội vàng thúc giục, lão phu nhân đã phái người đến nhiều lần, sắc mặt cũng càng ngày càng kém.

Yến Vũ Nhi hoàn toàn không nghe được nàng ấy đang nói cái gì, Lộng Ngọc gấp đến độ nôn nóng, Hà Hương bên ngoài còn đang chờ đó, nàng ấy dứt khoát kéo chăn ra, kéo Yến Vũ Nhi từ trên giường ngồi dậy.

"Phu nhân, ngài không thể ngủ nữa, lão phu nhân phái người thúc giục quá nhiều lần, để cho ngài mau chóng tới đại sảnh!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Có thể coi là nợ cũ đến sao?

Edit: Preiya

Nàng cũng không có nói láo, lúc này, đã có một nha hoàn tới đây.

"Lộng Ngọc tỷ tỷ, Yến phu nhân đã tỉnh dậy chưa? Lão phu nhân mời Yến phu nhân tới đại sảnh." Tiểu nha hoàn đầu tiên khá lễ độ.

"Lộng Ngọc tỷ tỷ, Yến phu nhân còn chưa tỉnh dậy sao? Lão phu nhân để cho ta tới đây thúc giục một chút!" Nhị đẳng nha hoàn Lư Suồng có chút không kiên nhẫn.

"Yến phu nhân thật sự là cái giá lớn, ngay cả lão phu nhân cũng không mời nổi sao? Nếu không tỷ muội chúng ta giúp đỡ hỗ trợ một chút?" Về mặt của một trong tứ đại nha hoàn Hà Hương vô cùng kiêu căng.

Lộng Ngọc liền vội vàng tiến lên, lặng lẽ đưa một hà bao, cười theo mặt nói: "Tỷ tỷ thông cảm, tối hôm qua Yến phu nhân ngủ rất trễ, lại bị phong hàn nên không dậy nổi, ta đây phải đi mời!"

Lão phu nhân liền tục tới thúc giục, sợ là muốn nói đại sự gì đó.

Nhưng là, liên tiếp gọi rất nhiều lần, Yến Vũ Nhi hoàn toàn không có chút phản ứng nào, nàng có chút nóng nảy, nhìn thái độ của Hà Hương này, hôm nay sợ là không có chuyện tốt lành gì, trong tâm tư nàng hung ác một lần, trực tiếp kéo Yến Vũ Nhi từ trên giường dậy.

Đầu óc Yến Vũ Nhi mơ mơ màng màng, mặc cho mấy nha hoàn đỡ mình ngồi trước bàn trang điểm, Lộng Ảnh vội vàng rửa mặt chải đầu cho nàng, Lộng Ngọc nhanh chóng thay xiêm y cho nàng, liền vội vàng ra khỏi viện Lục Vu.

Còn chưa tới đại sảnh, đã nghe thấy tiếng gậy gõ lớn, gia nô lui lui tới tới, tựa hồ đang bận cái gì đó. Thình thoảng còn có người ăn mặc gọn gàng tươi mới đi tới đi lui.

Yến Vũ Nhi trong nháy mắt ngây ngốc, nhìn về phía Lộng Ngọc đi theo bên cạnh, cũng là vẻ mặt không hiểu.

"Những đồ vật kia đều là người phía trước tới chúc mừng." Hà Hương dẫn đường đằng trước quay đầu giải thích: "Yến phu nhân thức dậy muộn sợ là không biết, hôm nay lão phu nhân làm chủ, muốn nói phân vị với Hồ di nương! Ai nha nha, thật đúng là đại hi!"

"Nói phân vị? Hiện giờ nàng đã là di nương, nếu nói tiếp thì..." Yến Vũ Nhi còn có chút mơ hồ không rõ thân phận cao thấp ở cổ đại này.

"Phía trên di nương chính là phu nhân, theo như quy củ, Vương gia có thể kết hôn với một Vương phi, hai vị Trắc phi, bốn vị phu nhân, nhiều di nương và nhiều thông phòng, theo nô tỳ thấy, vương phủ chúng ta sẽ càng ngày càng náo nhiệt!"

Nàng ta cười như không cười nhìn Yến Vũ Nhi một cái, có chút hả hê nói.

Yến Vũ Nhi càng nghe tâm tư càng nặng trĩu, cũng không phải thương tâm, chỉ là từ nay về sau phải độ sức với nhiều nữ nhân như vậy, nàng đã cảm thấy một đám quạ bay qua trên đầu.

"Yến phu nhân, đi nhanh lên. Khách khứa tới chúc mừng đã đến, tân phu nhân vẫn còn chờ kính trà cho ngài đó!" Hà Hương thấy sắc mặt không ngò được của Yến Vũ Nhi, trong lòng sáng khoái một trận.

"Hả? Cho ta?" Nàng thật sự hoài nghi chính mình nghe lầm, "Ta cũng không phải là chủ mẫu, sao lại như vậy?"

"Lão phu nhân nói, mặc dù còn chưa có Vương phi, thế nhưng lễ không thể bỏ, Liễu phu nhân vào phủ trước, Yến phu nhân là hoàng thượng ban thưởng, đều lớn hơn tân phu nhân, cho nên mới lệnh cho nô tỳ liên tục qua đó mời!" Hà Hương kiên nhẫn giải thích, Yến Vũ Nhi không thể lui được nữa, không thể làm gì khác hơn là bất chấp theo sau.

Trong đại sảnh có rất nhiều người, thế nhưng nàng liếc mắt nhìn một cái liền thấy được lão phu nhân Ngô thị ngồi trên chủ vị, bên cạnh bà ta là Dụ Vương Lý Thụ, Liễu Tường Dung, đám oanh oanh yến yến ngồi ở phía dưới nàng ta.

Chỗ ngồi của khách khứa cũng có rất nhiều người, Yến Vũ Nhi cũng không biết ai, nàng đi thẳng về phía chủ vị, đi tới trước mặt Ngô thị, cung kính cúi người thi lễ một cái nói: "Lão phu nhân, Vũ Nhi không biết hôm nay là ngày đại hi, đã tới muộn, xin thứ tội!"

"Đã muộn cũng đã muộn rồi! Ngồi đi!" Tựa hồ tâm tình của lão phu nhân rất tốt, cười cười phát tay một cái.

Yến Vũ Nhi liếc mắt nhìn, chỉ thấy giữa Lý Thụ và Liễu Tường Dung đứng lúc có một vị trí trống, liền đi qua ngồi xuống.

"Trêu đùa người khác vẫn còn ngủ được, người thật sự được lắm!" Bên cạnh một giọng nói trầm thấp truyền vào trong tai.

Thân thể Yến Vũ Nhi cứng đờ, hẳn muốn tính sổ với nàng chuyện hôm qua đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Phong ba kính trà

"Vương gia nói gì vậy, tiểu nữ tử nghe không hiểu."

Yến Vũ Nhi tận lực duy trì một nụ cười khéo léo, người ngoài nhìn vào, dường như là bọn họ đang nói chuyện thăm lặng, không phát hiện được tia lửa vắng khắp nơi giữa hai người.

Trên mặt nàng không biểu lộ, nhưng trong lòng có chút thấp thòm, a a a, ngày hôm qua vẽ cái gì không vẽ, cứ thế lại vẽ một con rùa đen, đây không phải là mắng hần sẽ bị nữ nhân cảm sùng sao? Nam nhân tam thê tứ thiếp quan tâm nhất là điều này, nàng thật sự là tự gây nghiệt không thể sống, mình đừng vào hòng sủng rồi!

Nếu hần muốn làm khó mình ở trước mặt mọi người, từ nay về sau lại phải sống thế nào đây? Sao mình vẫn luôn phải rơi vào trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng chứ? Nàng không khỏi hối hận, chuyện hôm qua thật sự chỉ là một chút kích động nhất thời của mình.

Kích động là ma quỷ! Giờ phút này nàng cảm nhận được sâu sắc, thế nhưng nàng nhất định phải trả giá vì hành vi của mình, làm sao mới có thể làm cho vị tôn đại phạt này đại phát từ bi đây?

Nếu như là nàng chết cũng không thừa nhận, hần cũng không thể làm ra cái gì ở trước mặt nhiều khách khứa như vậy đâu nhỉ! Trong lòng nàng không ngừng thăm nhủ a di đà phạt.

"Người được lắm!" Người nào đó thật sâu ngưng mắt liếc nhìn nàng, cuối cùng khắc ra mấy chữ, Yến Vũ Nhi không dám nhìn thẳng hần, nhưng lại có thể nghe thấy tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của hần vang lên.

Ở một bên, Liễu Tường Dung nghe thấy tiếng nói chuyện bên này, không khỏi nhìn qua, mặc dù nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, nhưng nhìn thấy được tất cả biểu tình của hai người, khỏe mỗi gọi lên một nụ cười cao thâm khó lường.

Lúc này, Ngô thị ngồi trên chủ vị lên tiếng: "Mọi người đều đã đến đông đủ, bắt đầu đi!"

Hà Diệp đứng bên cạnh lập tức bước lên trước một bước, lớn tiếng nói: "Lão phu nhân có lệnh, tân phu nhân kính trà!"

Hồ Mi Nhi đã sớm đứng hầu ở một bên, vào lúc này dưới sự điều khiển của nha hoàn dịu dàng bước tới, bưng một chung trà ở trên khay lên.

"Hồ thị, người đây là muốn bồng chết ta sao?"

Yến Vũ Nhi không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đột nhiên giật dử Ngô thị.

"A!" Chỉ thấy chung trà trên tay Hồ thị rơi xuống đất, hai mắt Ngô thị giống như hai mắt sắc bén của chim ưng đang gắt gao nhìn chăm chăm nàng ta.

"Lão phu nhân, tỳ thiếp không phải cố ý, không phải cố ý!" Hồ thị liên tục không ngừng cầu xin tha thứ, nàng cũng không biết tại sao, mới vừa rồi tay của nàng chợt run lên, nước trà liền bắn ra ngoài, lại đúng lúc Ngô thị đưa tay nhận lấy, thật là không khéo liền bị bỏng.

"Có phải nước trà quá nóng không? Đại tẩu, tẩu cũng đừng làm khó tân phụ nữa." Một phụ nhân ăn mặc rất là khoa trương vội la lên.

Về mặt Ngô thị lại càng đen như đáy nồi, lạnh lùng nhìn chăm chăm phụ nhân: "Nhị đệ muội, ta làm bà bà uống một chung trà của tức phụ, thế nào thành làm khó tân phụ rồi hả? Muội cũng đừng ăn nói lung tung!"

"Ai nha, xem muội vừa mở miệng này, chính là nói xằng nói bậy. Đại tẩu, tẩu cũng đừng trách móc nha!" Phụ nhân đầu đầy châu ngọc, theo động tác nói chuyện, tiếng đỉnh đương vang lên. Trong mắt chỗ nào thấy được nửa phần xấu hổ, ngược lại là một dáng vẻ hăng hái bùng bùng ngồi xem cuộc vui.

"Đổi một chung trà khác đi!" Ngô thị không để ý tới nàng ta nữa, phân phó nói. Lần này, Hồ Mi Nhi cuối cùng cũng thuận lợi kính xong chung trà, Ngô thị thường nâng một cây trâm bằng vàng tinh khiết.

Yến Vũ Nhi nhìn một màn này, trong lòng chợt căng thẳng. Sự luống cuống của Hồ Mi Nhi trước đó, như vậy là không hợp tình hợp lý, xem ra, trong vương phủ còn cất giấu bí mật.

Sau đó là kính trà cho Dụ Vương, Yến Vũ Nhi và Liễu Tường Dung, Dụ Vương rất là trọng trưng đưa chung trà tới bên miệng nhấp một chút, về mặt không thay đổi đặt xuống, sắc mặt Hồ Mi Nhi có chút khó coi, tối hôm qua ngài ấy nhiệt tình như vậy, vì sao hôm nay lại như hai người khác nhau vậy?

Yến Vũ Nhi bắt chước theo bộ dáng của hắn, cũng nhấp một chút rồi đặt chung trà xuống. Chỉ có Liễu Tường Dung, uống một hơi hết nước trà, thân thiết đỡ Hồ Mi Nhi dậy, tự tay đặt một bộ đồ trang sức vào khay, nở nụ cười chân thành vỗ tay của nàng nói: "Muội muội đa lễ, từ nay về sau, chúng ta chính là tỷ muội!"

Hồ Mi Nhi cũng không bỏ qua ý tứ hàm xúc trong mắt nàng ta, hiểu ý gật đầu một cái: "Muội muội nhất định nghe theo lời dạy bảo của hai vị tỷ tỷ, cùng chung hầu hạ lão phu nhân cùng Vương gia thật tốt!"

Trong bụng Yến Vũ Nhi toát ra vị chua xót, cùng chung hầu hạ? Con mẹ nó, bản tiểu thư không có cái hứng thú kia!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Cho bốn vương bức họa

"A, tay của tân phụ sao đỏ như vậy?" Phụ nhân vừa mới nói chuyện lúc này, trong mắt mang theo ánh sáng rực rỡ, giống như nhìn thấy một chuyện chơi đùa gì đó.

Ánh mắt của mọi người đều chuyển sang Hồ Mi Nhi, quả nhiên nhìn thấy trên tay của nàng ta một mảnh sưng đỏ, ánh mắt khê thay đổi.

Trên mặt Ngô thị lại càng thêm không vui, "Nhị đệ muội, muội không nói lời nào, không ai xem muội là người cầm đầu." Nàng ta đây là nói cái gì đó, e sợ thiên hạ không loạn à?

Nhị lão phu nhân còn muốn nói tiếp, Nhị Lão gia bên cạnh hung ác trừng mắt nhìn nàng ta một cái, Nhị lão phu nhân mới phần nộ ngâm miệng.

"Được rồi, đứng lên đi! Ngươi cũng quá yếu ớt, chúng ta đều có thể uống được, có thể nóng bao nhiêu chứ?" Ngô thị mang theo vài phần không kiên nhẫn. Lại phân phó Hà Diệp nói: "Đưa thuốc mỡ tiêu sưng trong phòng ta cho Hồ phu nhân."

Hồ thị vừa rồi cũng không chú ý tới tay mình, giờ phút này mới phát giác được đau nhức khó nhịn, trong mắt ngấn lệ, dịu dàng nhìn về phía Dụ Vương.

Dụ Vương không nói lời nào, Yến Vũ Nhi cũng làm bộ như không nhìn thấy, cũng không phải là nàng bông tay, cần gì phải lo chuyện bao đồng chứ?

"Hồ muội muội, hôm nay là ngày đại hi của muội, muội cần phải nhớ thật kỹ, đừng có làm cho người ta chê cười!" Liễu Tường Dung đến gần bên tai nàng ta nói nhỏ.

Sắc mặt Hồ Mi Nhi ngấn ra, đột nhiên lấy lại tinh thần, cảm kích nhìn Liễu Tường Dung, người phía sau khẽ mỉm cười với nàng, ưu nhã ngồi xuống vị trí của mình.

Nhìn Liễu Tường Dung liên tục lấy lòng Hồ Mi Nhi như thế, Yến Vũ Nhi cảm thấy có chút dở khóc dở cười, ngay cả liếc nhìn nàng một cái nàng ta cũng

không muốn, sợ là rất hận mình đi. Chẳng qua, Yến Vũ Nhi nàng là nhân loại của thế hệ mới, làm sao sẽ sợ chứ?

Hồ Mi Nhi được thăng phân vị thì như thế nào, các nàng thông đồng cấu kết liền muốn đối phó nàng sao? Hừ, bản cô nương cho tới bây giờ đều không phải là kẻ vô tích sự!

Hồ Mi Nhi rất nhanh được dẫn đi bôi thuốc, người trong đại sảnh liền kiếm chuyện tán gẫu.

Người tới chúc mừng phần lớn là thân thích vương phủ bên này, thế nhưng Lý Thư một câu cũng không nói, tự ý đứng lên đi ra ngoài. Yến Vũ Nhi thấy hân đi ra ngoài, tìm một chỗ trống, cũng len lén chạy ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, không ít các quan viên đến dự lễ liền mở miệng nghị luận.

"Đó chính là Đệ nhất mỹ nhân Thủy Nguyệt Quốc Yến Vũ Nhi sao?"

"Đúng vậy, nghe nói vẫn là hoàng thượng ban thưởng, nếu không Dụ Vương làm sao có thể cưới một nữ nhân mà trên mặt có tỳ vết chứ? Lại còn làm phu nhân!" Giọng điệu rất là khinh thường.

Vừa mới bắt đầu chẳng qua chỉ là có vài người xì xào bàn tán, sau đó liền có một đám bát quái xông tới, nhất thời danh tiếng của Yến Vũ Nhi liền nổi bật, nhắc lên một lần sóng lớn.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một nhánh.

Vào lúc này Yến Vũ Nhi đã chạy ra khỏi đại sảnh, Yến Vũ Nhi vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy được đầu và cuối hành lang dài, Dụ Vương Lý Thư đang đưa lưng về phía mình, vội vàng thả chậm bước chân chuẩn bị đi đường vòng.

"Muốn trốn tránh sao?" Thính giác người luyện võ nhạy cảm hơn người thường nhiều, vẫn chưa xoay người, liền nhận ra được có người đến gần.

Trong lòng Yến Vũ Nhi biết lúc này đã đụng vào rồi, sẽ không dễ thoát thân như vậy nữa, không thể làm gì khác hơn là từ từ chuyển bước đi về.

Lý Thư chậm rãi xoay người, đi về phía bên này. Bởi vì hân ăn nói thận trọng nên đường nét khuôn mặt nhìn có vẻ rất là lạnh lùng cứng nhắc, khiến cho vẻ tuấn dật lại sinh ra thêm vài phần cảm giác chói gắt, một đôi hàn mâu bắn ra sắc bén, lại càng làm cho Yến Vũ Nhi không khỏi rung mình một cái.

"Vương, Vương gia!" Nàng run run, mạnh mẽ chống đỡ đối mặt với hân.

"Chơi rất vui sao?" Hân đang đứng cách nàng hai bước, mắt từ trên cao nhìn xuống nàng, mặc dù dáng người của Yến Vũ Nhi cũng không thấp, nhưng liếc mắt ước chừng hân cao cỡ một mét tám lăm trở lên, tuy lộ ra vẻ hơi gầy, nhưng lại giống như một tòa núi lớn áp đỉnh, rất có áp lực.

"Cái gì? A, đúng rồi, chúc mừng Vương gia chúc mừng Vương gia! Cái kia, trước đó không biết, cũng không kịp chuẩn bị lễ vật gì nữa, Vương gia phú khả địch quốc, sẽ không tính toán với tiểu nữ từ đâu ha!" Nàng cười ha ha, cố ý giả bộ ngu dốt.

Lý Thư giễu cợt nhướng mày lên, chậm rãi chìa một ngón tay ra nâng cằm của nàng lên: "Như vậy sao được chứ? Nếu không thì, bốn vương còn cho là Vũ Nhi ghen đó chứ."

"Không có! Ta làm sao ghen chứ!" Yến Vũ Nhi vội vàng xua tay, chỉ sợ hân lôi chuyện cũ ra nói với nàng, chờ tìm được cơ hội liền chuẩn đi.

"Vũ Nhi sẽ không hẹp hòi như vậy chứ! Đúng rồi, hôm qua bức tranh người đưa tới, ta rất thích, nhưng xem không hiểu một vài chỗ, không bằng, Vũ Nhi thay bốn vương vẽ lại một bức tranh giống như vậy, thế nào?"

"Hả?" Yến Vũ Nhi ngửa mặt lên trời, thì ra thật sự là hân ở chỗ này chờ nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Lần đầu tiên lòng rối loạn

Nam nhân hẹp hòi! Trong lòng nàng hung hăng chửi rủa. Hôm nay bận rộn như vậy, thế mà hân lại rảnh rỗi ở chỗ này quán quýt lấy chuyện này.

"Thế nào, Vũ Nhi không nguyện ý sao?" Lý Thư nhìn chăm chăm nàng, ngón tay cái cùng ngón trỏ nắm cằm của nàng, làm nàng không thể động đậy.

"Nếu không thì bốn vương lấy ra để cho tất cả mọi người xem một chút, đến tột cùng bức tranh này là ý gì?"

A a a ~ Yến Vũ Nhi phát điên. Rất muốn một chưởng đánh bay hắn, tiếc rằng rõ ràng là hắn cao hơn bản thân mình rất nhiều, không thể làm gì khác hơn là cam bái hạ phong.

"Vương gia, ngài buông ta ra trước, ta chỉ là một tiểu nữ tử yếu đuối, còn có thể chạy trốn được sao?"

Lúc này Lý Thư mới thu tay lại, ba một tiếng, mở quạt giấy ra phe phẩy. Yến Vũ Nhi oán hận liếc mắt nhìn hắn một cái, lại khoe khoang!

Bất luận nàng kháng cự như thế nào, vẫn phải là ngoan ngoãn đi theo sau Lý Thư. Lúc này nàng lén lút chuồn ra ngoài, Lộng Ngọc cũng không đuổi theo. Chăng qua, cho dù là nàng ấy đuổi theo cũng không có tác dụng gì nhiều, suy cho cùng nàng ấy cũng là người của Dụ Vương, cũng sẽ không nghe theo nàng. Ai, vẫn là Liễu Như tốt!

"Vương gia, chuyện ngài đáp ứng ta lo liệu thế nào rồi?" Yến Vũ Nhi đuổi theo Lý Thư đang đi nhanh hơn nàng nửa bước, hiện tại phải hỏi rõ ràng.

Lý Thư cũng không quay đầu lại, "Hôm nay về tốt bức tranh đó, bốn vương cam đoan trong vòng ba ngày ngươi có thể nhìn thấy nàng ấy; thế nhưng về không tốt, vậy thì thật xin lỗi!"

Hắn giống như bắt đắc dĩ nói, Yến Vũ Nhi làm gì còn chỗ nào không hiểu. Người này mang thù đó, để cho mình về lại lần nữa, còn lấy Liễu Như tới uy hiếp nàng, ầu ơ!

Lý Thư không mang nàng trở về viện Phi Vân, cũng không đi viện Lục Vu, mà là qua cổng trong, đi tới thư phòng ở bên ngoài viện.

Thư phòng rất lớn, trên các kệ thành hàng bày biện rất nhiều bộ sách, tranh chữ cùng với đồ cổ. Trên bức tường bên trái là một bức tranh Mãnh Hổ Hạ Sơn, con Đông Bắc Hồ kia nâng chân trước lên bổ nhào về phía trước, há miệng to như cái chậu máu, đáng vẽ vô cùng hung ác.

Yến Vũ Nhi kinh hãi, bức tranh này trông rất sống động, nếu không phải đang treo trên tường, nhìn lướt qua thật sự rất giống.

"Sợ sao?" Lý Thư hỏi, trong mắt thoáng qua chút thất vọng.

"Không có!" Yến Vũ Nhi không hiểu vì sao hắn lại hỏi như vậy, "Chỉ là có chút tò mò, người bình thường sẽ không treo bức tranh con hổ ở trong phòng!"

"Đúng đó, không có Tùng Hạc Diên Niên, thọ sánh Nam Sơn, mà là một con hổ, xác thực là rất quái dị." Lý Thư lầm bầm lầu bầu, "Chăng qua, ngươi không cảm thấy bức tranh vẽ rất đẹp sao?"

Yến Vũ Nhi không muốn thảo luận vấn đề con hổ với hắn, vì vậy nhìn chung quanh một vòng nói: "Đây là thư phòng của Vương gia đó sao? Thật không tệ!"

Lý Thư từ chối cho ý kiến, chỉ chỉ một cái giá: "Văn Phòng Tứ Bảo." Ý là để cho Yến Vũ Nhi tự mình đi qua lấy.

Yến Vũ Nhi hiểu rõ, hắn không phải là kêu mình tới vẽ bức tranh cho hắn, mà là tới hành hạ, mặc dù không muốn, lại chỉ phải nhắm mắt đi qua lấy giấy và bút mực, mình mài qua mài lại. Một lúc lâu sau, rốt cuộc cũng mài mực tốt rồi, Yến Vũ Nhi lắc lắc cánh tay đau nhức, mời Lý Thư ngồi vào trên một cái ghế.

Nhưng Lý Thư giống như là cố ý đối nghịch với nàng, lúc thì nâng chung trà trên bàn lên uống, lúc thì đứng lên đi tới kệ cầm sách.

"Ai, ngươi đừng nhích tới nhích lui, ta không thấy rõ." Yến Vũ Nhi la lên.

Lý Thư để quyển sách trên tay xuống đi về phía nàng, Yến Vũ Nhi đang chuyên chú vẽ tranh, cũng không chú ý tới.

"Không thấy rõ, thế này thì sao?"

Lý Thư chợt lẩn đến gần nàng, Yến Vũ Nhi cả kinh, bút vẽ trong tay rơi xuống, ngơ ngác nhìn nam nhân đến gần.

Gương mặt của hai người chạm vào nhau, mắt đối mắt, thở ra hơi nóng phun trên gương mặt nàng, có một chút tê tê ngứa ngứa.

Trái tim của Yến Vũ Nhi đang đập loạn thành thạch. Gương mặt người và thần đều phần nộ này, cũng không phải là bán nham sắc, người này có cần gần như vậy hay không? !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Bị đùa giỡn

Nàng vẫn luôn nhường nhịn, hẳn còn không ngừng lại, thậm chí thân thể cũng cúi xuống, rất có xu thế gần hơn chút nữa.

Yến Vũ Nhi không thể làm gì khác hơn là ngửa ra sau, tránh né hẳn dựa gần kề, người nào đó lại không chịu lui bước, Yến Vũ Nhi chỉ cảm giác mình sắp phải ngã xuống, rốt cục không thể nhịn được nữa, ngồi xổm người xuống chui qua nách hắn, nhanh chóng thối lui đến khoảng cách an toàn.

Lý Thư nhìn nàng đề phòng, cười lên ha ha.

"Người cho rằng bản vương muốn làm gì?"

Yến Vũ Nhi thế mới biết mình bị hắn lừa dối. Đúng vậy, với diện mạo hiện giờ của mình, là một nam nhân bình thường cũng sẽ không hưng trí. Nàng chợt nhanh trí khẽ động, nở nụ cười ngọt ngào với hắn.

"Vương gia mới vừa rồi vẫn luôn nhìn ta, có phải cảm thấy bản cô nương xinh đẹp như hoa đúng không?" Yến Vũ Nhi cố ý khẽ sát vào, một đôi tay nhỏ khoác qua vai hắn, hai mắt còn cố ý phóng điện.

Kiểu dáng này, ghê tởm chết người!

Lý Thư thấy thế, sững sờ chỉ chốc lát, trong nháy mắt phục hồi tinh thần lại, bàn tay thuận thế ôm lấy Yến Vũ Nhi.

"Ha ha, có cá tính!" Tâm tình của hắn tốt lên không có nguyên do, Yến Vũ Nhi thất bại, như vậy cũng miễn dịch sao? Không có nhầm lẫn chứ!

"Tiểu Vũ Nhi vậy mà biết lấy lòng bản vương, làm sao bản vương có thể trái ý của người đây?" Hắn ôm chặt nàng, ánh mắt nhìn vào mắt của nàng, hàm chứa ý tứ không giống như vậy.

Còn chưa kịp phản kháng lại, đôi môi anh đào đã bị ngậm chặt, môi mỏng hơi lạnh xâm lấn, ở phía trên trần trọc bồi hồi.

Không muốn, trong lòng Yến Vũ Nhi la hét. Dụ Vương, người yêu thích cũng quá kỳ quái đó!

Nàng muốn giãy dụa, chẳng qua chỉ dừng lại ở suy nghĩ một chút mà thôi. Bởi vì giờ phút này, nàng phát hiện ra toàn thân mình cũng không thể nhúc nhích, hắn kéo hai tay của nàng ra sau lưng áp ở trên thư án, một tay vững vàng khóa chặt cái gáy của nàng, hai chân cũng bị chế trụ, nàng chỉ có thể bị động tiếp nhận hắn.

"Ồ ồ ~" nàng muốn ngăn cản, vừa hé miệng ra, cái lưỡi dài của hắn tiến quân thần tốc, giống như con rắn linh hoạt chui tới chui lui ở trong miệng của nàng, đầu óc của Yến Vũ Nhi trong nháy mắt không còn hoạt động, đây là tình huống gì vậy, tại sao bọn họ có thể như vậy?

Sau đó nàng không biết cái gì hết, chỉ cảm thấy suy nghĩ của mình cũng không do mình khống chế, trong mũi toàn bộ là mùi vị của hắn, mang theo một hơi thở đàn hương nhân nhật. Nàng phảng phất như bị thôi miên, đầu óc cũng choáng váng rồi.

Lý Thư rút cuộc buông nàng ra, khoe môi khẽ liếm khoe miệng của nàng, tựa như đã thỏa ước ý nguyện.

Yến Vũ Nhi dựa lưng vào thư án, liên tục thở gấp, bộ ngực khẽ lên khẽ xuống, một lúc lâu vẫn chưa hồi phục lại được.

"Nhìn không ra hình dáng gì, mùi vị cũng không tệ lắm!" Khoe môi hắn câu lên một độ cong vui vẻ.

Lời này làm cho người đang sững sờ phục hồi tinh thần lại, phát hiện ra giờ phút này tư thế của mình cực kỳ bất nhã, hai người kẻ sát nhau không có một khe hở nào, có bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu mập mờ.

Nàng dùng sức đẩy nam nhân đè ép trên người mình ra, đứng dậy từ trên thư án, tức giận nhìn chằm chằm vào hắn.

"Người chính là y quan cầm thú!" Nàng chỉ vào hắn mắng, nhào tới vừa xé vừa đánh, hận không thể xé hắn thành mảnh nhỏ.

Lý Thư bắt lấy tay của nàng, có chút không vui nói: "Là tự chính người ôm ấp yêu thương, bản vương mới bắt đắc dĩ tiếp nhận. Hiện giờ vẫn còn trách bản vương hả?"

"Khốn kiếp, nhưng chúng ta đã từng ước pháp tam chương!" Nàng hung hăng cầm tay áo lau miệng, lau đến lúc miệng cũng đau đớn.

"Đừng lau nữa, môi cũng rách rồi!" Lý Thư nhớ tới hình như là có một việc như vậy, có chút chợt dạ. Hắn cũng không phải là tiểu nhân nói không giữ lời.

Yến Vũ Nhi vốn là muốn dừng lại, nghe hắn nói lời này lại càng dùng sức lau.

"Lại còn xấu hổ thành như vậy? Người là nữ nhân của bản vương, có gì phải xấu hổ chứ?" Lý Thư không hiểu, nữ nhân khác hận không thể bò lên giường của hắn, nàng thì ngược lại, tránh như tránh rắn rết. Trong lòng của hắn chợt có một chút không thoải mái.

"Bản cô nương không phải là xấu hổ, là ngại bản!" Yến Vũ Nhi tức giận không dứt, nam nhân chết tiệt này, đại sắc lang, ngày hôm qua vẫn còn âu yếm với nữ nhân khác một đêm, hôm nay còn muốn cùng nàng!

Nghĩ đến việc này, Yến Vũ Nhi liền muốn nôn, một trận nước chua trong dạ dày xông thẳng lên, nàng nôn khan hai tiếng, vội vàng ôm bụng chạy ra ngoài.

Lý Thư tròn tròn mắt, nàng nói là hần sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Hiên Vương phi

Hiên vương phủ, hiên ngang đại khí, phú quý bức người. Truyền thuyết Đường kim Thánh thượng vô cùng yêu thương người đệ đệ nhỏ nhất này, cho hần đều là tốt nhất. Cũng đúng, năm đó nhiều huynh đệ như vậy, bây giờ chỉ còn lại một người đệ đệ này, đổi lại là ai cũng không nỡ bỏ được.

Lý Dịch đi theo Phí tổng quản tiến vào Hiên vương phủ, dọc theo đường đi không dám nhìn nhiều, chỉ biết mình đi qua một cái lại một cái hành lang, vòng qua một ngọn lại một ngọn núi giả, mới dừng lại trước một tòa thiên sảnh.

Nói là thiên sảnh, cũng được hiểu giống như là đại sảnh của phủ đệ bình thường. Đại khí rộng rãi không nói, vật trang trí bày biện bên trong, món nào đều không phải là phẩm phẩm.

Lý Dịch đứng ở trong đại sảnh, cũng không dám đi ra ngoài, sợ mình đi sai một bước, liền làm hỏng chuyện Vương gia giao phó cho mình, hần quy củ đứng thẳng, cúi thấp đầu, ánh mắt chỉ nhìn vào một chỗ ở trước chân của mình.

Tổng quản Phí Vân thấy bộ dáng của hần, khẽ gật đầu một cái, sai người mang trà và điểm tâm lên chiều đãi, còn mình xoay người đi ra ngoài.

"Khởi bẩm Vương phi, gả sai vật Lý Dịch bên cạnh Dự Vương cầu kiến!" Phí Vân tới đông sương phòng tìm Hiên Vương phi Uông Hình Dư, cung cung kính kính nói.

Hiên Vương phi đang nghiêng người tựa trên tháp mỹ nhân, hai nha hoàn quỳ trên nệm đất đảm chân cho nàng, nàng thoải mái nhắm mắt lại hưởng thụ.

Nghe được Phí Vân bẩm báo, Hiên Vương phi hơi mở mắt ra, có chút kinh ngạc: "Oh, hần tới làm gì? Vương gia đi du sơn ngoạn thủy rồi, không biết người ở chỗ nào, người đi nói lại với hần, để cho hần qua vài ngày nữa trở lại."

"Thế nhưng, Vương phi, Lý Dịch tới đây là vì Liễu Như cô nương." Phí Vân do dự nói.

"Thật sao?" Tinh thần Vương phi lập tức tỉnh táo, hai mắt nhanh chóng phát sáng, "Mau, dẫn hần tới thiên sảnh chờ ta!"

Nàng nhanh chóng đứng dậy, Phí Vân vội vàng tiến lên đỡ nàng, "Vương phi, ngài chậm một chút!"

"Ai, thật sự già rồi." Hiên Vương phi cảm thán.

"Nhanh lên một chút, hôm nay tiểu tử kia không có ở trong phủ, ta muốn giải quyết xong chuyện này, nếu không đến lúc đó lại bị trách móc đấy."

Hiên Vương phi lại nhai không ngừng, vừa để Phí Vân đỡ tay bước đi thật nhanh, hai nha hoàn chạy chậm mấy bước mới đuổi theo.

Lý Dịch thấy Vương phi ở phía trước, lại càng không dám chậm trễ tiến lên cung cung kính kính hành đại lễ một cái, Hiên Vương phi nhìn thấy cũng cao hứng, cười nói: "Vương gia các người cũng thiệt là, lâu như vậy cũng không tới thăm ta, mau đứng lên đi."

Vương phi ôn hòa, trong lòng Lý Dịch thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vương phi thứ lỗi, thân thể Vương gia nhà ta có chút không khỏe, cảm thấy bất tiện, mới để cho tiểu nhân tới thỉnh an trước. Biết tinh thần Vương phi lại trẻ hơn ngày xưa, Vương gia nhất định sẽ rất cao hứng."

"Người tiểu tử này, miệng thật ngọt!" Hiên Vương phi nở nụ cười, cho dù là ai cũng thích nghe tán dương, nàng vốn là lộ ra vẻ trẻ tuổi xinh đẹp hơn tuổi thực tế, đương nhiên là cực kỳ thích.

Hiên Vương phi ngồi vào ghế chủ vị của mình, hộp một ngụm trà, lại nói tiếp: "Nghe nói người tới đây là vì Liễu Như, thế nào, vừa ý nha đầu kia sao?"

Lý Dịch nghe nàng chủ động hỏi, biết có hi vọng, liền nói: "Bẩm Vương phi, tiểu nhân nào có phúc khí tốt như vậy chứ? Liễu Như vốn là thị tỳ thiếp thân của Yến phu nhân nhà ta, ly biệt nhiều ngày, rất là tưởng niệm, Vương gia nhà ta liền muốn mua về phụng bồi phu nhân, để cho ngài ấy có thể vui vẻ hơn một chút."

Ánh mắt Hiên Vương phi nhu hòa hơn một chút: "Trái lại hài tử kia là một người có lòng, xem ra Yến phu nhân này đúng là được lòng hần. Được rồi, nếu hần đã mở miệng, ta đây là một trưởng bối liền thành toàn cho hần." Lại phân phó Phí Vân ở một bên: "Lập tức sai người đi mời Liễu Như cô nương qua đây!"

Lý Dịch không nghĩ tới sự việc có thể thuận lợi như vậy, luôn miệng nói tạ ơn. Lúc nhìn thấy Liễu Như, Lý Dịch lập tức ngây người, mặc dù nàng mặc xiêm y bằng vải thô, đầu tóc cũng có chút lộn xộn, che khuất nửa một bên gò má, thế nhưng cặp mắt kia lại vô cùng linh động, làn da cũng rất trắng, bộ

dáng có chút mõi mệt làm cho người ta sinh lòng thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Bất cứ giá nào

Hiên Vương phi nói lại mục đích Lý Dịch đến đây, Liễu Như nghe nói có thể trở về bên cạnh Yến Vũ Nhi, kích động quỳ xuống, nặng nề dập đầu ba cái với Hiên Vương phi: "Nô tỳ tạ ơn ân điển của Vương phi!"

Hiên Vương phi nhìn thấy bộ dáng như vậy của nàng, trong lòng cảm động.

"Ngươi là một người tốt, mấy ngày nay ta có chút hà khắc với ngươi, chẳng qua làm như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt. Ngươi phải hiểu được, có một vài thứ, không phải của ngươi thì sẽ không phải là của ngươi, dễ dàng lấy được, ngược lại sẽ rước họa vào thân, ngươi hiểu chưa?"

"Dạ, nô tỳ hiểu khổ tâm của Vương phi." Liễu Như biết Hiên Vương phi chỉ cái gì, trong lòng vô cùng cảm kích, nàng cũng không phải là một người có lòng tham.

Lý Dịch thiên ân vạn tạ, mang theo Liễu Như ra khỏi Hiên vương phủ, ngồi lên xe ngựa, trong lòng Liễu Như còn chưa hồi phục lại, nàng thế này liền đã đi ra rồi sao? Cuối cùng cũng rời khỏi địa phương đó, ở nơi đó, nếu tiếp tục như thế nữa, nàng sợ rằng mình sẽ bị mất phương hướng.

"Liễu Như cô nương, ngươi vẫn ổn chứ!" Lý Dịch vén màn lên, nhìn bộ dáng ngơ ngác của nàng, có chút lo lắng.

"Oh, ta không sao!" Liễu Như có chút xấu hổ, mặc dù Lý Dịch mặc xiêm y của nô bộc, nhưng là một nam nhân rất cường tráng, bị một nam tử trưởng thành nhìn chăm chăm như vậy, nàng chợt có chút không biết làm sao.

Lý Dịch thấy nàng đỏ mặt, mới ý thức được mình có chút không thích đáng, giải thích: "Thật xin lỗi, đã mạo phạm rồi. Ta gọi ngươi mấy tiếng nhưng không thấy ngươi đáp lại, nên có chút nóng nảy."

"Không sao, cảm ơn ngươi, Lý đại ca!" Liễu Như cười cười nói cảm ơn với hắn, xem ra người này là người tốt, xem ra, thời gian công chúa ở Dụ vương phủ sẽ không quá khó khăn.

Yến Vũ Nhi ngồi ở trong phòng, trong lòng có chút nôn nóng. Hôm qua, Lý Thư đã nói rõ ràng, rất nhanh sẽ có tin tức của Liễu Như, nhưng là trời cũng sắp tối rồi, làm sao không có một chút động tĩnh nào vậy.

Nguy rồi, có phải ngày hôm qua mình đối xử với hắn như vậy, nên hắn mất hứng đúng không?

Nàng gõ đầu mình một cái, càng không ngừng tự trách mình. Sớm biết như thế, nàng liền cố gắng chịu đựng một lát thì như thế nào, dù sao tiện nghi thì hắn cũng đã chiếm, thế nào cũng phải kiếm về một chút lợi tức chứ, lúc đó nên để cho hắn lập tức phái người đi tìm người mới đúng.

Tại sao phải như vậy? Lúc đó nàng choáng đầu, mới có thể nói câu nói kia, nhất định chộc giận vị gia kia rồi! Thế nhưng, hắn tức giận cái gì mới được chứ, nàng lại không có nói sai, buổi tối ngày trước hắn mới phóng túng leu lõng với Hồ Mi Nhi, lại còn muốn vô lễ với nàng, hắn vốn là rất dơ mà!

Thế nhưng, như vậy xác thực là đã đắc tội vị gia kia, nàng làm sao lại không khống chế mình một chút, phải nôn mửa đến mức rối tinh rối mù ở ngay trước mặt hắn chứ? Đồi bại là ai cũng sẽ mất hứng!

Trời xui đất khiến vào Hiên vương phủ, nàng vốn cho là mình sẽ giống như những nha hoàn khác, làm công cụ vui đùa thấp hèn nhất cho một vị chủ tử, kết quả là, Hiên Vương phi chẳng qua chỉ để cho nàng làm nha hoàn, không có cưỡng ép nguyện vọng của nàng chút nào.

"Phu nhân, ngài làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?" Lộng Ngọc thấy nàng lúc thì ngồi lúc thì đứng lên, thỉnh thoảng còn vòng tới vòng lui ở trong phòng, nghĩ thầm có phải trên mặt nàng lại không thoải mái hay không.

Liễu Như là người thân cận nhất khi nàng tới cái thế giới này, nàng không thể để cho nàng ấy chịu khổ. Nghe nói hắn chuẩn bị sắp rồi đi, nàng nhất định nhanh chóng sớm thuyết phục hắn.

"Thay y phục, ta muốn đi viện Phi Vân!" Yến Vũ Nhi chợt đứng lên, nàng bất cứ giá nào, hôm nay, bất kể là uy hiếp hay là muốn mình giúp thế nào, nàng phải bình tĩnh thu phục hắn. Đương nhiên, nàng không có gì để có thể uy hiếp được hắn, như vậy liền giúp hắn đi.

"Dạ! Phu nhân!" Lộng Ngọc hồi đáp vang dội hơn bất cứ lúc nào trong dĩ vãng. Rốt cuộc phu nhân cũng nghĩ thông suốt rồi sao? Nàng hưng phấn chạy đi tìm xiêm y thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Uy hiếp hay là sắc dụ

Hiên Vương phi nói lại mục đích Lý Dịch đến đây, Liễu Như nghe nói có thể trở về bên cạnh Yến Vũ Nhi, kích động quỳ xuống, nặng nề dập đầu ba cái với Hiên Vương phi: "Nô tỳ tạ ơn ân điển của Vương phi!"

Hiên Vương phi nhìn thấy bộ dáng như vậy của nàng, trong lòng cảm động.

"Ngươi là một người tốt, mấy ngày nay ta có chút hà khắc với ngươi, chẳng qua làm như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt. Ngươi phải hiểu được, có một vài thứ, không phải của ngươi thì không phải là của ngươi, dễ dàng lấy được, ngược lại sẽ rước họa vào thân, ngươi hiểu chưa?"

"Dạ, nô tỳ hiểu khổ tâm của Vương phi." Liễu Như biết Hiên Vương phi chỉ cái gì, trong lòng vô cùng cảm kích, nàng cũng không phải là một người có lòng tham.

Lý Dịch thiên ân vạn tạ, mang theo Liễu Như ra khỏi Hiên vương phủ, ngồi lên xe ngựa, trong lòng Liễu Như còn chưa hồi phục lại, nàng thể này liền đã đi ra rồi sao? Cuối cùng cũng rời khỏi địa phương đó, ở nơi đó, nếu tiếp tục như thế nữa, nàng sợ rằng mình sẽ bị mất phương hướng.

"Liễu Như cô nương, ngươi vẫn ổn chứ!" Lý Dịch vén màn lên, nhìn bộ dáng ngơ ngác của nàng, có chút lo lắng.

"Oh, ta không sao!" Liễu Như có chút xấu hổ, mặc dù Lý Dịch mặc xiêm y của nô bộc, nhưng là một nam nhân rất cường tráng, bị một nam tử trường thành nhìn chăm chăm như vậy, nàng chợt có chút không biết làm sao.

Lý Dịch thấy nàng đỏ mặt, mới ý thức được mình có chút không thích đáng, giải thích: "Thật xin lỗi, đã mạo phạm rồi. Ta gọi ngươi mấy tiếng nhưng không thấy ngươi đáp lại, nên có chút nóng nảy."

"Không sao, cảm ơn ngươi, Lý đại ca!" Liễu Như cười cười nói cảm ơn với hắn, xem ra người này là người tốt, xem ra, thời gian công chúa ở Dụ vương phủ sẽ không quá khó khăn.

Yến Vũ Nhi ngồi ở trong phòng, trong lòng có chút nôn nóng. Hôm qua, Lý Thư đã nói rõ ràng, rất nhanh sẽ có tin tức của Liễu Như, nhưng là trời cũng sắp tối rồi, làm sao không có một chút động tĩnh nào vậy.

Nguy rồi, có phải ngày hôm qua mình đối xử với hắn như vậy, nên hắn mất hứng đúng không?

Nàng gõ đầu mình một cái, càng không ngừng tự trách mình. Sớm biết như thế, nàng liền cố gắng chịu đựng một lát thì như thế nào, dù sao tiện nghi thì hắn cũng đã chiếm, thế nào cũng phải kiếm về một chút lợi tức chứ, lúc đó nên để cho hắn lập tức phái người đi tìm người mới đúng.

Tại sao phải như vậy? Lúc đó nàng vâng đầu, mới có thể nói câu nói kia, nhất định chọc giận vị gia kia rồi! Thế nhưng, hắn tức giận cái gì mới được chứ, nàng lại không có nói sai, buổi tối ngày trước hắn mới phóng túng lêu lổng với Hồ Mi Nhi, lại còn muốn vô lễ với nàng, hắn vốn là rất dơ mà!

Thế nhưng, như vậy xác thực là đã đắc tội vị gia kia, nàng làm sao lại không khống chế mình một chút, phải nôn mửa đến mức rối tinh rối mù ở ngay trước mặt hắn chứ? Đổi lại là ai cũng sẽ mất hứng!

Trời xui đất khiến vào Hiên vương phủ, nàng vốn cho là mình sẽ giống như những nha hoàn khác, làm công cụ vui đùa thấp hèn nhất cho một vị chủ tử, kết quả là, Hiên Vương phi chẳng qua chỉ để cho nàng làm nha hoàn, không có cường ép nguyện vọng của nàng chút nào.

"Phu nhân, ngài làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?" Lộng Ngọc thấy nàng lúc thì ngồi lúc thì đứng lên, thỉnh thoảng còn vòng tới vòng lui ở trong phòng, nghĩ thầm có phải trên mặt nàng lại không thoải mái hay không.

Liễu Như là người thân cận nhất khi nàng tới cái thế giới này, nàng không thể để cho nàng ấy chịu khổ. Nghe nói hắn chuẩn bị sắp rời đi, nàng nhất định phải nhanh chóng sớm thuyết phục hắn.

"Thay y phục, ta muốn đi viện Phi Vân!" Yến Vũ Nhi chợt đứng lên, nàng bất cứ giá nào, hôm nay, bất kể là uy hiếp hay là muốn mình giúp thế nào, nàng phải bình tĩnh thu phục hắn. Đương nhiên, nàng không có gì để có thể uy hiếp được hắn, như vậy liền giúp hắn đi.

"Dạ! Phu nhân!" Lộng Ngọc hỏi đáp vang dội hơn bất cứ lúc nào trong dĩ vãng. Rốt cuộc phu nhân cũng nghĩ thông suốt rồi sao? Nàng hưng phấn chạy đi tìm xiêm y thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Thay y phục cho vi phu

"Yến phu nhân, sao ngài lại tới đây nữa hả?" Lộ Nguyệt nhìn thấy Yến Vũ Nhi khí thế hung hăng xông vào trong sân, ngăn cản nàng, giọng nói có chút không tốt.

"Tránh ra, ta muốn gặp Vương gia!" Yến Vũ Nhi ý chí chiến đấu sục sôi, nàng xin thề, hôm nay nhất định phải gặp được hắn, thu phục hắn.

Lộ Nguyệt cũng không nhường đường, ngược lại quan sát nàng một phen: "Phu nhân, có lẽ ngài đã quên rồi. Hôm qua, ngài làm Vương gia giận đến mức ngay cả bữa tối cũng không dùng, ngài còn tới đây sao?"

"Cái gì? Hắn chưa ăn cơm?" Yến Vũ Nhi không hiểu, rõ ràng là lỗi của hắn đó, lại còn muốn tức giận!

"Nô tỳ đưa cơm nhiều lần, Vương gia không động chút nào cả," nhìn Vương gia như vậy, Lộ Nguyệt cực kỳ đau lòng, "Hôm qua chỉ có người tới đây, không phải là người chọc giận Vương gia thì còn có thể là ai?"

Mặc dù chuyện của bọn họ xảy ra ở thư phòng ngoại viện, nhưng lúc trở lại Vương gia liền hầm hầm tức giận, bữa tối cũng không dùng đã đi ngủ, lúc này vẫn còn chưa ngủ dậy đó.

Lúc này Yến Vũ Nhi mới nhìn Lộ Nguyệt nhiều hơn một chút, mùi thuốc súng của nha đầu này nồng đậm như vậy, sáng sớm đã bắn pháo về phía nàng, hóa ra đau lòng cho Vương gia nhà nàng ấy?

Trong đầu nàng chợt nảy ra một kế sách, thay đổi thành một bộ dáng tươi cười nói: "Lộ Nguyệt, người cũng là có ý tốt, ta không tính toán với người, chẳng qua, ta đã có bản lĩnh để cho hắn tức giận, thì cũng có bản lĩnh để cho hắn ăn cơm, người có tin không?"

Lộ Nguyệt suy nghĩ một chút, chủ động nhường đường: "Yến phu nhân, Vương gia còn ở trong phòng, ngài khuyên nhủ ngài ấy thật tốt một chút đi!"

Trừ Yến Vũ Nhi ra, Lộ Nguyệt chưa bao giờ thấy Vương gia từng tức giận vì những người khác, cũng có lẽ nàng nói rất đúng.

Yến Vũ Nhi dùng tay ra dấu OK, cũng không quản Lộ Nguyệt có hiểu hay không, đi thẳng vào phòng.

Trên bàn ở phòng ngoài bày một cái hộp đựng thức ăn, Yến Vũ Nhi mở ra nhìn, lại vẫn chưa từng nhúc nhích. Phòng trong, màn tơ và màn giường buông xuống, không nhìn thấy rõ có người trên giường hay không, thế nhưng, chắc là hắn vẫn đang ngủ đi, không phải mới vừa rồi Lộ Nguyệt cực kỳ nóng vì chuyện này đó sao?

Nàng nghĩ, vào lúc này chính là một thời cơ tốt, hôm nay, nàng nhất định phải ôn nhu như nước, để cho Lý Thụ đáp ứng nàng.

"Vương gia, mời dùng bữa!" Nàng học theo bộ dáng của nha hoàn, hai tay bưng hộp đựng thức lên hướng về phía trước, rồi tay lại rút trở về.

"Vương gia ngài không đói bụng sao? Thiếp thân đứt cho ngài ăn được không?" Như vậy đủ ôn nhu rồi chứ? Hắn nhất định sẽ đáp ứng thỉnh cầu của nàng đúng không? Nàng hưng phấn suy nghĩ, đến lúc đó nhất định phải biểu hiện thật tốt.

"Được!" Sau lưng vang lên một giọng nói có vẻ trầm thấp đè nén, Yến Vũ Nhi dồn sức xoay người lại, đã thấy nam nhân một thân trung y màu trắng đứng ở trong đó, khóe miệng chứa đựng một nụ cười, cười như không cười nhìn nàng.

"Người, lúc nào thì người thức dậy?" Rõ ràng là mới vừa rồi nàng đã vén màn lên nhìn, trong nội thất cũng không có ai.

"Bỏn vương mới vừa từ tịnh phòng ra đây, liền nghe được người nào đó làm bầm lầy bầy." Lý Thụ đi về phía nàng, vui vẻ trong mắt càng lúc càng nhiều hơn, nữ nhân này thật sự là thú vị.

Bi thương thức giục, trong lòng Yến Vũ Nhi lớn tiếng la lên, "Người đã thức dậy, không biết gọi người sao?"

Nếu là hắn gọi một tiếng, nàng cũng biết hắn đã dậy rồi, cũng sẽ không mất thể diện như vậy, thế mà lại bị hắn bắt được, mình đang luyện tập dụ dỗ hắn như thế nào, a a a, trên đất có khe hở nào hay không, mau để cho nàng chui vào đi.

"Ha ha, bỏn vương còn không biết, sớm như vậy Vũ Nhi đã chờ ở chỗ này để hầu hạ bỏn vương đó!"

"Ách, việc đó, ta không có ý tứ này, ta là nói, người thức dậy, cũng nên gọi nha hoàn vào hầu hạ đó!" Nàng ngu ngốc sao, mới sẽ không hầu hạ hắn đâu.

"Xin lỗi, hôm nay nha hoàn đều không ở đây, Vũ Nhi tới thay y phục cho vi phu sao? Thật là hiểu chuyện!" Hắn vươn tay vuốt ve mặt nàng, Yến Vũ Nhi một trận ác hàn, rất muốn đưa tay đẩy móng vuốt sói của hắn ra, nhưng lại nhớ tới lần này mình tới đây giảng hòa, mà không phải là tới gây gổ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 71: Chúng ta tắm rửa đi! Và một vở kịch nhỏ bày ra ầm ập

"Đúng vậy, Vương gia, ta thấy Long Nguyệt cô nương các nàng cũng bề bộn nhiều việc, hôm nay hãy để cho thiếp thân thay y phục cho ngài đi!" Nàng cố ý ném cái mị nhân, ôn nhu nói.

Lý Thư có chút không phản ứng kịp, hôm qua nàng còn chán ghét hẳn như vậy, hôm nay lại lấy lòng như thế, nhất định là có ý đồ.

Con tiểu hồ ly này, trong mắt hẳn chợt lóe lên một tia tinh quang, không ngại hãy theo nàng chơi đùa vui vẻ một chút.

"À, tối hôm qua không có tắm rửa, trên người dính dính, thật khó chịu!" Lý Thư bỗng nhiên nói.

"Vũ Nhi, bốn vương muốn tắm rửa, người tới hầu hạ bốn vương, thế nào?"

Huỳnh đãi, không cần mạng theo chơi đùa như vậy chứ! Đến lúc này vẫn cứ mãnh liệt như vậy, nàng sợ mình sẽ không chịu nổi.

"Việc đó, Vương gia, nghe nói tối hôm qua ngay cả bữa tối ngài cũng chưa ăn, như vậy cũng không tốt đó!" Yến Vũ Nhi lấy lòng nói, hi vọng dời đi lực chú ý của hắn.

"Nhưng là, trên người bốn vương rất không thoải mái!"

"Chúng ta dùng bữa trước, sau đó lại tắm rửa! Ngài đã chưa ăn hai bữa, dạ dày cũng không chịu nổi, ngài cần phải chú ý thân thể!" Nàng làm ra dáng vẻ toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho hắn, có thể kéo một khắc thì kéo một khắc, dù sao suy nghĩ ra biện pháp cũng khó khăn hơn nhiều.

"Được rồi, người vừa nói ta thật sự cảm thấy rất đói, từ tối hôm qua đến giờ cũng chưa ăn cái gì! Vậy dùng bữa trước đi." Lý Thư cũng không làm khó nàng nữa, tự động đi tới ngồi xuống cái ghế bên cạnh bàn. Nhìn hộp đựng thức ăn trên bàn, trong mắt cũng lóe ra lục quang.

Yến Vũ Nhi hận không thể hung ác đập hẳn một cước, vừa khinh bỉ ở trong lòng, vừa thay đổi vẻ mặt tươi cười nói: "Vương gia, thiếp thân phục vụ ngài dùng bữa đi!"

Yến Vũ Nhi thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng mở hộp đựng thức ăn ra, lấy đồ ăn bên trong ra.

Bên trong chỉ có bốn món, sủi cảo thủy tinh, như ý cao, liên dung tô, một chén cháo xanh biếc, rất là đơn giản.

Nàng chợt nhớ tới ngày đó hắn để cho nàng chuẩn bị một bàn lớn đồ ăn, bỗng nhiên ý thức được mình lại bị chơi xỏ một lần nữa, hai mắt cảm tức nhìn hắn.

Lý Thư cũng không nhìn nàng nữa, ánh mắt nhìn về phía chén cháo xanh biếc kia, Yến Vũ Nhi biết hắn muốn ăn, lập tức liền đưa chén tới, thế nhưng hắn lại không động, chẳng qua chỉ nhìn nhìn cái muỗng ở một bên.

Sát*, hẳn đây là muốn nàng dứt hẳn ăn sao? Không cần được voi đòi tiên như vậy nha! Cho dù là nha hoàn phục vụ, cũng chỉ là ở một bên chia thức ăn, nào có bày đặt như hắn chứ?

*sát: tỷ ấy đang chửi tục đó ^^!!!

Yến Vũ Nhi không thể làm gì khác hơn là cầm cái muỗng lên múc một muỗng cháo, đưa tới bên mồm của hắn, Lý Thư vừa há miệng ngậm cái muỗng, đôi môi không cẩn thận đụng vào ngón tay của nàng, còn cố ý mút một chút, không có ý tốt nhìn Yến Vũ Nhi.

Hắn đây là cố ý! Yến Vũ Nhi rối loạn, hiện giờ người này lúc nào cũng suy nghĩ lấy chuyện ngược đãi mình làm thú vui đúng không?

"Vương gia, cháo uống ngon sao? Lại dùng một chén nữa đi!" Yến Vũ Nhi làm bộ như không hiểu, chịu đựng da gà nổi khắp người, ân cần hỏi.

"Ừ, thức ăn hôm nay đặc biệt ngon miệng, Vũ Nhi, người cũng nếm thử một chút đi!" Hắn chợt để sát mặt qua, miệng đụng vào miệng của nàng, Yến Vũ Nhi ý thức được không bình thường vội vàng nhảy ra, liền tiếp khoát tay nói: "Vương gia ngài từ từ ăn, thiếp thân đã ăn rồi!"

"Vậy sao? Ta cũng ăn no rồi," hắn đứng dậy, "Chúng ta đi tắm rửa đi!"

Yến Vũ Nhi trong nháy mắt hóa đá, hẳn vẫn còn nhớ sao?

Nhưng lời nói ra giống như tát nước ra ngoài, nàng chỉ đành phải nhắm mắt đi theo Lý Thư tới tịnh phòng.

Thùng gỗ lớn trong phòng đã chuẩn bị đầy đủ nước nóng, hơi nóng bốc lên hùng hực, cũng không biết lúc nào thì đưa vào. Lý Thư đứng trước mặt nàng như không có việc gì tự mình cởi y phục, trung y màu trắng trượt xuống, một thân thể trắng kiêu hoàn toàn hiện ra, Yến Vũ Nhi muốn nhắm mắt lại đã không kịp nữa rồi, trơ mắt nhìn hắn sải bước bước vào trong thùng tắm.

Một vở kịch nhỏ ảm áp:

Vương gia phúc hắc Lý Thư và tiểu thiếp Yến Vũ Nhi

Vương gia phúc hắc trưng ra khuôn mặt tuấn tú ngời và thần đều phần nộ lần đến gần tiểu bạch thỏ, trên người còn nhỏ nước, thật sự là một bức tranh mỹ nam tắm rửa thật đẹp: "Thân ái, ngày mai chúng bày, biết nên làm thế nào chưa hả?"

Hai mắt tiểu bạch thỏ ngẩn lẹ, dịu dàng nói: "Mai Hoa chúng bày, chuyện liên quan gì tới ta?"

"Người nói gì? Mai Hoa Quân là bà mai của chúng ta, há có thể không có tạ lễ cho người làm mai, người muốn chết hả?" Một nam nhân nào đó nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Biết biết, ta đi ủng hộ thủ lĩnh* còn không được sao?" Tiểu bạch thỏ điềm đăm đáng yêu, vừa thấy đã thương.

*thủ lĩnh: theo ta hiểu là kiểu like hoặc share như fb á (~ nên ta giữ nguyên từ hán việt nha)

Một nam nhân nào đó vẫn còn chưa hài lòng lắm, trầm mặt nói: "Thủ lĩnh thêm bao tiền lì xì, bọn vương có thể suy xét chuyển người thành chính thức!"

Tiểu bạch thỏ kích động: "Vây ngày mai ta sẽ huy động mọi người đi ủng hộ thủ lĩnh, nhé ~"

Một nam nhân nào đó có chút hài lòng, đẩy mắt xẹt qua một nụ cười không có ý tốt: "Thế này mới ngoan, từ nay về sau bọn vương mới có thịt ăn. Nhớ kỹ, khiến cho mọi người nhớ kỹ gia tăng thêm, chúng ta mới có thể nhiều phúc lợi hơn!"

"Cái gì thịt? Phúc lợi gì?" Tiểu bạch thỏ không phản ứng kịp, một nam nhân nào đó tà mị cười một tiếng, lúc ôm lấy eo của nàng đi ra tịnh phòng, vừa thì thầm: "Hiện tại bọn vương sẽ để cho người ăn thịt, cho mọi người phúc lợi..."

...

Mai Hoa ngượng ngừng che mặt muốn rời đi, khụ khụ! Trước khi rời đi nói thêm câu nữa ha ha: Ngày mai truyện chính thức chúng bày, các bạn thân mến ủng hộ thủ lĩnh nha! Người ra sức, ta đây cũng phải nỗ lực làm càn!

Bỏ chạy ~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Thích ăn đòn!

Edit: Preiya

Yến Vũ Nhi mặt đỏ tới mang tai đứng ở chỗ đó, một lúc lâu sau mới ý thức được phi lễ chó nhìn, hậu tri hậu giác che lại hai mắt.

Trời ạ, sắp bị đau mắt hột rồi! Đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy thân thể của nam nhân này, tuy là đáng người của hắn rất đẹp, một chút thịt dư cũng không có, thể nhưng đường cong hoàn mỹ không có lúc nào là không làm cho người ta phạm tội.

Lý Thư có ý khuấy nước vang lên tiếng ào ào, một trận bọt nước bắn vào trên người Yến Vũ Nhi, âm thanh miễn cưỡng nói: "Như thế nào? Đáng người của vi phu cũng tạm đi!"

Yến Vũ Nhi đen mặt, cái tên khốn kiếp này, thích ăn đòn!

Hắn là đồ điên à, phơi bày thân thể của mình ở trước mặt người khác, không cảm thấy thẹn thùng một chút nào sao? Hừ, có lẽ hắn đã như vậy ở trước mặt của rất nhiều nữ nhân, chẳng qua là, nàng cũng không thích nhìn thân hình của hắn, nhất định chính là khinh thường hai mắt của mình, hơn nữa, thậm chí nàng mới vừa nhìn thấy hắn...

Mắc cỡ chết người nhé! Kiếp trước kiếp này ở chung một chỗ, các nàng đều chưa từng tận mắt nhìn thấy tình cảnh hoa lệ như vậy, trái tim đập bùm bùm giống như có người đang đánh trống ở bên trong, đứng ở chỗ đó tiến cũng không được mà lui cũng không xong.

"Vũ Nhi, sao còn chưa tới chà lưng cho vi phu?" Lý Thư ngâm mình trong nước nóng, tiếng nói miễn cưỡng lộ ra hấp dẫn, mê hoặc lòng người.

"Oh!"

Yến Vũ Nhi nghĩ nàng nhất định là bị đầu độc rồi, ngoan ngoãn đi tới bên cạnh thùng tắm, bàn tay nhỏ bé chần chờ đặt lên lưng của hắn, vừa mới chạm

đến da thịt hơi thô ráp kia, lập tức bị dọa sợ đến bắn ra, chỉ cảm thấy một cổ cảm giác kỳ dị lan khắp toàn thân.

Nàng không dám làm ra một cử động nhỏ nào, Liễu Như còn buộc ở trên người của hắn đấy. Lại hạ quyết tâm lần nữa, nhắm mắt lại bắt đầu chà lưng cho hắn.

Dần dần, Lý Thư hiểu được rằng mình đã tự cho bản thân mình một vấn đề khó khăn, nằng thế này chỗ nào giống như là đang chà lưng chứ, rõ ràng là mềm mại vuốt ve, hắn rõ ràng cảm thấy được một bộ vị trên người mình phát sinh biến hóa.

"A ~ người đây là đang trêu chọc ta sao?" Giọng nói của hắn có một chút khàn khàn, rét lạnh trong mắt lộ ra một tia quang mang nóng rực.

Yến Vũ Nhi cả kinh, vội vàng thu tay lại.

Lý Thư cố hết sức để cho con ngươi lạnh lẽo một chút, âm lượng cũng tăng lên: "Dùng sức đi! Nếu người còn như vậy, bốn vương cũng sẽ không khách khí nữa!"

Yến Vũ Nhi vội vàng làm theo lời hắn nói, dùng sức vừa ấn vừa bóp, Lý Thư nhắm mắt lại, ở trong nước nóng vừa thoải mái hưởng thụ, lại vừa giãy vò.

Thật sự là một hành hạ vừa ngọt ngào vừa khổ sở! Hắn chợt trở tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang du tẩu trên người hắn của nàng lại, đè nén ra lệnh:

"Được rồi, người đi ra ngoài tìm cho bốn vương xiêm y thêu hoa văn lá trúc chìm."

Yến Vũ Nhi như được đại xá, liền vội vàng đứng lên chạy như bay ra ngoài.

Chạy trốn còn nhanh hơn thỏ! Lý Thư bật cười, một tiếng rào rào, đứng lên từ trong nước, thuận tay lấy khăn tắm trên bình phong xuống lau lau thân thể, tùy ý khoác lên một kiện trung y thật mỏng rồi đi về phía cửa.

Yến Vũ Nhi vừa đứng lúc này đẩy cửa đi vào, một thân thể phái nam cao lớn hiện ra trước mắt, phô diễn ra mỹ nam kế mê hoặc trí mạng.

Mặc dù hắn chỉ mặc trung y, trung y lại nửa mở ra, trên ngực còn nhỏ nước, như vậy vải vóc thật mỏng thấm nước liền dính vào trên người của hắn, thậm chí thấy được màu sắc da thịt của hắn, còn không bằng không mặc gì.

"Người còn chưa mặc xiêm y, cứ đi ra ngoài như vậy còn ra thể thống gì nữa?" Nàng đỏ bừng mặt, rốt cuộc hắn có biết xấu hổ hay không? Hay là đồ điên?

"Phu nhân chờ ở chỗ này, tại sao vì phu có thể để cho người chờ lâu chứ?" Hắn mở hai cánh tay dài ra đứng bất động, cứ như vậy chờ đợi Yến Vũ Nhi.

"Bình tĩnh!" Yến Vũ Nhi không ngừng tự nói với mình, hôm nay không phải là tới chọc giận hắn. Nàng hít sâu vài hơi, đưa ngoại sam màu trắng đang cầm trong tay cho hắn.

Người nào đó lại không chịu đưa tay ra nhận lấy, Yến Vũ Nhi không thể làm gì khác hơn là thành thành thật thật mặc cho hắn.

Hắn cao hơn nàng một cái đầu, Yến Vũ Nhi phải nhón chân lên mới với tới, nhưng thân thể đứng không vững liên tục ngã vào trên người hắn, nàng xin thể là mình không phải cố ý, vội vàng đứng ngay ngắn lại một lần rồi lại một lần nữa.

Thật không dễ dàng mới mặc xong y sam, sửa sang lại đai lưng thật to một hồi, vẫn luôn không buộc được, vô luận như thế nào cũng rộng lưng thùng, nàng nghĩ tới kiếp trước, lúc mình mặc váy rất thích buộc nơ thành con bướm, linh cơ khẽ động, làm đai lưng của hắn thành hình con bướm bướm.

"Vũ Nhi, người sẽ không muốn bốn vương cứ như vậy mà đi ra ngoài đó chứ!" Hình dáng này có bao nhiêu kỳ cục thì có bấy nhiêu kỳ cục, bướm bướm sao? Hợp với đường đường là một nam tử bảy thước như hắn sao, đi ra ngoài còn không bị người khác cười nhạo đến chết à!

"Không thích thì thôi!" Yến Vũ Nhi nhìn sắc mặt hắn đen đi, nhanh chóng rút ra buộc lại lần nữa, Lý Thư dứt khoát đẩy tay của nàng ra, tự mình động thủ.

"Nhìn, sau này học theo một chút!" Sau khi hắn chuẩn bị xong, không quên dặn dò Yến Vũ Nhi một câu.

Cái gì? Còn có sau này? Trong lòng Yến Vũ Nhi trầm xuống.

Giống như là đang đánh trận, cuối cùng cũng mặc xong rồi. Yến Vũ Nhi thở phào nhẹ nhõm, mong đợi nhìn Lý Thư, mở miệng nói: "Vương gia, chuyện ngài đáp ứng ta..."

Lý Thư mờ mịt nhìn nàng một cái, hoàn toàn không biết nàng đang nói cái gì.

Yến Vũ Nhi rốt cuộc có chút không nhịn được nữa, nếu như người này dám giả bộ với nàng, lão nương cũng không phải là dễ chọc!

"Ta đáp ứng người chuyện gì?" Quả nhiên, nam nhân rất đáng ăn đòn này ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn nàng.

"Họ Lý kia, người đừng cậy vào chính mình là Vương gia chó má gì đó, thì có thể nói mà không làm!" Yến Vũ Nhi hoàn toàn nổi giận, thế nhưng hắn lại quên mất không còn chút nào, thua thiệt nàng, mới sáng sớm hôm nay đã bán đứng nhan sắc hầu hạ hắn lâu như vậy. "Người nói, người sẽ tìm người giúp

ta, đến bây giờ đã lâu như vậy, người đâu?"

Hai tay Yến Vũ Nhi chống nạnh, sự chịu đựng của nàng đã dùng hết rồi, thế nhưng người này lại chết cũng không thừa nhận, chết tiệt!

"Oh, người nói sự việc kia à!" Thân thể Lý Thư hơi tựa vào trong ghế, dựa vào rất thoải mái, miễn cưỡng nói: "Nhưng là, bốn vương nhớ không lầm, điều kiện tiên quyết là người phải vẽ một bức tranh giống như vậy cho bốn vương, người hoàn thành sao?"

Yến Vũ Nhi đỏ mặt đến cả cái cổ, lúc đó thiếu chút nữa đã bị hấn trực tiếp ăn vào trong bụng, làm sao còn nhớ được bức tranh chứ? Hôm nay nghĩ đến, quả thật là có một chút đuối lý, mắng hấn là vương bát, đây vốn là chuyện có tính cực kỳ khiêu chiến, cũng khó trách hấn sẽ tức giận.

Nhưng lúc đó trong lòng nàng có chút giận, rất muốn xoay người không để ý tới hấn. Chẳng qua là, nàng chờ được, nhưng Liễu Như chờ không được, vẫn còn không biết nàng ấy đang chịu khổ ở nơi nào đấy.

"Người đường đường là một Vương gia thì không thể rộng lượng một chút sao?"

Mặc dù Từ Nhi tỷ tỷ tiến cung, nhưng nàng mới đến, như đang bước trên miếng băng mỏng, lời nói có thể có phân lượng gì chứ, hơn nữa cũng không có một người mình có thể tin được. Trừ người nam nhân trước mắt này ra, nàng không biết người nào hết, thế nhưng ngay cả một chút độ lượng hấn cũng không có, nàng còn có thể tìm ai giúp đỡ đây?

Khóe miệng Yến Vũ Nhi nhếch lên, nước mắt như muốn rơi xuống.

"Làm gì bây giờ đây, bốn vương là một người có thù tất báo, hơn nữa nói một không hai. Vũ Nhi thiếu ta cái gì, thì nhất định phải tính toán rõ ràng từng khoản từng khoản một mới được!"

"Vậy người muốn làm thế nào?!" Trong giọng nói của Yến Vũ Nhi mang theo nước nỡ.

Khóe miệng Lý Thư câu lên một nụ cười mỉm, cột nhả nâng cằm của nàng lên, vuốt ve đôi môi anh đào của nàng: "Ngày hôm qua vẫn còn chưa ném thư hết đâu, người lại sát phong cảnh như vậy, hại ta tối hôm qua không còn một chút hăng hái nào, người phải bù lại cho bốn vương."

"Hả?" Yến Vũ Nhi ngu ngơ, thật sự chẳng lẽ giống như Lộng Nguyệt nói thế kia sao, Vương gia trở lại liền tức giận đến mức nằm ngủ luôn, ngay cả chỗ của Hồ Mi Nhi cũng không đi tới, sẽ không thật sự là bản thân mình làm hại đó chứ.

"Vương gia ngài là đại nhân thì không nên tính toán với tiểu nhân đi, con người của ta thích sạch sẽ, mới có thể phản ứng mãnh liệt như vậy. Nhưng mà, ta cũng không nói sai nha, chúng ta liên huê nhau đi!" Yến Vũ Nhi đang có một chút tính toán nhỏ.

"Vậy cũng không được, có câu nói cời chuông phải do người buộc chuông, chuyện này là do người gây ra, đương nhiên phải để cho người tới giải quyết." Lý Thư nói xong, một tay ôm lấy eo của nàng, trong lòng Yến Vũ Nhi kháng cự, nhưng hấn nói cũng không phải là không có lý, nếu như bởi vì tính thích sạch sẽ của mình lại khiến cho đường đường là một nam tử hán mất đi quyền lợi làm nam nhân, nàng liền vạn kiếp bất phục.

Hơi thở nam tính dần dần đến gần, Yến Vũ Nhi đã điều nhắm mắt lại, coi như bị con kiến bò lên đi. Nàng vừa nghĩ như vậy, trên môi liền truyền đến xúc cảm ấm nóng, có chút quen thuộc, cũng đúng lúc này trên môi một vòng quyến luyến, tiếp đó cạy hàm răng của nàng ra tiến quân thần tốc, làm càn lật khuấy ở trong lãnh địa của nàng.

Yến Vũ Nhi lúc mới bắt đầu còn ôm tâm tính thấy chết không sờn, dần dần trái tim có chút không thể khống chế đập bùm bùm, giống như tiếng trống trận không ngừng đánh vang dội, càng lúc càng nhanh càng ngày càng gấp gáp, đến cuối cùng đầu óc trống rỗng, thân thể cũng dần dần có chút không chống đỡ nổi, chỉ có thể suy yếu tựa vào trong ngực của tên nam nhân nào đó.

Lý Thư cảm giác được trên người biến hóa, lại càng dùng sức ôm lấy nàng thật chặt, lúc này ở trong tịnh phòng, hấn đã muốn làm như vậy, hấn nhẫn nhịn lần nữa, bởi vì nàng nhất định sẽ nhảy ra, lấy ước pháp tam chương mà bọn họ đã ký ra để nói chuyện.

Chẳng qua, giờ phút này thu chút lợi tức vẫn có thể đi. Hai mắt hấn híp lại, dưới ánh sáng mờ lung lờ mờ nhìn thấy vẻ mặt mê ly của nàng, đôi môi tràn ra tiếng yêu kiều nhàn nhạt, hấn giống như là chiến sĩ được khích lệ vậy, bàn tay bắt đầu du tẩu ở trên người nàng.

"Không thể!" Bàn tay nhỏ bé của Yến Vũ Nhi ngăn lại hành động muốn tiến thêm một bước của hấn, yếu ớt phản kháng, "Chúng ta ước pháp tam chương..."

Nàng thừa dịp còn có một tia kiên định, thật sự là không muốn giao thân cho một người mình vừa không thích lại vừa lạm tình.

Nhưng sau khi cảm giác được, quả nhiên nàng lấy ra đòn sát thủ này, Lý Thư không thể làm gì khác hơn là hậm hực thu tay lại, hung hăng mở môi nàng một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Vật nhỏ, một ngày nào đó người sẽ đến cầu xin ta!"

Yến Vũ Nhi thoát khỏi ngực hấn, vuốt ngực một cái, tận lực để cho trái tim bình phục lại, Lý Thư cũng nhắm mắt lại điều chỉnh tâm tình kích động của mình, hấn đường đường là nam tử hán, không muốn ép buộc nàng.

"Vương gia, Lý Dịch đã trở về!" Lộng Nguyệt ở bên ngoài bẩm báo.

Lý Thư mở mắt ra, liếc mắt nhìn Yến Vũ Nhi một cái, hướng về phía bên ngoài, phân phó: "Cho hấn vào đi!"

Yến Vũ Nhi nghe được có người tới, vội vàng sửa sang lại y phục, nàng cũng không thể mắt thể diện trước mặt hạ nhân lần nữa.

"Vương gia, nô tài dẫn người đến rồi!" Lý Dịch cung kính cúi đầu, cũng không nhìn thấy Yến Vũ Nhi ở bên trong.

"Người mang phu nhân ra ngoài nhìn xem một chút!" Lý Thụ nhàn nhạt phân phó.

Trong lòng Yến Vũ Nhi chợt vui mừng, người nào lại muốn để cho nàng gặp mặt? Sẽ không là nàng ấy đi!

Đi theo Lý Dịch vào trong sân, Yến Vũ Nhi không thể tin vào hai mắt của mình, xoa nhẹ lại dụi dụi, rốt cuộc nhìn thấy bóng dáng kia chạy như bay về phía mình.

"Công chúa!" Liễu Như nhào vào trong ngực Yến Vũ Nhi, ôm lấy nàng thật chặt, ô ô khóc lên.

"Liễu Như, thật sự là ngươi sao?" Yến Vũ Nhi đẩy nàng ra, cẩn thận nhìn lại một lần, sau đó lại ôm chặt lấy nàng, "Thật tốt quá, thật sự là quá tốt!"

Hai người khóc lại cười, cười lại khóc, chỉ có bọn họ mới hiểu được chua xót cực nhọc của đoạn đường này. Hiện giờ chủ tớ hai người còn có thể gặp lại lần nữa, với người khác, có thể là không đáng giá nhắc tới, với bọn họ mà nói, giống như là một cọng cỏ cứu mạng.

Lý Thụ đứng ở dưới mái hiên, lẳng lặng nhìn hai người ôm nhau khóc nức nở, trong lòng mềm nhũn. Đời này, dường như hắn chưa từng trải qua tình cảm như vậy.

Yến Vũ Nhi kích động xong, quay đầu lại nhìn thấy Lý Thụ vẫn đang nhìn mình cười cười, đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

Thì ra là hắn không có quên, nàng trách lầm hắn.

"Đa tạ Vương gia!" Nàng không phải tiểu nhân biết ơn không biết báo đáp.

"Ha ha, bây giờ biết cảm ơn, mới vừa rồi là người nào to gan lớn mật, muốn tới tính sổ với bản vương hả?" Khóe miệng Lý Thụ nhếch lên, giễu cợt nói.

Yến Vũ Nhi biết là hắn cố ý, cũng không thèm để ý tới, hơi phúc thân thi lễ với hắn, lời kéo Liễu Như liền rời khỏi viện Phi Vân.

"Đi thông báo với Vu tổng quản một tiếng, điều Liễu Như này đến viện Lục Vu làm nha hoàn." Hiện giờ Liễu Như là nô tài của vương phủ rồi, nhất định phải cho nàng một thân phận mới.

Sương Xuân Viên

Hồ Mi Nhi nhìn rương hòm lớn nhỏ được bày ra ở trong phòng, ánh mắt cười thành một đường nhỏ.

"Phu nhân, hiện giờ quả nhiên là nước lên thì thuyền lên, trước kia đã nhìn thấy qua nhiều thứ tốt như vậy, bây giờ phu nhân ta thành người nổi bật nhất rồi!" Trong đôi mắt của nha hoàn này tỏa sáng như ánh sao.

"Đúng vậy, các người hãy hầu hạ thật tốt, đến lúc đó không thiếu được chỗ tốt cho các người!" Hồ Mi Nhi quẹo rũ cười một tiếng với nha hoàn.

Hôm qua nhận thân, mặc dù lão phu nhân đối xử với mình không hiền hậu, thế nhưng, nàng là ai chứ, có thể không hiểu sao? Đây chẳng qua là lão phu nhân gõ nàng một cái, phòng ngừa nàng không ước chừng rõ phân lượng của mình, nàng không phải là người hồ đồ.

"Đi, Vương gia ban thưởng cho nhiều như vậy, chúng ta thế nào cũng phải đi tạ ơn nha!" Hồ Mi Nhi đứng lên, để nha hoàn chăm chút tí mĩ ăn mặc trang điểm cho nàng một phen, dẫn theo bốn năm nha hoàn chậm rãi phóng khoáng đi ra cửa.

Dọc theo đường đi, hạ nhân nhìn thấy Hồ Mi Nhi, không khỏi cẩn thận lấy lòng. Hồ Mi Nhi cũng không làm bộ làm tịch, thấy người nào cũng là một khuôn mặt tươi cười đối đãi, tâm tình hết sức thoải mái.

"Nhìn xem, làm người thì phải làm người bề trên thế này!" Hồ Mi Nhi nghĩ, nếu không phải do xuất thân của mình, sợ là ngay cả vị trí Vương phi nàng cũng ngồi lên được, nếu là như vậy, lão phu nhân còn dám bày sắc mặt cho nàng nhìn sao?

Nghĩ tới đây, hai mắt Hồ Mi Nhi tối sầm lại.

"Phu nhân, phía trước không phải là Yến phu nhân sao?" Theo hướng ngón tay nha hoàn chỉ, Hồ Mi Nhi cũng nhìn thấy, trên hành lang phía trước nữ tử mặc xiêm y màu lam, không phải Yến Vũ Nhi thì còn có ai?

"Yến tỷ tỷ, đây là đi từ đâu tới đây vậy?" Hồ Mi Nhi rất nhanh đi tới trước mặt Yến Vũ Nhi, nhìn thấy tay nàng đang lôi kéo tay của một nha hoàn, có chút kinh ngạc.

Chỉ là nàng thông minh không có hỏi nhiều, bày ra một khuôn mặt tươi cười nhìn Yến Vũ Nhi.

"Hồ phu nhân à, thật sự là khéo, người đây là muốn đi đâu à?" Trong lòng Yến Vũ Nhi đang vui vẻ, đối đãi với Hồ Mi Nhi cũng là vẻ mặt ôn hòa.

Hồ Mi Nhi cảm thấy thần thái sáng láng của nàng che lấp đi khuôn mặt xấu xí kia, rất là không thoải mái. "Hôm nay muội muội được ban thưởng một vài

thứ, đây không phải là đang muốn đi tạ ơn sao? Yển tỷ tỷ, chỗ của ta có không ít chất liệu tốt, đến lúc đó đưa tỷ tỷ hai cuộn may xiêm y nha!"

Hai người lại hàn huyên mấy câu, sau đó đều tự mỗi người đi một ngả. Đi tới bên ngoài viện Phi Vân, đúng lúc có một bà tử đang làm việc ở đó, Hồ Mi Nhi kéo bà tử đó qua hỏi: "Yển phu nhân mới vừa rồi là từ viện Phi Vân đi ra sao?"

Sau khi nghe được bà tử này trả lời, Hồ Mi Nhi nhìn phương hướng Yển Vũ Nhi rồi đi, trong mắt dần dần lộ ra một cổ quang mang khác thường. Yển Vũ Nhi, khuôn mặt người hiện giờ cũng đã bị hủy rồi, nhưng vẫn ngày ngày lẩn lút trong viện Phi Vân, rốt cuộc tại sao người lại kiêu ngạo như vậy?

"Công chúa, ánh mắt của Hồ phu nhân đó..." Liễu Như nhớ tới Hồ Mi Nhi mới vừa gặp phải, liền một trận không thoải mái. Ánh mắt của nàng ta không thể nói rõ là sắc bén, thậm chí là ôn hòa lấy lòng, thế nhưng lại làm cho nàng cực kỳ không thoải mái.

"Trong phủ này, mỗi người đều không phải là hiền lành!" Yển Vũ Nhi thản nhiên cười cười, nàng cũng chưa từng mong đợi điều gì, trong đại trạch viện sâu như vậy sẽ có người bình thường gì đó sao.

Giống như Liễu Tường Dung kia, rõ ràng là dùng vẻ mặt ôn hoà đối đãi với nàng, trên thực tế lại thỉnh thoảng phun ra một vài lời bỏ đá xuống giếng, người vẫn không thể bắt lỗi của nàng ta.

"Đúng vậy, công chúa, từ nay về sau chúng ta phải cẩn thận một chút mới là chính xác!" Liễu Như tràn đầy đồng cảm, trước đó ở Hiền vương phủ, không phải là không thận trọng. Nàng ở trong phủ mới có mấy ngày, nhưng lại giống như là sống một ngày bằng một năm, ở trong một vương phủ, cũng gian nan hơn lúc nàng ở trong hoàng cung trước kia.

Không quyền không thế, sẽ phải khiêm tốn làm người, đây là tổng kết của nàng mấy ngày nay.

Lộng Ngọc đi ở phía sau, nhìn Yển Vũ Nhi cùng Liễu Như thân thiết giống như là người một nhà, trong mắt đều là hâm mộ. Lúc nào thì, nàng cũng có thể thân cận như vậy với chủ tử đây?

Hồ Mi Nhi đi tới viện Phi Vân, nhận được một câu nói lạnh lẽo như băng: "Hồ phu nhân, Vương gia đã đi ra ngoài!"

Nàng tròn tròn mắt, lúc này nữ nhân kia mới rời khỏi, làm sao Vương gia có thể nhanh ra cửa như vậy? Ngài ấy đây là đang qua loa có lệ với nàng sao? "Lý Dịch, hôm nay ta tới tạ ơn, nếu như Vương gia trở lại, kính xin người thay ta truyền lại một tiếng. Để cho ta gặp mặt nói tiếng cảm ơn."

"Được, nô tài ghi nhớ!" Lý Dịch hồi đáp, sai người khép đại môn viện Phi Vân lại, Hồ Mi Nhi nhìn đại môn chậm rãi khép lại, trong lòng càng ngày càng không có cảm giác gì.

Liễu Tường Dung đi tới Sương Xuân Viên, nhìn thấy chính là vẻ mặt chán nản của Hồ Mi Nhi đang nằm ở trên tháp mỹ nhân, kỳ quái hỏi: "Ồ kia, Hồ muội muội đây là thế nào? Ai chọc Hồ phu nhân chúng ta mất hứng vậy?"

Những lời phía sau này là hỏi bọn nha hoàn, trong giọng nói tràn đầy không vui.

"Liễu phu nhân, hôm nay phu nhân chúng ta đi tạ ơn Vương gia ban thưởng, nhưng không được vào cửa, phu nhân đang thương tâm đó."

"Là chuyện này à!" Liễu Tường Dung vỗ vỗ bả vai Hồ Mi Nhi: "Vương gia ngài ấy cả ngày không có ở trong phủ, người cũng không phải không biết. Phải nghĩ thoáng một chút, hôm nay không gặp được, ngày mai lại đi cũng giống nhau thôi."

"Không phải vậy," Hồ Mi Nhi nghẹn ngào, "Ta rõ ràng nhìn thấy Yển Vũ Nhi chân trước mới vừa ra khỏi viện Phi Vân, thế nào ta chân sau đi vào, Vương gia liền đi ra ngoài? Chẳng lẽ ngay cả nữ nhân xấu xí kia ta cũng không bằng?"

Nàng càng nói càng tức giận, nước mắt giống như chuỗi châu ngọc bị đứt.

Lại có chuyện như thế? Liễu Tường Dung cũng lắp bắp kinh hãi. Ngày thường Yển Vũ Nhi xấu xí đã là chuyện ai ai cũng biết, nhưng Vương gia không chỉ phong nàng là phu nhân, còn thường xuyên gia tăng sự coi trọng với nàng. Không phải nghe nói là mấy ngày trước cãi nhau sao? Thế nào hôm nay còn đi tới viện Phi Vân chứ?

Nghĩ tới mình nhiều lần đi qua, cho tới bây giờ vẫn chưa từng đi vào, tay Liễu Tường Dung liền nắm thành quả đấm, móng tay khảm thật sâu vào trong thịt, nhưng nàng lại không cảm thấy đau đớn chút nào.

"Liễu tỷ tỷ, tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, nhất định phải nghĩ ra cách. Nếu không, không chỉ là ta, chính là tỷ tỷ cũng không có ngày xuất đầu lộ diện!" Hồ Mi Nhi đau khổ kể lể, lời kéo ống tay áo của Liễu Tường Dung thật chặt. Nhìn thấy nàng ta nặng nề gật đầu một cái, Hồ Mi Nhi mới lộ ra vẻ tươi cười.

"Được rồi, kìm nén như vậy càng không phải là biện pháp, hai tỷ muội chúng ta ra ngoài đi dạo một chút, ai hiềm lạ mình cũng kếm tự chúng ta hiềm lạ mình."

Hồ Mi Nhi thế này mới đứng dậy, hai người cùng đi ra ngoài viện, lại nhìn thấy được bóng dáng của một người không muốn nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73: Lại ngủ thiếp đi

Edit: Preiya

Một thân ăn mặc gọn gàng trang điểm đẹp đẽ, tinh thần Đỗ Nguyệt Nương phấn chấn đi tới, giống như là đã từng luyện qua một trận công phu.

Hồ Mi Nhi không thích kiểu ăn mặc thô tục bực này của nàng ta, vừa nhìn đã biết là không có xuất thân từ gia đình tu dưỡng, đang ở vương phủ, muốn cái gì mà không có, lại không cần thiết phải đi ra ngoài mải nghề, làm gì còn phải luyện võ?

"Ồ, Hồ phu nhân đây là xuân phong đắc ý nha, ngay cả Liễu phu nhân được nhiều sủng ái nhất của chúng ta cũng tới nịnh hót à?" Đỗ Nguyệt Nương đứng ở trước mặt hai người, trên mặt là một nụ cười trào phúng.

"Đỗ di nương, xin người chú ý thân phận của mình!" Nàng ta cũng chỉ là một tiện thiếp nhỏ, có tư cách gì ngồi ngang hàng như vậy?

"Thế nào, ta nói sai sao?" Đỗ Nguyệt Nương bày ra một dáng vẻ u mê, "Nguyệt Nương chưa từng đọc sách, cái gì cũng không hiểu, xin nhị vị phu nhân đừng trách móc. Nguyệt Nương chỉ là thấy, Hồ di nương được sủng ái một lần, thăng phân vị, Liễu phu nhân liền một tác cũng không rời hầu hạ bên cạnh, đây không phải là nịnh hót thì là cái gì? Chẳng lẽ ta nói sai sao?"

"Đỗ Nguyệt Nương nguoi!" Trong nháy mắt vẻ mặt của Liễu Tường Dung đen như đáy nồi.

Nghĩ tới, nàng đường đường là đích nữ Liễu gia, hiện giờ lại luân lạc tới mức làm thiếp thất cho người, thậm chí còn đến nước bị người không thừa nhận danh phận, lời này của Đỗ Nguyệt Nương quả thực là từng câu từng chữ đâm vào trong lòng của nàng.

Ngón tay chỉ vào Đỗ Nguyệt Nương không ngừng run rẩy, nhưng nàng không dám động tay, võ công của Đỗ Nguyệt Nương vốn là không kém, nàng cũng không muốn chịu thua thiệt.

"Ha ha, Đỗ di nương thật là hài hước, thân phận Liễu tỷ tỷ tôn quý, ta ngưỡng mộ nàng còn không kịp đây, tỷ muội chúng ta tâm đầu ý hợp, chỗ nào giống người nào nịnh hót người nào chứ?" Hồ Mi Nhi xử lý loại chuyện thế này rất là khéo léo, một câu nói thôi đã giải vây cho Liễu Tường Dung.

Đỗ Nguyệt Nương cũng không nói nhiều với các nàng, vòng qua bọn họ đi thẳng, trên mặt vẫn là nụ cười trào phúng như cũ kia.

Liễu Tường Dung hận không thể đi lên và miêng nàng ta một cái, Hồ Mi Nhi kéo nàng lại: "Tỷ tỷ, nhất thời không gấp, chúng ta trù tính thật kỹ, xem ai có thể cười đến cuối cùng."

Liễu Tường Dung thế này mới phát giác chính mình luống cuống, ngày thường nàng là duy trì rất tốt, chẳng qua tâm bệnh của nàng chính là chia vào danh hiệu phu nhân, cũng không được người thừa nhận, trong vương phủ có không ít người đều đang ở trong lòng cười nàng, trước kia không ai nói ra, nàng còn có thể lừa mình dối người, Đỗ Nguyệt Nương này lại vạch trần vết sẹo của nàng ra, nàng liền không chịu được.

"Muội muội yên tâm, ta vẫn còn chưa vô dụng như vậy." Nàng rất nhanh trấn định lại tâm thần, "Nhất định là Yến Vũ Nhi sử dụng thủ đoạn gì đó, mới khiến cho Vương gia bị mê hoặc, điều này rất không bình thường!"

Hai người ở chung một chỗ, kẻ sát vào lỗ tai nhau một lúc lâu, chia nhau ra trở về viện của mình.

"Công chúa, vậy mà ngài to gan như thế?!" Liễu Như nghe Yến Vũ Nhi nói đến chuyện đối nghịch với Dụ Vương, tròn to hai mắt.

"Phải gọi là phu nhân, người chính là không nhớ được!" Yến Vũ Nhi lấy tay điểm điểm cái trán của nàng một cái.

"Dạ, phu nhân!" Liễu Như le lưỡi một cái, loại cảm giác quen thuộc đó lại trở về rồi.

"Cái này còn chưa dừng lại đâu, còn có..." Yến Vũ Nhi kẻ sát vào lỗ tai nàng, nói ra hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra mấy ngày nay cho Liễu Như, chỉ bỏ bớt đi chuyện nàng bị hấn chiếm tiện nghi.

"Trời ạ, phu nhân, thế nhưng ngài lại dám vẽ Vương gia thành ô quy?" Liễu Như càng thêm giật mình không thôi, kêu lên.

Ô quy là cái gì? Là vương bát đố! Mọi người gọi nam nhân bị lão bà cho đội nón xanh là vương bát, đây là chuyện ai ai cũng biết. Công chúa của nàng, thật sự là càng ngày càng cường hãn.

*ô quy ~ vương bát: con rùa bị cấm sùng

"Người nhỏ giọng một chút, cẩn thận người khác nghe thấy!" Yến Vũ Nhi nhìn nhìn chung quanh, cũng không phát hiện có người đi qua, "Ai bảo hấn trêu cợt ta, chọc ta phải nóng nảy."

Nghĩ tới đây, tự mình thấy cũng thật sự là một hồi buồn cười.

Trong tâm tư của Liễu Tường Dung cũng không ngờ, một mình đi dạo ở trong vườn, chợt phát hiện ra hai người nói chuyện trong đình phía trước. Nàng không muốn đối mặt với nàng ta, tìm một nơi kín đáo để ẩn núp, hai người đó cũng không phát giác.

Không ngờ tới sẽ có thu hoạch như vậy! Liễu Tường Dung nghe được từng trận tiếng cười êm tai trong đình, cười lạnh một tiếng. Yến Vũ Nhi, người cho rằng mình sẽ luôn may mắn như vậy sao?

"Lão phu nhân!" Liễu Tường Dung thút tha mềm mại bước vào viện Thúy Lan, nũng nịu gọi.

"Ồ, Dung nha đầu, làm sao người lại rảnh rỗi đến thăm Lão bà từ ta đây!" Ngô thị cười đến thấy rằng không thấy mặt, chỉ có Liễu Tường Dung này được tâm ý của mình nhất.

"Lão phu nhân, hôm nay Tường Dung nghe được một chuyện rất buồn cười, muốn ngài cũng vui vẻ một chút nha!" Nàng kể sát vào lỗ tai Ngô thị, nhỏ giọng nói ra.

"Khốn kiếp!" Ngô thị vỗ bàn một cái thật mạnh, "Yến thị này cậy vào bản thân mình là do hoàng thượng ban thưởng xuống, muốn làm gì thì làm, không để ta ở trong mắt thì cũng thôi đi, ngay cả Vương gia cũng không tôn kính sao?"

"Lão phu nhân, xin ngài bớt giận, nói không chừng đây là tình thú của bọn họ đó." Liễu Tường Dung vừa vỗ nhẹ lưng Ngô thị, vừa an ủi.

"Tình thú? Nói ra chỉ cần một ngụm nước bọt của mọi người thôi cũng đã khiến người chết chìm rồi!" Ngô thị giận không kiềm được, "Người tới, đi mời Vương gia, Vu tổng quản dẫn người đi áp giải Yến thị tới đây, quỳ gối bên ngoài từ đường, hôm nay lão bà từ ta phải chấp hành gia pháp!"

"Vương gia, không xong rồi!" Lý Dịch chạy nhanh đến thư phòng ngoại viện, đập cửa "đông đông đông".

Lý Thư đang nói chuyện với khách trong thư phòng, nghe được tiếng nói liên có chút không vui, đứng dậy mở cửa.

Còn chưa kịp nổi giận, Lý Dịch đứng bên ngoài liền nói liên thoảng: "Vương gia, Yến phu nhân bị lão phu nhân áp giải tới từ đường, hình như là bởi vì chuyện bức tranh, lão phu nhân đã biết, đang nổi trận lôi đình, muốn động đến gia pháp đó!"

Lý Dịch vội vàng xoa xoa tay, hoàn toàn tựa như sắp sụp đổ vậy.

Sắc mặt Lý Thư khê biến thành đen, gia pháp? Hắn thật muốn nhìn một chút là ai có tư cách đó?

"Tam ca, xem ra ta tới không đúng lúc!" Nam tử trong thư phòng cũng đi ra, một thân măng bào cầu kỳ màu đen, làm tôn lên khí chất toàn thân cực kỳ bất phàm.

Hắn với Lý Thư, một đen một trắng, cũng là tuần dật khuếch trương như vậy, chẳng qua chỉ là trên mặt hắn có mấy phần âm áp ôn hòa, không giống Lý Thư, lúc thì rét lạnh cứng nhắc, lúc thì tà mị ngông cuồng, lại càng làm cho người ta nhìn không thấu.

"Không sao, tuy là chuyện nhà, cũng chẳng có gì không thể để người thấy. Chẳng qua chỉ là có một nữ nhân cứng đầu cứng cổ, lại dám to gan lớn mật vẽ ô quy cho bốn vương thôi."

Nghĩ đến tiểu nữ nhân giương nanh múa vuốt đó, khóe môi Lý Thư câu lên một độ cong nhỏ. Nam tử có một tia kinh ngạc, nghiêng ngẫm đùa cợt cười nói: "Nữ tử này có thể làm Tam ca cười thành như vậy, chắc hẳn không phải là người bình thường, huynh, đệ có thể may mắn đi bài kiến tẩu từ một cái không?"

"Ha ha, có gì không thể?" Tẩu tử? Xưng hô này, hắn thích.

"Mộ Dung công tử, mời!" Đương nhiên Lý Dịch nhận ra vị đại danh鼎鼎 Mộ Dung Hoài này, vội vàng đi phía trước dẫn đường.

Yến Vũ Nhi bị áp giải đến bên ngoài từ đường, lão phu nhân Ngô thị đã đến, Liễu Tường Dung cùng Hồ Mi Nhi đứng phía sau bà ta, dưới mái hiên được sắp xếp một hàng chỗ ngồi, có lẽ là sẽ mở đại hội phê phán nàng. Nàng nghe được Vu tổng quản vui sướng khi người gặp họa nói cho nàng biết: "Yến phu nhân, lá gan ngài cũng quá lớn đi, lại dám nhục mạ Vương gia, hôm nay không chết cũng phải lột da!"

Yến Vũ Nhi bị đè ép quỳ trên mặt đất, bởi vì quỳ gối trong sân, trên mặt đất rải lên một tầng mảnh vụn than, đầu gối đập xuống rất đau, nhưng lại không thể đứng dậy.

Trong lòng của nàng có một tia tuyệt vọng. Dù Vương gia không nghĩ tới người ác như vậy! Lúc đó không nói gì, đến thời điểm này mới tính sổ, nếu thật sự nàng đi vào khuôn khổ như thế, mặc cho bọn họ xử trí sao?

"Lão phu nhân, Tộc trưởng Hòa Trưởng lão đến!" Vu tổng quản dẫn theo mấy nam nhân trung niên lớn tuổi đến chỗ ngồi, mọi người làm lễ chào hỏi nhau, đều tự mình ngồi xuống vị trí, nghiêm túc nhìn Yến Vũ Nhi quỳ dưới ánh mặt trời bên ngoài.

Tộc trưởng hắng giọng một cái, lớn tiếng nói: "Yến thị, nghe nói người to gan lớn mật, vẽ tranh bắt nhả nhục mạ Vương gia, có chuyện này không?"

Tiếng nói của hắn như chuông lớn, trung quy trung củ bất chúc bộ đáng làm cho người ta có một cảm giác áp lực, Yến Vũ Nhi chợt có chút buồn cười, nàng cũng chỉ là vẽ một bức tranh ô quy đưa qua cho Lý Thư, lại không bày ra ở trước mặt mọi người, những thứ này cũng chỉ là trò đùa lên lút nho nhỏ,

đến nỗi phải hưng sư động chúng* như vậy sao?

*hưng sư động chúng: phát động nhiều người làm một việc gì đó

Yến Vũ Nhi hiểu, hôm nay Ngô thị nhất định là muốn nhằm vào mình, liền ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Tộc trưởng, nói: "Ta không biết Tộc trưởng đang nói cái gì, ta chỉ vẽ một bức tranh, chẳng qua là vẽ một con rùa trường thọ thôi, ta không hiểu mình sai chỗ nào."

"Cường từ đoạt lý!" Tộc trưởng giận dữ, "Ồ quy tức là vương bát, dân gian gọi vương bát gì đó, ngươi chưa từng nghe nói qua sao?"

"Thật sự là khó hiểu, ta thật đúng là còn không biết vương bát cùng ô quy có gì khác nhau đây. Ta từ nhỏ lớn lên ở cung đình, bên ngoài một vài lời nói bất nhã như vậy thì chưa từng nghe qua, thế nhưng lại nghe nói qua con rùa vương bát ngàn năm vạn năm, con rùa này có thể sống vạn năm trở lên, cũng được gọi là con rùa trường thọ, cho nên mới vẽ bức tranh này đưa cho Vương gia, mong ngài ấy trường thọ, chẳng lẽ cái này cũng sai sao?"

Tộc trưởng thấy Yến Vũ Nhi nói thao thao bất tuyệt, nhưng lại tìm không ra lời phản bác, trước đó Ngô thị đã từng gợi ý cho hắn, vì vậy liền cứng rắn nâng cổ lên, quát lớn: "Nguy biện, cho dù ngươi lấy lời đường mật mà làm cho người ta mê hoặc, cũng không thay đổi được chuyện ngươi đã làm. Ngươi cũng biết rằng, bởi vì ngươi, Vương gia đã bị người khác nói thành cái gì rồi. Vì vậy, mặc kệ ước nguyện ban đầu ngươi vẽ tranh thế nào, nhưng ngươi thiếu suy nghĩ cân nhắc, tạo thành cục diện như bây giờ, cũng là một tội lớn, trách phạt hôm nay đều không thể tránh được."

Ánh mặt trời vô cùng gay gắt, vạn đạo kim quang đều phát ra, một mình Yến Vũ Nhi quỳ gối dưới ánh mặt trời chói chang, cảm thấy làn da có một chút đau rát. Nàng làm sao không hiểu, hôm nay dù mình nói thế nào cũng sẽ bị phạt, dứt khoát không nói lời nào nữa, nhìn Tộc trưởng cùng Ngô thị, khinh miệt nói: "Được rồi, ta không còn lời nào để nói, các ngươi muốn xử phạt ta thế nào thì nói mau đi, ta mệt rồi."

Lý Thư cùng Mộ Dung Hoài song song đi về phía từ đường, một đoạn đường đi vội vã, hôm nay cũng đã náo đến từ đường, nữ nhân kia nhất định sẽ bị làm khó dễ.

"Vương gia, ngài mau cứu phu nhân đi! Phu nhân thuần khiết thiện lương, nàng không có ác ý, cầu xin ngài nhất định phải cứu nàng!"

Liễu Như thấy hai người tới đây, nôn nóng nhào lên, quỳ trên mặt đất dập đầu thật mạnh, trong miệng lại liên tục nói, "Cầu xin ngài mau cứu nàng!"

Lý Thư rút cuộc nhận ra đây là thiếp thân nha hoàn của Yến Vũ Nhi, gọi là Liễu Như, nha đầu này thật đúng là trung tâm, ánh mắt của hắn liền nhu hòa một chút. Lạnh nhạt nói, "Ngươi đứng lên đi, bọn vương biết phải làm sao."

"Đa tạ Vương gia!" Liễu Như mừng rỡ, chỉ cần Vương gia ra mặt bảo vệ phu nhân là tốt rồi. Nếu không, phu nhân đơn thuần của nàng sẽ không biết chịu bao nhiêu khổ sở đây.

Lý Thư đi tới bên ngoài từ đường, nữ tử đang quỳ trên mặt đất chính là Yến Vũ Nhi, nàng quỳ thẳng lưng, trên gương mặt đỏ rực, giống như là bị ánh mặt trời phơi khô, trên trán rỉ ra mồ hôi hột, làm ướt nhẹp một túm tóc buông xuống, dính vào trên mặt.

Ánh mắt của hắn ngưng tụ lại, nhìn về phía mọi người đang ngồi ngang hàng trên chủ vị, liền nhiều hơn một tia lạnh ý.

"Bái kiến mẫu thân, các vị thân tộc, không biết đã xảy ra chuyện gì, lại đột nhiên mở từ đường?" Tiếng nói của hắn lạnh lẽo như băng, cho dù là mùa hè, cũng làm cho sau lưng mọi người bốc lên một cảm giác rét lạnh.

Lập tức liền có hạ nhân mời hai người vừa đến ngồi vào chủ vị, lão phu nhân nhìn thấy Lý Thư, một dáng vẻ đau lòng, nói: "Thư Nhi à, phụ nhân này không tôn trọng trưởng bối, không có đức hạnh, hôm nay mẫu thân đặc biệt mời tất cả Trưởng lão ở trong tộc, nhất định phải theo tộc quy xử phạt nàng."

Lý Thư liếc mắt nhìn Tộc trưởng đã hoa râu bạc một cái, quạt giấy trong tay ba một tiếng mở ra, không chút để ý phe phẩy hai cái, một lúc lâu sau mới mở miệng...

"Tộc quy?" Lý Thư buồn cười liếc lão ta một cái, "Xin hỏi ngươi họ gì? Bọn vương họ gì? Khi nào đến phiên tộc quy Hạ gia tới hoành hành trong phủ đệ của Bọn vương?"

Về mặt Tộc trưởng lúng túng, Yến Vũ Nhi đang quỳ trên mặt đất nghe được cũng là rối tinh rối mù. Hắn đây là nói gì vậy? Tại sao lại là Hạ gia, hắn không phải họ Lý sao?

Trên mặt lão phu nhân Ngô thị có chút khó coi, những Trưởng lão trong tộc này đều là bà mời tới, hiện giờ nếu bà không đứng ra nói đôi câu, làm sao hạ đài được?

"Cái này... Thư Nhi à, mặc dù ngươi được phong Vương, được ban thưởng họ Hoàng gia, nhưng đầu gối ngươi cũng là con cháu Hạ gia, gia nghiệp Hạ thị đâu chỉ trăm năm, ngươi không thể vì một phụ nhân mà làm trái với tộc quy!" Ngô thị nơm nớp lo sợ, trên mặt lại là biểu tình nghiêm túc.

"Hạ gia? Mỗi người các ngươi, ăn mặc đều là nhất đẳng, chẳng lẽ đã quên Hạ gia sa sút thế nào rồi sao, là năng lực của ai mới làm cho cả Hạ gia đứng dậy lần nữa?" Lý Thư quét mắt nhìn mọi người trên đài, ánh mắt lạnh xuống: "Hôm nay lại muốn dùng tộc quy Hạ gia xử phạt nữ nhân của bọn vương, được, trước tiên lấy tiền bạc trợ cấp hàng năm của bọn vương ra, bọn vương mặc cho các ngươi xử trí!"

Từng Trưởng lão mặt xám mảy tro, có một vài người da mặt mỏng đã đỏ lên, bọn họ đều biết, nhiều năm trước, Hạ gia gần như diệt vong, vốn là trăm năm thế gia gần như diệt sạch, là phụ thân của Lý Thư, dùng tính mạng cứu vãn Hạ gia, nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh bị giáng

chức. Sau này, lại là sau khi Lý Thư trưởng thành đoàn kết mọi người Hạ gia lại, mới có Hạ gia phong phong quang quang bấy giờ. Thật ra thì, nói cho cùng, Dụ Vương Lý Thư đã không còn là họ Hạ, mà tộc nhân Hạ thị lại phải dựa vào Dụ Vương.

Đến bây giờ, trong Tây viện Dụ vương phủ vẫn còn chi thứ hai cùng chi thứ ba Hạ gia ở, cũng chính là hai nhi tử của lão phu nhân Ngô thị, còn có Lão Tử thứ xuất.

Lão phu nhân khẽ nhíu mày, "Thư Nhi à, ngại vì Hạ gia lập được công lao hiển hách, mọi người chúng ta đều biết, chỉ là chuyện hôm nay, không phải luận công ban thưởng, mà là xử lý phụ nhân này..."

"Phu nhân của bốn vương, mặc dù không phải là chính phi, nhưng nói thế nào sau này cũng có Cáo Mệnh, các người là thân phận gì? Đến phiên các người tới xử lý sao?" Lý Thư lạnh lùng nói, Tộc trưởng thấy hắn một bước cũng không nhượng bộ, chỉ cảm thấy đã gặp phải rắc rối, không vui liếc mắt nhìn Ngô thị một cái.

"Hôm nay chỉ là một hiểu lầm, hiểu lầm thôi! Ha ha!" Một Trưởng lão khác nhìn thấy tình thế không đúng, liền vội vàng tới hoà giải, không ngừng nháy mắt với các trưởng lão khác. Mọi người liền đứng lên, tới chào hỏi với Lý Thư, ào ào chán nản lui ra ngoài.

Trong chốc lát, trong từ đường chỉ còn lại Ngô thị cùng Lý Thư, còn có đám người Liễu Tường Dung và Hồ Mi Nhi hầu hạ Ngô thị.

Sắc mặt Ngô thị có chút khó coi, Tộc trưởng bọn họ đều là bà kê người mời tới, hôm nay lập tức liền bị dỡ đài rồi, thể diện của bà đặt ở chỗ nào?

"Thư Nhi, ngại cũng quá bao che rồi, Yến thị này không biết lớn nhỏ, làm sao người còn che chở cho nàng? Như vậy người sẽ làm nàng hư." Bà chỉ tiếc rên sát không thành thét nói.

"Mẫu thân đừng tức giận, đều là chuyện nhỏ, hơn nữa, nhi tử cũng không để ý, ngài so đo với nàng làm gì?"

"Không được, hôm nay thật không dễ dàng mới hưng sư động chúng một lần, nếu là cứ toi tả đi về như vậy, người khác chỉ coi quy củ vương phủ chúng ta đều là vật trang trí." Ngô thị cố gắng tìm về một chút thể diện.

"Vậy theo mẫu thân thấy, phải xử lý như thế nào đây?" Lý Thư có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn duy trì sự tôn kính trên mặt.

"Thư Nhi à, ta cũng là vì muốn tốt cho người. Mặc dù người không phải là ta sinh ra, hiện giờ lại phong Vương, thân phận tất nhiên là tôn quý, há có thể nhẫn nhịn một thiếp thất cười đến trên đầu của người. Cho nên, hôm nay ta muốn dạy dỗ nàng thật tốt một chút, cũng hi vọng nàng tiếp thu được giáo huấn, đừng tái phạm lần nữa."

"Vậy tất cả do mẫu thân phân phó." Lý Thư cũng muốn nhìn một chút nàng sẽ ứng đối thế nào. Tiểu đã miêu này, tính tình quá lợi hại, hẳn là nên trừng phạt nho nhỏ một chút để trả giá đại giới, nếu không hẳn làm sao trấn áp được nàng?

Ngô thị thấy Lý Thư cũng không làm trái ý của bà nữa, tìm về được một chút tự tin, lại ngồi ngay ngắn trên chủ vị lần nữa, uy nghiêm phân phó nói: "Yến thị thân là thiếp thất, bất kính với phu quân, dùng phương thức không chính đáng để tiến hành nhục mạ, làm trò cười cho thiên hạ. Vì để sửa sai cái chính, biếm làm hạ nhân, từ nay về sau không còn là phu nhân vương phủ."

"Lão phu nhân, xử phạt này cũng quá mức đi!" Liễu Tường Dung nghe xong, cả kinh kêu lên.

"Hừ, ta không dùng gia pháp đã là tận tình tận nghĩa, về phần Yến thị, lúc nào hiểu rõ quy củ, thì lúc đó lại thăng phân vị."

Lý Thư khẽ nhíu mày, Mộ Dung Hoài ở một bên nhìn thấy một màn này, giễu cợt một tiếng: "Tam ca, đây chính là phu nhân huynh mới cưới à, trừ có chút xấu xí, cũng không có chỗ nào hơn người nha."

Hắn lắc đầu một cái.

"Yến thị, người có dị nghị gì với xử phạt này không?" Lão phu nhân uy nghiêm liếc mắt nhìn Yến Vũ Nhi đang quỳ trên mặt đất, bà phạt nàng như vậy, nhưng nàng lại không nói lời nào, có chút kỳ lạ.

Đợi một lúc lâu sau, cũng chưa thấy Yến Vũ Nhi đáp lại, mọi người càng thêm giật mình, lão phu nhân nháy mắt ra hiệu, trong lòng bất an, nàng sẽ không phải là... Hà Diệp bên cạnh vội vàng đi lên nhìn nhìn, chợt kinh hãi thét lên một tiếng.

"Thế nào?" Trong lòng lão phu nhân có chút bất an, Yến Vũ Nhi sẽ không phải là bị bà phạt quỳ đến ngất xỉu đó chứ!

"Hồi bẩm lão phu nhân, Yến phu nhân đã ngủ thiếp đi rồi!"

Hà? Không phải là bất tỉnh, mà là ngủ thiếp đi?

Lý Thư khẽ nhíu mày, đứng lên đi tới trước mặt Yến Vũ Nhi, nàng không có một chút phản ứng nào, ngồi xổm người xuống muốn nhìn kỹ lại một chút, lại thấy nàng quỳ rất thẳng lưng, hai mắt nhắm chặt lại, mũi thì thở ra hít vào đều đều, rõ ràng thật sự là ngủ thiếp đi.

Ngô thị giật dử, vỗ bàn một cái, "Mang Yến thị xuống!"

Tiếng rống to này rốt cuộc đánh thức du hồn của người nào đó, nàng cố gắng mở mắt ra, vuột vuột, một lúc lâu mới thích ứng được, thấy bên cạnh có

người, có chút không kiên nhẫn nói: "Kết thúc rồi sao? Nếu như kết thúc rồi thì ta có thể đi được chưa?"

Mọi người trong nháy mắt hóa đá, nữ nhân này, thiệt là!

Con người của lão phu nhân cùng Hồ Mi Nhi cả kinh đều sắp muốn rớt ra ngoài rồi, nữ nhân này, quý lâu như vậy, bị trách phạt nặng như vậy, thật không ngờ có phản ứng như thế?

Liễu Tường Dung ngưng mắt nhìn, nhìn Yến Vũ Nhi nhiều hơn một chút, chẳng qua là nàng tinh bơ không biến sắc, khoe miệng câu lên một nụ cười mỉm.

Lý Thư thấy nàng lão đảo muốn ngã, vốn định vươn tay ra đỡ nàng, nghe được câu này, dứt khoát thu tay về, không vui trừng mắt nhìn nàng một cái.

Rốt cuộc là nàng không quan tâm hay là giả bộ ngu ngốc? Chẳng lẽ, nàng thà rằng làm một nha hoàn cũng không muốn làm nữ nhân của Dụ Vương hân?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Yến cơ dâng trà!

Edit:Preiya

"A!" Yến Vũ Nhi vốn là quý rất lâu, lại mới vừa tỉnh lại, thân thể có chút không ổn, Lý Thư vừa buông tay ra, cả người nàng liền ngã trên mặt đất, mặt đất nóng hổi làm bỏng đến cánh tay của nàng, đau đớn làm nàng không khỏi kêu lên thành tiếng.

Liễu Như khóc sụt sùi chạy tới, đỡ nàng: "Phu nhân, ngài thế nào rồi, không có bị thương chứ!"

Mới vừa rồi nàng bị chặn ở bên ngoài, nghe được nhưng không nhìn thấy được, trong lòng gấp đến độ không nhìn được, nhưng cái gì cũng không làm được.

"Ta không sao, Liễu Như, ngươi đừng lo lắng!" Yến Vũ Nhi vịn vào nàng, gắng gượng đứng lên, chân lại truyền tới một trận tê dại đau nhói, rất là không thoải mái.

Lão phu nhân ngoan lệ liếc mắt nhìn Liễu Như, lớn tiếng nói với tất cả mọi người tại chỗ: "Ta đã nói rồi, từ hôm nay trở đi, nàng chính là hạ nhân, không được phép gọi nàng là phu nhân nữa, phải gọi là Yến cơ, tất cả hiểu rõ chưa?"

"Dạ!" Tất cả mọi người đều hành lễ đáp dạ, Ngô thị đứng dậy phát tay áo đi ra khỏi từ đường, lúc đi ngang qua Yến Vũ Nhi thì hơi dừng lại, trong mắt hàm chứa chán ghét, hừ một tiếng, sai bước đi ra khỏi từ đường.

Lý Thư cũng nhìn nàng một cái, nhân nhật phân phó nói: "Đỡ Yến cơ đi xuống nghỉ ngơi, mặc dù là hạ nhân, nhưng dù sao cũng là Hoàng thượng ban thưởng, vẫn ở tại viện Lục Vu, hiểu chưa?"

Trong lòng tất cả hạ nhân rõ như gương, ai là đương gia chủ sự trong phủ này? Ở bên ngoài là lão phu nhân, thật ra thì ai cũng hiểu, vương phủ là Dụ Vương gia, lời của hân nói mới có phân lượng nhất.

Vì vậy, tất cả mọi người không dám coi Yến Vũ Nhi thật sự như là hạ nhân, mặc dù trong miệng đối xưng hô, cũng không dám thật sự sai khiến nàng, dĩ nhiên, trừ ngày thường có một vài người gây khó dễ cho nàng.

Tỷ như, Hồ Mi Nhi, Yến Vũ Nhi quan sát vẻ mặt của mọi người, không nói một lời. Nói thật ra, cái kết quả này rất vừa ý với nàng rồi, thành hạ nhân, không cần phải gánh vác cái danh phận thiếp thất của Dụ Vương làm người ta buồn nôn này nữa, hân là tiêu điều tự tại biết bao. Về phần bọn hạ nhân, nàng cảm thấy mình vẫn có thể hòa mình với bọn họ, ít nhất sẽ không phải quá chịu thiệt, chỉ có lúc đối mặt với Lý Thư, nàng cảm thấy mình thật sự sắp tiến vào hàng ngũ trí tuệ kém đi.

Liếc mắt nhìn Hồ Mi Nhi sau lưng Ngô thị một cái, vào giờ phút này vẻ mặt nàng ta đặc ý nhìn Yến Vũ Nhi, hai tròng mắt đen xoay chuyển, nhìn về phía Liễu Tường Dung đứng cạnh nàng ta thậm thì nói nhỏ, tám phần là muốn sai khiến mình như thế nào thôi.

Bởi vì thân phận Yến Vũ Nhi biến đổi, không thể không hầu hạ bất cứ lúc nào. Thôi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đi một bước tính một bước thôi.

Lý Thư quay đầu lại nhìn thấy thần sắc Mộ Dung Hoài không thay đổi, vẫn ngồi ở trên ghế, trên mặt có chút lúng túng, chấp tay với Mộ Dung Hoài, nói: "Đề cho huynh đệ chê cười rồi!"

Mộ Dung Hoài vẫn nhìn Yến Vũ Nhi quý gối trên đất, đột nhiên cảm thấy nữ tử này rất thú vị, trên mặt nàng có nhiều nốt ban đỏ, nhìn không quá xuất chúng, nhưng hai con mắt trong veo như nước lại linh hoạt, giống như là biết nói, liền sinh ra nẩy phần hứng thú.

"Tam ca, huynh thật sự cam lòng biếm nữ tử này làm nha hoàn sao?" Hân nhìn ra Lý Thư bảo vệ nàng rất nhiều, cố ý trêu ghẹo nói.

"Không biết tốt xấu như thế, là nên ném chút dạy dỗ mới được!" Lý Thư nhàn nhạt nói.

Trên người nàng quá nhiều gai, lại dám công khai khiêu chiến quyền uy nam tính của hắn, là nên dạy dỗ một chút. Hơn nữa như vậy cũng tốt với nàng, ngày mai hắn rời đi rồi, như vậy nàng cũng sẽ không trở thành cái bia ngắm của tất cả mọi người, hắn mới vừa đã phân phó hạ nhân, ít nhất kẻ khác sẽ không quá làm khó nàng.

Mộ Dung Hoài nghe ra ý vị giận dữ trong lời nói của hắn, trong lòng cười thầm.

"Được rồi, Tam ca không có ở đây, ngược lại huynh đệ ta có thể giúp huynh chiếu cố một chút!" Mộ Dung Hoài một bộ dáng cười không có ý tốt, cố ý huých cánh tay của hắn một cái.

Lý Thư cười cười từ chối cho ý kiến, đuổi theo Ngô thị đi phía trước, nói: "Mẫu thân, vị này là Thiếu chủ Tề Vân Sơn Trang, Mộ Dung Hoài."

Trước đó Ngô thị bởi vì chuyện của Yến Vũ Nhi, cũng không chú ý tới nam tử một thân hắc y trước mắt này, Lý Thư mới vừa giới thiệu, mới chợt phát hiện ra trên người hắn có một khí chất bất phàm.

Tuy hắc y trên người nhìn như đơn giản, nhưng chất liệu cũng là thượng thừa, cổ áo cùng ống tay áo đều dùng tơ vàng để viền quanh, ám văn cũng là mãnh văn, dưới ánh mặt trời phản quang ra đủ loại màu sắc rực rỡ, làm cho ánh mắt của người ta trong nháy mắt hiện ra kim quang.

"Thì ra là Mộ Dung Thiếu chủ, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, trí nhớ của lão thân thật kém, xin Mộ Dung công tử thứ lỗi!"

Tề Vân Sơn Trang, được xưng là sơn trang đệ nhất thiên hạ, nghe nói tài phú chống đỡ được mười quốc khó, hiện giờ quân lương của Tề Quốc, hơn phân nửa đều phải dựa vào Tề Vân Sơn Trang cung cấp, mới có thể không có kỵ gì mở rộng đất đai, mà không gây hại gì đến căn bản quốc gia.

Cho nên, đối với chủ nhân của Tề Vân Sơn Trang Mộ Dung Hoài, Ngô thị đương nhiên là cực kỳ sùng bái.

"Lão phu nhân khách khí, vẫn bồi cùng Dụ Vương xưng huynh gọi đệ, không cần đa lễ." Mộ Dung Hoài quy quy củ củ hành một đại lễ với Ngô thị, làm nụ cười trên mặt Ngô thị thành một đóa hoa.

Mặc dù trên danh nghĩa bà là mẫu thân Dụ Vương, nhưng cũng không phải là thân mẫu, hơn nữa cũng không được phong cáo mệnh, thân phận của Mộ Dung Hoài cao hơn bà. Hôm nay hắn tự cho mình là văn bối, dĩ nhiên là nâng lên cái giá của bà.

"Hôm nay để cho công tử chê cười rồi, xin thứ cho sự tiếp đãi không được chu đáo của lão bà tử ta, mời dời bước tới đại sảnh nói chuyện!" Ngô thị càng thêm khách khí.

Ngô thị cực kỳ nhiệt tình, Mộ Dung Hoài không tiện từ chối, không thể làm gì khác hơn là đi theo tới đại sảnh.

Yến Vũ Nhi đứng tại chỗ, muốn chờ sau khi mọi người rời đi liền sẽ trở về viện Lục Vu, một nơi thanh tịnh thật tốt, tuy nhiên đã có người không buông tha nàng.

"Yến cơ, còn tưởng mình là phu nhân cao cao tại thượng sao? Đứng ngây ra đó làm gì, còn không theo sau hầu hạ?" Hồ Mi Nhi lắc eo đi tới trước mặt Yến Vũ Nhi, khinh thường cười nhạo nói.

Phía trước Lý Thư đang đi song song với Mộ Dung Hoài nghe được, quay đầu lại nhìn, Hồ Mi Nhi chỉ sợ hắn tức giận, mị nhãn đảo qua, dịu dàng nói: "Vương gia, thiếp thân tự tiện làm chủ, đã vượt qua, kính xin Vương gia đừng trách tội."

Lý Thư nhàn nhạt quét qua Yến Vũ Nhi một cái, nếu như nàng mở miệng cầu xin hắn, hắn sẽ giúp nàng.

Thế nhưng, trên mặt Yến Vũ Nhi hết sức bình tĩnh, một biểu tình khác thường cũng không có, trong lòng Lý Thư liền có một tia không thoải mái, ma xui quỷ khiến nói:

"Người không có làm sai, có tội gì? Yến cơ, tới đại sảnh hầu hạ."

Lý Thư nói xong xoay người rời đi, Hồ Mi Nhi kích động không thôi, càng thêm hài lòng. Nàng còn tưởng rằng mình sẽ bị mắng, xem ra Vương gia kỳ thật không để ý tới nàng ta chút nào.

"Có nghe thấy không, Yến cơ?" Nàng cố ý dè dặt hai chữ phía sau, trong lòng rất sáng khoái đó nha, cái đỉnh trong mắt cho tới nay lại dễ dàng bị nhỏ xong, từ nay về sau không ai có thể đập trên đầu nàng rồi.

Về mặt của Yến Vũ Nhi không chút thay đổi, nhìn Hồ Mi Nhi lắc lắc eo thon nhỏ rời đi, chậm rãi đi theo phía sau. Liều Như đỡ nàng, thấy nàng hành động rất bất tiện, biết là bởi vì mới vừa bị phạt quỳ quá lâu, từ lúc nào thì công chúa của mình chịu phạt bực này?

Nghĩ tới đây, trong lòng khổ sở, nước mắt liền chảy xuống.

"Chủ tử, làm sao số mạng người lại khổ như vậy!" Giọng nói Liều Như nghẹn ngào, hiện giờ, không thể gọi là công chúa, ngay cả phu nhân cũng không thể gọi nữa rồi, nhưng trong lòng nàng, Yến Vũ Nhi mãi mãi là chủ tử của mình.

"Người khổ sở cái gì? Như vậy mới tốt!" Yến Vũ Nhi cũng không có bao nhiêu cảm xúc, hôm nay, nàng không còn là thiếp thất của Dụ Vương, mặc dù thân phận thấp kém một chút, nhưng ít ra sẽ không trở thành cái bia ngắm của những nữ nhân kia, nàng tự thoải mái vui vẻ.

Hai người chậm rãi đi về phía trước, người phía trước cũng không buông tha các nàng.

"Vương gia có lệnh, Yến cơ dâng trà!" Một tiếng nói không hài hòa cắt đứt lời hai tỷ muội đang tâm sự với nhau.

Yến Vũ Nhi khó chịu, cái tên Lý Thư khôn kiếp, phải dùng tới chiêu đó để chơi đùa nàng sao? Vậy mà thật sự để cho nàng đi làm chuyện của hạ nhân?

Được rồi, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, người bảo làm cái gì thì cô nể nể làm cái đó, chỉ là, cũng không biết các người có cái phúc khí tiếp nhận đó hay không!

Liễu Như cũng ở một bên oán giận nói: "Vương gia cũng thật sự là hẹp hòi, cũng chỉ là một câu nói, ta thật sự là đã nhìn lầm hân."

"Không nên oán trời không cần trách người, có thể dựa vào chỉ có chính mình." Ngược lại là Yến Vũ Nhi khuyên nhủ Liễu Như, trong mắt mang theo một tia giảo hoạt.

Liễu Như đi theo nàng lâu như vậy, đương nhiên hiểu được tâm tư của nàng, kinh ngạc nói: "Chủ tử, ngài không nên vọng động!"

Bình thường mỗi khi nàng có vẻ mặt này, liền đại biểu có người sẽ phải gặp họa, ngày trước lúc còn ở Hoàng cung Thủy Nguyệt, nàng dùng không ít các loại phương pháp cổ quái hiếm lạ trừng trị ác nô bên cạnh Công Tôn Huệ.

"Son nhân tự có diệu kế!" Yến Vũ Nhi cười thần bí, kề vào tai Liễu Như nói nhỏ mấy câu, người đi ở phía trước đã kéo ra một khoảng cách thật dài, không có ai nghe được lời hai người nói.

Đại sảnh, Lão phu nhân Ngô thị ngồi ngay ngắn trên chủ vị, Lý Thư và Mộ Dung Hoài ngồi hai bên trái phải ở dưới bà, Ngô thị đang nhiệt tình lôi kéo quan hệ.

"Mộ Dung công tử tuổi trẻ tài cao, không giống hai đứa nhi tử kia của ta, Lão Đại thì không nói, Lão Nhị cũng đã ngoài hai mươi mà chẳng làm nên trò trống gì, mở một cửa hàng, không thấy doanh thu, sổ sách cũng không ít, nếu là có một hai phần của Mộ Dung công tử thôi, Lão bà tử ta liền yên tâm."

"Oh, không phải là lệnh công tử đi theo Thái tử điện hạ làm sao? Nghe nói là người tâm phúc bên cạnh Điện hạ, Lão phu nhân quá mức khiêm tốn rồi." Mộ Dung Hoài đã từng nghe nói qua chuyện về nhi tử thân sinh Hạ Cẩm của Ngô thị, tán dương nói.

"Nào có? Thái tử điện hạ một ngày kiếm vạn bạc, Cẩm Nhi cũng chỉ là giúp đỡ một chân chạy thôi, nếu Mộ Dung công tử có thể dẫn dắt một hai, nhất định có thể một ngày ngàn dặm!" Ngô thị rót cuộc chuyển vào chủ đề chính.

Mộ Dung Hoài cũng không phải là người không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, cung kính nói: "Đại công tử là thân huynh trưởng của Tam ca, văn bối có thể quen biết chính là vinh hạnh, không thể nói dẫn dắt gì đó."

Ngô thị muốn chính là những lời này, ngay lập tức vỗ tay cười nói: "Mộ Dung công tử thật sáng khoái, người tới, lập tức đi mời Đại công tử, hôm nay nhất định phải mời Mộ Dung công tử uống ly rượu nhạt, kính xin Mộ Dung công tử nể mặt."

Mấy người lại hàn huyên một hồi, Ngô thị cảm thấy miệng có chút khát, bưng chung trà trên bàn lên, nhưng bên trong không có một giọt nước nào, sắc mặt khẽ biến, trầm giọng nói: "Vi sao không ai dâng trà?" Những hạ nhân này thật sự là càng lúc càng lười biếng rồi.

Hà Diệp ở một bên liền nói: "Bẩm Lão phu nhân, Vương gia lệnh cho Yến cơ dâng trà, phỏng chừng là Yến cơ chưa từng làm, cho nên mới chậm trễ!"

"Là vậy à, đi thúc giục một chút, để cho nàng nhanh lên một chút. Mộ Dung công tử khó có khi tới đây, chớ chậm trễ mới phải!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy Yến Vũ Nhi bưng một cái khay tiến vào đại sảnh.

"Nô tỳ tham kiến Lão phu nhân, Vương gia, Mộ Dung công tử!" Nàng cung kính hành đại lễ với từng người đang ngồi, sau đó sẽ châm trà cho từng người một. Động tác có chút vụng về, để tránh phạm sai lầm, tốc độ của nàng rất chậm, chỉ sợ sẽ làm rơi chung trà.

Thời tiết tháng năm này, nói mấy câu liền khát không chịu được, cổ họng Ngô thị cũng sắp khô khan rồi, thấy nàng chậm rãi từ từ, trong lòng liền tức giận.

"Thế nào, còn tưởng mình là chủ tử sao?"

Ngô thị luôn nhìn Yến Vũ Nhi không vừa mắt, nữ tử này, lớn lên dung mạo xấu xí, nghe nói còn nhận được danh hiệu Đệ nhất Mỹ nhân Thủy Nguyệt Quốc, chẳng lẽ lúc trước dân chúng Thủy Nguyệt Quốc đều chết hết sao?

Còn nữa, lúc vào phủ, nàng lại dám tiến vào từ cửa chính, đó là vinh hạnh đặc thù chính thất mới có, bà vẫn còn phải tính toán so đo, Vu tổng quản là tâm phúc đắc ý nhất của bà, nàng lại năm lần bảy lượt làm cho hân phách cam chịu, làm hại hiện giờ bà vừa ra khỏi cửa liền nghe người khác nghị luận bà không tha cho thiếp thất của nhi tử, sợ là tăng thêm mâu thuẫn với Dụ Vương, như nước với lửa.

Để cho bà mất thể diện như vậy, làm sao bà còn có thể đối xử tử tế với nàng đây? Vì vậy, bà nghe nói về chuyện bức tranh mới có thể xuống tay thật

nặng, chính là muốn mượn chuyện này diệt trừ đi cái tai họa này.

"Nô tỳ không dám, mời Lão phu nhân từ từ dùng!" Yên Vũ Nhi cung cung kính kính lui xuống, lần lượt châm trà cho Lý Thụ và Mộ Dung Hoài, ngoan ngoan đứng ở một bên.

Mộ Dung Hoài bưng chung trà lên, nhẹ nhàng hít hà, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu: "Mùi vị Lãnh Hương này thật là không tệ, khẩu vị cam thuần, dư vị vô cùng."

Ngô thị cũng bưng lên uống một hớp, "Đúng vậy, không ngờ bản lĩnh pha trà của Yên cơ lại không tệ!"

Nàng khó có khi khen Yên Vũ Nhi một lần, ở trước mặt người ngoài, bà đóng vai vui vẻ hiền lành, hiển nhiên bà đã sớm quên một khắc trước, chính là bà muốn làm sao đưa người ta vào chỗ chết.

Yên Vũ Nhi đứng ở bên cạnh bức tường mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, trong lòng âm thầm buồn cười, thiếu chút nữa đã cười ra tiếng, vội vàng cúi đầu xuống.

Chỉ chốc lát nữa thôi, các người liền biết được sự lợi hại của cô nãi nãi ta! Hừ!

Nàng ở trong lòng sáng khoái một phen, không có chút lo lắng nào cho mình sẽ bị bắt được, buồn cười, cũng không nhìn một chút tỷ tỷ của nàng là ai, hôm đó Yên Từ Nhi đến thăm nàng, liền đã sớm chuẩn bị một đồng lớn được vật, thuốc thoa ngoài da, thuốc trị thương, cứu người hại người, các loại vật cô quá hiếm lạ đều có.

Dám làm càn với nàng sao. Nhớ đến lúc ấy nàng còn nói giỡn với Yên Từ Nhi là tư tưởng âm u, nhưng tỷ tỷ lại nghiêm trang nói cho nàng biết: "Hầu môn sâu tựa như biển, không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người, lo trước sẽ tránh được tai họa luôn là tốt."

Thật may là nàng tin vào lời của tỷ tỷ, nếu không hôm nay ngay cả một cơ hội phản kích nàng cũng không có, nàng cũng không muốn bị khi dễ còn nhẫn nại nén giận.

Nàng cũng chỉ là bỏ thêm vào trong trà của bọn họ một chút xiu được liệu mà thôi. Ai bảo bọn họ, từng người một gây khó dễ khi nàng không còn là thiếp thất, ai cũng muốn khi dễ một phen chứ?

Ba người đang ngồi cũng không chú ý tới sự khác thường của nàng, cứ thế uống trà, Yên Vũ Nhi hầu hạ vô cùng tận tâm tận lực, thấy trong chung trà của ai vơi đi, nhanh chóng tiến lên rót đầy, không có một nha hoàn nào có mắt nhìn như vậy.

Lý Thụ rốt cuộc chú ý tới phản ứng của nàng, cảm thấy thật sự có cái gì đó không đúng, nhưng tới cùng là chỗ nào không đúng lại không nói ra được, liền luôn quan sát nhất cử nhất động của nàng, trừ lúc thỉnh thoảng không có chuyện làm thì mặt ủ mày chau cúi thấp đầu đứng bên ngoài, không còn dị trạng nào.

Thôi, có lẽ là hần suy nghĩ nhiều! Hần tự an ủi mình.

Rất nhanh, một nam tử trẻ tuổi đi vào đại sảnh, khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, một thân băng tơ tằm màu lam khiến cho cả người hần lộ ra vẻ rất có phẩm vị, tóc buộc gọn gàng được cố định bằng mào bạch ngọc trên đỉnh đầu, trên mặt là nụ cười ôn nhu, chính là thân nhi tử của Ngô thị Hạ Cẩm.

Hạ Cẩm xếp hàng thứ hai, phía trên hần còn có một đại ca hơn hần hai tuổi, đầu óc không quá thông minh, vì vậy, Ngô thị cũng không đặt bao nhiêu kỳ vọng vào hần.

"Nghe nói Mộ Dung công tử làm khách ở tệ xá, thật sự vinh hạnh!" Hạ Cẩm thỏa đáng làm lễ chào hỏi về phía Mộ Dung Hoài, trong lời nói mang theo một cỗ ngạo khí của quan gia, có lẽ là do đi theo bên cạnh Thái tử lâu ngày.

Mộ Dung Hoài khách khí đứng dậy chào hỏi với hần, không khí coi như là hài hòa, Ngô thị nhân cơ hội để cho Hạ Cẩm phụng bồi Mộ Dung Hoài ra ngoài đi dạo, lôi kéo quan hệ, tương lai đi theo Thái tử gia là một bước lên mây, lại nắm trong tay một hộp tiền bạc, cuộc sống qua ngày tiêu dao cỡ nào!

Hạ Cẩm tất nhiên hiểu được ý tứ của mẫu thân, cùng Lý Thụ một trước một sau ra khỏi đại sảnh.

Yên Vũ Nhi cuối cùng cũng hiểu được quan hệ phức tạp Dự vương phủ, Lý Thụ là Dự Vương, họ Lý, phụ thân của hần lại là họ Hạ, vì vậy tất cả thúc bá huynh đệ tỷ muội của hần đều là họ Hạ.

Chính là bởi vì như vậy, buổi sáng nay nàng mới tránh được một tai họa, nếu là theo ý nghĩa của từ đường, nàng không chết cũng phải lột da. Vào giờ phút này nàng lại càng ngày càng cảm kích Tiên hoàng Tề Quốc anh minh tứ phong "Nghĩa cử" cho Lý Thụ.

Bởi vì Ngô thị không chỉ định Yên Vũ Nhi thuộc về quyền quản lý của ai, vì vậy tất cả mọi người thỉnh thoảng tới đây ra lệnh làm một chút việc nào đó, nàng nghiêm trọng hoài nghi Ngô thị là cố ý, cứ như vậy, cho dù là ai cũng có thể phản phở nàng, bao gồm cả hai người Hồ Mi Nhi cùng Liễu Tường Dung đối đầu ngày trước, rơi vào trên tay các nàng, nhất định sẽ không có ngày tốt lành gì, lão vu bà đó rõ ràng chính là cố ý.

Được hiệu bắt đầu phát tác sau khi ăn trưa. Lúc ấy tất cả mọi người đang ăn cơm ở trên bàn, Yên Vũ Nhi đang chia thức ăn cho Lý Thụ, chợt nghe được một tiếng động khác thường, người thứ nhất đổi sắc mặt chính là Lão phu nhân Ngô thị, tay ôm bụng, vẻ mặt khó chịu lúng túng cười cười với mọi người, đứng dậy rời đi.

Sau đó là Hạ Cẩm cùng mấy người Lý Thư cũng lần lượt trúng thực, nhìn vẻ mặt lúng túng của mấy người, trong lòng Yến Vũ Nhi liền thẳng băng. Hừ, các người cũng có thời điểm như vậy!

Trở lại viện Lục Vu, Liễu Như cuối cùng vẫn không kiềm nén được.

"Chủ tử, buồn cười thật đó!" Liễu Như cười đến mức đau cả bụng, lại chịu đựng không dám cười quá lớn tiếng, để cho người bên ngoài nghe thì không hay chút nào.

Yến Vũ Nhi cũng là buồn cười một trận, nhìn dáng vẻ của Ngô thị cùng Lý Thư một lát lại chạy tới tịnh phòng, để cho nàng cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Lý Thư đường đường là một đại nam nhân, cũng ghen đỏ cả mặt đi về phía tịnh phòng, khác hẳn với dáng vẻ ngày thường lúc thì lãnh khốc lúc thì lưu manh, nhìn tưởng như hai người. Nghĩ tới vào giờ phút này người nào đó còn đang bị phát tác kịch liệt, tâm tình nàng ngày càng cao hứng.

Chẳng qua là khổ cho Mộ Dung Hoài, hôm nay đụng phải cây đinh. Nhưng cũng may, hắn chỉ tượng trưng uống hai hớp, cũng không phản ứng kịch liệt như mấy người kia.

"Nhỏ giọng một chút, chớ đắc ý quên mình, tai vách mạch rừng!" Yến Vũ Nhi nhỏ giọng dặn dò, nàng cũng không muốn sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến.

"Yến tỷ tỷ, tỷ ở đâu?" Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng nói mềm mại, một bóng dáng yếu điệu tiến vào phòng.

Tới là Ngô Thiên Thiên, nàng kéo qua một cái ghế ngồi xuống trước giường, mặc cho Yến Vũ Nhi dứt nàng ăn, lau miệng, hai người chợt có một cảm giác như đôi phu thê già.

"Yến tỷ tỷ, bọn họ thật sự biếm tỷ làm hạ nhân sao?" Về mặt Ngô Thiên Thiên gấp gáp xông tới, lôi kéo Yến Vũ Nhi, hỏi.

"Đúng vậy, lần này không phải là muội mất đi một đối thủ cạnh tranh sao?" Yến Vũ Nhi tự giễu cười cười.

Dưới ánh mắt của Ngô Thiên Thiên, Yến Vũ Nhi đang cười khổ, dù sao, nào có bị biếm làm hạ nhân còn cảm thấy tốt được sao?

"Yến tỷ tỷ, tỷ biết muội không có ý đó mà!" Ngô Thiên Thiên nóng nảy, "Mặc dù lúc đầu chúng ta có chút hiểu lầm, nhưng muội lại rất thích tỷ. Chuyện một con ngựa cũng quy về chuyện một con ngựa thôi, không được, muội phải đi tìm cô mẫu, còn có Thư ca ca, bọn họ không thể đối xử với tỷ như vậy!"

Nàng nhắc chân liền bước đi, Yến Vũ Nhi còn chưa kịp kéo nàng lại, nàng đã như gió chạy ra khỏi viện Lục Vu.

Thôi, đó là thân cô mẫu của nàng, sẽ không làm khó nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Trà uống ngon không?

Edit: Preiya

Ngô Thiên Thiên hùng hùng hổ hổ xông vào viện Thúy Lan, không nhìn thấy Ngô thị trong chánh đường, trực tiếp chạy vào trong nội thất, vừa mới ló đầu vào liền hỏi: "Cô mẫu, tại sao người lại đối xử với Yến tỷ tỷ như vậy?"

Ngô thị đang rất khó chịu, cũng đã mệt là rồi, không còn hơi sức nằm ở trên giường.

Vừa nghe Ngô Thiên Thiên hỏi như vậy, lập tức trong lòng liền không vui, nhưng lại không có hơi sức phát tác, không thể làm gì khác hơn là đưa tay kéo nàng, nói: "Cháu ngồi xuống trước đi, bồi cô mẫu trò chuyện."

Ngô Thiên Thiên thấy bộ dáng của bà, có chút lo lắng, tạm thời để xuống chuyện của Yến Vũ Nhi, quan tâm hỏi: "Cô mẫu, người làm sao vậy? Không thoải mái sao?"

Ngô thị gật đầu một cái, hôm nay bà thượng thổ hạ tả, thật là khó chịu.

"Mời đại phu chưa?" Tại sao có thể trở thành như vậy? Nàng thật sự quan tâm tới Ngô thị.

Ngô thị thật sự là không có hơi sức nói chuyện, Hà Diệp một bên trả lời: "Bẩm biểu tiểu thư, hôm nay sợ là lão phu nhân ăn phải đồ hỏng, Vu tổng quản đã cầm bài tử vào cung mời thái y rồi, chắc hẳn đang trên đường tới đây."

Ngô Thiên Thiên yên tâm một chút, lại dịch dịch góc chăn cho Ngô thị, liền nghe tiếng người gọi bên ngoài: "Vu tổng quản!"

Trong mắt Ngô thị sáng lên, chống đỡ như muốn đứng dậy, nghe tiếng nói truyền tới từ bên ngoài: "Hà Hương cô nương, ta hành sự bất lực, người nhất định phải giúp ta nói tốt một chút!"

Ngô thị nghe xong, vẻ mặt lập tức trầm xuống, Vu tổng quản này lại đâm thọt vào cái sọt nào cho bà đây?

"Để cho hắn đi vào nói chuyện!" Bà phát phát tay, Hà Diệp muốn nói lại thôi, chỉ là nhìn bộ dáng yếu ớt hiện tại của Ngô thị, sợ là không có hơi sức đi ra ngoài, vì vậy xoay người đi gọi Vu tổng quản.

Vu tổng quản đi vào trong phòng, trước tiên quỳ xuống trước giường Ngô thị, đập đầu đến mức vang lên tiếng bang bang.

"Được rồi, đến cùng là người đã làm chuyện ngu xuẩn gì hả?!" Ngô thị vô cùng không kiên nhẫn.

"Lão phu nhân, ngày hôm nay cũng không biết thế nào, lúc nô tài đi Thái Y Viện, những thái y khác đều không ở đó, chỉ có một mình Ngụy thái y ở đó. Nô tài liền mời hắn qua phủ xem bệnh cho lão phu nhân, hắn chế gấu, nói năng lỗ mãng, nô tài trong cơn tức giận liền động thủ. Vậy mà Ngụy thái y này không nghe theo, muốn đi tới Kinh Triệu Doãn kiện nô tài. Lão phu nhân, xin ngài làm chủ cho nô tài!"

Vu tổng quản gấp đến độ không nhịn được, cả người như là kiến bò trên chảo nóng, thở không ra hơi nói hết mọi chuyện ra, mồ hôi đã sớm ướt đầm, thỉnh thoảng cầm tay áo lau đi mồ hôi trên mặt.

Ngô Thiên Thiên nghe hắn nói một đống lời vô dụng, cả giận nói: "Nói nhiều như vậy, rốt cuộc có mời được người tới không? Cô mẫu vẫn còn đang chờ đấy!"

Vu tổng quản càng thêm khẩn trương, đầu cũng đã cúi thấp xuống đất rồi, tiếng nói cũng nhỏ đi rất nhiều: "Nô tài vô dụng, bởi vì đắc tội với Ngụy thái y, vừa lúc không có những người khác ở trong Thái Y Viện, trong cơn hoảng loạn liền chạy về cầu cứu lão phu nhân! Lão phu nhân, xem ở trên phần lượng nô tài vẫn luôn trung thành và tận tâm, ngài nhất định phải cứu lấy nô tài!"

"Khốn kiếp!" Lão phu nhân không biết lấy sức lực từ đâu tới hét lớn một tiếng, thuận tay quơ lấy một cái chén men sứ ném về phía Vu tổng quản.

Vu tổng quản không tránh kịp, đầu bị đập bốp, cũng không dám lên tiếng.

"Vu tổng quản, cô mẫu còn nằm ở trên giường đó, người lại không chú ý tới chủ tử mà chỉ lo cho mình sao?" Ngô Thiên Thiên cực kỳ giận dữ, quay đầu nhìn sang Hà Diệp: "Hắn đáng chết, người cũng ngu ngốc sao? Không mời được thái y, đi đường Đồng An mời một đại phu tốt một chút còn không được à?"

Hà Diệp thế này mới phản ứng được, vội vàng đáp vâng liền lui ra ngoài.

Thân thể Ngô thị khó chịu, trong lòng càng thêm bị ghen một hơi. Bên người bà đều là những người gì thế này? Từng cái từng cái một chỉ lo vớt mỡ*, thời khắc mấu chốt tất cả đều không thể thay mình phân ưu.

*vớt mỡ: ý chỉ vơ vét những cái béo bở (thường chỉ những khoản thu không chính đáng)

"Cô mẫu, người uống chút nước đi!" Ngô Thiên Thiên đau lòng nhìn Ngô thị, đưa ly trà qua.

"Không cần, càng uống càng khó chịu!" Ngô thị khoát khoát tay, bà đã chịu đủ rồi.

"Thế à? Vậy có phải ly trà này có vấn đề không? Người nào có lá gan lớn như vậy, lại dám hại cô mẫu người?"

Ngô thị sùng sốt một chút, sau đó lắc đầu một cái. Không thể nào, trà này là bà nhìn thấy Hà Diệp mới vừa thay, Hà Diệp là tâm phúc của bà, quyết sẽ không hại bà.

Ngược lại bà nghĩ tới có thể là Yến Vũ Nhi, dù sao hôm nay bà xử trí nàng, ghi hận trong lòng cũng hợp tình hợp lý, nhưng buổi sáng nàng chỉ pha trà có một lần thôi, cảm thấy thân thể khó chịu cũng đã là chuyện sau bữa trưa, hơn nữa, lúc ấy tất cả mọi người ở đó đều bị hại, sợ là hôm nay phòng bếp xảy ra sai lầm trong vấn đề chọn mua, bà đã phái người đi kiểm chứng trước rồi.

"Lão phu nhân, ngài lại không thoải mái sao?" Hà Hương chú ý tới chân mày đang nhíu thật chặt của Ngô thị, hỏi.

"Mau! Đờ ta..." Ngô thị còn chưa nói xong, liền nghe được một tiếng kỳ lạ, ngay sau đó một trận mùi hôi thối truyền đến, tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt.

"Mộ Dung công tử khá hơn chưa!" Lý Thư hỏi Lý Dịch mới tiến vào phòng.

Lý Dịch trả lời: "Bẩm Vương gia, Mộ Dung công tử nghỉ ngơi một hồi liền đi trở về. Thấy Vương gia còn đang nghỉ ngơi, cũng không tới làm phiền, để cho nô tài nói với ngài một tiếng."

"Tốt!" Lý Thư gật đầu một cái, khoe môi cười lên một độ cong, hôm nay sợ là tính toán của người nào đó phải thất bại rồi, thật không nghĩ tới, sẽ cho hắn một kinh hi như vậy.

"Vương gia, hôm nay người này thật sự là quá to gan, lão phu nhân đã sai người nghiêm tra, bắt được trực tiếp đánh chết cho xong chuyện!" Về mặt Lý Dịch nom nớp lo sợ, nhớ tới đáng về lúc Vu tổng quản nói ra còn có chút sợ.

"Ha ha, chỉ sợ hần không bắt được!" Tâm tình Lý Thư bỗng nhiên rất tốt.

"Vương gia, ngài biết là ai?" Lý Dịch rất là kinh ngạc, nếu Vương gia biết, thế nào không hạ lệnh bắt người chứ?

"Nàng giúp gia làm một chuyện tốt, vì sao bốn vương phải bắt nàng?" Trong mắt Lý Thư chợt lóe lên một tia hài hước, không phải Ngô thị muốn lôi kéo Mộ Dung Hoài sao, hôm nay đây thật sự là làm được.

Trong đầu hần chợt thoáng qua bóng dáng của người nào đó, lúc đó hần còn kỳ quái, hôm nay xem ra, nụ cười giáo hoạt rõ ràng chính là biểu hiện thực hiện được kế sách. Chỉ là hôm nay hần cũng không bắt được nhược điểm của nàng.

Tiểu dã miêu này, quả thật là vô cùng thú vị, chắc hẳn thời gian mình không có ở đây, nàng cũng sẽ không chịu thua thiệt gì.

Sương Xuân Viên, Hồ Mi Nhi nghe nha hoàn bẩm báo, ánh mắt đều cười lên như hoa.

"Đi, đi viện Phi Thúy!" Tại sao tin tức tốt như vậy có thể không chia sẻ với người khác chứ?

Liễu Tường Dung cũng nghe nói đến chuyện tập thể vương phủ trúng độc kỳ lạ, âm thầm may mắn lúc đó mình chưa dùng bữa cùng bọn họ.

Đang suy nghĩ, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Hồ Mi Nhi đi vào trong sân, nở nụ cười đứng lên.

"Tỷ tỷ, muội muội nghe nói có một chuyện rất thích thú, không kịp chờ nghĩ muốn để cho tỷ cũng vui vẻ một chút." Khuôn mặt Hồ Mi Nhi cười tươi như hoa.

"Oh, rửa tai lắng nghe!" Liễu Tường Dung mời nàng ta vào phòng, Hồ Mi Nhi tưởng rằng nàng còn chưa nhận được tin tức, kể ra câu chuyện đã thêm mắm thêm muối mà mình nghe được.

"Nha, thế nhưng lại có chuyện như vậy, đây là ai làm, không ra thể thống gì!" Liễu Tường Dung làm ra vẻ không biết, khiến Hồ Mi Nhi rất là thỏa mãn.

"Tỷ tỷ, hôm nay là ai đã không còn quan trọng, mấu chốt là chúng ta hy vọng là người nào." Nàng ta có điều ngụ ý chớp chớp mắt, Liễu Tường Dung mờ mịt nhìn nàng ta.

"Ai nha tỷ tỷ, là ai không được lão phu nhân thích nhất, đó chính là người nào." Nàng cười đến mức vui sướng, "Không phải là vị ở viện Lục Vu kia sao?"

Hai người hiểu ý cười một tiếng, lòng hiểu mà không nói. Đồng thời lại âm thầm may mắn bởi vì mình tránh ngoại nam, không dùng bữa trưa ở viện Thúy Lan.

Mấy vị chủ tử vương phủ đều bị đau bụng, ảnh hưởng của chuyện này dĩ nhiên là hết sức náo động, đứng mũi chịu sào chính là phòng bếp lớn.

"Tần quản sự, hóa đơn chọn mua hôm nay đưa cho ta, trên bếp là ai phụ trách, người nào tay chân không sạch sẽ lần lượt gọi tới, tất cả người khả nghi đều phải nghiêm tra, kiên quyết không cho người nào giờ thủ đoạn được, có nghe không?"

"Dạ dạ dạ! Vu tổng quản ngài yên tâm, ta nhất định sẽ thăm tra kỹ càng, nếu cái đám nô bộc đó phạm thượng làm loạn, lập tức báo cáo tổng quản, ngài cứ yên tâm đi!" Cái trán Tần ma ma đỏ đầy mồ hôi, tựa như chuyện nội viện bức này, ngày trước làm sao để cho Vu tổng quản tự mình hỏi tới chứ? Hần là Tổng quản sự ngoại viện nội viện, là người đắc lực bên cạnh lão phu nhân, là người cao nhất ra lệnh chấp hành, ai nhìn thấy cũng phải lễ nhượng ba phần đó.

"Vậy thì tốt, hạn cho người trước khi mặt trời lặn phải tra được, nếu không, Hừ!" Vu tổng quản phát tay áo bỏ đi, Tần ma ma cúi đầu xuống, trước khi mặt trời lặn, lúc này đã là giờ Mùi ba khắc rồi, cách lúc mặt trời lặn chỉ còn hơn một canh giờ, bà ta phải đi đâu tra đây?

"Tần ma ma, làm sao bây giờ?" Vu tổng quản vừa đi, tất cả mọi người trong phòng bếp đều tới đây, sự việc lần này, nếu là tìm không ra người chủ sự, toàn bộ bọn họ đều phải bị phạt.

"Sao ta biết làm thế nào? Trong ngày thường các người dùng mảnh lối cắt xén, hôm nay chờ cuốn gói hành lý đi đi!"

Lời nói của Tần ma ma quả thật ứng nghiệm, dĩ nhiên cuối cùng cũng không tra ra rốt cuộc là ai làm, thế nhưng đây là nói sau, giờ phút này trong viện Thúy Lan, lão phu nhân đang nằm ngửa ở trên tháp mỹ nhân để cho lão đại phu Đồng Nhân Đường chẩn bệnh.

Lão đại phu tóc bạc mặt hồng hào, nhìn đáng về rất có học vấn, lão chăm chú cho Ngô thị trước, Ngô thị rốt cuộc cảm thấy dễ chịu hơn một chút, liền để cho lão đại phu giúp đỡ truy xét nguyên nhân.

Lão đại phu kiểm tra kỹ càng một lần, hỏi: "Chẳng lẽ là lão phu nhân nhớ nhầm, trừ trà và bữa trưa ra, quả thật chưa từng dùng qua cái gì khác sao?"

Ngô thị hồi tưởng lại từng chút một, cuối cùng lắc đầu một cái: "Không có!"

Lão đại phu kiểm tra lại lần nữa, cuối cùng vuốt vuốt râu bạc, bất đắc dĩ nói: "Lão phu nhân, nước trà và thức ăn này đều không có vấn đề, chắc hẳn

không phải vấn đề về thức ăn."

"Không phải sao? Vậy thì quá kỳ quái, dùng xong bữa trưa tất cả mọi người đều thượng thổ hạ tả, cái này cũng không phải vấn đề về thức ăn, lão đại phu như ngươi thật là hư danh nói đùa à!"

Ngô thị giận đến mức cả người phát run, hôm nay đã chịu thiệt thòi lớn như vậy, hết lần này tới lần khác vẫn không tìm ra được người để trút giận, không thể làm gì khác hơn là phát con tức lên trên người lão đại phu.

Lão đại phu thấy tiếng nói của bà như tiếng chuông lớn, tràn đầy sức lực, biết đã không có gì đáng ngại, vội vàng vác cái hòm thuốc lên liền chạy lấy người.

Liễu Tường Dung và Hồ Mi Nhi đứng lúc đi vào, suýt nữa thì đụng vào lão đại phu vội vã đi tới.

"Thân thể lão phu nhân thế nào rồi?" Liễu Tường Dung bày ra dáng vẻ tiểu thư khuê các dịu dàng khéo léo như nước, ngồi vào bên cạnh giường.

Hồ Mi Nhi biết mình không được cung chiều bằng Liễu Tường Dung, cũng dự định đứng ở một bên, nói mấy câu ngắn gọn lấy lòng.

Sắc mặt của Ngô thị tốt cuộc dễ nhìn hơn chút, kéo tay Liễu Tường Dung, nói, "Vẫn là Dung Nhi lo lắng cho ta, biết đến thăm ta."

Khỏe miệng Hồ Mi Nhi giật giật, thì ra trong mắt lão phu nhân chỉ nhìn thấy Liễu Tường Dung, cũng không liếc tới chỗ mình chút nào, lạnh lùng quét mắt nhìn Liễu Tường Dung, trong lòng có chút buồn phiền.

Không được, mình nhất định phải tranh thủ một chỗ ngồi. Tự suy nghĩ trong chốc lát, nàng chủ động đứng ra nói:

"Lão phu nhân, chuyện hôm nay thật đúng là kỳ quái, là ai đáng hận như thế, thật sự nên trừng phạt một phen mới được!"

"Đừng nhắc tới nữa! Ngay cả đại phu cũng không tra được, còn có thể làm sao?" Ngô thị rã rời chả có chút hào hứng nào.

"Vậy cũng không được, lão phu nhân là tôn quý cỡ nào, là mẫu thân của Vương gia đó, nếu như hôm nay bỏ qua cho nàng, không biết lúc nào lại nhảy ra, đến lúc đó nói không chừng gặp họa chính là cả vương phủ rồi!" Hồ Mi Nhi nhảy dựng lên kêu la.

"Nghe giọng điệu của ngươi, giống như biết là ai, theo ý kiến của ngươi, sẽ là ai?" Ngô thị lạnh lùng nhìn nàng ta, dáng dấp của Hồ Mi Nhi rất xinh đẹp, nhưng bà chính là không thích nổi, cảm giác nàng ta giống như là một người thích thêu dệt chuyện.

Liễu Tường Dung nhìn Hồ Mi Nhi một cái, nhắc nhở: "Muội muội, lời nói không thể nói lung tung!"

"Tỷ tỷ, tỷ yên tâm!" Hồ Mi Nhi mỉm cười với nàng. "Lão phu nhân, con người làm bất cứ chuyện gì cũng phải cần động cơ, ngài suy nghĩ chuyện xảy ra hôm nay một chút đi, người nào hận ngài nhất, người đó liền có khả năng!"

Nàng ta ý vị sâu xa nhìn Ngô thị, ánh mắt Ngô thị sáng lên: "Ngươi nói là Yến cơ?"

Đúng vậy, Yến cơ, chính là nàng!

Không nói đến cùng có phải nàng làm ra ám chiêu gì hay không, nhưng chỉ có nàng có khả năng này, hôm nay nàng bị phạt, lúc đó không có biểu hiện gì hết, nhất định là suy nghĩ kỹ rồi. Hiện tại, chính là nàng trả thù.

"Người tới, mang Yến cơ đến!" Bà lớn tiếng nói.

"Nhưng lão phu nhân, bây giờ còn không có chứng cứ..." Liễu Tường Dung muốn khuyên nhủ, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Ngô thị dọa sợ.

"Còn muốn chứng cứ gì chứ, ta nói là nàng thì chính là nàng, trừ nàng ra, còn có ai căm thù ta đến tận xương tủy như thế, còn có Vương gia, không giải vây cho nàng, kết quả cũng cùng chịu tội thôi, hôm nay ta nhất định không thể tha cho nàng!"

"Cô mẫu, nhất định không phải là Yến tỷ tỷ!" Ngô Thiên Thiên mới vừa bước vào cửa liền nghe được những lời này, vội vàng chạy lên phía trước.

"Thiên Nhi, không phải là cháu không thoải mái sao? Còn không mau trở về nghỉ ngơi đi? Đến lúc đó mẫu thân cháu lại trách ta đó!" Ngô Thiên Thiên dĩ nhiên có viện của mình ở vương phủ, mới vừa rồi Ngô thị đột nhiên phát tác, một thân đơn bản, nàng đột nhiên liền cảm thấy vô cùng không thoải mái, nôn mửa mấy lần, Ngô thị liền đề cho nàng đi nghỉ ngơi.

Ngô Thiên Thiên về nghỉ ngơi một chút, mới nhớ tới mình đến đây vì chuyện của Yến Vũ Nhi, vì vậy quay trở lại, kết quả là nghe được lời nói của Ngô thị.

"Cô mẫu, Yến tỷ tỷ tâm địa thiện lương, làm sao tỷ ấy sẽ làm những chuyện hạ lưu này chứ!" Nàng lắc lắc cánh tay Ngô thị, làm nũng nói.

Ngô thị bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nói: "Thôi thôi, nếu Thiên Nhi cầu tình, ta liền xử phạt nhẹ thôi. Mặc dù không có chứng cứ, nhưng Yến cơ lại có hiềm nghi, liền phạt nàng tới phòng bếp hỗ trợ, nhìn xem biểu hiện về sau."

Ngô Thiên Thiên còn muốn khuyên nhủ nữa, Ngô thị đã nhắm mắt lại, nàng chỉ đành ngượng ngùng bỏ qua, xoay người đi ra khỏi cửa phòng.

"Biểu tiểu thư đây là muốn đi đâu đó?" Hồ Mi Nhi gọi lại Ngô Thiên Thiên đang nổi giận đứng đứng đi về phía trước, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý.

Ngô Thiên Thiên như từ mộng tỉnh ngộ, chỉ vào Hồ Mi Nhi mắng: "Hồ ly tinh nguoi, cái đồ hai mặt, nhất định là nguoi nói hư nói vượn!"

"Biểu tiểu thư, ta không có nói bậy để lão phu nhân định đoạt, biểu tiểu thư nguoi là tới làm khách, cần phải thật vui vẻ, nóng giận lên liền sẽ không làm cho nguoi ta thích!"

Nàng ta vừa nói vừa lắc lắc cái eo nhỏ, mùi thơm son phấn trên người chui thẳng vào mũi Ngô Thiên Thiên, làm nàng sắc liền tiếp lui về phía sau.

"Nguoi, sẽ có báo ứng!" Nàng quăng lại một câu, hàm hừ tức giận rời khỏi viện Thúy Lan.

"Chủ tử, tại sao bọn họ có thể đối xử với nguoi như vậy?" Liễu Như nhìn Yến Vũ Nhi, tiếng nói nghẹn ngào.

"Liễu Như, như vậy không tệ nha! Nguoi phải nhớ, bây giờ là địch mạnh ta yếu, địch tiến ta sẽ lui, đại trượng phu còn có được dẫn được, tiểu nữ tử như chúng ta thì sợ cái gì?" Yến Vũ Nhi lạc quan an ủi nàng.

Liễu Như nín khóc mỉm cười, nàng đây là ngại biện cái gì chứ? Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua, chỉ là lời này ngược lại rất có đạo lý, hiện giờ muốn đối nghịch với lão phu nhân bọn họ, không khác nào là lấy trứng chọi đá, hiện nay coi như là giấu tài đi.

Cũng còn may lúc trước Lý Thụ đã phân phó, lão phu nhân cũng không đuổi hạ nhân trong viện Lục Vu đi, vì vậy trừ mỗi ngày Yến Vũ Nhi tới phòng bếp hỗ trợ rất mệt ra, nhưng vừa về tới viện Lục Vu, quả thật ngày trôi qua vẫn rất nhàn nhã. Chỉ là có một vài người thấy nàng bị biếm làm hạ nhân, nên có chút lười biếng, mỗi khi thế này, về mặt Lộng Ngọc liền tới sầm lại bắt đầu dạy dỗ: "Mở to mắt chó của các nguoi ra để nhìn cho rõ, nơi này là Dự vương phủ, chỉ cần Dự Vương vẫn còn ở đây, viện Lục Vu này liền không tới phiên các nguoi ra oai!"

Nàng chống eo thon nhỏ, lớn tiếng khiển trách, tất cả mọi người coi như còn nghe lời của nàng, Dung ma ma vốn là có chút dao động, nghe được câu này cũng thông suốt tỉnh ngộ. Bà nhìn thấy tâm tư của Vương gia đối với Yến cơ rất rõ ràng, đã sớm đứng vào hàng ngũ bên này, sau này mới có thể khổ tận cam lai, vì vậy đối xử với Yến Vũ Nhi càng dễ tâm hơn.

"Vương gia, ngày mai sẽ phải lên đường, ngài sớm đi nghỉ ngơi đi!" Lý Dịch khuyên nhủ Lý Thụ đang cầm một quyển sách đọc.

"Được, bốn vương biết rồi, nguoi cũng đi xuống nghỉ ngơi đi, bốn vương xem một lát nữa." Lý Thụ phát tay để cho hắn lui ra.

Lý Dịch mấp máy môi muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không nói ra, thân mình lui xuống đi ra ngoài.

Lý Thụ khép sách lại, rõ ràng nhận ra, thì ra xem nguyên một buổi tối, chữ trong sách vẫn không vào, nghĩ tới Lý Dịch muốn nói lại thôi, hần khẽ nhíu mày một cái: "Cầu nô tài, cũng không biết nhắc nhở bốn vương một tiếng!"

Hắn dứt khoát đặt sách xuống, móc một cây trầm ngọc từ trong tay áo ra, quay về phía ánh nến nhìn thật kỹ.

"Đồ ngọc, nguoi không nhớ một chút nào sao?" Hắn cười cười, bắt đắc dĩ thu trầm ngọc lại, dập tắt ánh nến, phi thân ra khỏi cửa sổ.

Yến Vũ Nhi vừa tháo trang sức, vừa nghĩ lại tình cảnh đám người Ngô thị đau bụng ban ngày, trong lòng lại là một trận buồn cười.

Trà uống ngon không? Ha ha, bản cô nương cũng không phải là một quả hồng mềm mại cho các nguoi bóp nát!

"Chủ tử, nghe nói ngày mai Vương gia sẽ phải đi xa, lần này thì tốt rồi, ngài không cần cố gắng ngày trang mình nữa!" Liễu Như vừa giúp Yến Vũ Nhi lau mặt, vừa vui vẻ nói.

Yến Vũ Nhi tự huyễn dung nhan, chính là không muốn bị nam nhân nào coi trọng, tới vương phủ lâu như vậy, nàng đều phải vác cái mặt chấm đỏ, thật sự không thể nào đẹp mắt được.

"Đúng vậy, mỗi ngày đều phải tránh mọi người bôi thuốc, thật sự rất phiền!" Yến Vũ Nhi nhìn một khuôn mặt trắng nõn mịn màng trong gương, vẫn là như vậy nhìn dễ chịu hơn, mỗi ngày đều phải nhìn khuôn mặt chấm đỏ, chính nàng cũng ghét bỏ, chờ sau khi Dự Vương rời đi, nàng phải nghĩ biện pháp để cho mình "Tốt".

"Chủ tử, ủy khuất nguoi rồi!" Chủ tử của nàng lúc nào chịu qua loại khổ này!

Rửa mặt xong, Liễu Như hầu hạ Yến Vũ Nhi nằm ngủ, cũng lui ra ngoài, Yến Vũ Nhi nằm ở trên giường, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp. Hôm nay quá mệt mỏi, bận việc cả một ngày ở trong phòng bếp, Tần ma ma đó liệu mạng hành hạ nàng, bả vai và cánh tay đều chưa xót đau đớn không thôi. Giờ phút này hơi dính vào gối đầu liền ngủ mất.

Một trận gió nhẹ vén lên màn tơ thật mỏng, một bóng dáng rơi vào trước giường, lặng lẽ nhìn nàng một hồi lâu, chậm rãi đến gần nàng.

Đang mơ mơ màng màng, Yến Vũ Nhi cảm thấy ở chỗ cổ có cảm giác hơi tê ngứa, lấy tay gãi gãi, vẫn nhột, qua mấy lần, nàng tỉnh táo một chút, lúc này mới cảm giác có cái gì không đúng.

"A!" Nàng kêu lên một tiếng, không kịp nói chữ thứ hai, ngay sau đó liền bị bàn tay to che kín miệng mũi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Bỏ vũ khí đầu hàng

Edit: Preiya

"Là ta, đừng kêu!" Một tiếng nói nam tử trầm thấp vang lên, có chút quen thuộc, trái tim Yến Vũ Nhi đang lơ lửng mới để xuống, dùng hết sức lực toàn thân đẩy hẳn ra, rút cuộc kéo ra một khoảng cách nhỏ.

Mượn ánh trăng mờ, Yến Vũ Nhi miễn cưỡng nhìn thấy rõ người trước mặt, vuốt ngực một cái, thở phào nhẹ nhõm.

Khuôn mặt chỉ cách nàng mấy li, không phải Lý Thư còn có người nào chứ? Mặc dù không phải nhìn thấy rõ ràng lắm, nhưng hai tròng mắt kia vẫn sáng quắc lên trong đêm tối, giống như hắc thạch được mài rửa đặc biệt bóng loáng, đang không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào nàng.

Nàng đột nhiên cảm thấy tựa hồ như là trước kia đã gặp qua ở chỗ nào đó, ở chỗ nào chứ?

"Thì ra là Tiểu Vũ Nhi của ta cũng muốn ta đó?" Lý Thư cúi đầu cười ra tiếng, hơi thở ấm nóng lại phun về phía cổ của nàng, chọc cho nàng run rẩy một trận.

Yến Vũ Nhi cảm thấy mình luống cuống, làm sao nàng lại lộ vẻ háo sắc với loại đầu heo như hắn chứ? Nhất thời vừa giận vừa xấu hổ, vội vàng dời đi tầm mắt.

"Đêm hôm khuya khoắt không ngủ, chạy đến phòng ta dọa người à, người bị bệnh thần kinh sao?" Sau khi hết kinh sợ, trong lòng Yến Vũ Nhi tức giận, trực tiếp liền mắng.

Lý Thư không có một chút ý tứ tức giận nào, ngược lại duỗi cánh ra ôm Yến Vũ Nhi vào trong ngực, đáng vẻ hết sức thân mật.

"Ha ha, nếu không phải là nửa đêm, sao Bôn vương có thể thấy khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Vũ Nhi đây? Cái này có tính là một kinh hi hay không đây?" Tiếng nói trầm thấp nghe giống như tiếng đàn êm tai, tràn đầy từ tính ở giữa đêm tối yên tĩnh tại nơi này.

Thế nhưng lại bị hắn phát hiện ra rồi!

"Người, đại sắc lang! Còn không mau đi ra ngoài!" Nàng theo bản năng cự tuyệt sự trói buộc của hắn, hô nhỏ một tiếng, miệng lại bị che kín lần nữa.

"Xuyt, nhỏ giọng một chút, nàng muốn dẫn tất cả mọi người tới sao?" Lý Thư nhỏ giọng cảnh cáo, nàng mới vội vàng ngừng nói.

Đúng vào giờ phút này, liền nghe được Liễu Như đang hỏi ngoài cửa: "Chủ tử, làm sao vậy?"

"Không có việc gì không có việc gì, ta nằm mơ, bị dọa sợ!" Nàng chỉ sợ Liễu Như đẩy cửa đi vào, vội vàng nói dối.

"Người lại nằm mơ sao? Nếu không thì nô tỳ đi vào bồi người?" Liễu Như vô cùng lo lắng, nàng thường xuyên gặp ác mộng.

Sao Yến Vũ Nhi có thể để cho nàng đi vào chứ? Vội vàng nói: "Không cần, ta đang muốn ngủ đây, chớ quấy rầy ta!"

Chuyện cười, nếu Liễu Như đi vào nhìn thấy trong phòng cất giấu một đại nam nhân, không biết người nào đó sẽ có suy nghĩ không đứng đắn gì đấy. Trong tâm không muốn dây dưa không rõ với hắn.

Liễu Như không lên tiếng, có lẽ còn đang do dự, trái tim Yến Vũ Nhi nhảy lên tới cổ họng, qua một lúc lâu rốt cuộc mới nghe được tiếng bước chân xa dần, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Này, người đứng lên đi!" Yến Vũ Nhi quay đầu lại nhìn sang, Lý Thư đang giang rộng tay chân nằm ở trên giường, không có chút ý tứ rời đi nào. Vì vậy vừa kéo vừa đẩy vừa túm, thế nhưng hắn lại vẫn không nhúc nhích, cuối cùng cúi người xuống, cắn một cái thật mạnh trên cánh tay của hắn.

"A! Nàng mưu sát phu quân à!" Lý Thư bị đau, thu cánh tay về.

"Phi! Người cũng không phải là phu quân của ta, chúng ta đã sớm nói rồi, vẫn còn ước pháp tam chương đó, người muốn đổi ý sao? Không có cửa đâu!" Yến Vũ Nhi kiên quyết kéo ra khoảng cách với hắn.

"Ha ha, Vũ Nhi, nàng nói sai rồi, sao Bôn vương không nhớ rõ có chuyện như vậy chứ?" Hắn nhàn nhạt nhìn nàng, ánh mắt không có một chút dao động.

nào.

"Này người đừng có chối chứ!" Yên Vũ Nhi cảnh giác nhìn chăm chăm hắn, đường đường là Dụ Vương gia, thế nên nói lời không giữ lời à? Nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

"Sao nói khó nghe như vậy!" Lý Thư không vui nhún mày, "Bỏn vương nhất ngôn cửu đỉnh, làm sao có thể chối chứ? Chỉ là nàng nói chuyện cần phải lấy ra chứng cứ, Bỏn vương quả thật không nhớ rõ."

Hai tay hắn mở ra, Yên Vũ Nhi cảm thấy không ổn, chẳng lẽ, hắn len lén lấy chứng từ đi?

Nàng vội vàng xoay người xuống giường, đốt sáng lên đèn lồng đương gác trên đầu giường, mở từng cái rương hòm ra, hoàn hảo, tờ chứng từ được xếp thành hình dạng mảnh dài đang nằm êm đẹp ở bên trong.

"Này này, xem đi!" Nàng hả hê cười một tiếng với hắn, ném chứng từ cho hắn.

Lý Thư lại không nhúc nhích, "Đêm khuya trời quá tối, không nhìn thấy rõ, nếu không Vũ Nhi đọc thay Bỏn vương đi!"

Yên Vũ Nhi phi nhô hẳn một cái, kéo tờ chứng từ qua mở ra vừa xem, chỉ là trong nháy mắt, nụ cười hả hê trên mặt không còn nữa.

"Này này... Tại sao có thể như vậy? Chứng từ đâu?" Nàng trừng mắt nhìn hắn, chất vấn. Đích thân hắn viết ra ước pháp tam chương đó? Làm sao lại không có một chữ nào? Chỉ còn dư lại một tờ giấy trắng!

Lý Thư bày ra dáng vẻ vô tội nhìn nàng, có chút ủy khuất nhỏ nhỏ.

"Thế nhưng ngay cả đựng ta cũng chưa từng đựng tới, chứng từ là nàng thu, cũng là nàng mở ra, tại sao có thể hỏi ta chứ?" Trên mặt Lý Thư chợt hiện ra nụ cười, đến gần nàng, vẻ mặt chờ mong. "Thật sự chẳng lẽ theo như lời Bỏn vương từng nói, vốn là cũng không có chứng từ nào?"

Yên Vũ Nhi oán hận trừng mắt nhìn hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp vô song đều là tức giận: "Không đúng, người cũng đã thừa nhận có viết ra chứng từ, nhất định là người động tay động chân!"

Lúc này Lý Thư thế mới phát giác mình lỡ miệng, thế nhưng không đánh đã khai, vội vàng giơ tay lên thề:

"Không có, tuyệt đối không có! Bỏn vương cam đoan, tuyệt đối không phải là ta!"

Dĩ nhiên không phải là hắn, những chuyện này còn cần hắn phải tự thân động thủ sao? Rất nhiều giấy trong thư phòng của hắn đều được ngâm qua thuốc, bởi vì thường xuyên phải đưa mật thư ra ngoài, những nội dung trong thư sẽ biến mất trong một khoảng thời gian ngắn, làm như vậy là để phòng ngừa bị người khác bán đứng, không thể lưu lại chứng cứ.

Chỉ là, những chuyện này đều là trước kia đã xử lý tốt, theo thời điểm hai người bọn họ viết chứng từ, hắn thật sự không có động tay động chân.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Vũ Nhi sung huyết đến đỏ bừng, hôm nay, giấy trắng mực đen đã không còn, nàng phải làm thế nào mới có thể ngăn cản người nam nhân này, hơn nữa, bây giờ diện mạo thật sự đã bị hắn phát hiện, tối nay thật sự rất là kỳ lạ, chẳng lẽ, sẽ bị hắn ăn sao?

Trong lòng nàng rất là mâu thuẫn, cũng không phải là bởi vì không bỏ được Tạ Hàn Phong, nàng có hảo cảm với Tạ Hàn Phong, chán ghét Công Tôn Chiến, tuy bọn họ có hôn ước, nhưng vẫn chưa cử hành hôn lễ, kiếp này cũng không chừng còn có cơ hội gặp nhau, nàng không cần phải vì hắn thù thân như ngọc.

Chỉ là, nàng và Lý Thư cũng không có tình cảm với nhau, miễn cưỡng OOOX với một người mình không thích, nàng không tiếp nhận được!

"Vũ Nhi, nào có chứng từ gì đâu, ** một khắc đáng giá ngàn vàng, chúng ta nghỉ ngơi đi!" Hắn nhìn chăm chăm nàng, trong mắt thoát ra từng ngọn từng ngọn lửa.

Tầm mắt nhìn xuống miệng nàng. Nàng bỏ đi dáng vẻ nguy trang là mê người như thế, làn da như ngọc, môi anh đào, hàm răng trắng tinh, dù là khuôn mặt trắng như tuyết hiện giờ đều là vẻ xinh đẹp động lòng người khó có thể tin, hắn cảm giác tiết tấu nhịp tim của mình chợt rối loạn, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

Đương nhiên Yên Vũ Nhi cũng nhận ra được biến hóa của hắn, cố gắng thuyết phục hắn: "Dụ Vương, trước đó ta đã nói rất rõ ràng, ta sẽ không tiến thêm một bước quan hệ với người. Dù là không có tờ chứng từ kia, ta cũng sẽ không để cho người được như nguyện."

Nàng cố ý tự mình bảo trì một khoảng cách, làm Lý Thư cực kỳ khó chịu, hắn lần đến gần nàng, một tay bóp chặt cằm của nàng, ép hỏi: "Sở dĩ nàng bài xích ta như vậy, nhất định không chỉ là bởi vì đám nữ nhân hậu viện kia, nói, rốt cuộc là tại sao?"

Trong mắt hắn mang theo một tầng lạnh lẽo, Yên Vũ Nhi có chút sợ sệt, hắn chưa từng đáng sợ như vậy, vào giờ phút này nàng chợt có chút hoảng sợ.

"Không có, ta nói ta thích sạch sẽ, trọng phu tương lai của ta, vô luận cả người đều phải là của một mình ta, nếu như người nhất định phải bức bách ta, chúng ta liền cùng chết với nhau!"

Nàng có kiên trì của nàng, có nguyên tắc của nàng, nàng ghét một đám nữ nhân ở hậu viện tranh giành tình nhân mà hãm hại lẫn nhau.

"Trong lòng nàng còn có những người khác, đúng không? Là cái tên họ Tạ đó?" Bỗng nhiên hấn khẽ nhủ mảy, ý thức được điểm này, tâm tình hết sức khó chịu.

Lúc rời khỏi Thủy Nguyệt Quốc, hấn vẫn để Mị Phong ở chỗ tối chiếu ứng nàng, cũng biết đến chuyện Tạ Hàn Phong.

Chỉ là, hấn cho rằng, giữa bọn họ cũng không thật lòng, nàng cũng chỉ là muốn mượn hấn tránh né Công Tôn Chiến, mà Tạ Hàn Phong, sợ sẽ là một người thấy sang bắt quàng làm họ.

"Đúng! Trước kia ta đã từng thành hôn, có trượng phu, một nữ không thể có hai phu, người đừng ép buộc ta!"

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng cũng có chút hối hận, bởi vì hấn lại một bước tiến tới gần, nàng vội vàng lui về phía sau, hấn lại tiến, nàng không thể không liên tiếp lui về phía sau, cuối cùng lui tới bức tường, không thể lui được nữa.

"Người đừng tới đây! Ta cầu xin tha thứ còn không được sao?" Vào giờ phút này hai mắt của hấn đỏ lên, giống như một con sư tử phát giận, nàng vội vàng tỏ ra yếu đuối.

Hấn không cử động nữa, chỉ là hai tay vịn hai vai của nàng, nhìn chăm chăm nàng một cái, buồn bã nói: "Nếu như ta không có những nữ nhân khác, nàng có thể cùng ta không?"

Yến Vũ Nhi ngần ra, nếu như vậy... Nàng sẽ cùng hấn sao?

Chỉ là cái vấn đề này không có một chút ý nghĩa nào, không nói tới Liễu Tường Dung, chỉ riêng Hồ Mi Nhi thôi, nhưng đã dây dưa không rõ với hấn, huống chi, nàng ta là tiểu thiếp danh chính ngôn thuận của hấn, người ta thân thân mật mật là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nàng không thể chen vào.

Chỉ là, nếu như hấn thật sự không có những hoa hoa thảo thảo kia thì sao đây?

Nàng nhìn lại hấn, không thể phủ nhận, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú trời giáng người oán kia thì nàng vẫn có một chút động lòng, nhất là lúc hấn chuyên chú nhìn về phía mình, lòng của nàng cũng nhảy nhót vui vẻ, một nam nhân xuất sắc như vậy chú ý tới nàng, là một nữ nhân cũng không thể thờ ơ được!

Trái tim nàng đập mạnh, không thể nghĩ nữa, nàng chỉ là bị mê hoặc thôi, vẫn không sinh lòng ái mộ, hơn nữa, nàng không phải là loại nữ nhân như đám ở hậu viện đó mà cam chịu, cùng nữ nhân khác cả ngày vây quanh một người nam nhân, nàng không chịu nổi cuộc sống như thế.

Tầm mắt Lý Thư chăm chú khóa chặt nàng, thu hết mỗi một biểu tình trên mặt nàng vào mắt, khi nàng rũ mắt xuống thì tim của hấn cũng rơi xuống đáy cốc, nàng vẫn là không nguyện ý sao?

Hấn chợt buông nàng ra, xoay người đi tới cửa, Yến Vũ Nhi lấy lại tự do, ngờ ngác nhìn bóng dáng rời đi của hấn.

Thế nhưng, nha hoàn trực đêm nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh, hấn vừa đi ra ngoài, nhất định sẽ làm bọn họ tỉnh dậy! Nàng chợt hi vọng hấn quay lại.

Bóng dáng cao lớn vừa đi tới cửa, chợt dừng lại, xoay người đi trở về.

Trong lòng Yến Vũ Nhi căng thẳng, nàng không lên tiếng gọi hấn đó, hấn thật sự trở lại?

Bóng dáng cao lớn bao phủ lấy nàng, tất cả ánh sáng đều biến mất, trước mắt Yến Vũ Nhi chỉ nhìn thấy được hai con ngươi đen láy phát sáng của hấn.

"Không được! Bồn vương không thể tiện nghi cho cái tên họ Tạ kia! Từ nay về sau, nàng chỉ có thể là của ta!" Hấn ngang ngược tuyên bố, cúi người ôm lấy eo nàng bế lên.

Yến Vũ Nhi còn chưa phục hồi tinh thần lại, chợt dưới chân trượt một cái, thân thể liền bay bổng lên, đột nhiên không có cảm giác hạ xuống để cho nàng khủng hoảng một trận, đôi tay liều mạng quơ quơ, ôm chặt lấy một đồ vật ấm áp.

"Hóa ra là Vũ Nhi thích Bồn vương, nha đầu khẩu thị tâm phi!" Bên tai vang lên một giọng nam trầm tức, lúc này Yến Vũ Nhi mới giật mình, tự mình đưa thân vào trong ngực của nam nhân, vào giờ phút này nàng ôm là cổ của hấn, liền vội vàng buông ra.

"Ngã đau, Bồn vương cũng không chịu trách nhiệm!" Hấn tốt bụng nhắc nhở, tâm tình vốn là không tốt, bởi vì động tác của nàng nên đã khá hơn nhiều.

Yến Vũ Nhi lại mất đi trọng tâm, suýt nữa té xuống, vội vàng lại duỗi hai cánh tay ra ôm lấy hấn. Hấn cúi đầu nở nụ cười, dường như tâm tình rất tốt.

Hấn là cố ý! Nàng hung hăng đánh hấn một cái, chỉ là ở trên thân người cứng rắn của nam nhân này, cũng chỉ là gãi ngứa thôi, hấn không có một chút phản ứng nào, tay của nàng lại đau đớn, dứt khoát thu tay về.

"Này, người muốn làm gì?" Yến Vũ Nhi lại bắt đầu kinh hoảng, bởi vì hiện ra ở trước mắt nàng, là giường của mình.

"Nàng không cảm thấy đã hơi chậm rồi sao?" Khóe miệng Lý Thư câu lên một nụ cười khẩy tà mị, đặt cả người Yến Vũ Nhi vào trên giường, ngay sau đó thân thể cao lớn liền áp lên.

"Không cần, không phải chúng ta đã nói rõ ràng rồi sao?" Nàng ra sức giãy dụa, lại bị hấn đè ép đến cực kỳ chặt chẽ, hai tay không an phận bị hấn buộc hai bên thắt lưng, không thể động đậy.

"Đúng, chúng ta phải nói rõ ràng!" Hấn nhìn chăm chăm nàng, nói từng chữ từng câu: "Ta có thể không có nữ nhân khác, nhưng nàng, nhất định phải là của ta!"

Lời của hấn rất rõ ràng rành mạch, kiên định lạ thường.

"Nhưng ta không thích người nhà!"

Nàng cố gắng nói đạo lý với hấn, nhưng hấn đáp lại là cái hôn trời đất xoay chuyển.

"Ta sẽ làm cho nàng thích!" Nụ hôn của hấn như gió táp mưa rào, thổi quét tất cả, Yến Vũ Nhi giãy dụa một phen, làm sao cũng không thoát ra được.

Đầu tiên hấn bắt đầu hôn từ cái trán, lượn quanh khuôn mặt một vòng, liếm nhẹ nhàng một chút ở chóp mũi xinh xắn khéo léo của nàng, sau đó lại trở về đôi môi đỏ mọng tròn bóng như nước của nàng, há miệng ngậm lấy.

Ngày đó sau lần đầu tiên tiếp xúc, hấn liền thường xuyên nhớ lại mùi vị đó, môi của nàng giống như là mang theo ma lực vậy, luôn luôn để cho hấn mê muội.

Hấn thỉnh thoảng lướt qua dừng lại, thỉnh thoảng trần trọc xâm nhập, nhưng dường như tiếp xúc như vậy còn lâu mới có thể thỏa mãn hấn, hấn bắt đầu lâu lâu một tiếng, giống như hải tử không được ăn kẹo, đầu lưỡi dùng sức một chút, cạy ra hàm răng nàng cắn chặt, nhanh chóng tiến thẳng vào.

Yến Vũ Nhi cho là mình sẽ ghét, nhưng lại cảm nhận được một mùi đàn hương nhàn nhạt chui thẳng vào trong miệng của nàng, rất dễ chịu, có hiệu quả trấn định an thần, trong khoảnh khắc làm nàng an tâm.

"Ừm!" Dưới thế công mãnh liệt của hấn, Yến Vũ Nhi dần dần bỏ vũ khí đầu hàng, đôi tay tự động vòng quanh trên cổ của hấn, bắt đầu đáp lại hấn, chẳng qua cũng chỉ là một cái hôn của hấn thôi, sẽ làm cho thân thể của nàng yếu ớt mềm mại, nàng có chút khinh bỉ lập trường không kiên định của mình.

"Tiểu Vũ Nhi..." Hấn cúi đầu kêu nàng, chú ý tới nàng đáp lại, rất kích động, cảm giác được sự chống cự của nàng dần yếu đi, từ từ hôn sâu hơn, dạy nàng dây dưa nhiều hơn. Ngâm nga nhàn nhạt tràn ra, đôi lấy thế công càng thêm mãnh liệt.

Dần dần, tựa hồ như hai người không hề thỏa mãn mức độ như vậy nữa, Lý Thư tiện tay lôi kéo, tê một tiếng, trên người Yến Vũ Nhi chợt lạnh, trung y mỏng manh hóa thành mảnh vụn, nàng không nhận được sợ hãi thốt lên.

"Người," sao hấn lại thô bạo như vậy chứ? Nàng muốn lên án, lại nghĩ đến mới vừa rồi mình đáp lại, má phấn đỏ bừng, ai oán tức giận liếc nhìn hấn một cái.

Hấn tinh tế quan sát toàn thân của nàng, cả người nhỏ nhắn trắng mịn như sứ, không có một chút tỳ vết nào. Khó trách lúc trước nàng muốn cố ý nguy trang mình. Nàng lại còn diễn trò ở trước mặt hấn lâu như vậy, thật may là hấn đã sớm thăm dò rõ lai lịch của nàng, hấn nhất định phải trừng phạt nàng thật tốt.

"Nàng thật đẹp!" Hấn khen từ đáy lòng, làn môi nóng bỏng cùng bàn tay to đều cưỡi bái mỗi một chỗ trên người nàng, thành công đẩy lên từng ngọn lửa trên người nàng, cả người Yến Vũ Nhi rất nóng, bứt rứt vịn vịn một chút.

Cái này không thể nghi ngờ là một loại kích lệ, hấn cỡi xuống trời buộc trên người mình thật nhanh, làn da phái nam nóng bỏng dán lên người của nàng, nàng cảm giác cả người mình đều giống như bị thiêu đốt, phía dưới có một vật cứng chống đỡ ở chỗ mềm mại của mình, run lên một cái, đối đến nàng có chút khó có thể chịu đựng được.

"Vũ Nhi, có thể không?" Hấn chống đỡ người lên, dò hỏi. Tiếng nói khàn khàn, rõ ràng là đang cực lực áp chế.

Yến Vũ Nhi sững sốt chốc lát mới hiểu được ý tứ của hấn, cái người này thật là phúc hắc, trước đó liều mạng ép buộc mình, bây giờ còn hỏi cái gì?

Khốn kiếp! Vừa rồi nàng không có tiếp tục phản kháng, không phải là ngầm cho phép sao? Chẳng lẽ trước đó nàng còn có bản lĩnh biết trước hấn sẽ đột nhiên phanh lại sao?

Ai oán của nàng ở trong mắt hấn có hàm nghĩa hoàn toàn khác, đáng vẻ xinh đẹp này tựa như hi lại tựa như giận làm cả người hấn rung động, một dòng điện lướt qua, mỗi một bộ phận trên người đều đang kêu gào, muốn hung hăng chà đạp, giày vò nàng.

Thế nhưng, hấn rất rối rắm về thái độ của nàng, hấn hi vọng nàng tự nguyện, không muốn ép buộc nàng.

Cho nên hấn chỉ có thể ép buộc chính mình chịu đựng loại tra tấn vừa ngọt ngào lại vừa thống khổ này, cần phải để nàng chủ động nói ra. Mồ hôi trên trán của hấn từ từ chảy ra, nhưng lại gọi cảm đến không thể ngờ, Yến Vũ Nhi nuốt một ngụm nước miếng.

"Vũ Nhi!" Hấn lại gọi lần nữa, cọt cọt nơi nóng bỏng nào đó lên người nàng một chút, cơ thể Yến Vũ Nhi nhạy cảm run lên, có chút không vui.

Tên này bị gì thế, một hai phải hỏi rõ ràng là sao, không có mắt nhìn hay sao vậy? Nàng rất muốn một cước đá văng hấn, chính là thân thể lại không nghe

sự điều khiển của nàng, nàng lại lần nữa ai oán tức giận liếc mắt trừng hấn một cái: "Nói nhảm!"

Sau đó nàng nhắm hai mắt lại, khẩn trương vòng lấy cổ của hấn. Rốt cuộc là chính mình cũng đã động tâm không phải sao? Vậy cứ để cho bản thân nàng phóng túng một lần đi!

Cuối cùng Lý Thử không chịu đựng được, bắt đầu phát động tiến công toàn diện, hấn lưu luyến một chút ở nơi mềm mại của nàng, đột nhiên động thân đi vào...

Yến Vũ Nhi cảm thấy một trận xé rách đau đớn: "A!" Nàng kêu lên một tiếng, một tay cấu lấy da thịt của hấn, một tay hung hăng bắt lấy cái chân dưới người, cắn chặt môi dưới, ngăn không cho mình phát ra âm thanh.

"Vũ Nhi!" Hấn bị loại kích thích thần kinh này vây lấy, một khe hở cũng không có, cảm giác cực kỳ thoải mái, hấn không thể lập tức bắt đầu chạy nước rút. Chỉ là, nhìn thấy nàng đau đến mức chảy nước mắt, hấn lại đau lòng không thôi, nhẹ nhàng hôn nước mắt nơi khóe mắt của nàng.

Hấn dịu dàng như vậy làm cho lòng của Yến Vũ Nhi yên tâm một chút, cảm thấy trên người cũng không đau như vậy, hấn đang gắt gao nhìn chăm chăm nàng, thân thể của hai người kết hợp chặt chẽ sít sao, tuy rằng không có tiếp tục động, nhưng vật nóng bỏng vẫn ở trong người nàng, khiến cho mặt của nàng đỏ bừng lên, theo bản năng nhúc nhích người, muốn tránh đi, nhưng hấn làm sao có thể buông tha cho lần tiếp xúc thân mật này, lập tức dán lên, Yến Vũ Nhi khó chịu mà khẽ rên một tiếng, ngừng đầu cao lên.

Bộ dáng này rõ ràng là đang lấy lòng Lý Thử, nhìn thấy bộ dạng kích tình khó nhịn không ngừng xoay đầu của nàng, mái tóc rối tung hỗn loạn, ánh mắt mê ly, khiến cho hấn cảm thấy thỏa mãn trước nay chưa từng có, hấn bắt đầu ra sức động thân, ra ra vào vào có quy luật, mỗi một lần ra vào đều khiến cho nàng run rẩy một trận, không ngừng cầu xin hấn tha cho mình.

"Người, nhẹ chút!" Móng tay của nàng cắm thật sâu vào thịt của hấn, hấn quá mạnh mẽ, nàng chỉ cảm thấy từng đợt choáng váng liên tiếp không chịu nổi, nhưng lại rất thích. Từ trước đến nay cũng không biết loại cảm giác này lại tuyệt vời đến vậy, đau đớn lần đầu tiên trong truyền thuyết cũng là một loại vui sướng, đại khái chính là như thế.

"..." Hấn kêu lên một tiếng, trong lòng có chút áy náy. Nàng luôn có thể dễ dàng gọi lên dục vọng nguyên thủy nhất của hấn, hấn vốn dĩ không nghĩ làm nàng đau, vì thế thả chậm lại động tác, không nghĩ tới vẫn để nàng chịu tội.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Coi như bị heo ỉn

Edit: Preiya

"Vũ Nhi, còn đau không?" Hấn quan tâm hỏi, giờ phút này về mặt của Yến Vũ Nhi mê ly, đã không nghe rõ hấn nói cái gì rồi, chẳng qua chỉ là bám lấy hấn thật chặt, Lý Thử phối hợp tiến công mãnh liệt, cảm nhận được nàng khẽ run rẩy, Yến Vũ Nhi giống như những chiếc lá bay bay trong gió, thỉnh thoảng xoay lại rồi bay thẳng lên, thỉnh thoảng lại từ đám mây rơi xuống, nàng chỉ có thể dùng sức bám lấy bờ vai của hấn, sợ mình không cẩn thận một chút liền bay xuống đáy cốc.

Đèn dương giác mờ tối chiếu vào bóng người đang giao nhau, hai trái tim cũng dần dần dây dưa ở cùng một chỗ, thế chết không nghi.

Yến Vũ Nhi một muốn chết rồi, chỉ có thờ ra không có hít vào, nàng từng ngậm từng ngậm thờ hỗn hển, ngay cả đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được. Ánh mắt Lý Thử híp lại, nhẹ nhàng vỗ về vuốt ve nàng, giống như che chở cho một món đồ sứ dễ vỡ, thỉnh thoảng yêu thương cúi người xuống hôn trên người nàng.

"Khẩu khẩu!" Chợt tiếng gõ cửa truyền đến, Yến Vũ Nhi giật mình một cái, chẳng lẽ vừa rồi âm thanh quá lớn, nên kinh sợ đến nha hoàn bên ngoài? Lòng toả cả người nàng đều dựng đứng lên rồi, dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài.

"Vương gia, chủ tử, cần nô tỳ tiến vào hầu hạ không?"

Là tiếng nói của Lộng Ngọc!

"Vương gia?" Nàng nghi ngờ nhìn về phía nam nhân bên cạnh, Lộng Ngọc sớm biết hấn ở đây, phải không?

"Không cần, chuẩn bị nước nóng, đi xuống đi!" Lý Thử lạnh lùng phân phó, không có một chút biểu tình ngoài ý muốn nào.

Lộng Ngọc lên tiếng đáp vâng liền rời đi, chợt trong lòng Yến Vũ Nhi cực kỳ không thoải mái. Bọn họ ở bên trong làm, các nàng liền ở bên ngoài nghe sao?

"Tiểu Vũ Nhi, một muốn chết rồi phải không, Bồn vương tự mình hầu hạ nàng!" Tâm tình của hấn cực tốt, nói xong liền đứng dậy ôm nàng đi về phía tịnh

phòng.

"Làm sao Lộng Ngọc biết?" Nàng rất để ý, trực tiếp hỏi.

"Tiểu Vũ Nhi xấu hổ sao?" Hần vuốt ve sống mũi của nàng, cố ý trêu đùa nàng, "Chẳng lẽ nàng nghĩ cứ thế mà ngủ sao?"

Yến Vũ Nhi hiểu ý tứ của hắn, nói như vậy, sau khi chủ nhân ở trong phòng bị phang xong, sẽ có hạ nhân chuẩn bị nước nóng, thậm chí còn để cho hạ nhân hầu hạ tắm rửa thân thể, Lý Thư thật sự là suy tính cho nàng, mới không để cho Lộng Ngọc đi vào hầu hạ, nếu để cho nha hoàn nhìn thấy đáng về vừa rồi của nàng, nàng cũng không cần sống.

Thôi, không so đo được nhiều như vậy, Yến Vũ Nhi thật sự mệt mỏi, trực tiếp liền ngủ thiếp đi ở trong thùng tắm.

Ngày kế, Yến Vũ Nhi vẫn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh dậy, nàng duỗi thẳng lưng một cái, cả người đau nhức không thôi, tựa như là có mấy chiếc xe ngựa nghiền qua vậy, nàng không khỏi ai oán nhìn về phía bên cạnh, không nhìn còn khá, vừa nhìn thì người bên cạnh đã sớm không còn ở đây, trên giường chỉ có một mình nàng, lòng của nàng lập tức rơi xuống đáy cốc.

Nếu không phải đau đớn trên người và dấu vết vẫn còn, chuyện tối ngày hôm qua phảng phất như là một giấc mộng ngu ngốc.

"Chủ tử, người đã tỉnh?" Lộng Ngọc và Liễu Như đứng ở trước giường, cầm xiêm y trong tay, muốn giúp nàng mặc lên.

Yến Vũ Nhi chợt nghĩ đến kiện trung y bị xé nát tối hôm qua, vẫn còn cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, nàng đoạt lấy xiêm y: "Ta tự mình làm!" Liền đuổi hai người ra ngoài.

Lộng Ngọc nhìn Liễu Như một cái, không nói gì liền đi ra ngoài. Nhưng Liễu Như lại có chút hưng phấn, nhất định phải giúp Yến Vũ Nhi thay y phục, Yến Vũ Nhi không biết làm sao, chỉ đành phải theo nàng, dù sao thân mình cũng không dễ chịu, để cho nàng làm giúp là được rồi.

Liễu Như thấy khắp nơi trên người Yến Vũ Nhi đều là hồng ngân, biết là tối hôm qua lưu lại, có chút bận tâm. Suy nghĩ một chút, hỏi: "Chủ tử, Vương gia đối xử với ngài có tốt không?"

Yến Vũ Nhi không ngờ tới nàng sẽ hỏi cái này, cảm thấy rất quái lạ, cố ý trách mắng: "Tiểu hài tử của mọi nhà, cái gì cũng tò mò!"

Liễu Như vội vàng nhận sai: "Chủ tử, nô tỳ không phải có ý vượt qua, chẳng qua chỉ là lo lắng cho chủ tử!"

Yến Vũ Nhi biết tâm tư của nàng, cũng cảm thấy mình quá mức, hé miệng cười nói: "Tốt lắm, không có gì là không tốt, sau này ngươi sẽ biết!"

Chuyện giữa nam với nữ ai có thể nói được rõ ràng, không phải là tìm tai vạ sao? Nhìn xem một chút trên người mình sẽ biết, hoàn toàn không thể động đây, hôm nay sợ là cái gì cũng đừng nghĩ làm.

"Hồng rồi!" Nàng kêu lên một tiếng, chợt nhớ tới một chuyện: "Ta còn phải tới phòng bếp hỗ trợ đó!"

Liễu Như thấy đáng về chợt cả kinh của nàng, cười nói: "Vương gia đã phái người qua nói rồi, người cứ yên tâm đi!"

Yến Vũ Nhi thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng còn tạm! Nếu không, không biết có thể chịu phạt nữa hay không.

"Chủ tử, sau này lão phu nhân sẽ không làm khó người nữa đi!" Liễu Như đơn thuần nghĩ.

Yến Vũ Nhi lại đau đầu, trước kia còn tạm, trải qua đêm qua, không biết sẽ lại trở thành cái đinh trong mắt người khác hay không!

Rửa mặt xong, Yến Vũ Nhi dùng chút bữa ăn sáng đơn giản, liền tựa vào trên tháp mỹ nhân, thuận tay cầm một quyển《Đại Tề du ký》lên lật xem.

Sau khi tới nơi này, nàng thích nhất chính là một vài quyển sách về dã sử du ký của cái thời đại này, trí nhớ trước kia của khối thân thể này đã có một vài loại Tứ Thư Ngũ Kinh, nàng liền dựa vào sở thích của mình tìm một vài quyển sách tương đối thú vị để xem.

Mới vừa lật được vài tờ sách, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, nàng để sách xuống, Lộng Ảnh bên ngoài liền vén rèm đi vào hồi báo: "Chủ tử, là Hà Diệp tỷ tỷ trong viện lão phu nhân tới!"

"Để cho nàng đi vào đi!" Yến Vũ Nhi không quá thích Hà Diệp này, giống như là luôn mang theo một thái độ địch ý đối với nàng, nhưng Ngô thị bảo nàng ta tới đây nhất định là có chuyện.

Hà Diệp vừa vào cửa, nhìn thấy Yến Vũ Nhi còn đang tựa trên tháp, không có nửa điểm ý tứ đứng lên nào, trong mắt liền chứa một tia giễu cợt.

"Yến Cơ tỷ tỷ thật là tốt số nha, ngủ thẳng đến trễ như thế mới dậy." Nàng ta cũng không hành lễ, liền trực tiếp chế giễu.

Lúc này Yến Vũ Nhi mới nghĩ đến thân phận hiện giờ của mình, chết tiệt, nàng đã quen hết ăn lại nằm, chính là phải tới phòng bếp hỗ trợ cũng không có tự giác của một hạ nhân, vội vàng đứng lên.

"Hà Diệp tỷ tỷ có chuyện à? Thân thể ta có chút không khỏe, chưa từng phải nghênh đón từ xa, mong rằng ngươi đừng để ý!"

Nàng tận lực để cho mình hiền hòa một chút, nhưng một câu thân thể không khỏe khiến cho trong lòng Hà Diệp càng thêm khó chịu. Nàng ta ngoài cười nhưng trong không cười quan sát liếc nhìn Yến Vũ Nhi một cái, chế giễu nói:

"Ồ, ta quên mất, nghe nói tối hôm qua Vương gia tới đây, Yến cơ à, làm sao ngươi cũng không biết hầu hạ Vương gia thật tốt, nói không chừng một ngày kia cũng có thể bay lên đầu cành đó!"

Yến Vũ Nhi có chút không lần tới được môn đạo, tối hôm qua nàng không làm cái gì nha, làm sao lại nói không có hầu hạ Vương gia thật tốt? Lúc đầu nàng có chút mâu thuẫn, nhưng đến cuối cùng còn không phải là bị ăn sạch sành sanh sao, còn muốn hầu hạ thể nào nữa? Với lại, đây là chuyện khuê phòng của hai người nàng và Lý Thụ, một nha hoàn trong viện lão phu nhân như nàng ta chạy tới đây nói những gì? Thật sự là không biết thẹn thùng không biết xấu hổ!

"Đúng rồi, lão phu nhân nói, hôm nay Vương gia đã đi xa nhà, một mình ngài ấy bức bối hoảng sợ, từ nay về sau, tất cả tiểu bối đều phải tới thỉnh an." Lúc này Hà Diệp tựa như là mới nhớ tới chính sự, bỗng nhiên nói: "Yến cơ à, ta thiếu chút nữa đã quên mất, ngươi nhanh lên một chút, Hồ phu nhân các nàng đã chờ rất lâu rồi!"

Nói đoạn chính cái đám. Nê nê! Lý Thụ thật sự đi xa nhà rồi sao? Sau khi làm xong chuyện liền phui mông chạy lấy người, ngay cả một câu nói cũng không để lại, coi nàng là cái gì? Còn nữa, cái Hà Diệp này có lời gì cũng không nói hết một lần, đây không phải là cố ý chính nàng sao? Nàng rất muốn chửi tục.

Chỉ là không sao, dù cho Hà Diệp này không cố ý trì hoãn, Ngô thị cũng sẽ không dùng vẻ mặt ôn hòa đối đãi với nàng, dù sao giáp dày không sợ ngựa, thích trách thì trách đi!

Nàng sờ sờ gương mặt của mình, cũng may, hôm nay Liễu Như nhắc nhở nàng, những nốt ban đỏ trên mặt vẫn còn, nếu không thì còn không biết lấy cái gì để nói đây!

Lúc vội vàng đi tới viện Thúy Lan, Ngô thị đã chờ đến mức không kiên nhẫn, Hồ Mi Nhi một bên cũng không nhìn được vừa dùng khăn quạt vừa trách móc, Liễu Tường Dung dịu dàng nắm chân cho Ngô thị, thỉnh thoảng nói vài lời thân thiết. Ngược lại người khác không nói một lời, mỗi người đều ngồi ở vị trí của mình.

Trừ mấy thiệp thất của Lý Thụ ra, mấy thiệp thất của Lão Đại Hạ Cẩm và Lão Nhị Hạ Luân, cũng đều là lần đầu tiên tới thỉnh an.

Yến Vũ Nhi vào phòng, quét mắt liếc nhìn mỗi người một lần, chợt phát hiện một chuyện rất buồn cười.

Đây là một nhà người nào? Ở đây là phủ đệ Dự Vương. Dự Vương họ Lý, tất cả thúc bá huynh đệ tỷ muội của hắn đều là họ Hạ, hơn nữa mấy người huynh đệ, trừ Lão Tứ Hạ Thiệu tuổi còn nhỏ ra, ba huynh đệ còn lại cũng chưa cưới chính thê, cũng chỉ có thiệp thất giống như Lý Thụ.

Hai ca ca không có công danh, thân phận chính thê của bọn họ cũng không bằng thiệp thất của Lý Thụ, đương nhiên mấy thiệp thất này thấp hơn mấy cấp bậc rồi.

Cũng không biết Ngô thị là nghĩ như thế nào, thế nhưng đều gọi tất cả các nàng, thật là hỗn loạn hỗn loạn nha!

"Thỉnh an lão phu nhân, thỉnh an các vị tỷ tỷ!" Nàng tự để tư thái của mình rất thấp, ai bảo hiện giờ nàng là hạ nhân đây?

"Yến cơ, ngươi thật sự là không coi ai ra gì, ai cho ngươi cái lá gan lớn như vậy, lại dám làm chậm trễ lão phu nhân?" Hồ Mi Nhi là người thứ nhất đứng ra bới móc, một đôi mắt hận không thể cắt Yến Vũ Nhi thành tám khúc.

Yến Vũ Nhi biết nàng ta luôn luôn bất hòa với mình, nên cũng không có để ý đến nàng ta, đi thẳng tới trước mặt Ngô thị.

"Bẩm lão phu nhân, cũng không phải là ta cố ý chậm trễ, chẳng qua chỉ là Hà Diệp tỷ tỷ thương cảm cho ta, không để cho người gọi ta, chờ đến lúc ta biết thì đã muộn rồi." Thái độ của nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh làm cho Ngô thị ngưng mắt nhìn, không vui liếc nhìn Hà Diệp đứng một bên.

Nha đầu này, làm người lạnh lợi thông minh, chẳng qua là tâm khí quá cao, một chút tâm tư này của nàng ta ai mà không biết, chỉ là không nghĩ tới bây giờ lại có can đảm, ngay cả lời nói của mình đều không để vào mắt.

Hà Diệp thấy ánh mắt Ngô thị không tốt, vội vàng quỳ xuống giải thích: "Lão phu nhân, nô tỳ nghe nói tối hôm qua Vương gia tới viện Lục Vu, liền nghĩ tới Yến cơ nhất định là ngủ không ngon, mới không cho người đánh thức nàng."

Yến cơ chết tiệt, thế nhưng để mình cho nàng bậc thang nàng bước xuống, còn nàng ta thì ngược lại, theo bậc thang đã đi xuống, đẩy toàn bộ sai lầm tới trên người mình.

"Hả? Tối hôm qua không phải Vương gia tới Sướng Xuân Viên sao? Tại sao lại tới viện Lục Vu chứ?" Ngô thị có chút kinh ngạc.

Trong đại não Yến Vũ Nhi oanh một tiếng, tối hôm qua Lý Thụ vẫn còn đi tới Sướng Xuân Viên? Nói cách khác, sau khi hắn xuống giường của nàng, lại lên giường của Hồ Mi Nhi?

Nàng không ngờ tới sẽ có chuyện phân chia như vậy, đại não nhất thời trống không, không biết nên phản ứng thế nào, đứng ngơ ngác tại chỗ.

Trên mặt Hồ Mi Nhi đứng ở một bên mang theo nụ cười chiến thắng, cười thật xinh đẹp đứng lên đáp lời: "Lão phu nhân có điều không biết, tối hôm qua

Vương gia là đi tới viện Lục Vu trước, chỉ là nghe nói thờ phỉ phò đi ra. Cũng không biết Yến cơ đã làm chuyện tốt gì, khiến Vương gia tức thành như vậy? Thiếp thân cũng không dám hỏi nhiều."

Khỏe mắt nàng ta khiêu khích đảo qua Yến Vũ Nhi, thấy dáng vẻ ngầy ra như phồng của nàng, trong lòng một trận sáng khoái.

Hừ! Đầu với ta, bằng người mà cũng xứng sao?

Trong lòng Yến Vũ Nhi nhất thời ngù ỷ tạt trần, nàng không nghĩ tới, hẳn thế nhưng lại đối xử với mình như vậy, nàng tận lực đè xuống chua xót trong lòng, trong chớp lát liền lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, cung cung kính kính về phía Ngô thị nói: "Lão phu nhân minh giám, tối hôm qua Vương gia đã tới viện Lục Vu, chỉ ngồi một hồi liền rời đi."

Hiện giờ nàng chỉ muốn kéo quan hệ của bọn họ ra, Lý Thư cũng sẽ không nói chuyện giữa bọn họ với người khác.

Quả nhiên, những người khác đều không có lộ vẻ khác thường nào, Hồ Mi Nhi cười đến kiêu mỹ, đến gần Yến Vũ Nhi, đánh giá từ trên xuống dưới một lần: "Ta đã nói rồi, làm sao Vương gia sẽ coi trọng nữ nhân như vậy, chỉ riêng gương mặt này, nhìn liền không có hứng thú, Liễu tỷ tỷ nói có đúng không?"

Liễu Tường Dung không ngờ tới nàng ta sẽ hỏi mình, một lát sau mới gật đầu đáp lại, sau đó buồn bực cúi đầu thấp xuống.

Hồ Mi Nhi rất là đắc ý, lại làm vẻ như là người từng trải khuyên nhủ Chu di nương và Kim di nương một bên, nói: "Hai vị muội muội cũng phải xài nhiều công phu ở trên người Đại gia cùng Nhị gia một chút, nhớ lúc đầu, Vương gia cũng xa cách với ta, gần đây thì sao, thế nhưng có phải vô cùng tốt đúng không!"

Nàng ta cười khanh khách, ánh mắt Kim di nương cũng sáng lên, nịnh nọt nói: "Đúng vậy nha, từ nay về sau Hồ phu nhân phải dạy bảo thiếp thân thật tốt nha!"

"Khụ khụ!" Ngô thị nặng nề ho khan hai tiếng, Hồ Mi Nhi thế này mới thu liễm một chút, lời kéo bàn tay Kim di nương, nói: "Từ nay về sau không có việc gì chúng ta cứ ngồi tán gẫu, ở trong cùng một phủ, chớ xa lạ!"

Nói xong mới đi về phía vị trí của mình, thoải mái ngồi xuống, tiếp tục quạt khăn.

Ngô thị thật sự không có biện pháp với nàng ta, aizz, lúc trước thế nào cũng không nghĩ tới mình lại sẽ đặt cược sai lầm, cho là xuất thân của Liễu Tường Dung cao quý, lấy thân phận tiểu thư con vợ cả gả cho Dụ Vương làm thiếp, vẫn còn là nương gia Thái tử phi, nói thế nào cũng sẽ được sủng ái. Nhưng Lý Thư vậy mà cứng rắn so đo với mình, lại dám bỏ mặt không thèm liếc mắt nhìn Liễu Tường Dung, mình dựa vào thân phận mẫu thân ép hấn, cũng không đi qua đó cho xong chuyện, chưa tới một khắc liền đi ra.

Cuối cùng không phải là bỏ ra từ trong bụng mình, sớm biết cũng không nên tiền trạm hậu tẩu, trước đó thương lượng xong rồi lại mang tới phủ cũng không muộn!

Ngô thị lại có chút oán giận Liễu Tường Dung, một tiểu thư quan gia đoan trang cao quý như vậy, muốn bộ dáng có bộ dáng, muốn thân phận có thân phận, chính là không thể buộc lại trái tim của nam nhân, bình thường ở bên mình lợi hại bao nhiêu đều là phí công.

Ngay cả một Hồ Mi Nhi xuất thân từ thanh lâu cũng thua kém, thật là không có tiền đồ. Ngô thị nghĩ tới mình có cần phải áp nhiều tiền đánh cược hơn một chút không, chỉ là Hồ Mi Nhi này, ý vào mấy ngày được sủng ái liền có chút không để bà ta vào mắt, đó là tuyệt đối không được.

Chẳng qua những chuyện này cần phải quan sát thật kỹ rồi nói sao, không gấp được.

Ngô thị háng giọng một cái, nhìn về phía mọi người nói: "Được rồi, ngày hôm nay gọi toàn bộ các người tới, là bởi vì ta có chuyện muốn tuyên bố. Mấy hài tử này còn chưa lập chính thể, trước mắt ngay cả một người để trò chuyện cũng không có, cho nên ân chuẩn cho các người từ nay về sau đều có thể tới đây thỉnh an."

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của phần lớn mọi người đều vui sướng, trừ Yến Vũ Nhi và Đỗ Nguyệt Nương ra, những người khác đều vui mừng.

"Tạ lão phu nhân!" Mọi người đồng thanh nói.

Yến Vũ Nhi căn bản không cảm thấy thỉnh an Ngô thị là có bao nhiêu thể diện, chẳng thèm quan tâm, cũng thản nhiên như vậy chính là Đỗ Nguyệt Nương, không khỏi nhìn nàng ấy nhiều hơn một chút, rất là kinh ngạc.

"Yến phu nhân!" Ra khỏi viện Thúy Lan, vừa mới đi qua một ngọn núi già, Yến Vũ Nhi liền nghe được có người kêu nàng, thì ra là Đỗ Nguyệt Nương, nàng ấy đang nghiêng người dựa vào núi già, một chân dẫm trên núi già, động tác không thể nói là thực nữ, ngược lại có một cảm giác cõi mơ thoát mái, tựa như nàng ấy đặc biệt chờ nàng.

"Đỗ di nương, ta đã không phải là phu nhân!" Nàng chỉnh sửa cho đúng. Nàng còn nhớ vị Đỗ Nguyệt Nương này, cái ngày lần đầu tiên vào cửa, nàng ấy còn cãi lại Liễu Tường Dung, cũng không phải là một ngọn đèn cạn dầu, không biết nàng ấy muốn nói cái gì với mình.

Đỗ Nguyệt Nương không thèm để ý cười cười: "Người khác không biết, nhưng ta biết, Vương gia đối xử với người rất khác biệt."

"Hả? Vì sao lại nói vậy?" Yến Vũ Nhi có chút kinh ngạc, tất cả mọi người đều cho rằng nàng thất thế, muốn gia thế không có gia thế, còn phải gánh lấy

thân phận nữ quyền của tội quốc, hiện giờ ngay cả dung mạo cũng bị phá hủy, ở trong mắt mọi người, nàng giống như là châu chấu được thu về, nhảy lên không được mấy ngày, vì vậy từng người một bỏ đá xuống giếng. Đỗ Nguyệt Nương này ngược lại có chút bất đồng, chỉ là không biết địch hay bạn.

"Yến phu nhân không cần lo ngại, ta không có ác ý." Nàng ấy tựa như nhìn thấu sự lo nghĩ của Yến Vũ Nhi, thân nhiên cười nói, "Ta chỉ là cảm thấy người làm người rất thành thật, muốn kết giao bằng hữu với người, sẽ không gây bất lợi cho người."

"Hôm nay ta thất sủng, bị biếm làm hạ nhân, vì sao Đỗ di nương còn muốn kết giao bằng hữu với ta, không sợ bị liên lụy sao?" Yến Vũ Nhi giữ lại một chút tâm tư, nàng sẽ không dễ dàng tin tưởng một người.

Đỗ Nguyệt Nương cũng không quá để ý: "Người cũng nói, hiện giờ người không có gì cả, ta còn có thể làm chuyện gì hại người đây? Cho nên người không cần phải lo lắng ta có ý đồ bất lương gì đó. Ngược lại là ta, nói không chừng thì còn có thể nhờ người giúp."

"Hả? Đỗ di nương sẽ có lòng tốt như thế sao?"

"Dĩ nhiên, ta cũng không phải hoàn toàn là không có sở cầu, nhưng trước mắt thời cơ chưa tới, lúc thời điểm đến, ta hi vọng Yến phu nhân có thể giúp ta một chuyện nhỏ."

"Người chắc chắn ta sẽ giúp người sao?" Yến Vũ Nhi cảm thấy càng ngày càng nhìn không thấu nàng ấy, nàng ấy nhất định chính là một điều bí ẩn.

Đỗ Nguyệt Nương nhìn thẳng vào nàng, ánh mắt rất là nghiêm túc: "Không phải là chắc chắn, mà là hi vọng, Đỗ Nguyệt Nương ta là hạ người gì, từ nay về sau phu nhân sẽ biết, cho nên hi vọng người cũng có thể giúp ta. Chỉ là người yên tâm, ta sẽ không nói ra yêu cầu gì quá đáng đâu."

Ánh mắt của nàng ấy như nước, không chứa một tia tạp chất, Yến Vũ Nhi không khỏi liền muốn tin tưởng nàng ấy. Ở trong thâm trạch đại viện này, sợ là không có mấy người còn có thể giữ vững ánh mắt trong suốt tinh khiết như thế.

Vì vậy nàng khẽ gật đầu một cái, Đỗ Nguyệt Nương nở nụ cười, đưa tay nắm chặt lấy tay nàng: "Nếu chúng ta đã là bằng hữu, như vậy ta tặng người một câu nói làm quà tặng. Người trong cuộc mơ hồ, người ngoài cuộc tỉnh táo, có lúc người nhìn thấy, nghe được, không nhất định chính là sự thật."

Dường như lời của nàng ấy có chứa nhiều huyền cơ, Yến Vũ Nhi nhắc tâm tư lên: "Người nói là, lời bọn họ nói đều không phải là sự thật? Vậy lời người nói thì sao? Làm sao ta có thể tin tưởng người đây?"

Nàng sẽ không vô duyên vô cớ tin nhiệm một người.

"Yến phu nhân, người thật sự rất sáng khoái, không giống một vài người, trước mặt một bộ phía sau một bộ, chỉ bằng điểm này, ta liền tin tưởng người!" Đỗ Nguyệt Nương cười ha ha, tựa như quen thuộc vỗ vỗ bả vai của nàng.

Yến Vũ Nhi có chút như trọng nhĩ hòa thượng với tay không sờ đến đầu*, là nàng không tin nàng ấy, tại sao lại biến thành nàng ấy nói tin tưởng nàng?

*trọng nhĩ hòa thượng với tay không sờ đến đầu: là hòa thượng lùn hai thước vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì

Ai, vòng tới vòng qua cũng xoay tới chóng mặt rồi, nàng không muốn lại tiếp tục cái đề tài này, dù sao lâu ngày sẽ biết được nhân tâm, nàng dĩ nhiên hi vọng có thêm một người bằng hữu.

Hai người nói chuyện mấy câu liền tách ra, Lộng Ngọc đi ở phía sau nhìn Đỗ di nương đi xa, lặng lẽ đuổi theo Yến Vũ Nhi, nhỏ giọng thì thầm nói: "Chủ tử, nô tỳ từng nghe thấy Đỗ di nương gây gỗ với Hồ phu nhân, sợ là nàng tới đây lấy lòng."

Trong nội tâm Yến Vũ Nhi khẽ động, nói như vậy, liền giải thích được thông suốt. Nàng ấy có thù oán với Hồ Mi Nhi, đây là chạy đến bên mình kéo phe cánh rồi đó.

"Không sao, thêm một người bằng hữu dù sao cũng thêm một kẻ địch mạnh, từ nay về sau thấy Đỗ di nương thì khách khí chút."

Hai nha hoàn đáp vâng, tâm tình Yến Vũ Nhi vẫn còn có chút buồn bực, câu nói kia của Đỗ Nguyệt Nương để cho nàng rất phức tạp, nàng nghĩ đến trước tiên, chẳng lẽ chuyện Lý Thư đi tới chỗ Hồ Mi Nhi là giả sao? Hồ Mi Nhi có ý tung tin đồn nhằm lừa nàng sao? Nhìn không giống!

Nàng nghĩ hoài không ra, dứt khoát không nghĩ tới vấn đề này nữa. Nếu như Lý Thư thật sự làm như vậy, sau này nàng chắc chắn sẽ hai trăm phần trăm không để cho hắn tiếp cận mình.

Được rồi được rồi, chính chủ người ta ăn xong liền chạy, ai biết hắn nghĩ như thế nào, cô nài nài coi như bị heo ỉn đi, không nghĩ nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Bắt gian?

Edit: Preiya

Mà vào lúc này Lý Thư đang cười một con báo tuyết màu trắng phi nhanh trên quan đạo, bỏ lại đại đội nhân mã ở phía xa xa đằng sau.

"Hất xì ~" Hần chợt không hề báo trước hất hơi một cái, đây là chuyện cho tới bây giờ chưa từng trải qua. Hần không có ngã bệnh nha!

"Giá!" Lý Dịch giục ngựa vượt qua, đuôi mắt liếc mắt nhìn chúng tướng sĩ đang ra sức thúc ngựa ở phía sau nhưng vẫn không đuổi kịp, trong mắt thoáng hiện một tia đắc ý.

"Vương gia, bọn họ theo sát như vậy không phải là một biện pháp!" Phải nghĩ được biện pháp hất những tai mắt này ra, nếu không thì lộ trình của bọn họ sẽ trễ nãi.

"Còn nhiều thời gian!" Lý Thư lạnh nhạt nói. Vung roi da một cái, báo tuyết nâng chân trước lên gào to một tiếng, lao đi càng thêm mạnh mẽ.

"Vương gia, lần đi Giang Châu này, lộ trình cả ngàn dặm, lại thời tiết hiện giờ rất nóng, lúc này hoàng thượng an bài ngài đi trị thủy, chẳng lẽ phát giác được kế hoạch lúc đầu của chúng ta sao?" Lý Dịch lo nghĩ sâu xa. Vốn là bọn họ dự định tiến hành kế hoạch bí mật hạng nhất, kết quả là hoàng thượng đột nhiên hạ lệnh cho Dụ Vương tiến về lưu vực sông Tần Hoài trị thủy, điều này làm cho người ta cảm thấy rất khó hiểu.

Bọn họ phải đi tới sông Nghi Hà ở phía nam Giang Châu, nhiều năm qua, sông Nghi Hà hàng năm vỡ đê, mỗi lúc đến kỳ nước lên cũng sẽ làm ngập cánh đồng phì nhiêu, chẳng lẽ hoàng thượng cố ý an bài như vậy, chẳng lẽ là thử dò xét hay là giám thị bọn họ? Nhiều người đi theo như vậy, hành tung của bọn họ sẽ rất khó giữ bí mật, nghĩ tới kế hoạch đi căn cứ thị sát chỉ có thể tạm thời gác lại.

"Bảo cho Mị Ảnh, điều động ảnh vệ quan sát tỉ mỉ, vừa có gió thổi cỏ lay, có thể tùy cơ ứng biến!" Sắc mặt Lý Thư nghiêm túc.

"Dạ! Thuộc hạ tuân lệnh!" Lý Dịch cung kính hồi đáp.

Lý Thư nhàn nhạt nhìn Lý Dịch một cái, "Chuyện này đi qua, ngươi cũng nên thành gia lập thất đi!"

"Vương gia!" Mặt Lý Dịch xoạt một cái đỏ bừng, hắn được Vương gia nhắc về, cho nên vẫn luôn theo họ Lý, mặc dù lúc đó ngài ấy cũng chỉ có hơn mười tuổi, nhưng trên người ngài ấy đã tản mát ra khí phách vương giả làm cho hắn hết sức bội phục, từ đó quyết một lòng đi theo ngài ấy, chưa từng hai lòng.

"Thế nào, vẫn xấu hổ sao? Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại*, mặc dù ngươi thất lạc phụ mẫu, thế nhưng cũng có trách nhiệm kế thừa hương khói vì gia tộc." Trong mắt Lý Thư mang theo tiếu ý, thay vì nói là giảng dạy, chẳng bằng nói là trêu ghẹo, nhìn mặt Lý Dịch đỏ bừng đến mang tai, hắn ngửa đầu lên cười ha ha.

*Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại: hành vi bất hiếu có rất nhiều loại, nhưng không có hậu đại là trách nhiệm bất hiếu nhất.

"Ngụy tướng quân, Dụ Vương thật sự sẽ không có thù đoạn gì đó chứ? Làm sao thuộc hạ lại cảm thấy mấy ngày nay mí mắt cứ giật?" Đô úy Tiết Kỳ Sơn nhìn Lý Thư phóng ngựa chạy như điên, trong lòng có chút bất an.

Ông ta cũng đã một bó tuổi, liền mong lần này lập công để thăng quan, đừng đến lúc đó bị Dụ Vương liên lụy mới tốt!

"Tiết Đô úy quá lo lắng rồi, hoàng thượng chỉ là có chút lo lắng, Dụ Vương cho tới nay cũng chưa từng để xảy ra sự cố gì, là một người có tính tình sáng khoái, tuyệt đối sẽ không hại chúng ta đâu." Tuy Ngụy Hồ cũng một bó tuổi nhưng nhìn người cũng có một đồng kính nghiệm. Ánh mắt Dụ Vương nhìn người khác rất đoan chính, lão tin tưởng.

Hoàng thượng nhận được tin tức, ngoài mặt phái bọn họ đi theo Dụ Vương trị thủy, trên thực tế giám thị hành động của hắn. Ngụy Hồ lại cảm thấy có chút buồn lo vô cớ. Dụ Vương thật sự trung thành và tận tâm với hoàng thượng, lại hỗ trợ giúp đỡ trông coi chuyện của tổ chức Âm Dạ, đó chính là cẩn thận tỉ mỉ, còn sẽ có dị tâm gì đây?

Tiết Kỳ Sơn đưa cột cười một tiếng, nhắc nhở: "Thuộc hạ nói Ngụy tướng quân à, biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Ngài cũng quá dễ dàng tin tưởng người khác rồi! Ngài đừng quên nhiệm vụ của chúng ta!"

Ngụy Hồ không nói lời nào, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, chạy về phía trước. Mặc dù phụng hoàng mệnh, nhưng lão chỉ là giám thị, trước khi Dụ Vương chưa có hành động nào, lão sẽ không có hoài nghi gì đó với hắn, lão có hảo cảm với Dụ Vương, lần này lão chỉ nghĩ tới đi theo Dụ Vương làm một đại sự thật tốt.

Sau giờ ngọ ngày hôm đó, thời tiết vẫn nóng bức như cũ, ve sầu trên cây làm cho người ta tâm phiền ý loạn, chúng tướng sĩ cũng có chút không chịu nổi, đường hành quân vừa bôn ba vừa dài, ngay cả người sắt cũng đều bị hành hạ hồng mắt.

Ngụy Hồ nhìn một chút ánh nắng mặt trời vẫn còn gay gắt ở trên cao, lau đi mồ hôi trên trán.

Một tướng sĩ dò đường chạy trở về, bẩm báo: "Tướng quân, phía trước là địa phương Nhất Tuyến Thiên, qua nơi đó có một bảo kiến trại."

Trong nội tâm Ngụy Hồ vui vẻ, nói không chừng có thể xin được một bữa cơm nóng, mấy ngày nay đều ăn lương khô, vốn là thời tiết nóng bức, tất cả mọi người ăn đến nuốt không trôi rồi.

"Truyền lệnh xuống, qua Nhất Tuyền Thiên, liền hạ trại nghỉ ngơi!"

Tinh thần bọn binh lính dâng cao, cũng không để ý tới nóng bức mệt mỏi, gia tăng tốc độ hành quân.

Vào Nhất Tuyền Thiên, lúc này Ngụy Hồ mới phát giác tình huống có chút quỷ dị, đây là một thâm cốc cực kỳ chật hẹp, cự ly giữa hai bên vách núi rất gần, chỉ có thể chứa được một người qua lại, thế núi thẳng tắp cao chót vót, giống như là bị đao bổ gọt xuống từ một ngọn núi ở giữa, ánh sáng gay gắt ở phía trên cũng bị che phủ, tuyền đường lộ vẻ có chút âm lãnh.

Son cốc yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng vó ngựa giẫm đạp trên mặt đất, trong lòng Ngụy Hồ bất an, lập tức hạ lệnh gia tăng tốc độ tiến về phía trước, mau chóng đi ra khỏi cái thâm cốc này.

Bỗng nhiên một tiếng còi vang lên dồn dập, ngay sau đó rất nhiều tảng đá lớn lăn xuống từ hai phía trên núi, đám người Ngụy Hồ còn chưa kịp phản ứng lại, tảng đá lớn đã rơi xuống, đập chết rất nhiều binh lính ngay tại chỗ, có một số gãy tay gãy chân, còn lại là chạy trốn chết, kêu cha gọi nương, tình cảnh cực kỳ hỗn loạn, vô cùng thảm hại.

Ngụy Hồ trợn mắt há hốc mồm nhìn mọi thứ đang diễn ra, đây rõ ràng là người khác đã đào xong cạm bẫy trước đó, chờ bọn họ chui vào.

Lão cảm thấy được vào lúc này hắn quá gấp gáp, Dụ Vương vẫn còn ở phía sau nhưng không chút hoang mang nào, có lẽ toàn bộ chúng tướng sĩ Hồ Uy doanh dưới quyền lão đã vào Nhất Tuyền Thiên. Nhìn thấy thảm trạng này nhưng lại không có biện pháp nào, không nhìn thấy một người nào ở trên núi, kẻ địch ẩn nấp rất xảo diệu, cũng chỉ thấy tảng đá không ngừng rơi xuống, chặn lại đường đi phía trước, đường lui phía sau cũng bị chặn đứt, bọn quân sĩ cứ bị vây khốn như vậy.

Lão chưa bao giờ chịu đã kích như vậy, thâm than thở, chẳng lẽ hôm nay Hồ Uy doanh bọn họ phải chôn vùi ở nơi lùm cò hoang này sao?

Lão khóc không ra nước mắt, chợt một tảng lớn lăn về phía lão, hắn không tránh kịp, ngay cả vung đao lên ngăn cản cũng quên mất, tảng đá lớn trực tiếp đập thẳng vào mặt lão, trơ mắt nhìn tảng đá lớn rơi xuống, lão cho là hôm nay sẽ phải táng thân ở chỗ này.

Đúng lúc đó, một bóng dáng màu trắng giống như thiên thần phủ xuống, hắn phi thân nhào tới, một chuồng bỏ vớ tảng đá lớn, Ngụy Hồ cũng chỉ là bị đá vụn văng lên đụng trúng, bị một vài vết thương ngoài da, một cái mạng già được lượm trở về.

"Ngụy tướng quân, người còn tốt chứ?" Lý Thư hỏi thăm giống như là một tiếng trời với lão, Ngụy Hồ kích động, đại nạn không chết, đều là Dụ Vương cứu mạng của lão.

"Vương gia không có sao chứ!" Lão biết cái mạng tiền này của mình đã được nhật lại, vội vàng hỏi thăm Lý Thư.

Lý Thư một thân bạch y đã nhuộm máu, đỏ hồng đến yêu điểm, thế nhưng hắn lại không để ý chút nào lắc đầu một cái, đi tới chỗ bị chặn thì đứng lại, liếc mắt nhìn đồng tảng đá lớn chồng lên thật cao một cái, bắt đầu vận khí.

Chợt, hai tay hắn giờ cao, đẩy thật mạnh, một cỗ sóng khí mạnh mẽ tuôn ra ngoài, chỉ nghe mấy tiếng tạc nổ ầm ầm truyền đến, tạo thành từng trận khói mù, tảng đá lớn trước mặt theo tiếng đổ sụp, một lối đi bỗng chốc liền hiện ra.

"Chúng ta được cứu rồi!" Đường đi được mở ra, bọn lính kích động, nhao nhao hưng phấn.

Ngụy Hồ muốn nói cảm ơn Dụ Vương, lại phát hiện bàn tay và trên ngoại bào của hắn đều nhuộm máu, vội vàng cho người đến xử lý.

Dụ Vương lại lạnh lùng nói: "Đi nhanh đi, chẳng lẽ còn chờ đợt vây công thứ hai sao?"

Bàn tay vẫn còn đang rỉ máu, thế nhưng hắn lại không thèm để ý tới, dẫn đầu đi ra khỏi Nhất Tuyền Thiên. Hộ vệ chạy tới phía sau cũng đi theo hắn ra ngoài.

Một khác kia, Ngụy Hồ vô cùng cảm động, Dụ Vương vốn là không bị bao vây, hắn hoàn toàn có thể dẫn người của mình hồi phủ, hoặc là đi đường vòng, nhưng hắn không có, một mình hắn cứu tất cả tướng sĩ.

Cuối cùng, một ngàn nhân mã Hồ Uy doanh chỉ còn lại năm trăm, tổn thất thảm trọng, nhưng Ngụy Hồ kính nể bội phục Lý Thư lại giống như nước sông chảy cuộn cuộn càng không thể ngăn cản.

Ngụy Hồ rút gọn nhân mã còn lại đơn giản một chút, cái chết chôn, trọng thương thì ở lại tìm địa phương phụ cận đường thương, mang theo những nhân mã còn lại đuổi theo Dụ Vương.

Đại sảnh Bảo Kiển trại, nghe lâu la* tới báo tin tức, vẻ mặt của Đại Đương gia Hòa Vân Xung khiếp sợ, vốn là đường cong khuôn mặt lạnh lùng cứng nhắc lại càng thêm nổi gân xanh, hai mắt đỏ ngầu. Hắn chợt vỗ bàn một cái, cả giận nói: "Thật không ngờ Tề quân này lại lợi hại như vậy, các người đều làm ăn chẳng ra sao cả, chuẩn bị lâu như vậy mà vẫn còn thất bại?"

*lâu la: thủ hạ của bọn giặc cướp

Lâu la cúi đầu không dám nói lời nào, Hòa Vân Xung tức giận đập hắn mấy cái, "Tiếp tục thăm dò! Ngoài ra, phân phó Công Tôn tiên sinh ở Giang Châu sớm chuẩn bị!"

Hắn hồi hận không có nghe theo đề nghị của Công Tôn tiên sinh, coi thường thực lực Tề quân, xem ra, Tề quân quả nhiên là danh bất hư truyền*, từ nay về sau còn phải làm xong công việc mới được.

*danh bất hư truyền: danh tiếng truyền đi đúng như thực tế

"Đại!" Lâu la lập tức ứng tiếng rồi lui ra.

"Đại ca, tiểu đệ khinh địch, tiểu đệ nguyện ý nhận phạt!" Một gã nam tử mặt đen thui râu quai nón, quỳ xuống đất, một bộ dạng thấy chết không sờn.

"Khôn kiếp, vừa thất bại liền muốn chết muốn sống, Bảo Kiển trại lão tử này liền đứt khoát không cần!" Hỏa Vân Xung tức giận không muốn tranh cãi, "Tề quân đúng là lợi hại, Công Tôn tiên sinh chúng ta cũng không kém, Lão Nhị, đệ mau chạy tới Giang Châu hội họp với hắn, nhất định phải phá hủy đài của người Tề!"

Nhị Đương gia Hỏa Cương lại có chút do dự, "Đại ca, mặc dù Công Tôn Chiến này có dũng có mưu, nhưng là người rất âm u, việc đối nhân xử thế cũng không phải cùng một đường chúng ta, chúng ta không thể quá tin nhiệm hắn!"

Hỏa Vân Xung luôn luôn tự phụ, tầm mắt lại cao, nhưng tâm tư cũng khá lạnh lợi. Ngày đó Công Tôn Chiến tìm đến hắn, hai người nhốt ở trong phòng nói chuyện cả buổi, ăn nhip với nhau, sau đó Công Tôn Chiến lại làm thêm vài cuộc mua bán, trong mấy tháng ngắn ngủn khiến cho Bảo Kiển trại ở trên đường càng uy phong hơn dĩ vãng, hiện giờ hắn ta đã là phụ tá đắc lực của hắn, tất nhiên không cho phép có người nào nghi ngờ quyết định của hắn.

Về phần Công Tôn Chiến chưa từng có ngoại tâm, vào lúc này hắn không muốn truy cứu, thế nhưng nếu có thuộc hạ phạm tội ở dưới quyền hắn, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Vừa nghe Hỏa Cương nói lời này, Hỏa Vân Xung liền có chút không vui, hừ lạnh nói: "Lão Nhị, có phải là đệ sợ Công Tôn tiên sinh đoạt công lao của đệ đúng không? Ta cho đệ biết, Hỏa Vân Xung ta quen biết bao người, còn chưa có người nào qua cầu rút ván, nếu người nào dám làm những thủ đoạn mờ ám ở dưới mí mắt lão tử, lão tử đều sẽ không dễ dàng tha thứ. Nhớ chưa?"

Trong lòng Hỏa Cương rét lạnh, Lão Đại thật là quá tinh khôn, cái gì cũng không thoát khỏi ánh mắt của huynh ấy. Bất quá nếu là phải đi Giang Châu, chuyện cũng sẽ không giống nhau.

Hỏa Cương vừa ra khỏi đại sảnh, vẫn còn cảm giác được ánh mắt lợi hại nhìn mình chằm chằm của lão đại, hắn hận không thể đi Giang Châu sớm một chút, chỗ này có huynh ấy ở đây, hắn vĩnh viễn cũng đừng muốn xuất đầu lộ diện.

Phía sau đội ngựa. "Đi, nhìn chăm chăm tiểu tử này thật tốt cho ta, chớ làm hư đại sự của lão tử!" Hỏa Vân Xung nhìn bóng lưng rời đi, lòng có chút lo buồn.

Ở kinh thành, một cảnh tượng phồn vinh. Mặc dù đã chạng vạng tối, nhưng trên đường vẫn là cực kỳ náo nhiệt, ban ngày quá nóng, vào lúc này rất nhiều người mới đi ra khỏi cửa nhà.

Trong dòng người hối hả, một người trẻ tuổi có vẻ rất là tuấn tú, vóc dáng hơi cao, một thân trường bào màu xanh da trời, mặc dù không phải là vô cùng cao quý, nhưng lại hơn nổi bật nước da trắng trên mặt hắn, quý khí mười phần, trong tay hắn cầm một cái quạt giấy phe phẩy nhẹ nhàng, lại càng thêm tiêu sái hào phóng.

Tùy từng có vóc dáng hơi thấp đó có vẻ thận trọng hơn nhiều, nhưng dáng dấp cũng coi là tuấn tú nhã nhặn, nhìn hai người giống như là chủ tớ.

Hai người này giống như là một phong cảnh xinh đẹp trên đường phố, thỉnh thoảng dẫn tới có người hai bên đường quay đầu lại nhìn.

"Chắc chắn, không ngờ Thượng Kinh còn có công tử xuất chúng như thế, không biết là quý tử phủ nào." Một người trung niên đi đường không nhận được nhìn nhiều hơn mấy lần.

"Người xem y phục hắn mặc rất bình thường, sợ là bách tính bình thường thôi, thật là đáng tiếc cho mỹ nam tuyệt sắc bức này!" Người qua đường Át tiếc hận cho hắn, nếu người bức này đầu thai ở trong nhà quyền quý, đó chính là như cá gặp nước!

"Nếu ta trẻ đi mấy tuổi, nói không chừng cũng có thể tìm phu quân tốt như vậy rồi!" Trên mặt một nữ nhân lộ vẻ mất mát, đau lòng lắm lắm bầu.

.....

Hai người không coi ai ra gì đi ngang qua trên đường phố, đợi đi tới chỗ khúc quanh không người, hai người mới không nhận được dựa vào vách tường ôm bụng cười lăn lộn, nhìn dung nhan tuyệt mỹ, không phải là Yến Vũ Nhi thì còn có ai?

"Ha ha ha, chúng ta nổi danh rồi, thật không nghĩ tới, những người này lại bát quái như vậy!" Yến Vũ Nhi cảm thấy thật mới mẻ, cái thời đại này, không chỉ nữ nhân bát quái mà nam nhân cũng giống vậy, chơi thật vui!

Liễu Như có chút lo lắng, nếu bị người nhận ra liền không dễ chơi đùa rồi.

"Chủ tử, như vậy thật sự có được không? Nếu như bị bắt được thì lại phải chịu phạt rồi!" Mấy ngày nay Yến Vũ Nhi gây họa không ít, nói là đi phòng bếp hỗ trợ, chẳng hạn đập vỡ cái chén cái đĩa gì đó là chuyện thường, có một lần nàng thấy nữ đầu bếp bận rộn, có lòng tốt đi hỗ trợ, kết quả là đánh đổ một chén cháo gà xuống đất.

"Yến cơ, ta van cầu ngươi không cần tới nữa, đây chính là Nhị thiếu gia muốn, giết năm con còn chưa gọi tới gà con, hằm trong năm canh giờ mới nấu được một chén như vậy, lần này không còn, ngươi để cho ta ăn nói thế nào với Nhị thiếu gia đây?"

"Nhưng không được đâu, lão phu nhân phân phó ta tới phòng bếp làm việc, sao ta có thể nhìn các ngươi bận rộn còn mình thì khoanh tay đứng nhìn ở một bên chứ? Cùng lắm thì lần sau ta cẩn thận chút là được!" Yến Vũ Nhi cũng không muốn bị người bắt được điểm yếu.

"Không cần không cần, ngươi liền nghỉ ngơi ở một bên đi, ta cam đoan không đi tố cáo!" Nữ đầu bếp chỉ kém không đập đầu với nàng thôi.

"Đã như thế, vậy cũng tốt." Nàng bắt đầu đi đáp ứng. Đây cũng không phải là nàng lười biếng nha, trước đó nữ đầu bếp này động một chút là cho nàng đi ngó thuốc, nàng thế nào cũng phải hồi báo một chút. Chẳng qua là không nghĩ tới, Nhị thiếu gia Hạ Thiệu này đã vậy còn quá kim quý, một chén cháo gà thôi lại muốn năm con gà còn phải nấu năm canh giờ, trời ạ, vậy gần như là một ngày rồi!

Sau đó Yến Vũ Nhi thật sự là cực kỳ nhàm chán, liền nghĩ tới lên lút xuất phủ đi chơi. Cả ngày vui ở Dụ vương phủ, cảnh trí đẹp hơn nữa cũng không còn hứng thú, có một ngày, thế nhưng đúng lúc để cho nàng tìm được một cái lỗ, miễn cưỡng có thể chứa một người ra vào, phát hiện được cái chỗ này, nàng thường thường lên đi ra ngoài vui đùa một chút, vậy mà chưa một lần nào bị người khác phát hiện ra.

Hiện tại, Liễu Như càng ngày càng lo lắng, mấy ngày nay có chút quá thuận lợi, nàng cũng không thể tin được. Trừ mỗi ngày thỉnh an lão phu nhân bị si nhục mấy câu ra, trong phủ không có bất kỳ người nào làm khó bọn họ, chuyện xuất phủ liên tục như vậy cũng không gặp phải chút trở ngại nào.

"Ngươi nói như vậy, ta lại nhớ đến một chuyện!" Yến Vũ Nhi đề cao cảnh giác, nàng chợt nhớ tới có một buổi tối đang đi hóng mát trong sân, một bóng đen chợt lóe lên cạnh cửa sổ, chẳng lẽ là hán giở trò gì? Đó là ai chứ?

"Liễu Như, tối nay chúng ta bắt một con ba ba trong rọ đi!" Nàng lộ ra nụ cười giảo hoạt, Liễu Như ở một bên thấy thế khóe miệng giật giật, nàng cười như vậy bây giờ có người phải gặp tai ương.

Hai chủ tớ lại đi dạo một hồi lâu, cảm thấy có chút mệt mỏi, liền quyết định hồi phủ.

Màn đêm dần dần tối xuống, một trận gió mát thổi lên xua đuổi đi những phiền não trong lòng người một cách sạch sẽ, Yến Vũ Nhi hít sâu một hơi thấm vào ruột gan.

"Ai, đi về rồi không biết lúc nào thì mới có thể ra ngoài nữa!" Thậm chí Liễu Như có chút vui đến quên cả trời đất rồi.

Yến Vũ Nhi cũng giống vậy, bắt quá nha đầu Liễu Như này lại bị nàng làm hư rồi, xem ra học cái xấu dễ dàng hơn học giỏi nha!

Hai người biếng nhác đi tới, không phải là rất tình nguyện đi về phía Dụ vương phủ.

"Nương, người đừng mà, con không dám nữa đâu!" Chợt, một tiếng nói không dễ nghe lắm truyền đến, Yến Vũ Nhi không khỏi theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử tuổi còn trẻ quý trên mặt đất, đang ôm chân của một phụ nhân trung niên, càng không ngừng cầu xin tha thứ.

Tuổi nữ tử kia xấp xỉ tuổi Yến Vũ Nhi, dáng dấp vô cùng xinh đẹp, da thịt trắng như tuyết ónh nhuận như ngọc, hai mắt chờ mong nhìn phụ nhân, nước mắt nhỏ xuống từng giọt, khóe phải nói là vừa thấy đã thương tiếc cỡ nào rồi.

"Lâm Nhi, không phải nương độc ác, thật sự là nương không cam lòng! Mặc dù Hạ gia đối xử với chúng ta bất nhân, nhưng tại sao con có thể không chịu cầu tiến, lại lui tới với một tú tài nghèo nàn chứ?" Phụ nhân kia tức giận đến mức không muốn tranh cãi, ánh mắt rất là kiên định.

"Nương, con đều nghe người, con sẽ không gặp chàng nữa, xin người bỏ qua cho chàng có được không?" Nữ tử anh anh khóc thút thít.

Yến Vũ Nhi thỉnh tai nghe thấy, dường như bọn họ nhắc tới Hạ gia, chợt dâng lên một ý nghĩ, cái Hạ gia này là Hạ gia ở chỗ đó của nàng sao?

Một nhân tử bát quái ẩn núp trong thân thể càng không ngừng tỏa ra ngoài, Yến Vũ Nhi lặng lẽ kéo Liễu Như núp sau một cây đại thụ, vừa đúng có thể nhìn phía thấy hai mẫu tử trước mặt rõ ràng.

"Nói bậy!" Phụ nhân ngắt lời của nàng, trong mắt bắn ra ánh sáng ác độc, "Ngô thị thích giẫm đạp người đó, đã hại ta thành ra như vậy, ta nhất định sẽ không bỏ qua bà ta!"

Nghe đến đó, Yến Vũ Nhi đã hoàn toàn xác định trong miệng bà ta nhắc tới chính là Hạ gia, hiện giờ là Dụ vương phủ. Chẳng qua là không biết họ có ân oán gì với Hạ gia, chỉ là nhất định không phải nhân duyên tốt là được, nhìn dáng vẻ hận thấu xương của phụ nhân đối với Ngô thị, nàng vẫn là ít dính dáng đến thì tốt hơn, liền kéo Liễu Như lặng lẽ rời đi.

Ngựa quen đường cũ từ lỗ chó chui vào, cẩn thận che đậy cái lỗ này bằng bụi cỏ rậm rạp, gần như không nhìn ra chỗ đó có một cái lỗ.

Yến Vũ Nhi phui phui bùn đất trên người, hít sâu một hơi. Rốt cuộc lại trở về! Ổn định rồi.

Mới vừa đi mấy bước, Liễu Như chợt kéo vạt áo của nàng, nhỏ giọng kêu: "Chủ tử!"

Yến Vũ Nhi rốt cuộc ý thức được gì đó, vừa ngẩng đầu lên đúng lúc một khuôn mặt quen thuộc tiến lên đón —— oan gia đầu đầu của nàng – Hồ Mi Nhi đang dùng vẻ mặt khiêu khích đứng ở phía trước, hàm chứa nụ cười mỉa không có ý tốt.

"Ah, tại sao là các người?" Hồ Mi Nhi thấy rõ người tới là Yến Vũ Nhi, ánh mắt nổi lên một chút biến hóa, hình như rất là kinh ngạc.

"Hồ phu nhân, làm sao người ở chỗ này?" Yến Vũ Nhi bắt chặp bắt chuyện, ý đồ che giấu bất an của mình.

Hồ Mi Nhi khôi phục bình tĩnh rất nhanh, thay đổi một biểu tình cười dịu dàng nói: "Không ngờ tới Yến phu nhân còn có nhã hứng như thế, hoa viên thật đẹp không thưởng thức, chạy đến địa phương chim không sinh trứng này làm chi? Chơi trốn tìm sao?"

Trong lời nói của nàng ta mang theo cười nhạo, sao Yến Vũ Nhi có thể nghe không hiểu, bất quá vào lúc này nàng có chút chột dạ, cũng không biết mới vừa rồi nàng ta có thấy bọn họ từ trong lỗ chui vào hay không.

"Ha ha, không có biện pháp nha, thân phận Hồ phu nhân tôn quý, ta chính là một hạ nhân, đây không phải là đến nơi nhỏ có gì gì đó sao?" Nàng nói xạo, hi vọng không bị người vạch trần.

"Nhỏ cỡ? Người vẫn luôn ở chỗ này sao?" Hồ Mi Nhi có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy! Không trừ cỏ sạch sẽ, không biết lúc nào thì lại phải chịu phạt, Hồ phu nhân, cáo từ!" Yến Vũ Nhi nhìn cũng không nhìn muốn rời khỏi.

"Ha ha, không nghĩ tới Yến cơ còn có tài năng này, xem ra Mi Nhi tự than không bằng!" Đường như Hồ Mi Nhi bình thường lại, chế giễu mấy câu, liền xoay người rời đi.

Mấy câu như thế liền cho qua? Yến Vũ Nhi không ngờ tới chuyện lại thuận lợi như vậy, nhìn Hồ Mi Nhi cứ rời đi như vậy.

Nàng rất là kỳ quái, nàng thu hết biểu tình vừa rồi của Hồ Mi Nhi vào mắt, tựa hồ như cũng không bởi vì mình mà tới đây, chẳng lẽ nàng ta chờ người ở chỗ này sao?

Hồ Mi Nhi rời đi, Yến Vũ Nhi đứng một lát rồi mới đi, nàng không muốn đi cùng với nàng ta, nói không chừng lúc nào thì lại khoe khoang một đôi lời, nói mình được sủng ái cỡ nào bao nhiêu, bất kể có chuyện này hay không, nàng tội gì chấp nhặt với nàng ta.

Chung quanh không có một cái bóng dáng nào, Yến Vũ Nhi nhìn bốn phía một vòng, hiện tại cực kỳ yên tĩnh, mặc dù bầu không khí hôm nay có chút quỷ dị, nhưng nàng cũng không đi nghiên cứu kỹ, tiếp tục đi về phía viện của mình.

"Được rồi, ta không ép nàng, nàng đừng khóc nữa có được không?" Yến Vũ Nhi chợt nghe thấy tiếng nói của một nam nhân, còn có tiếng khóc sụt sùi thật thấp của một nữ nhân, mặc dù tận lực đè nén nhưng vẫn là nghe được rõ ràng.

Cả người Yến Vũ Nhi giật mình một cái, vội vàng dừng lại bước chân, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại rồi.

Đây là tình huống gì, nàng trong lúc vô tình bắt được nhược điểm sao?

Nàng theo bản năng nhìn khắp bốn phía, không có một người đi qua, âm thanh truyền tới từ trong một ngọn núi giả, xem ra là một đôi nam nữ si tình đang bí mật hẹn hò!

Não bộ Yến Vũ Nhi tự động tu bổ một chút, trong đầu xuất hiện một bức tranh thế này:

Một nam một nữ, nam anh tuấn, nữ kiều mỹ, tâm đầu ý hợp, chẳng qua bởi vì nguyên nhân gia đình nên hai người không thể nên duyên phu thê, thậm chí còn của mình đưa cho người ta, gặp lại lần nữa, tình cảm khó có thể tự kiềm chế, liền làm ra chuyện tang tị với nhau.

Vào lúc này, chắc hẳn y phục của hai người đã xốc xếch, JQ khó nhận đi! Nữ tử ngại vì danh tiết còn duy trì vẻ tinh tảo, đẩy nam nhân ra, còn ủy khuất khóc nức nở. Nam nhân là ôn nhu ân cần an ủi nàng...

Ai, loại hiện tượng này thật là quá phổ biến! Đây thật sự là điều ác độc của xã hội cũ! Nàng cảm phần đá một cước về phía núi giả, đợi đến lúc đau đớn từ mũi chân truyền đến, chợt hậu tri hậu giác ý thức được một vấn đề hết sức nghiêm trọng, vội vàng ba bước thành hai bước trốn vào trong một lùm cây trong hoa viên ở phía đối diện núi giả.

"Ai?" Tiếng nói cảnh giác của nam tử vang lên, ngay sau đó một hắc y nhân từ trong núi giả đi ra, cảnh giác nhìn bốn phía, cũng không phát hiện ra bất kỳ khác thường nào, lúc này mới chậm rãi đi trở về trong núi giả.

Yến Vũ Nhi thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm thật!

Chẳng qua là nàng chưa từng thấy qua nam nhân kia, còn có nữ tử kia thì sao?

Bất quá nàng không kịp nghĩ nhiều, giờ phút này chạy thoát thân quan trọng hơn, nhìn thể trạng của nam nhân kia, rõ ràng cho thấy là người luyện võ, thừa dịp nam nhân kia mới vừa rời đi, hai chủ tớ vội vàng lặng lẽ chạy về viện Lục Vu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Canh dưỡng sinh ngũ sắc

Edit: Preiya

Sau khi Yến Vũ Nhi vội vã rời đi, Đỗ Nguyệt Nương từ chỗ khuất đi ra, nhìn bóng lưng rời đi, như có điều suy nghĩ.

"Chủ tử, Yến phu nhân thật sự có thể giúp chúng ta sao?" Nha hoàn Từ Quyên đứng phía sau có chút lo lắng, "Hiện giờ Yến phu nhân rơi xuống tình cảnh này, cũng tự lo không xong, cho dù Vương gia có tâm tư gì với nàng nhưng bây giờ không có ở trong phủ nên cũng không chiếu ứng được, người lại lấy lòng nàng, chắc chắn những phu nhân khác ghi hận trong lòng."

"Từ Quyên, nhìn người nhìn chuyện phải để tâm nhiều hơn, không thể nhìn mặt ngoài. Người cảm thấy, tại sao với tư sắc thể này của Yến Vũ Nhi có thể trở thành là phu nhân vương phủ?"

Từ Quyên tựa như nhớ tới gì đó, chợt nói: "Người là nói Vương gia cho nàng chỗ dựa sao? Nhưng nàng xấu như vậy..."

"Từ Quyên, bất luận kẻ nào cũng có thể nghị luận ở sau lưng nàng, nhưng người lại không thể, biết không?" Đỗ Nguyệt Nương không vui cắt đứt lời của nàng ta, nếu như nàng đã lựa chọn nàng ấy làm đồng minh của mình, thì không thể ở phía sau kéo chân đồng đội mình.

"Dạ, nô tỳ biết sai!" Từ Quyên che miệng, nàng vô cùng rõ ràng chủ tử của nàng là hạng người gì.

Đỗ Nguyệt Nương rất hài lòng vì Từ Quyên nghe lời, lại nói: "Vương gia đối đãi với nàng khác thường nhất định là có lý do của ngài, hơn nữa, trước kia ta không lấy lòng ai, cũng không thấy ai đối đãi thật lòng với ta, ngược lại khắp nơi bới móc, Yến Vũ Nhi không phải là người như vậy, chỉ dựa vào điểm này, ta liền nguyện ý tương giao với nàng." Người không liên quan, từ trước đến giờ Đỗ Nguyệt Nương nàng xem thường.

Hồ Mi Nhi quen nâng cao đạp thấp, lại không muốn nhìn thấy người khác tốt hơn nàng ta, Liễu Tường Dung thoát nhìn thì ôn nhu đoan trang, nhưng thật ra là một con chó không sủa, những di nương đều nhìn sắc mặt của hai người họ làm việc, nàng không dám tỏ vẻ gì với bất kỳ ai. Chỉ có Yến Vũ Nhi, nhìn giống như là một dáng vẻ rất có chủ kiến.

Hơn nữa nghe nói trước kia nàng ấy là Công chúa Thủy Nguyệt Quốc, tất nhiên không phải là nữ tử thể tục bình thường, nàng mới có ý lấy lòng nàng ấy.

"Số mệnh chủ tử thật khó! Nếu lão gia và phu nhân vẫn còn thì nhất định sẽ không để cho chủ tử uất ức như vậy!" Từ Quyên cực kỳ đau lòng thay nàng.

"Được rồi, Từ Quyên, người vẫn còn chưa dứt à!" Đỗ Nguyệt Nương có chút không kiên nhẫn, cha nương của nàng đều đã chết rất lâu rồi, thế nào còn lấy họ ra nói chuyện chứ? Bỗng dưng để cho trong lòng nàng không thoải mái, nàng không phải là người ươn ẹo, động một chút là lau mắt gạt lệ.

Từ Quyên đứng phía sau ngậm miệng lại, nàng lại chọc chủ tử mất hứng, một lát sau vậy mà không nhận được nói: "Chủ tử, Vạn công tử hẳn là đã tới đây, người hãy đi cùng y đi!"

"Từ Quyên, Đỗ Nguyệt Nương ta há là người nói lời không giữ lời? Nếu ngày đó đã đồng ý vào vương phủ, cũng sẽ không có đạo lý lén lút lút rời đi, lời như vậy đừng nhắc lại!" Đỗ Nguyệt Nương thật sự tức giận, giọng điệu rất không tốt. Nàng biết ý tứ của Dự vương, cũng chỉ là mượn thân phận của nàng, muốn khiến Thiên Lang bang có điều kiêng kỵ. Chẳng qua là hiện giờ nhị thúc chấp chương Thiên Lang bang, năm đó hẳn đã có thể hại cha nương nàng thì làm sao có thể bị Dự Vương uy hiếp chứ? Nàng còn chưa có cái phân lượng đó.

Qua hai ngày, thân thể và tâm lý của Yến Vũ Nhi đều lấy lại được một chút cân bằng, chủ yếu là nàng không suy nghĩ về chuyện xảy ra đêm hôm đó nữa. Mặc kệ Lý Thư có tâm tư gì đối với nàng, nàng đều không thể gửi gắm hi vọng vào trên người hắn, đêm đó thật sự là hắn rất ôn nhu, nhưng có thể tin lời nói của nam nhân lúc ở trên giường sao? Nói cho cùng, có thể tin lời nam nhân thì heo mẹ cũng có thể leo cây. Nàng vẫn là gửi hy vọng vào mình thôi.

Mấy ngày nay, quả thật Ngô thị mỗi ngày đều để đám tiểu bối tới viện Thúy Lan thỉnh an, nhìn từng nữ quyến một ăn mặc trang điểm xinh đẹp, giống như hoa hồ điệp sáng chói ở trước mắt bà ta, tranh nhau nịnh hót bợ đỡ, bà ta tựa hồ như nhận được thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Sau khi thỉnh an, tự nhiên bữa sáng đều phải dùng trong viện Thúy Lan, trong lúc nhất thời viện Thúy Lan náo nhiệt không thôi, thỉnh thoảng cũng chạm mặt mấy thiếu gia trong phủ, Yến Vũ Nhi cuối cùng cũng nhận biết toàn bộ thúc thúc bá bá của bà ta.

Dáng dấp của Lão Đại Hạ Kinh môi hồng răng trắng, thân hình cao lớn, bất qua là dáng vẻ thật thà phúc hậu, thỉnh thoảng nói chuyện làm cho người ta dờ khóc dờ cười, đây thuộc về nhóm người thiếu năng trí tuệ. Có lẽ Ngô thị không ôm kỳ vọng gì với hắn, vẫn luôn nuông chiều hắn, muốn cái gì cho cái đó, nhìn đồ mặc lẫn đồ đeo ở trên người hắn, mọi thứ đều là cực phẩm, bình thường Lý Thư cũng chưa từng xa hoa như vậy.

Tổng cộng Hạ Kinh nạp ba di nương, không có chính thê, cũng không biết Ngô thị muốn chọn cái dạng gì cho hắn.

Lão Nhị Hạ Luân có gặp qua một lần trước đó, nhìn thấy hắn, Yến Vũ Nhi liền không nhận được buồn cười một trận. Hôm đó nàng phụng mệnh dâng trà, đúng lúc hắn cũng có mặt ở đây, lúc ấy sắc mặt hắn đột biến, kéo quần lên liền chạy ra khỏi viện Thúy Lan, dáng vẻ vô cùng tức cười. Yến Vũ Nhi mất rất nhiều hơi sức mới nhìn xuống không cười ra tiếng, thế nhưng tiểu ý trong mắt chưa từng dừng lại.

Hạ Luân cũng là bảo bối trong lòng bàn tay Ngô thị, nghe nói bình thường một chén cháo gà hắn ăn sẽ phải dùng mấy con gà tơ chế biến ra. Ngược lại

hắn là một nhân vật tinh tế, nghe nói là làm thuộc hạ của Thái tử Điện hạ, tự nhiên khôn khéo hơn Hạ Kinh. Hắn rất nhanh liền phát hiện ra Yến Vũ Nhi có cái gì đó không đúng, nghĩ tới chuyện tình ngày đó, trong nháy mắt sắc mặt đen như đáy nồi, lại ngại vì năng lực thiếp thất của Lý Thư nên không tiện phát tác, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn nàng một cái.

Thiếp thất của Hạ Kinh - Kim di nương thấy trạng thái đang nhìn Yến Vũ Nhi thì cực kỳ không vui. Trên mặt lại treo lên nụ cười: "Yến cơ, ngày hôm nay nóng nực như thế, người xem Hà Diệp cũng bận không kịp nghỉ tay, còn không mau đi giúp một tay, nếu không sợ là bữa sáng phải đổi thành ăn trưa đó."

Yến Vũ Nhi đây là nằm cũng trúng đạn, nàng chẳng hề làm gì cả, hơn nữa, có phải ánh mắt Kim di nương người có vấn đề không, nam nhân của người dám trêu ta, còn người là một di nương nhỏ nhoi cũng tới đây sai sử lão nương rồi hả? Không phải người cũng là một nữ nô tài thôi sao? Thật ra thì bản thân Yến Vũ Nhi không có phân biệt thân phận địa vị cao thấp gì, chẳng qua là vị Kim di nương này thật sự rất không biết điều, nàng ta vừa thốt ra lời kia thì ánh mắt Ngô thị nhìn về phía Yến Vũ Nhi càng thêm không tốt.

"Yến cơ, lão phu nhân còn chờ đấy, người tới đây giúp một tay bày cái mâm này ra đi." Hà Diệp không khách khí phân phó nói.

Yến Vũ Nhi đứng lên còn chưa đi chuyển, Lão Tứ Hạ Thiệu ở một bên cũng đã vượt lên trước một bước, nhận lấy cái mâm Hà Diệp đưa tới. "Hà Diệp tỷ tỷ, để ta làm cho!"

Hạ Thiệu tuổi còn nhỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp nở nụ cười hiện lên hai cái lúm đồng tiền tròn tròn, ai có thể nhẫn tâm bày sắc mặt cho hắn nhìn chứ?

Hà Diệp cũng sợ không nói gì, thân nương của Hạ Thiệu —— Ngu di nương vội vàng kéo hắn một cái, sợ hãi liếc mắt nhìn Ngô thị. Thế nhưng Hạ Thiệu hoàn toàn mặc kệ bà, nói với Yến Vũ Nhi: "Yến Cơ tỷ tỷ, cái mâm này nặng như vậy, người đâu chịu nổi những khổ cực này, từ nay về sau ai cho người làm những việc nặng này, đều để ta làm giúp người đi!"

Lời nói trẻ con của hắn khiến cho sắc mặt của toàn bộ mọi người ở đó đều thay đổi, vẻ mặt Ngô thị đen thui không nói, mặt Hà Diệp cũng đỏ lên, rõ ràng lời này của Hạ Thiệu đánh nàng ta một bạt tai, dù gì Yến Vũ Nhi cũng là người của Dụ Vượng, đây là chỉ trích nàng ta lại để cho nàng làm nha đầu thô sử.

Ngu di nương đã bị hù dọa đến mặt trắng bệch, một tay kéo Hạ Thiệu ra sau lưng, nhỏ giọng nói: "Tiểu tử tông, con không nói tiếp nữa, có được không?"

Ngô thị mất hứng, "Ngu di nương đây là ý gì? Có ai như người nói chuyện vậy sao? Chẳng lẽ đích mẫu ta đây từng bạc đãi Thiệu Nhi rồi hả? Mà ngay cả một câu nói cũng không cho hài tử nói?"

Đừng xem Lý Thư không để Ngô thị ở trong mắt, Ngu di nương trăm phần kính sợ bà ta, thấy mặt Ngô thị đen lại liền không dám thở mạnh, vội vàng quỳ xuống: "Tỷ tỷ thứ tội, tỷ thiếp lỡ lời!"

Thân thể của bà cong đến độ muốn chạm tới mặt đất rồi, Ngô thị "Ừ" một tiếng, cũng không kêu đứng dậy, chỉ là đưa tay kéo Hạ Thiệu, vẻ mặt tươi cười từ ái: "Thiệu Nhi tới đây!"

"Mẫu thân!" Hạ Thiệu lập tức nhào vào trong lòng Ngô thị, hoàn toàn không nhìn Ngu di nương trên mặt đất, cả người đều chui vào trong lòng Ngô thị, vẻ mặt ý lại.

"Thiệu Nhi của ta thật ngoan, con nói xrm, là mẫu thân đối đãi tốt với con hay là di nương đối đãi tốt với con?"

Giọng nói của Ngô thị mềm mại ôn hòa trước đây chưa từng có, dáng vẻ Hạ Thiệu hết sức thích thú, cười ngọt ngào nhìn Ngô thị nói: "Dĩ nhiên là mẫu thân đối đãi với Thiệu Nhi tốt lắm, Thiệu Nhi muốn ăn cái gì, nghĩ muốn cái gì, mẫu thân cũng theo Thiệu Nhi!"

Nghe lời nói trẻ con của hắn hết sức cảm động, Ngô thị nghe được mặt mày hớn hớn, ánh mắt như vô tình như cố ý liếc nhìn Ngu thị trên đất, đầu của bà cúi càng thấp hơn, Yến Vũ Nhi tình mắt phát hiện, hình như trên sàn nhà lát đá xanh trước mặt bà đọng vài giọt nước, sợ là trong lòng khó chịu muốn chết.

Bởi vì Hạ Thiệu thừa dịp khoe mẽ, tâm tình Ngô thị rất tốt, kêu mọi người ngồi dùng bữa. Cố ý gọi Yến Vũ Nhi hầu hạ ở một bên.

Dù rằng Yến Vũ Nhi không biết làm sao, nhưng trên mặt mũi vẫn là phải làm việc, nàng từ từ đi tới bên cạnh Ngô thị, dường như học theo nha hoàn khác, nhìn tầm mắt Ngô thị nhìn về phía món ăn nào, nàng liền gấp cho bà ta.

Mặc dù trong lòng mắng chửi cái chế độ phong kiến chết tiệt này đã hung hăng chà đạp quyền của con người, nhưng nàng lại không thể không tự an ủi mình rằng, tạm thời cứ làm tốt chuyện đi đã, chiếu cố một lão nhân bị trúng gió, ít nhất, bà ta chỉ là sai nàng gấp thức ăn cho bà ta thôi, cũng không có sai nàng phục vụ ăn uống từ đầu đến cuối.

"Yến cơ, người đang nghĩ gì vậy? Tất cả mọi người đều biết ta không thích ăn cà, vì sao người phải cố ý làm như vậy?" Ngô thị chợt chỉ trích nói.

"Hả?" Yến Vũ Nhi phục hồi lại tinh thần, lúc này mới phát hiện ra trong bát của Ngô thị đã chất một tòa "núi cà", xem ra là nàng liên tiếp gấp cà.

Vào lúc này về mặt Ngô thị nghiêm túc mang theo mười phần tức giận giống như hình tượng ông chủ keo kiệt của xã hội hiện đại, quả nhiên làm việc không chăm chú thì sẽ bị lão bản mắng, phần lớn bọn họ đều là xảo trá như vậy, thế nhưng nàng vẫn dám làm sai sót trước mặt lão bản, gấp báo ứng đi!

"Hừ, cũng không biết nổi lên tâm tư đánh mèo gì đó, chẳng lẽ ngươi bận tâm thay Vương gia, lo lắng chúng ta ăn vương phủ đến nghèo nàn luôn hay sao?" Kim di nương ở một bên xì mũi coi thường nói.

"Đúng đấy, gia sản của Vương gia rất dày, không cần phải một hạ nhân như ngươi giúp đỡ chăm lo mù quáng. Chúng ta cứ ngày ngày ăn sơn hào hải vị, vương phủ vẫn là có rất nhiều tiền." Hạ Luân khinh thường nói.

Hai phu thê này kẻ xướng người họa, hóa ra là hồi báo sự bất mãn đối với mình.

Lần đầu tiên Hồ Mi Nhi phá lệ không có lên tiếng châm chọc, chỉ là đứng lên tự mình gấp đồ ăn để vào trong bát Ngô thị.

"Lão phu nhân, thịt viên này là món sở trường của đầu bếp mới tới, nghe nói hẳn thật là đi ra từ Nội Vụ phủ, thủ nghệ được gọi là nhất tuyệt, ngài nếm thử một chút!"

Ngô thị nghe xong, ánh mắt sáng lên, nhìn Yến Vũ Nhi đứng bất động, ánh mắt sắc bén như đao liền quét tới.

Yến Vũ Nhi vội vàng chỉnh chỉnh lại tâm thần, nhìn mấy miếng cà trong bát Ngô thị, con ngươi khẽ chuyển.

"Lão phu nhân, ta làm sao dám? Ngài là Lão Đại trong phủ, ta nịnh bợ còn không kịp đây, tuyệt đối sẽ không hại ngài, đây chính là vì tốt cho ngài!" Nàng chân chó cười lạnh nói.

"Hả, đây cũng là vì tốt cho ta sao? Đây cũng thật là hiếm thấy!" Ngô thị không tin, lạnh lùng nói. Nếu như nàng nói không ra nguyên nhân gì, bắt kẻ là người của ai, bà ta cũng sẽ xử phạt không bỏ qua, đến lúc đó đừng trách bà ta không lưu tình.

Yến Vũ Nhi thấy bà ta cũng không phát tác ngay lập tức, trong lòng biết là bởi vì liên quan đến Lý Thư, lục soát ở trong đầu một phen, sau đó nói: "Lão phu nhân, trước kia lúc ta còn ở Thủy Nguyệt Quốc, từng nghe ngự trù thâm niên Nội Vụ phủ nói qua, kiến thức về bữa ăn hàng ngày rất nhiều, ngàn vạn lần không thể bởi vì ngài muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, cái này cần phải chú ý tới dinh dưỡng cân bằng."

Nói tới đây, nàng cố ý dừng một chút, nhưng Ngô thị lại hứng thú, thật ra bà ta biết về dinh dưỡng, nhưng cân bằng thế nào vẫn là lần đầu tiên bà ta nghe nói, nha đầu này xuất thân từ hoàng cung, nói không chừng thật sự còn có thứ gì đó mà bà ta không biết, nghe một chút cũng không sao cả.

Yến Vũ Nhi liếc mắt nhìn mọi người một vòng, thấy không có ai lên tiếng, trong lòng biết là chờ câu nói tiếp theo của nàng. Nàng bày ra bộ dáng người già dặn kinh nghiệm, nói liên tục.

"Lão ngự trù kia nói qua, đồ ăn sáng dùng nhẹ vừa phải, cho nên trong dân gian buổi sáng của rất nhiều người đều ăn cháo loãng bánh bao, cũng không chỉ là nguyên nhân bởi vì kinh tế nghèo éo buộc bọn họ, bởi vì ngũ tạng* cơ thể con người trải qua cả đêm nghỉ ngơi, không thể tiếp nhận kích thích quá lớn, nếu như buổi sáng đã ăn đồ dầu mỡ thì sẽ kích thích dạ dày quá lớn, và sẽ không tốt cho thân thể. Bất quá buổi sáng vừa phải thanh đạm, cũng vừa phải dinh dưỡng thì phải ăn nhiều các loại rau dưa, hơn nữa màu sắc rau dưa cũng phải chú ý, nói thông thường thì rau dưa màu đậm tốt hơn rau dưa màu sáng, cho nên ta liền chọn cà cho lão phu nhân."

*ngũ tạng: gồm năm bộ phận tâm, can, tì, phế, thận.

"Hừ, nói tới nói lui lại vòng trở về rồi, coi như là ngươi muốn kiếm có thoát tội, cũng nên nghĩ đến điều gì cao mình một chút, không có nhận thức!" Hồ Mi Nhi mới vừa gấp thịt viên, nhìn dầu mỡ bóng loáng mà cũng thấy muốn ăn, Yến Vũ Nhi vừa nói thì nàng ta liền chê bai một mảnh hảo tâm của nàng, làm sao nàng ta có thể cam tâm chứ.

Ngô thị không có lên tiếng, bộ dáng tựa như tin lại như không tin, Yến Vũ Nhi liền muốn tiếp tục giải thích thì Hạ Luân cũng đã mở miệng: "Lời này của Yến cơ cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý."

"Luân Nhi?" "Nhị gia?" Ngô thị và Kim di nương đều hoài nghi nhìn về phía hắn, Ngô thị thì có chút vui mừng, còn Kim di nương thì là vẻ mặt khó chịu, Yến Vũ Nhi lại đoạt đi nổi bật ngay trước mặt trượng phu của nàng ta, gọi Hạ Luân một tiếng, liền không vui quay đầu đi.

Hạ Luân giống như là căn bản không có nghe thấy lời của nàng, nói với Ngô thị: "Mẫu thân, thời điểm lúc ta ở phủ Thái tử, Thái tử dùng bữa cũng là như thế, bữa sáng vô cùng thanh đạm, nhưng đồ ăn cũng là vô cùng phong phú, chỉ là không thấy thức ăn mặn, nghe nói đây là phương thuốc chuyên môn trong cung truyền ra, nhất định là cực tốt, từ nay về sau người thật sự phải chú ý một chút."

Hạ Luân là thật tâm quan tâm mẫu thân của mình, ngược lại lời nói ra còn đúng trọng tâm, Yến Vũ Nhi không khỏi có chút cảm kích, thế nhưng hắn lại giúp mình nói chuyện.

Nghe lời Hạ Luân nói, vẻ mặt Ngô thị nhìn về phía Yến Vũ Nhi liền nhu hòa đi mấy phần.

"Nghe ngươi nói như vậy, ta lại nghĩ tới ngày trước ăn hơi nhiều dầu mỡ thật đúng là có chút không thoải mái, được rồi, hôm nay ta liền không phạt ngươi." Bà ta khẽ ngẩng đầu lên, bày ra một tư thái ân nhân.

Yến Vũ Nhi biết có những người càng như thế thì càng coi lời nói của ngươi là quan trọng, nàng thuận thế leo lên*, lại nói: "Thật ra thì làm sao chúng ta có thể chỉ ăn rau dưa màu đậm, những loại màu sắc khác cũng phải ăn một chút, như vậy mới có thể giữ vững dinh dưỡng toàn diện cân bằng, thân thể con người mới có thể hấp thu được tốt nhất, thân thể cũng sẽ càng thêm khỏe mạnh."

*thuận thế leo lên: kỳ thật ra là "Gậy gổ đánh xà, xà tùy côn thượng", ngụ ý người đó có thể nhìn đúng cơ hội, thuận thế mà làm, tranh thủ ích lợi hoặc chỗ tốt lớn hơn.

"Đây không phải là quá phiền phức sao?" Hạ Kinh luôn luôn không thích dùng đầu óc, cau mày nói. "Rau dưa cứ mỗi loại màu sắc đều phải ăn cũng không thể ăn hết."

Đầu óc của hắn luôn luôn không quá thông minh, Ngô thị không thèm để ý, sờ đầu hắn một cái, cười nói: "Thường ngày Kinh Nhi không nhìn ra, ngược lại hôm nay lần đầu nói lời có đạo lý như vậy đó."

"Đúng vậy, Đại gia hỏi rất hay, thật ra thì trước kia ta thường ăn một loại canh ngũ sắc, cũng là ngự trù đặc biệt nghiền cứu nấu ra, có ích lợi lớn đối với thân thể, có thể mỹ dung dưỡng nhan, cũng có công hiệu làm chậm sự già yếu nha."

Nàng nhân cơ hội thời phòng, đương nhiên là bịa chuyện, bất quá thời gian sống ở Thủy Nguyệt Quốc là một năm, nào có thời gian chơi đùa với những thứ này, cũng chỉ là kiếp trước có lúc nghe người ta nói thôi. Hôm nay nàng lấy ra khoe khoang một chút cũng tốt, lại không cần tốn tiền.

"Canh ngũ sắc? Là dùng năm rau dưa màu sắc khác nhau nấu canh sao?" Hạ Kinh được khen ngợi, trong lòng cực kỳ cao hứng, lại lên tiếng hỏi.

"Ồ, làm sao Đại gia biết chứ?" Yến Vũ Nhi làm ra vẻ rất kinh ngạc nói: "Đại gia thật là nói đúng rồi, canh ngũ sắc này chính là dùng năm rau dưa màu sắc khác nhau nấu thành, theo thứ tự là màu xanh vào của lá cây cải củ, màu đỏ của cà rốt, màu vàng của lá cây Ngưu Bàng*, màu trắng của củ cải trắng, màu đen của nấm hương. Thường uống canh này có thể đề cao công năng ngũ tạng của thân thể con người, còn gọi là canh Ngũ Hành."

*cây Ngưu Bàng: một vị thuốc đông y

Yến Vũ Nhi phân tích cặn kẽ, Ngô thị không muốn tin tưởng cũng khó khăn, thấy lúc Yến Vũ Nhi nói xong thì vẻ mặt rất tự tin, nghĩ đến trước kia nàng là Đệ nhất Mỹ nhân Thủy Nguyệt Quốc, bữa ăn hàng ngày của nàng nhất định là khác biệt với người khác, thì ra chính là nguyên nhân này.

"Được, lập tức lệnh phòng bếp chuẩn bị canh ngũ sắc, cũng giảm bớt các loại thịt cá đi." Ngô thị mạnh mẽ vang dội, nhóm nha hoàn bà từ ngoài cửa vội vàng đi lên dọn dẹp cái bàn, lại đi xuống phòng bếp phân phó.

"Yến cơ, ngươi có kinh nghiệm, liền tự mình đi phòng bếp nhìn, đừng để cho cái đám chân tay vụng về kia làm sai."

Yến Vũ Nhi còn chưa kịp đắc ý, lập tức lại tròn tròn mắt, Ngô thị hành hạ nhiều lần như vậy, phải đến khi nào mới hết đây, thế nhưng một ngụm nước nàng cũng chưa được uống đó, còn phải đi phòng bếp nhìn?

"Còn không mau đi?" Hồ Mi Nhi thấy nàng sững sờ không hiểu, rít lên một tiếng, nhân cơ hội biểu hiện một chút hung tợn, hôm nay lại mất mặt ở trước mặt lão phu nhân, phải lấy lại danh dự mới được.

"Ồ!" Yến Vũ Nhi xoay người liền rời khỏi viện Thúy Lan, tới phòng bếp ngăn ngo, ít nhất còn hơn ở chỗ này cường ép nhìn một đồng lõa nữ nhân buồn nôn.

Đương nhiên Liễu Như và Lộng Ngọc cũng đi theo, dọc theo đường đi, Liễu Như một tiếng cũng chưa từng ra khỏi cổ họng, nhưng Lộng Ngọc lại không nhịn được oán trách nói: "Lão phu nhân thật sự biết hành hạ, đã trẻ thế này còn muốn uống gì canh ngũ sắc gì chứ? Còn không phải là nhìn chủ tử ngài yếu đuối dễ khi dễ liền sai bảo chủ tử ngài sao!"

Chỉ chốc lát nữa nàng lại nói: "Chủ tử ngài sợ bà làm chi, người nào không biết Vương gia đều không có hạ thấp ý nghĩa của ngài, người trong phủ cũng đều thấy rõ, bất quá lão phu nhân tự cho là thông minh, ngài chờ xem, qua không được bao lâu, Vương gia nhất định sẽ phản kích."

Nàng làm nhảm không ngừng nói xong, Yến Vũ Nhi liền có chút nổi giận, "Lộng Ngọc, ngươi đây là đang oán trách ta để cho ngươi cũng chịu uất ức theo sao? Nếu như ngươi thật sự lo lắng ảnh hưởng đến tiền đồ của mình, ta cũng không lưu ngươi nữa, sáng mai ngươi đi chỗ Vu tổng quản, để cho hắn tìm cho ngươi một chủ tử được sủng ái."

Lộng Ngọc nghe được khẽ run rẩy, vội vàng cúi đầu xuống nói: "Chủ tử ta không có ý này, ta chỉ là gấp gáp thay ngài!"

"Hừ, có phải ý này hay không, tự mình biết." Về mặt Yến Vũ Nhi không có một chút hòa hoãn nào, nàng nghe được rõ ràng, trước kia Lộng Ngọc vẫn luôn tự xưng là "Nô tỳ", hôm nay lại xưng "Ta", thì ra trong lòng đã sớm xem mình là hạ nhân địa vị ngang hàng với nàng.

Lộng Ngọc chờ một lúc lâu, lặng lẽ ngẩng đầu lên lại chạm phải ánh mắt sắc bén của Yến Vũ Nhi, trong lòng run lên, bỗng đột nhiên ý thức được bản thân mình sai chỗ nào, gần đây nàng thật là sơ sót, vội vàng quỳ xuống cầu xin: "Chủ tử, nô tỳ thật sự là nghĩ cho ngài, không có nửa phần tư tâm, ông trời chứng giám!"

Thế này Yến Vũ Nhi mới chậm rãi mở miệng: "Ông trời có chứng giám hay không ta và ngươi đều không biết, ta chỉ biết là lâu ngày sẽ hiểu được nhân tâm."

Nói xong nàng liền xoay người đi về phía phòng bếp, không để ý tới Lộng Ngọc nữa.

Kể từ sau khi canh ngũ sắc ra lò, Yến Vũ Nhi muốn thanh tịnh cũng không thanh tịnh được, suốt ngày đều sẽ có người tìm đến cửa hỏi nàng bí truyền cung đình.

Ngày hôm đó, Ngô Thiên Thiên lại tới cửa, gần đây mặc dù Lý Thư không ở nhà, nàng ấy vẫn thường xuyên tới đây như trước, số lần nàng ấy nhắc tới Lý Thư càng ngày càng ít, cả ngày đều quần lấy Yến Vũ Nhi hỏi lung tung này kia, tựa như một muối muối hoạt bát nhà bên cạnh, Yến Vũ Nhi cũng không tiện từ chối.

"Vũ Nhi tỷ tỷ, người nói cho muối biết đi, đừng thừa nước đục thả câu nữa. Muối biết trước kia tỷ là Đệ nhất Mỹ nhân Thủy Nguyệt Quốc, nhất định còn có rất nhiều bí truyền mỹ dung dưỡng nhan, xin người thương xót nói cho muối biết đi!" Nàng lắc lắc cánh tay Yến Vũ Nhi không chịu nói lời, lấy lòng nói.

"Thiên Thiên, muối đã rất đẹp rồi, còn muốn cái gì chứ? Muối đừng tưởng rằng tỷ không biết, đại môn nhà muối cũng sắp bị bà mối đập phá rồi, còn giả bộ đáng thương với ta sao!" Yến Vũ Nhi cố ý trêu ghẹo nàng ấy.

Ngô Thiên Thiên đỏ mặt, ấp úng nói: "Thế nhưng Thư ca ca vẫn không thèm nhìn muối!" Nàng ngượng ngịu níu lấy tay áo của mình, vẻ mặt mất mát.

Trong lòng Yến Vũ Nhi cũng xẹt qua một cơn sóng, đã rất lâu không có tin tức của hắn, giống như là biến mất khỏi thế gian vậy, nhưng nàng ấy vừa nhắc tới, trong lòng không nhịn được run lên.

Chuyện đêm đó thật giống như mới xảy ra ngày hôm qua vậy, như có thể thấy được rõ ràng. Lại tựa như một giấc mộng ngu ngốc xinh đẹp, tỉnh lại cũng không thấy đâu. Nàng không khỏi lại bắt đầu oán giận cái người kia, chết tiệt, đều phải đi còn tới quấy rối nàng, lại còn không đợi nàng nữa, nhét một mình nàng vào trong hang ổ hổ lang này, vừa đi liền không chút tin tức, thật sự là cực kỳ phụ lòng bạc tình!

Loại tâm tình này của nàng không dám để cho Ngô Thiên Thiên biết, ngày đó ngay trước mặt Ngô Thiên Thiên nàng đã từng lời thề son sắt nói qua sẽ không có qua lại gì với hắn, kết quả hai người vẫn là lên giường, mặc dù không phải là ý định ban đầu của nàng, nhưng đối mặt với hai mắt trong suốt của Ngô Thiên Thiên thì nàng thật sự không đành lòng đánh nát mộng đẹp của tiểu cô nương này.

Bất cứ lúc nào sự việc cũng sẽ có biến hóa, quả nhiên không thể quá dễ dàng phát thế, nàng hối hận thật sâu vì sự qua loa của mình, nàng không đành lòng tổn thương nữ hài thiện lương trước mắt này.

Nàng chỉ có thể tận lực che giấu, vì vậy giả vờ cười làm ra vẻ nhiệt tâm an ủi: "Làm sao biết chứ? Không phải là Vương gia còn chưa trở lại sao, chờ hắn trở về mới biết được!"

Nàng cảm thấy mặt của mình đều sắp cứng nhắc rồi, tại sao phải nói lời như vậy, trong lòng không dễ chịu một chút nào? Chẳng lẽ nữ nhân đều rất dễ dàng coi người nam nhân đầu tiên của mình làm vật sở hữu của mình sao?

"Vũ Nhi tỷ tỷ, sao sắc mặt của tỷ không tốt lắm vậy, không thoải mái sao?" Mặc dù Ngô Thiên Thiên đơn thuần, nhưng vẫn là chú ý tới sự không được tự nhiên của nàng, quan tâm hỏi.

Hồng rồi, bị nàng ấy phát hiện ra rồi sao? Thần sắc trên mặt Yến Vũ Nhi cũng sắp không gắng gượng nổi nữa rồi, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Ngô Thiên Thiên nghiêm túc khàn khàn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Hạ Lâm

Edit: Preiya

"Cái đó, Thiên Thiên... tỷ không sao!" Nàng có ý đồ che giấu khổn khổ của mình, trái tim nhỏ cũng sắp nhảy lên cổ họng rồi, phải tìm một cái cớ gì đây?

Ngô Thiên Thiên nghiêm trang lôi kéo nàng, ân cần nói: "Vũ Nhi tỷ tỷ, muối biết rõ cô mẫu đối đãi với tỷ không tốt, bắt quá tỷ đừng để trong lòng. Không bằng chúng ta ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa đi!"

Yến Vũ Nhi có chút động tâm, mấy ngày nay vội vàng nấu canh ngũ sắc hầu hạ lão phu nhân, đã nhiều ngày nàng không có xuất phủ, chỉ sợ có người tìm đến mình mà mình cũng không ở trong phủ, nếu như đi cùng Ngô Thiên Thiên thì có thể quang minh chính đại đi ra ngoài. Nàng cao hứng gật đầu đáp ứng, Ngô Thiên Thiên nói gió thì sẽ có mưa, lập tức lệnh nha hoàn đi bẩm báo lão phu nhân.

Lần này xuất phủ hoàn toàn khác biệt với ngày trước, không cần phải cải trang giả dạng nữa, trang phục nữ giới trên vóc người hết sức cao gầy của Yến Vũ Nhi là một bộ váy dài màu hồng cánh sen, lại càng yếu điệu duyên dáng hơn trước.

"Những dấu vết trên mặt Vũ Nhi tỷ tỷ được trừ đi, sẽ không biết là khuynh quốc khuynh thành cỡ nào đó!" Ngô Thiên Thiên có chút tiếc hận nói. Da thịt của nàng rất trắng, rất nhẵn mịn, chỉ có dấu vết trên gương mặt phá vỡ phần mỹ cảm này.

"Không sao, không phải nói hồng nhan bạc mệnh sao, chẳng lẽ ta có thể sống đến mấy trăm năm, đến lúc đó đều đã trở thành lão yêu quái rồi!" Yến Vũ

Nhi tự giễu cười cười, Ngô Thiên Thiên cho rằng nàng đang tự than thở cảnh đời, đồng tình nhìn nàng.

Nữ nhi gia đi dạo phố, không có gì hơn là xem náo nhiệt một chút, lại mua thêm vài món đồ chơi nhỏ hợp ý, tự nhiên hai người cũng không chịu bỏ qua.

"Vũ Nhi tỷ tỷ, son phấn bột nước ở Hàm Yên phường này dùng cực tốt, tỷ có muốn thử một chút hay không?" Ngô Thiên Thiên lôi kéo nàng đi vào trong một cửa tiệm, sai bước vào cửa, quen đường quen lối đi vào.

"Ồ, là Ngô đại tiểu thư, đã lâu rồi ngài không có tới, hoan nghênh hoan nghênh!" Điềm chủ Lãng Hàm Yên kiều mị cười chào đón.

Ngô Thiên Thiên kéo Yến Vũ Nhi ở phía sau ra phía trước, nói với Lãng Hàm Yên; "Đây là tỷ tỷ của ta, Hàm Yên cô nương chọn cho tỷ ấy mấy thứ đi!"

Lãng Hàm Yên liếc mắt nhìn Yến Vũ Nhi một cái, có chút kinh ngạc, bất quá chỉ là thoáng qua một cái, thần sắc rất nhanh liền khôi phục lại.

"Làn da của vị cô nương này rất đẹp, chẳng qua là những vết trên mặt này có chút ảnh hưởng mỹ quan, bất quá trong tiệm chúng ta đồ vật thể nào mà không có, cô nương cứ yên tâm là được."

"Vậy thì tốt, mau lấy ra hết đồ tốt nhất trong tiệm các người cho ta!" Ngô Thiên Thiên có vẻ hết sức hào khí, tư thái đủ mười phần giống như người cuồng mua đồ kiếp trước. Chỉ là người ta có được núi vàng núi bạc, đoán chừng mấy đời cũng xài không hết, cho nên Yến Vũ Nhi cũng không ngăn nàng lại.

Lãng Hàm Yên nghe vậy, mặt mày càng thêm hớn hờ: "Cũng biết Ngô đại tiểu thư là hào phóng nhất. Đúng lúc, chúng ta mới nghiên cứu ra một dạng phấn che tí vết, vừa đúng có thể để cho vị cô nương này thử một chút, bảo đảm có hiệu quả tốt."

"Thật sao? Vậy còn chờ gì nữa?" Ngô Thiên Thiên thấy nàng ta còn ngồi bất động, tính tình nóng nảy thúc giục.

"Được rồi, các ngài ngồi chờ một lát trước đã, ta đây sẽ đi vào lấy ra!" Lãng Hàm Yên đứng lên, cao hứng đi vào gian trong.

Yến Vũ Nhi và Ngô Thiên Thiên chờ ở bên ngoài, chẳng qua là chờ rất lâu nhưng Lãng Hàm Yên vẫn chưa đi ra ngoài, có chút kỳ quái, Ngô Thiên Thiên liền kéo Yến Vũ Nhi muốn đi vào thúc giục một chút.

"Được rồi, Lâm Nhi, bất kể người nói một ngàn hay một vạn, ta đều sẽ không giúp người. Người vẫn là chết tâm đi!"

Mới vừa đến gần cửa liền nghe trong phòng truyền đến một giọng nữ tử trong trẻo, nói chuyện chính là Lãng Hàm Yên. Còn có một âm thanh của nữ tử khác, giống như là đang khóc.

Bỗng nhiên có người từ trong gian phòng lao ra, vừa đúng đụng phải Yến Vũ Nhi, thấy mình lỡ mắng đâm vào, đã làm sai chuyện, nữ tử kia vội vàng cúi người nói xin lỗi: "Cô nương, thật xin lỗi thật xin lỗi, ta không phải cố ý..."

Giọng nói của nàng ta vẫn còn mang theo ghen ghét, Yến Vũ Nhi liền đi tới kéo nàng ta lên: "Không có gì đáng ngại, ta không sao!"

Nữ tử kia cảm kích ngẩng đầu lên nói cảm ơn, Yến Vũ Nhi cảm thấy có chút quen mặt, giống như là đã gặp qua ở nơi nào đó.

Lúc này, Lãng Hàm Yên đi ra ngoài, mở miệng nói: "Hạ Lâm, trở về nói cho nương người biết, đừng si tâm vọng tưởng nữa! Long gia là hạng nhà nào chứ, dù Long lão gia thích đi nữa cũng sẽ không nạp một nữ nhân mang theo hài tử của người khác về làm thiếp."

Nàng kia lại muốn khóc, uất uất ức ức xoay người thi lễ với Lãng Hàm Yên một cái: "Cảm ơn Lãng lão bản, ta sẽ khuyên nhủ bà."

Nghe được cái tên Hạ Lâm này, Yến Vũ Nhi chợt nhớ tới đã gặp nàng ta ở nơi nào đó rồi. Ngày đó nàng và Liễu Như lén lút chạy ra ngoài, trông thấy một đôi mẫu tử, chính là nữ tử này, bởi vì bọn họ nhắc tới Hạ gia, cho nên nàng vẫn còn ấn tượng.

Đêm đó, các nàng cũng không bắt được cái người thần bí kia, mấy ngày nay bận rộn, ngược lại cũng đã quên mất chuyện này, nữ tử này họ Hạ, chẳng lẽ có ngọn nguồn gì với Hạ gia sao?

Nhìn nữ tử điềm đạm đáng yêu này, tựa hồ như gặp phải vấn đề nan giải gì đó, nhưng lại không chỗ nào giúp đỡ, tâm tư Yến Vũ Nhi liền có chút mềm nhũn. Đường như mẫu thân của nàng ta đối đãi với nàng ta cũng không tốt.

Thấy Hạ Lâm âm thầm rời đi, Yến Vũ Nhi liền rời đi theo, muốn đuổi theo nàng ta. Nhưng Ngô Thiên Thiên phía sau lại gọi nàng: "Vũ Nhi tỷ tỷ đi đâu vậy? Phấn che tí vết tới rồi, tỷ không xem một chút sao?"

"Ách, cái đó muội quyết định giúp tỷ đi, ta nhìn thấy người quen, đi trước một bước!" Nói xong, Yến Vũ Nhi liền đuổi theo, thế nhưng đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Hạ Lâm nữa.

"Chủ tử, Hạ cô nương này không quan hệ gì với chúng ta, ngài quản nàng ta làm gì?" Liễu Như thấy đáng về thất vọng của nàng, thật là khó hiểu.

"Người biết cái gì? Nàng ta họ Hạ!"

"Vậy thì thế nào, nhiều họ Hạ như vậy, không nhất định có quan hệ với vương phủ, lại nói hiện giờ Vương gia họ Lý!" Liễu Như không cho là đúng nói.

"Cái tên bạc tình nhà ngươi!" Yến Vũ Nhi điểm điểm cái trán của nàng, nhìn phía trước một chút, "Nhưng ta chính là muốn biết rõ ràng!"

Thật ra thì nàng cũng biết, chuyện này có chút khó thể tin được. Theo lẽ thường, nếu như Hạ Lâm là cốt nhục Hạ gia, làm sao lại lưu lạc ở bên ngoài? Bất quá nàng ta quá đáng thương, tuy Yến Vũ Nhi không phải là một người tốt lành gì, nhưng cũng không nhìn nổi một cô nương gia chịu đau khổ bực này.

Trên đường không tìm được người, chắc hẳn nàng ta đã về nhà đi. Lần trước đi ngang qua nhà nàng ta, dựa vào trí nhớ, Yến Vũ Nhi lại đi đến chỗ đó.

Hai người vẫn chờ ở chỗ khuất như cũ, quả nhiên không bao lâu sau chỉ thấy Hạ Lâm ủ rũ cúi đầu đi về phía bên này, đứng ở cửa, có chút sợ hãi, vờn tay ra lại rút trở về, cuối cùng vẫn là đẩy cửa đi vào.

Chỉ chốc lát sau, trong sân lại truyền tới tiếng chửi mắng đánh đập, xa xa đã nghe thấy tiếng khóc của Hạ Lâm, Yến Vũ Nhi nghĩ thầm, đây rốt cuộc là một đôi mẩu tử thế nào? Rõ ràng là mẩu thân gây khó dễ đủ kiểu với nữ nhi, chẳng lẽ đó không phải là thân sinh của bà ta sao?

Yến Vũ Nhi muốn đi vào xem một chút, Liễu Như kéo nàng một cái: "Chủ tử, không được!"

Đây là chuyện nhà của người khác, ngược lại một người ngoài như nàng thật không thích hợp, Yến Vũ Nhi đứng ở cạnh cửa, nghe âm thanh truyền tới từ bên trong, lại không đành lòng rời đi.

Vừa đứng vào lúc này lại có một nữ hài đang đi về phía bên này, khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, khuôn mặt tròn tròn có chút trẻ con, màu da rất trắng, bộ dạng xinh xắn, y phục trên người có chút cũ, nhưng mặc lên người nữ hài này cũng không lộ ra vẻ nghèo túng.

Nữ hài nện bước, nhanh nhẹn bước về phía bên này, nhìn thấy Yến Vũ Nhi đứng cạnh cửa, kỳ quái hỏi: "Hai vị tỷ tỷ, các tỷ là tới tìm di mẩu của muội sao?"

Nụ cười của nàng rất ngọt rất đẹp, Yến Vũ Nhi vừa nhìn liền thích tiểu cô nương này, gật đầu nói: "Không phải, chúng ta chỉ là đi ngang qua, miệng khát nên muốn xin miếng nước uống, nghe thấy bên trong có người đang khóc, cho nên..."

Yến Vũ Nhi bắt đầu bịa chuyện, nàng cũng nói không ra được là tại sao, chính là muốn đi vào nhìn một chút, ai, không ngờ mình là một người vô cùng thích bắt quái.

Nụ cười ngọt ngào của nữ hài ảm đạm đi một chút, nhưng vẫn nhiệt tình bắt chuyện với hai người: "Không sao, họ thường như vậy, các tỷ đi vào cùng muội đi!"

Nữ hài xoay người gõ cửa, một lát sau mới có người đến mở cửa, chính là Hạ Lâm này, nhìn thấy tiểu cô nương trước mặt, vội vàng lau nước mắt trên mặt, lạnh lùng nói: "Làm sao biểu muội lại tới nữa?"

"Lâm biểu tỷ, cây quýt trong nhà đã chín, cha nương bảo muội tới đây đưa cho biểu tỷ và đi mẩu một ít." Tiếng nói của nữ hài ngọt ngào, thân thiết nói.

"Liên mấy quả quýt hồng, cũng làm phiền biểu muội đến đây một chuyến, vào đi!" Hạ Lâm có chút khinh thường.

Tiểu cô nương chỉ vào Yến Vũ Nhi: "Lâm biểu tỷ, hai vị cô nương đi ngang qua đây, trời nóng nên khát nước, muốn xin miếng nước uống."

Lúc này Hạ Lâm mới nhìn thấy hai người Yến Vũ Nhi, liếc mắt một cái liền nhận ra người mới vừa ở Hàm Yên phường, lúng túng đỏ mặt: "Là các nương à!"

"Ha ha, thật là trùng hợp, không ngờ lại gặp được cô nương! Chúng ta thật là có duyên!" Để tránh khỏi lúng túng, Yến Vũ Nhi giả vờ kinh ngạc nói, Hạ Lâm thấy y phục các nàng mặc không tầm thường, cũng không còn đa nghi gì nữa, cũng cho các nàng vào cửa.

Đây là một tứ hợp viện không lớn, hai gian chính phòng, bên cạnh có hai gian sương phòng, một gian làm phòng bếp, một gian đóng cửa, không biết dùng làm cái gì.

Một vị phụ nhân ngồi trên ghế trúc dưới mái hiên, vẻ mặt suy sụp. Khoảng chừng ba mươi tuổi, là một bà thím trung niên, màu da trắng nõn, chắc hẳn lúc tuổi còn trẻ nhất định là một mỹ nhân bại hoại. Chỉ là vẻ mặt hiện giờ của bà ta rất u ám, để cho dung nhan vốn xinh đẹp của bà ta giảm đi vài phần.

"Di mẩu!" Tiểu cô nương chạy về phía phụ nhân kia, ngồi xuống bên cạnh bà ta, tựa như là hiền vật quý lấy cái rổ trong tay ra, "Đây là nhóm quýt mới hái xuống đầu tiên, cha nương bảo cháu đưa tới cho ngài và Lâm biểu tỷ đó, mau nếm thử đi!"

Về mặt của phụ nhân lúc này mới hòa hoãn đi một chút, nhận lấy quả quýt nữ hài đưa tới, ngậm trong miệng, "Ừ, thật ngọt!"

Nữ hài cười vui vẻ, phụ nhân lại sờ sờ đầu của nữ hài, "Mẫn Nhi xa như vậy chạy tới đây, nhất định là mệt mỏi rồi, mau ngồi đi!" Tiếp đó lại nói với Hạ Lâm: "Ngươi làm tỷ tỷ thế đấy hả? Còn không mau đi rót nước cho Mẫn Nhi, đi đường xa như vậy, hẳn là khát rồi!"

Vừa mới đi vào, hai mắt Hạ Lâm còn đỏ, cúi đầu đi vào phòng. Sau đó Mẫn Nhi lại giới thiệu Yến Vũ Nhi cho phụ nhân.

Yến Vũ Nhi đứng khá xa, mới vừa rồi phụ nhân không có chú ý tới, vào lúc này mới cẩn thận quan sát hai người một phen, trong mắt mang theo sự kỳ lưỡng.

"Hai vị cô nương ăn mặc hoa lệ, chắc hẳn là tiểu thư của thế gia vọng tộc?" Lúc hai người các nàng đi vào, chột nhìn chăm chăm vào mặt Yến Vũ Nhi, càng thêm kinh dị.

"Các ngươi là, người Dụ vương phủ?" Tiếng nói của bà ta khề run run, ngón tay siết chặt vạt áo.

"Ách... Chúng ta..." Yến Vũ Nhi không nghĩ tới lập tức liền bị người ta đoán được thân phận, nghĩ muốn nói láo tiếp thì phụ nhân lại lên tiếng: "Các ngươi không cần giấu diếm ta, nói, đến nhà ta làm gì hả? Mẫu tử chúng ta bị các ngươi làm hại thảm như vậy, các ngươi còn muốn như thế nào nữa?"

Bà ta cơ hồ là khàn cả giọng hét lên, trong lòng Yến Vũ Nhi căng thẳng, quả nhiên là họ có quan hệ với Hạ gia, vậy là có quan hệ với Dụ vương phủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 81: Ngu ngốc, xen vào việc của người khác đi

Edit: Preiya

Ban đầu lúc Yến Vũ Nhi nghe được cái họ "Hạ" này, trực giác liền đưa tới chú ý, hiện tại xem ra, thì ra là họ nói Hạ gia đó, thật sự là Hạ gia ở chỗ nàng sống hiện giờ đó.

Hận ý của phụ nhân này quá rõ ràng, Yến Vũ Nhi thật là buồn bực, làm sao bà ta biết được thân phận của mình? Chuyện giữa bà ta và Hạ gia, nàng thò một chân vào làm chi chứ?

Nghĩ tới đây, nàng cười nói: "Đúng vậy, ha ha, chúng ta là người Dụ vương phủ, nhưng ngươi yên tâm, chúng ta không có ác ý!"

Phụ nhân giống như nhìn thấu tâm tư của nàng, giễu cợt một tiếng: "Ngươi đang kinh ngạc là làm sao ta biết được thân phận của ngươi đúng không? Hừ, ai mà không biết Dụ Vương không để ý tới lễ thường chứ, thế nhưng chọn một công chúa Thủy Nguyệt Quốc trước kia với tư sắc xấu xí làm thiếp, chuyện này huyền ảo đến cả mọi người già trẻ Tề Quốc đều biết, chắc hẳn nữ tử xấu xí đó chính là ngươi đi!"

Yến Vũ Nhi không nghĩ tới thế nhưng danh hào của nàng lại vang dội như thế, trong phố xá cũng có người biết đến nàng, cũng may lần trước ra cửa không tẩy trừ ban đồ đi nên không có ai nhận ra được, ngược lại họ còn kiểm lỗi một chút là nhìn rất suất, lần này bởi vì là ăn mặc theo thân nữ nhi, tự nhiên là phải "Nguyên trang" rồi.

"Phụ nhân, ta chính là Yến Vũ Nhi, hôm nay mạo muội tới đây thật sự không thỏa đáng, thật ra thì ban nãy ta gặp được Hạ cô nương ở trên đường, dường như nàng gặp phải phiền toái gì đó, có chút lo lắng cho nàng cho nên theo tới đây xem một chút."

Ánh mắt của phụ nhân này hết sức sắc bén, Yến Vũ Nhi nghĩ, dù sao bà ta đã đoán được thân phận của mình thì không cần thiết phải giấu diếm nữa, dứt khoát nói ra chân tướng của sự tình.

Lần này Mẫn Nhi không vui, "Thì ra là tỷ tỷ gạt muội à? Thiết thời muội còn tin tưởng tỷ như vậy!"

Liễu Như thấy nàng ta bĩu môi nhưng lại vô cùng khà ái, giải thích: "Không phải đâu, chẳng qua chúng ta chỉ là quan tâm biểu tỷ ngươi, mới không thể không nói dối, chưa từng nghĩ muốn gạt ngươi."

"Hừ!" Mẫn Nhi quay đầu sang không nhìn nàng, Liễu Như không có cách nào với nàng ta, không thể làm gì khác hơn là cười cười, tùy nàng ta đi.

Khuôn mặt phụ nhân kia lạnh lùng, tựa như là nhìn kẻ thù nhìn chăm chăm Yến Vũ Nhi: "Cảm ơn quan tâm bất quá không cần. Nếu như ngươi thật sự muốn lo chuyện bao đồng, không ngại đi về hỏi lão phu nhân Ngô thị cao cao tại thượng của các ngươi xem có còn nhớ rõ chuyện đã từng đã đáp ứng ta không?"

"Hả?" Nàng mới không muốn lẫn vào vũng nước đục này đâu! Huống chi, nàng phải nói thế nào về chuyện của bà ta chứ?

Phụ nhân lại đến Yến Vũ Nhi, ánh mắt tùy tiện quan sát Yến Vũ Nhi, phách lối cười ha ha: "Lâm Nhi là huyết mạch Hạ gia, bà ta muốn hay không muốn cũng được, đây đều là sự thật không thể thay đổi. Ngươi đã giúp ta truyền lời thì thuận tiện hỏi bà ta một chút, có còn nhớ một nữ tử tên là Bùi Chi Thường không. Nếu như ngươi giúp ta chuyện này, liệt tổ liệt tông Hạ gia đều sẽ cảm kích ngươi."

Bùi Chi Thường cười như không cười, trong mắt đều là hàn quang, Yến Vũ Nhi theo bản năng đi chuyển sang một bên.

"Hừ, ngươi cũng là người nhất gan sợ phiền phức sao, thua thiệt cho xuất thân của ngươi chính là công chúa, thế nhưng ủy thân cho người làm tiểu thiếp, nếu là ta có thân phận cao quý của ngươi, sớm đã đánh ngã Ngô thị này rồi, còn cho bà ta nhảy nhót được đến hôm nay sao?" Bùi Chi Thường muốn kích thích lửa giận của Yến Vũ Nhi, dồn hết sức đã kích nàng.

Yến Vũ Nhi nghe lời này, cơ bản có thể phán đoán được chuyện gì xảy ra. Bùi Chi Thường này hẳn là thiếp thất Hạ phủ, mà Hạ Lâm này lại là hậu đại

của Hạ gia, chỉ là không biết nguyên nhân gì mà hiện giờ hai mẫu nữ này lại lưu lạc bên ngoài, nhưng có thể khẳng định đó là chuyện này không thoát khỏi liên quan với Ngô thị.

"Đây là chuyện giữa các người, vì sao người không tự mình đi tìm bà ta?" Yến Vũ Nhi không thể để mình trở thành cây thương cho người khác sử dụng. Hiện giờ nàng thật sâu cảm giác được mình chính là một ngôi sao tai họa, không có chuyện làm lại rước lấy một thân rối loạn?

Ý ở trong lời. Không cần suy nghĩ cũng biết, nếu như nàng thật sự đi tìm Ngô thị sẽ có nhiều hậu quả, nàng không có ngu như vậy.

Bùi Chi Thường cũng không thêm đề ý, về mặt kiêu căng nói: "Liên biết người không có cái can đảm đó, cũng được thôi, là thời điểm nên thu sổ sách rồi, ta tự mình đi gặp bà ta. Đến lúc đó mới có thể gặp lại, nếu hai vị cũng không giúp được, ta cũng không nhiều lời nữa, cứ tùy tiện đi!"

Chủ nhân đã hạ lệnh đuổi khách, họ lưu lại nữa cũng không có ý tứ gì, và lại Yến Vũ Nhi căn bản đã hiểu rõ, vì vậy liền cáo từ rồi đi.

Vào lúc này không thể nói rõ tâm tình của nàng thế nào, trong lúc vô tình thế nhưng đánh vỡ một sự việc bí mật của Hạ phủ, có lẽ không phải là chuyện gì tốt thôi.

"Liễu Như, người nói xem có phải ta có chút ngu ngốc không?" Nàng đắm đầu, mình cũng không biết là sợi dây thần kinh nào không đúng nữa, thế nhưng lại phạm sai lầm như vậy. Thân phận của nàng hiện giờ rất không cho phép phạm sai lầm, nàng không có cái tư cách đó.

"Sao chủ tử lại như vậy? Quả thật Hạ cô nương này có chút đáng thương, chẳng qua là tâm địa của người quá tốt, mới có thể can thiệp chuyện này." Liễu Như cân nhắc nói.

Yến Vũ Nhi chỉ cảm thấy từng bầy quạ đen bay qua đỉnh đầu, tâm địa tốt, không phải đổi cách giải thích khác là ý tứ không có tâm nhân sao?

Hai chủ tử đang đi trên đường, không biết muốn đi đâu. Có lẽ Ngô Thiên Thiên đang đi dạo bắt diệp nhạc hồ ở chỗ nào đó đi, họ đã không còn hứng thú gì, vẫn là trở về phủ tốt hơn.

Ra khỏi nhà Bùi Chi Thường, hai người liền đi về hướng vương phủ, mới vừa đi tới chỗ rẽ thì có tiếng của một người truyền đến từ phía sau, bọn họ không hẹn mà cùng xoay người lại.

"Hai vị tỷ tỷ, chờ muội một chút!"

Yến Vũ Nhi quay đầu lại, chỉ thấy tiểu cô nương mới vừa đưa quạt lúc nãy đuổi theo, chạy rất nhanh, một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, càng không ngừng thở hổn hển.

"Tỷ tỷ tức giận há? Muội gọi lâu như vậy các tỷ đều không để ý muội? Tính khí của di mẫu muội không được tốt, gần đây lại gặp phải chuyện phiền lòng, các tỷ đừng quá để ý lời di mẫu nói!" Hơi thở của Mẫn Nhi còn chưa có thở đều đặn, vội vàng nói.

Tiểu cô nương này thật là đơn thuần, thế nhưng lại vì một chút chuyện nhỏ như vậy mà tới nói xin lỗi.

"Không sao, chúng ta không có để trong lòng."

Tiểu cô nương cười sáng lạn như ánh bình minh: "Vậy thì tốt rồi, tỷ tỷ, lúc tỷ về thì đừng nói lại với người trong nhà, có được không? Những năm này di mẫu của muội cũng rất không dễ dàng!" Tiểu cô nương cúi đầu xuống, đáng vẻ khổ sở.

Hóa ra là tiểu cô nương tới nói giúp, xem ra, tiểu cô nương rất quan tâm di mẫu của mình.

"Yên tâm đi, miệng chúng ta rất chặt." Yến Vũ Nhi an ủi tiểu cô nương, nàng thật sự sẽ không trở về lung tung, việc này không có một chút chỗ tốt nào với nàng, tại sao nàng phải làm như vậy chứ?

Lúc này Mẫn Nhi mới lộ vẻ tươi cười, hào phóng nói: "Nếu hai vị tỷ tỷ là người Hạ gia thì chúng ta cũng coi như là thân thích, muội tên là Chu Như Mẫn, người vừa rồi đó là di mẫu của muội."

Yến Vũ Nhi bị tiểu cô nương sáng sủa này lây nhiễm, vươn tay ra nắm lấy tay của tiểu cô nương này: "Ta tên là Yến Vũ Nhi, muội có thể gọi ta là tỷ tỷ, nàng là Liễu Như."

"Được, Vũ Nhi tỷ tỷ, Liễu Như tỷ tỷ. Di mẫu muội nói, kẻ có tiền đều là người xấu, nhưng các tỷ lại là người tốt." Tiểu cô nương vẫn ngây thơ trước sau như một.

Yến Vũ Nhi hắc tuyến, xem ra hận ý của Bùi Chi Thường đối với Hạ gia đã rất sâu, không biết sự việc tới cùng là thế nào. Nàng không rảnh để ý tới tranh chấp dây dưa vương mặc năm đó, chỉ hy vọng bà ta tự giải quyết cho tốt, đừng mang đến thiệt hại cho Dự vương phủ.

Bất quá tiểu cô nương trước mắt này lại hết sức đơn thuần, ánh mắt của tiểu cô nương này cực kỳ sạch sẽ, càng thêm đáng yêu hơn Hạ Lâm, tiểu cô nương này là ánh mặt trời sáng ngời, một gương mặt trẻ con hồng hào, làm cho người ta rất muốn đưa tay ra nhéo một cái.

"Mẫn Nhi thật khả ái!" Nàng đưa tay xoa nhẹ mái tóc của tiểu cô nương này, lập tức đưa tới kháng nghị: "Vũ Nhi tỷ tỷ đừng sờ tóc của muội, cha nương cũng là thế này, luôn là sờ tóc của muội, muội đã trưởng thành rồi!"

Rõ ràng giọng điệu như vậy của tiểu cô nương này chính là một hài tử, Yến Vũ Nhi phì cười.

Mẫn Nhi lại nghiêm trang cường điệu: "Còn nữa, muội tên là Chu Như Mẫn, tỷ tỷ gọi muội là Như Mẫn đi, muội đã mười bốn tuổi rồi, sang năm liền cập kê rồi, còn gọi Mẫn Nhi, cảm giác là lạ, giống như là vĩnh viễn đều chưa trưởng thành vậy."

Tiểu cô nương ríu ra ríu rít nói xong, Yến Vũ Nhi và Liễu Như liền cười cười nghe tiểu cô nương này nói chuyện, trong chốc lát thời gian trôi qua rất nhanh, Yến Vũ Nhi nhìn sắc trời một chút, không còn sớm nữa, nên trở về phủ thôi, cũng không biết Ngô Thiên Thiên đi về chưa.

"Như Mẫn, rất vui khi biết muội, sau này có cơ hội thì tới Dự vương phủ chơi!"

Rõ ràng là Chu Như Mẫn khá hưng phấn, vừa đi vừa vẫy vẫy tay với Yến Vũ Nhi cho đến lúc không nhìn thấy.

Mà bên trong tòa tiểu viện kia lại bao phủ một tầng áp suất thấp, Bùi Chi Thường tức giận trừng mắt nhìn nữ nhi Hạ Lâm, hận không thể một ngụm ăn hết nàng.

"Lão nương nuôi con chồng trước là con mười mấy năm, chỉ vì con mà nương bỏ qua cơ hội vào hộ gia đình giàu có, thế nào, con vẫn chưa hài lòng, còn muốn chạy theo cái tên tú tài nghèo túng đó sao? Có phải con muốn làm nương tức chết không hả?"

"Nương, nữ nhi biết sai rồi, nhưng xin ngài đừng gả nữ nhi vào Long phủ, con sẽ không bao giờ lui tới với Nhuận Minh nữa được không? Van cầu ngài đừng đưa con cho Long đại thiếu gia được không?" Hạ Lâm ô ô khóc lên, hai mắt sưng lên như quả hạch đào, rất đáng thương.

"Không được, Long lão gia nói rồi, mẫu nữ chúng ta phải cùng nhau vào cửa, nếu không liền không bàn nữa." Bùi Chi Thường hít thở sâu một hơi, tận lực thay một bộ mặt hiền lành, khuyên nhủ: "Lâm Nhi à, những năm này vì nương dễ dàng sao? Nương phải nuôi nấng con lớn lên, không thể không đi theo Long lão gia, nhiều năm như vậy, bởi vì con mà làm sao Long lão gia cũng không chịu nhả ra để cho nương vào phủ, thật không dễ dàng con mới trưởng thành, hiện giờ có cơ hội này, hai mẫu nữ chúng ta còn có thể chiếu ứng lẫn nhau, vì sao không thể xem ở trên phân thượng nương dưỡng dục con nhiều năm mà giúp nương một chút chứ?"

Bà ta vừa nói vừa gạt lệ, Hạ Lâm cũng ở đây một bên ô ô khóc nức nở.

"Thế nhưng nương à, Long Đại Thiếu gia này là loại người nào chứ? Nữ nhi nhờ người nghe ngóng, hần cả ngày chơi bời lêu lổng, ra vào chỗ làng chơi, thù đoạn hành hạ nữ nhân khiến cho người ta vô cùng căm phẫn, nghe nói hần còn thích nam tử, nam nữ gì đều ăn hết, thường xuyên tụ tập nhiều nam nữ cùng nhau lêu lổng, nghe nói nha hoàn thanh tú một chút trong nhà hần đều bị hành hạ đến mức không còn hình người, nương, ngài thật sự muốn đẩy nữ nhi vào cái hố lửa đó sao?"

Ngay từ đầu Hạ Lâm nghe nói mẫu thân muốn gả nàng cho Long Đại Thiếu gia làm thiếp, liền đến khắp nơi hỏi thăm chuyện của Long phủ, nếu như Long Đại Thiếu gia làm người còn tạm được, nàng cũng sẽ giúp mẫu thân, thế nhưng lấy được tin tức để cho nàng thần thờ hơn nửa ngày mà vẫn chưa hoàn hồn nên bà ta nói gì cũng không chịu đồng ý, vì vậy hôm nay mới sẽ đi cầu xin Lăng Hàm Yên giúp đỡ.

Lăng Hàm Yên là tiểu thiếp được Long lão gia Long Đăng Nguyên sủng ái nhất, Hàm Yên phụng thờ này chính là Long lão gia bỏ vốn mở ra cho nàng ấy. Hạ Lâm tìm đến nàng ấy, hi vọng nàng ấy có thể thuyết phục Long lão gia để cho mẫu thân vào Long phủ, nhưng làm sao Lăng Hàm Yên lại có thể tự mình đưa một nữ nhân vào phủ tranh đoạt nam nhân với bản thân mình chứ, vì vậy quả quyết cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Hạ Lâm tuyệt vọng, nguyện vọng lớn nhất của nương chính là vào Long phủ, nhiều năm qua chưa từng được như nguyện. Mà mấy ngày trước, Long Đại Thiếu gia một lần tình cờ thấy Hạ Lâm, liền động tay động chân với nàng, sau đó lại còn nói lên yêu cầu để cho hai mẫu nữ cùng nhau vào phủ, thế nhưng nương thân của nàng thật sự đáp ứng.

Hạ Lâm khóc lóc kể lể hùng hồn đầy lý lẽ, Bùi Chi Thường nổi giận, cầm lấy một bình sứ ở góc tường lên liền ném về phía Hạ Lâm: "Con là đồ không có lương tâm, con có bản lĩnh thì đi tìm phụ thân đã chết của con và huynh trưởng thúc bá Hạ gia kia giúp đỡ đi, nếu không thì con ngoan ngoãn chờ vào Long phủ cho nương. Tóm lại, đừng nghĩ tới cái tên tú tài nghèo túng đó nữa!"

"Nương!" Hạ Lâm còn muốn nói nữa, Bùi Chi Thường lại xoay người vén màn lên vào nhà, nghe Hạ Lâm lớn tiếng khóc, trong mắt bà ta bắn ra một tia hàn quang thê lương.

Nữ nhi, đừng trách vì nương ngoan tâm, chỉ có thể trách con ra đời căn bản là một sai lầm.

"Vũ Nhi tỷ tỷ, tỷ đi đâu vậy, muội làm sao cũng không tìm được tỷ!" Mới vừa trở lại vương phủ, chỉ thấy Ngô Thiên Thiên chờ ở cửa bên, lo lắng đi tới đi lui, vừa thấy Yến Vũ Nhi, vội vàng nhào lên.

"Thiên Thiên, sao muội còn chưa trở về?" Yến Vũ Nhi có chút kinh ngạc, họ đi ra ngoài cũng hơn nửa ngày rồi, chẳng lẽ Ngô Thiên Thiên còn đang đợi nàng?

"Sao muội có thể trở về chứ? Nếu như không thấy tỷ, muội chết một trăm lần thì lương tâm cũng thấy bất an!" Ngô Thiên Thiên sắp khóc lên, họ vừa rời đi nàng liền đuổi theo, chỉ là thế nào cũng không tìm được người nên nàng mới chờ ở cửa bên.

"Được rồi, Thiên Thiên, tỷ đây không phải thật tốt sao? Thật xin lỗi!" Trong lòng Yến Vũ Nhi có chút áy náy, ánh mặt trời lớn như vậy, thế nhưng nàng lại đợi lâu như vậy, thật là một hài tử thật lòng.

Ngô Thiên Thiên có chút mất hứng, giơ tay lên đưa một cái hộp qua, tức giận nói: "Này, đây là phấn che tì vết đưa cho tỷ đó, nhớ mỗi lần trước khi xuất

môn thi bời lên mặt thì sẽ không nhìn thấy những ban đồ này nữa."

Yến Vũ Nhi nhận lấy cái hộp, trên tấm gấm nhung tơ có một bình sứ trắng tinh xảo, mở nắp bình ra, một mùi thơm tươi mát liền chui thẳng vào chóp mũi.

"Cám ơn muội, thật là thơm!" Ngô Thiên Thiên tốn kém, nàng thật tâm thật ý như vậy, Yến Vũ Nhi chân thành cảm kích nói.

"Nhớ nhất định phải bời đó, ngày mai muội trở lại kiểm tra." Ngô Thiên Thiên đi về phía xe ngựa, lưu loát nhảy lên, cũng không nói lời từ biệt với Yến Vũ Nhi.

Cô nàng này giận thật rồi! Yến Vũ Nhi lắc đầu một cái.

"Chủ tử, Ngô đại tiểu thư thật ra là một người tốt!" Liễu Như không nhịn được nói.

Đúng vậy, mặc dù nàng ấy là chất nữ của Ngô thị nhưng ngược lại đối tốt với mình thật tâm thật ý. Sau này phải nói thế nào với nàng ấy đây? Trong lòng nàng càng thêm rối rắm.

"Yến cơ tỷ tỷ, hôm nay ra ngoài chơi được có vui vẻ không?" Mới vừa vào cổng trong, chỉ thấy Hà Diệp đứng ở cửa thủy hoa*, hay tay ôm ngực, cười khanh khách nhìn nàng.

*cửa thủy hoa: một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lừng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu

"Hà Diệp cô nương có chuyện gì không?" Yến Vũ Nhi khẽ nhíu mày, Hà Diệp này thật đúng là thích tranh cãi với nàng, cũng không biết mình đã đắc tội với nàng ta ở chỗ nào.

"Đúng vậy, ta đặc biệt chờ người ở chỗ này!" Hà Diệp không chút để ý phẩy phẩy khăn, chậm rãi nói: "Yến cơ, có khách quý tới phủ, lão phu nhân bảo ta tới kêu người qua hầu hạ!"

"Cái gì? Vậy tại sao người không đi đi?" Nàng ta đứng ở chỗ này làm gì, nếu có khách quý tới, Hà Diệp nàng ta vẫn còn lè mè ở chỗ này làm gì chứ? Thì ra là vội tới tìm mình gây phiền phức sao? Lá gan nàng ta cũng quá lớn đi!

"Tỷ tỷ thật là oan uổng ta rồi, thế nhưng khách quý tới hôm nay, đặc biệt chỉ đích danh muốn người hầu hạ, ta đã chờ ở chỗ này nửa ngày, tỷ tỷ, mời đi nhanh!" Hà Diệp vui sướng khi người gặp họa nói.

Yến Vũ Nhi từ chối không được, trong lòng thầm mắng, là khách nhân không có mắt nào chứ? Sợ là chính mình vừa đi tới không biết lại phải bị trách móc thế nào đó!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Hợp tác vui vẻ

Edit + Beta: Preiya

Mặc dù không tình nguyện đủ kiểu, Yến Vũ Nhi vẫn là không thể không đi chuyển bước chân, đi theo Hà Diệp đi về phía trước.

Đi tới chính sảnh, đã sớm nghe được một trận tiếng cười nói sảng lãng, là một nam tử!

Yến Vũ Nhi nghĩ không ra, vì sao phải phái nàng tới hầu hạ, nói thế nào nàng cũng là thiếp thất của Lý Thư, mặc dù thân phận hiện giờ là hạ nhân, nhưng đã sớm dán lên con dấu của Dụ Vương, hay là Ngô thị thay đổi biện pháp nhục nhã nàng? Nhất định phải là nàng tới hầu hạ!

Hà Diệp bước nhanh vào đại sảnh, thanh thúy bẩm báo nói: "Bẩm lão phu nhân, Yến cơ đã hồi phủ, đang chờ ở bên ngoài."

Ngô thị đang nói chuyện với người ta, nụ cười trên mặt liền ngấm lui đi một chút: "Còn không gọi nàng tiến vào đi, để cho Mộ Dung công tử đợi lâu như vậy!"

Yến Vũ Nhi nghe được tiếng nói bên trong, trong lòng giật mình một cái, không ngờ khách quý bên trong lại là Mộ Dung Hoài, Tề Văn Sơn Trang tiền tài quyền thế đến thăm bọn họ, quả thật được cho là khách quý trong khách quý rồi.

"Yến cơ, xin mời!" Hà Diệp nở nụ cười xinh đẹp nhìn về phía nàng, trong mắt lại hàm chứa vẻ lãnh lệ, "Mộ Dung công tử cũng khen ngợi Yến cơ đó, quả nhiên xem ra người khác biệt với người phàm!"

Nàng ta cầm khăn lên che miệng cười khanh khách.

Yến Vũ Nhi vén màn tiến vào phòng, trừ Ngô thị ở trong phòng ra, quả nhiên người ngồi bên kia là Mộ Dung Hoài, thấy nàng đi vào liền vẫn nhìn nàng cười cười, một bộ dáng ôn hòa khiêm tốn.

Ngồi phía dưới hần là Hạ Luân, không hề tràn đầy địch ý giống như trước đây nữa, xem ra là có liên quan tới canh ngũ sắc lần trước đi.

Yến Vũ Nhi nhìn ba người đang ngồi, trong lòng âm thầm đánh trống. Ngày đó là lần đầu tiên nàng dùng thân phận hạ nhân dâng trà, trúng chiêu cũng bao gồm ba người này, hôm nay chỉ không có Dụ Vương ở đây, không phải là ba người bọn họ tới tính sổ đó chứ!

Mặc dù trong lòng có chút chột dạ, nhưng nàng lại không biểu hiện ra một chút nào, nhẹ nhàng lặng lẽ đi tới trước mặt chủ vị, nhẹ nhàng hạ bái: "Tiểu nữ từ bái kiến lão phu nhân, Mộ Dung công tử, Nhị gia!"

"Ừ, hôm nay đi chơi rất vui về đúng không?" Ngô thị nhàn nhạt hỏi một tiếng, "Làm sao ngươi lại không trở về cùng với Thiên Nhi hả?"

"Bẩm lão phu nhân, Ngô đại tiểu thư cảm thấy hơi mệt nên trực tiếp hồi phủ trước."

"Được rồi, ai, hôm nay Mộ Dung công tử mang tới rất nhiều đồ tốt, còn muốn để cho Thiên Nhi mang một chút trở về phủ, xem ra là vô duyên rồi." Ngô thị vừa nói xong, vừa liếc nhìn dò xét Mộ Dung Hoài, thấy vẻ mặt hần cũng không có khác thường gì, trên mặt câu lên một nụ mỉm cười.

Yến Vũ Nhi nhìn thấy rất rõ ràng, chẳng lẽ Ngô thị muốn để chất nữ của mình kết duyên với Mộ Dung Hoài sao?

Suy nghĩ một chút điều này cũng có thể, trong phủ đại phòng không có nữ nhi, chỉ có nhị phòng và tam phòng ở Tây viện có hai cô nương còn chưa cập kê, hiển nhiên Ngô thị chính là muốn bám víu lấy Mộ Dung Hoài, đương nhiên liên hôn là sách lược tốt nhất.

Mà từ nhỏ Ngô Thiên Thiên đã thân cận với bà ta, gả nàng cho Mộ Dung Hoài, vậy thì chẳng khác nào là nắm tụ bảo bồn* của Tề Quốc trong lòng bàn tay.

*tụ bảo bồn ~ tụ tập rất nhiều tiền bạc, châu báu

Yến Vũ Nhi không thể không bội phục, khẩu vị của Ngô thị này thật đúng là không nhỏ!

Tiến lên phía trước, "Lão phu nhân thứ tội, ta cũng không biết Mộ Dung công tử quá bộ đến đây, nếu không sẽ để Ngô đại tiểu thư vào phủ ngồi một chút, thật ra thì vừa nãy là nàng đưa ta hồi phủ rồi mới rời đi."

Yến Vũ Nhi liếc nhìn Hà Diệp ở một bên, nhẹ nhàng băng quơ đánh vào một chỗ trống nho nhỏ của nàng ta.

"Cái gì? Không phải là ta lệnh cho Hà Diệp chờ ở cửa sao? Làm sao nàng ta không có nói chứ?" Ngô thị nổi giận, Hà Diệp này thật quá không hiểu chuyện, thế nhưng phá hư đại sự của bà ta.

Cũng coi như Hà Diệp nghe ra được ý tứ của Ngô thị, nhớ tới lời Lão phu nhân phân phó trước đó là: "Đi xem một chút Thiên Nhi và Yến cơ đã về chưa, Mộ Dung công tử nói công phu pha trà của Yến cơ là nhất tuyệt, đợi các nàng trở lại thì lập tức liền mời các nàng tới đây."

Đều do nàng ta dẫn động, thế nhưng không hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của bà ta là mời Ngô Thiên Thiên tới, nàng ta cũng buồn bực, làm sao Lão phu nhân lại phái nàng ta tự mình đi chờ một cái Yến cơ chứ, thì ra là nghĩ tới một vụ này đó.

Mà nàng ta còn ngại ánh mặt trời quá lớn ngoài cửa, liền lười biếng trốn ở cửa thùy hoa phía sau chờ đợi, kết quả là Ngô Thiên Thiên căn bản không có đi vào, sao nàng ta lại ngu như vậy chứ?

"Lão phu nhân, đều là nô tỳ không tốt, nô tỳ thấy Yến cơ kì kèo mè neo liền chỉ chú ý thúc giục nàng, cũng quên mất hỏi chuyện của biểu tiểu thư."

Hà Diệp nghĩ thầm, lần này cũng có thể hung hăng đập Yến Vũ Nhi một cước đi.

"Yến cơ, Hà Diệp nói là sự thật?" Trong mắt Ngô thị mang theo hàn quang, chuẩn bị muốn phát tác.

Yến Vũ Nhi còn chưa kịp mở miệng nói, thế nhưng Mộ Dung Hoài lại lên tiếng trước: "Thì ra là Yến cơ xuất môn à, Lão phu nhân thật là khoan dung, nghĩ đến Dụ vương phủ hòa thuận như thế cũng là công lao của Lão phu nhân."

Ngô thị nghe hần nói, không thể trách móc Yến Vũ Nhi được nữa, trên mặt treo lên nụ cười, nói, "Mộ Dung công tử quá khen, nếu Thiên Nhi không tới được thì ngày khác lão thân tự mình đi một chuyến, Mộ Dung công tử đưa tới đồ vật nhất định là vô cùng tốt, chắc hẳn đại ca đại tẩu ta cũng sẽ thích."

Mộ Dung Hoài từ chối cho ý kiến cười cười: "Đồ đã đưa cho Lão phu nhân thì tự nhiên do ngài xem rồi làm là được rồi, ta không có ý kiến gì."

Ngô thị thấy Mộ Dung Hoài không có phản đối, dường như mừng đến mức mặt mày hớn hờ, hoàn toàn chính là một bộ dáng nhìn chất nữ tể, cũng không làm khó Yến Vũ Nhi nữa, phân phó nói: "Yến cơ, hôm nay Mộ Dung công tử tới đây, nhưng là đặc biệt chạy tới vì trà nghệ của ngươi, còn không mau mau dâng lên?"

Yến Vũ Nhi có chút bất đắc dĩ, rốt cuộc Mộ Dung Hoài có ý gì đây? Chẳng lẽ là phát hiện nàng động tay động chân, đây là cố ý sao?

Đã có nha hoàn đưa trà cụ tới, đặt từng cái một lên trên bàn gỗ Đàn Hương dài, Yến Vũ Nhi lú lười không nói nên lời, đây là muốn để cho nàng biểu

diễn ở trước mặt mọi người sao? Nếu muốn hạ thủ thì sẽ không có cơ hội.

"Yến phu nhân xin mời!" Mộ Dung Hoài lễ độ khẽ mỉm cười nói với Yến Vũ Nhi, đôi mắt đào hoa thần thái sáng láng nhưng lại làm cho khoe miệng Yến Vũ Nhi giật giật.

"Vây tiểu nữ từ tiền cung kính không bằng tuân mệnh!" Yến Vũ Nhi cúi người thi lễ, thần nhiên đi tới trước cái bàn dài, nhìn một bộ trà cụ đầy đủ lớn lớn nhỏ nhỏ, liền bắt đầu biểu diễn trà nghệ.

Thật ra thì lần trước nàng chính là tùy ý pha, đương nhiên lần này phải bắt đồng, trước tiên nàng bày từng ấm trà từ sa* ra, tiếp theo gạt lá trà bỏ vào trong chén trà, sau đó bỏ vào trong ấm trà, rồi lại rót sang chén trà, liền mạch lưu loát, động tác ưu nhã ung dung thông dong, nhất là lúc bỏ trà vào, trong ấm trà bốc lên từng làn sương như trắng như hoa bay trên trời, khung cảnh sương mờ, mùi hương của trà tỏa ra bốn phía, cả đại sảnh đều tràn ngập mùi hương thơm nồng.

*tử sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

Yến Vũ Nhi phân chia nước trà ngon nhất vào trong từng chén trà, âm thanh trong trẻo dễ nghe giống như nước suối chảy róc rách, thị giác, thính giác và khứu giác đều cảm nhận được rất tốt. Sau khi chia xong thì liền có nha hoàn đến bưng lấy từng chén trà đưa tới trước cái bàn tại chỗ ba người.

Mộ Dung Hoài bưng chén trà lên, nhắm mắt lại hít thở sâu ba lần, khen ngợi nói: "Công phu pha trà của Yến phu nhân thật đúng là nhất tuyệt, tư thái ưu nhã mùi vị lại ngon. Ánh mắt của ta thật là không có nhìn lầm."

Ngược lại Yến Vũ Nhi có chút ngượng ngùng, một ngoại nam như Mộ Dung Hoài lại khen ngợi nàng, đây chính là có chút không thỏa đáng, dù sao thân phận chết tiệt của nàng là người của Dự Vương Lý Thư, hơn nữa cho dù là độc thân thì nam nữ cũng có giới hạn rất lớn.

Nàng không lên tiếng, thành thật cúi đầu xuống, dồn sức nhìn chăm chăm vào gạch đá màu xanh dưới chân mình, dường như muốn nhìn nó ra thành một đóa hoa. Có Mộ Dung Hoài ở đây, Ngô thị thật sự không có làm khó nàng nhiều, phát tay liền để cho nàng trở về viện Lục Vu.

Nàng chân trước vừa mới ra cửa, Mộ Dung Hoài liền đứng lên nói: "Lão phu nhân, hôm nay quấy rầy đã lâu, tại hạ cũng nên cáo từ!"

"Mộ Dung công tử đây là muốn đi sao?" Ngô thị có chút không bỏ được, Hạ Luân cũng đứng lên giữ lại: "Mộ Dung huynh, tại hạ với huynh vừa thấy đã thân, còn muốn tìm một chỗ ăn uống thỏa thích đó!" Hạ Luân còn chưa nói tới trọng điểm với hắn, đương nhiên không muốn hắn cứ rời đi như vậy.

Mặc dù đi theo Thái tử điện hạ tiền đồ vô lượng, nhưng Hạ Luân còn có tham vọng lớn hơn nữa, nếu như có thể có tài lực ủng hộ Thái tử điện hạ lên ngôi, đến lúc đó hắn chính là một đại công thần ủng hộ tân hoàng lên ngôi, tiền đồ lại càng thêm huy hoàng khắp chốn rồi.

Mộ Dung Hoài chấp tay ôm quyền, khách khí nói: "Hạ huynh nói quá lời, tại hạ đã quấy rầy nhiều lần, như vậy đi, lần sau ta làm chủ, mời Hạ huynh uống ly rượu nhạt thế nào?"

Hạ Luân không tiện nói gì nữa, hai mẫu tử vẫn tiễn hắn đi thật xa mới chịu thôi.

Yến Vũ Nhi vội vã đi về viện Lục Vu, Liễu Như cũng có chút theo không kịp, ở phía sau vừa đuổi theo vừa kêu: "Chủ tử, chờ nô tỳ một chút!"

"Nhanh lên!" Nàng không thể không dừng bước lại, bởi vì Liễu Như chạy quá vội, lại không nhìn đường cho nên ngã sắp xuống.

"Sao ngươi lại không cẩn thận như vậy chứ!" Nàng cẩn thận đỡ nàng ấy dậy. Lo lắng liếc nhìn phía sau, chỉ sợ có người đuổi theo.

"Chủ tử, người nhìn cái gì vậy? Không có ai đâu!" Liễu Như thấy đáng vẻ khăn trương của nàng, an ủi.

"Không phải, ta thấy Mộ Dung Hoài này có vấn đề, ta lo lắng hắn tới tìm ta." Yến Vũ Nhi vừa nghĩ tới hai cặp mắt đào hoa kia của hắn vẫn nhìn chăm chăm vào mình, càng không ngừng mãnh liệt phóng điện với mình, trong lòng của nàng liền đập bùm bùm vang dội.

Tới cùng là hắn có biết hay không? Mặc kệ, hôm nay vẫn là tránh đi một chút thì tốt hơn, nếu không hắn tìm được chứng cứ gì rồi lại vạch trần ra thì nàng cũng không có kết quả tốt gì.

Xa xa liền nhìn thấy hồ sen phía ngoài viện Lục Vu, Mộ Dung Hoài cũng không đuổi theo, Yến Vũ Nhi rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm một hơi, ngồi ở trên cái ghế bên cạnh hồ nhân tạo nghỉ ngơi chốc lát.

Trong hồ là sen tầng tầng lớp lớp, nơi nơi xanh ngắt, trong hồ thỉnh thoảng có cá chép thành đàn bơi qua, một lát lại bơi từ đầu này đến đầu kia ở trong nước, miễn bàn là tự do tự tại tại cỡ nào.

Nếu mình cũng có thể tự do giống như bầy cá này thì tốt rồi. Thế nhưng hiện giờ nàng bị vây khốn ở trong Dự vương phủ lớn như vậy, ngay cả những bức tường thật cao cũng không dễ dàng nhìn thấy, nàng phải làm thế nào mới được tự do đây?

Đang ngồi ngẩn ngơ, chợt phát giác ánh sáng trước mắt bị bóng đen bao phủ, trời sắp tối rồi sao? Yến Vũ Nhi buồn bực, đây không phải là sớm hơn sao?

"Có phải Yến phu nhân đang suy nghĩ lỗi lầm ở chỗ này không?" Giọng nói hài hước của Mộ Dung Hoài truyền đến, lúc này Yến Vũ Nhi mới biết rõ,

không phải là trời sắp tối, mà là người nam nhân này che đi ánh sáng trước mắt.

"Mộ Dung công tử muốn đi đâu đây, chắc là đi nhầm đường rồi!" Con đường này chỉ đi thông tới viện Lục Vu, lời nàng nói thật gay gắt, ngay cả có việc cầu người cũng làm người khác phải chờ như vậy, thật sự cũng coi là một đóa kỳ ba.

"Thế nào sẽ đi nhầm chứ, ta chính là vẫn luôn theo chân người đi tới. Sao hả, lo lắng người ta nói xấu à?" Hai mắt đào hoa tràn đầy mỉm cười, vẫn còn nháy mắt với Yến Vũ Nhi một cái, khoe miệng Yến Vũ Nhi giật giật một chút, "Mộ Dung công tử, mắt của người bị co rút sao?"

"Người nói cái gì?" Mộ Dung Hoài lén đến gần nàng, trong mắt vẫn hàm chứa mỉm cười như cũ, chỉ là trong giọng nói đề thấp mang theo một chút mùi vị nguy hiểm, "Yến Vũ Nhi, người là người đầu tiên dám can rõ như thế!"

"Ha ha, lời nói này của Mộ Dung công tử thật là thú vị, ta lại không bắt kính với người, làm sao lại chụp cho ta cái mũ lớn lên đỉnh đầu như vậy chứ?" Yến Vũ Nhi cũng không sợ hãi.

"Vậy sao? Người lại dám làm bẩn thanh danh của ta, còn không thừa nhận sao?"

"Công tử cũng thật buồn cười, gia thế công tử khổng lồ, đáng đáp cũng tiêu sái tuần tú, nếu như mắc bệnh co rút, vẫn là phải sớm ngày chữa trị mới đúng. Nếu không, chờ đến khi bảy mươi tám mươi tuổi rồi, toàn thân đều bị co rút thì làm thế nào?"

Yến Vũ Nhi miệng lưỡi bén nhọn, Mộ Dung Hoài không tìm được lời nào đáp lại nàng, chợt cười lên ha ha.

"Ta nói làm sao Tam ca lại để cho nữ nhân như người ở bên người chứ, thì ra nữ nhân không chỉ có xinh đẹp là có khả năng hấp dẫn nam nhân, giống như con nhím nhỏ miệng lưỡi bén nhọn như người cũng rất thú vị đó!" Hắn cố ý lại kè sát Yến Vũ Nhi, trong mắt thoáng qua một tia sáng ranh mãnh.

"Ha ha, đa tạ công tử khích lệ!" Yến Vũ Nhi không muốn tiếp tục đề tài này với hắn nữa, liền vội vàng hỏi: "Không biết Mộ Dung công tử tìm ta có chuyện gì?"

Nàng âm thầm cầu nguyện ở trong lòng, chỉ cần không phải tìm nàng nói tới vấn đề nước trà lần trước là tốt rồi.

Lúc này Mộ Dung Hoài mới nhớ tới mục đích của mình, đứng thẳng người lên, nhìn Yến Vũ Nhi nói: "Tại hạ nghe nói người có rất nhiều ý nghĩ kỳ lạ, không biết người có hứng thú hợp tác với ta không?"

"Không hiểu! Người có ý tứ gì?" Yến Vũ Nhi không muốn đùa cợt với hắn nữa, trực tiếp hỏi.

"Ha ha, người thật sự là một người thẳng thắn. Được rồi, ta liền nói thật cho người biết đi. Ta có một tú lâu Vạn Khách Long ở đại môn phía Đông, gần đây buôn bán có chút ảm đạm, nghe nói người làm canh ngũ sắc gì đó, muốn xin người bán bài thuốc cho ta." Mộ Dung Hoài cũng nói thẳng ra.

Yến Vũ Nhi nghe hiểu ý tứ của hắn, hóa ra là muốn lấy tiền mua độc quyền của mình, xem ra có một doanh thu không nhỏ, trong lòng nàng có một chút kích động, nhưng trên mặt lại tận lực duy trì biểu tình bình tĩnh.

"Mộ Dung công tử nâng đỡ, tiểu nữ tử vô cùng cảm kích. Chỉ là, không biết công tử có bao nhiêu thành ý đây?"

"Một ngàn lượng, như thế nào?" Mộ Dung Hoài chắc chắn nàng sẽ đồng ý, tự tin nhìn nàng.

Một ngàn lượng?! Con số này là bao nhiêu? Ôi chao, để ta tính toán trước đã.

Một cái bánh bao là hai văn tiền, một lượng bạc chính là một ngàn văn tiền, có thể mua...

Không được, cái này thật sự không theo kịp, ngày hôm qua Ngô Thiên Thiên mua phấn che tí vết thì cần hai lượng bạc, một ngàn lượng có thể mua năm trăm hộp rồi.

Cái này cũng không có ý gì, nàng lại không cần cái phấn che tí vết gì đó, hãy nói tới nhà cửa trong Kinh Thành, hiện giờ giá của một đến hai tòa Tứ Hợp Viện khoảng chừng năm trăm lượng bạc, ba tòa cũng không dùng tới một ngàn lượng, xem ra sau này nàng có thể mua một vài căn nhà rồi, nếu ngày nào đó mình có thể rời khỏi vương phủ thì không phải mình cũng có chỗ ở sao?

Quyết định chủ ý, Yến Vũ Nhi nở nụ cười nhìn Mộ Dung Hoài, đây chính là Đại Kim Chủ của nàng đó, hiện giờ nàng nhìn hắn, thật sự là cảm thấy chỗ nào cũng thuận mắt.

"Mộ Dung công tử ra giá cả rất hợp lý, bất quá ta còn có một thỉnh cầu nho nhỏ."

Mộ Dung Hoài không nghĩ tới nàng vẫn còn nói điều kiện với mình, nữ nhân này thật sự là không dễ lừa!

"Được, người nói đi!" Chỉ cần mua bán thành công, nàng nói điều kiện chỉ cần không quá mức, hắn có thể đáp ứng nàng.

"Vậy thì tốt, yêu cầu của ta rất đơn giản, chính là muốn ở trên thực đơn của tú lâu các người ghi tên của ta."

"Việc này có hàm nghĩa đặc biệt gì sao?" Mộ Dung Hoài không ngờ nàng sẽ đưa ra cái yêu cầu này, còn tưởng rằng nàng sẽ đưa ra điều kiện hà khắc gì chứ, cũng chỉ là như vậy.

"Được, không thành vấn đề, nhưng mà đây là dụng ý gì?"

"Người nghĩ đi, dù sao canh ngũ sắc chỉ là một món ăn, nếu như khách nhân ăn nhiều cũng sẽ ngán, từ lâu khác cũng có thể bắt chước làm theo, cho nên ta sẽ khai thác thêm một vài món ăn đẳng cấp mới cung cấp cho quý từ lâu, hơn nữa trên đó đều phải kèm theo tên của ta, lâu ngày mọi người đều sẽ biết người này là ta, cái này gọi là "hiệu ứng danh nhân", có hiểu không?"

Yến Vũ Nhi dồn hết sức giải thích với đồng bạn hợp tác là hấn này, Mộ Dung Hoài cuối cùng cũng nghe hiểu ý của nàng, có hứng thú nhìn hai mắt phát ra ánh sáng lấp lóe của nàng, cười nói:

"Việc này có gì không thể chứ? Không nghĩ tới người vẫn còn có đầu óc buôn bán." Mộ Dung Hoài thường thức nhìn ánh mắt sáng lên của nàng, một chiều "hiệu ứng danh nhân" này của nàng không tệ, từ lâu bọn họ cũng có thể làm một tấm bảng như thế, đến lúc đó dựa vào danh tiếng bùng nổ của Yến Vũ Nhi thì từ lâu bọn họ cũng nhận được rất nhiều lợi ích, một công đôi việc, có sao mà không làm?

"Chỉ là người muốn viết ba chữ Yến Vũ Nhi này lên trên thực đơn sao?" Phương pháp này tốt thì tốt, bắt quá ở cái thời đại này thì hết sức coi trọng danh tiết của nữ tử, bình thường khuê danh của nữ tử không thể nói với người ngoài, nếu viết ở trên thực đơn, sợ là sẽ bị người xuyên tạc.

"Dĩ nhiên không được, người hãy dùng nghệ danh "Hỏa Sơn Phiêu Tuyết" này đi." Nàng mới sẽ không dùng tên thật của mình đâu. Chuyện này nhất định phải giữ bí mật, không thể xảy ra bất kỳ sai lầm nào.

Mộ Dung Hoài gật đầu một cái, "Phương pháp này không tệ, người cũng không cần xuất đầu lộ diện. Chẳng qua người nói sau này vẫn còn sẽ có món ăn đẳng cấp mới, người phải đáp ứng ta, không thể bán cho những người khác."

"Cái này, đến lúc đó so giá cả ba nhà, nếu giá cả của các người hợp lý thì đương nhiên ta sẽ suy tính ưu tiên. Bắt quá đến lúc đó thì không phải là một khoản tiền mua đứt như vậy, mà là phải căn cứ vào buôn bán được hay không được, phải cho ta tỷ lệ cổ phần nhất định, nếu như Mộ Dung công tử làm được điều này, ta nghĩ tới chúng ta hợp tác sẽ rất vui vẻ." Yến Vũ Nhi lão luyện nói.

Về mặt Mộ Dung Hoài khiếp sợ nhìn Yến Vũ Nhi, lần này ánh mắt vô cùng nghiêm túc, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, còn bị hủy dung, lẽ ra phải nên núp ở hậu viện che mặt roi lệ, mà nàng lại có một cảm giác hoàn toàn mới mẻ làm cho người ta lúc nào cũng đề mắt tới, do đó luôn không để ý đến khuyết điểm trên mặt nàng.

"Này, Mộ Dung công tử, tư sắc của bản cô nương thế nào? Có phải là khuynh quốc khuynh thành, người gặp người thích không hả?" Yến Vũ Nhi trêu đùa nói.

Khuôn mặt tuần tú của Mộ Dung Hoài đỏ lên, điều chỉnh lại vẻ mặt, "Khụ khụ, tại hạ chỉ là tò mò sao Yến phu nhân lại có suy nghĩ kỳ diệu như vậy, tâm tư kín đáo, tại hạ thật sự là tự thẹn không bằng!"

Yến Vũ Nhi khẽ mỉm cười thắng lợi, "Công tử khen trật rồi, như vậy, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!"

Hai người bước đầu đạt thành thỏa thuận hợp tác, Yến Vũ Nhi lại nói: "Thật ra thì cách làm canh ngũ sắc này cực kỳ đơn giản, chỉ cần chọn lựa năm rau dưa màu sắc khác nhau nấu thành, theo thứ tự là màu xanh của lá cây củ cải trắng, màu đỏ của củ cà rốt, màu vàng của lá cây Ngưu Bàng, màu trắng của củ cải trắng, màu đen của nấm hương..."

Mộ Dung Hoài càng nghe sắc mặt càng trầm xuống, Yến Vũ Nhi vẫn còn đang không ngừng nói luôn mồm, vào lúc này hấn hận không thể lập tức trời nàng lại rồi đánh một trận thật đã cho hả giận. Thế nhưng tiểu nữ tử này dùng củ cải trắng và lá củ cải trắng liền lừa hấn một ngàn lượng bạc?!

Yến Vũ Nhi thấy trên mặt hấn đầy hắc tuyến, dường như tâm tình vô cùng tốt. Trên mặt nàng treo lên nụ cười sáng lạn hành đại lễ với Mộ Dung Hoài, lời nói tiếp theo có thể khiến người ta học máu: "Nếu Mộ Dung công tử không còn việc gì, vậy tiểu nữ tử liền cáo từ, công tử đi thông thả, hợp tác vui vẻ!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Ta không muốn gả cho hấn

Edit + Beta: Preiya

Mộ Dung Hoài toi tã đi về, còn Yến Vũ Nhi lại hưng phấn giống như là được tiêm máu gà. Ngân phiếu một ngàn lượng trong tay vang lên tiếng xôn xao, về mặt thỏa mãn.

Lúc trước nàng chưa bao giờ nghĩ tới có thể ra khỏi Dự vương phủ, đó là bởi vì nàng không tìm được phương pháp đi ra ngoài, chỉ là lần này thì ngược lại, nếu như hợp tác tốt với Mộ Dung Hoài, rất nhanh nàng là có thể kiếm được đầy bồn đầy bát* rồi.

*đầy bồn đầy bát: hình dung kiếm được rất nhiều tiền

Đến lúc đó, mình lại đi thỉnh cầu Lý Thụ, hi vọng hắn để mình rời đi, hắn không phải là người khác nghiệt gì, Yến Vũ Nhi tin hắn nhất định sẽ giúp nàng một tay, để nàng rời đi.

"Chủ tử, ngài thật là lợi hại!" Ánh mắt Liễu Như sùng bái toát ra ánh sao, nàng cũng chỉ là nói mấy câu, lãng phí một chút nước miếng, một ngàn lượng bạc liền dễ dàng vào túi tiền bên hông của nàng.

Yến Vũ Nhi run run cầm một xấp ngân phiếu, khoe môi cười lên một độ cong vui vẻ. Hôm nay nàng thật là đầu chí vang dội, giống như một tên tướng sĩ sắp đấu tranh anh dũng, tự tin nâng đầu lên, một vùng bầu trời xanh lam, vạn dặm không có bóng mây, tâm tình của nàng cũng rộng mở chưa từng có trước đó.

Chuyện cười, kiếp trước nhà nàng chính là thương gia số một số hai tại Thành phố A, từ nhỏ nàng đã thấm nhuần trong đó, sau đó cũng từng bàn chuyện buôn bán mấy lần với người ta, về sách lược đàm phán vẫn phải có, chỉ là nàng không ngờ sẽ có người ra giá cao như vậy, điều này làm cho nàng có chút thụ sủng nhược kinh*.

*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ

Bất quá Mộ Dung Hoài này chỉ là con hổ giấy không có răng, nhìn thì lợi hại nhưng thật ra thì cực kỳ đơn thuần, thử nghĩ xem thế nhưng bởi vì một câu nói đùa của mình mà hắn liền đỏ mặt, Yến Vũ Nhi cười càng vui vẻ hơn.

Sau này hắn chính là cây rụng tiền của mình, đúng, chính là hắn!

Tâm tình Yến Vũ Nhi rất tốt, quay mặt sang nhìn hồ nước, có một làn gió mát thổi từ hồ sen bên kia qua đây, thổi bay sợi tóc của nàng, mềm mại lướt qua mặt, cảm giác hơi ngứa một chút, nàng hít sâu một hơi, một luồng khí ngọt ngào mang theo mùi thơm dịu chui vào trong mũi, thật là thoải mái!

Không lâu sau, mình sẽ trở thành một tiểu phú bà, vô luận như thế nào nàng cũng không bình tĩnh lại được, đây chính là một khoản tiền đầu tiên mà chính nàng kiếm được!

Mộ Dung Hoài không hổ là Mộ Dung Hoài, không quá ba ngày, Yến Vũ Nhi liền nghe được tin tức tốt truyền đến, canh ngũ sắc nhận được rất nhiều lời đánh giá tốt từ thực khách, buôn bán ở tửu lâu của Mộ Dung Hoài càng thêm đông nghịt, doanh thu mỗi ngày lại càng giống như nước chảy, tất cả mọi người đều tranh nhau tới nếm thử canh ngũ sắc có tác dụng toàn năng dưỡng sinh dưỡng nhan làm trì hoãn sự già đi này.

Nhưng Yến Vũ Nhi lại không bình tĩnh nổi, sớm biết nên đòi hỏi Mộ Dung Hoài nhiều hơn một chút nữa, thử nói đi, nhi tử Mộ Dung gia Mộ Dung Hoài được xưng là người đánh bàn tính đến mức phát ra tiếng lách cách, tại sao có thể hào phóng bạo tay như vậy chứ?

Bởi vì canh ngũ sắc cũng không kèm theo tên tuổi của Yến Vũ Nhi cho nên vẫn chưa có người nào biết chuyện hợp tác giữa nàng và Mộ Dung Hoài. Đây là yêu cầu riêng của nàng, rất nhiều người trong Dự vương phủ cũng đã từng uống qua canh ngũ sắc này, chỉ cần vừa có gió thổi cỏ lay liền sẽ bị đám người Ngô thị phát hiện ra, vẫn là bí mật một chút thì tốt hơn.

Sau đó, Mộ Dung Hoài lại phái người đến mấy lần, cầm đi mấy bài thuốc món ăn đẳng cấp khác từ Yến Vũ Nhi, theo yêu cầu của nàng, ghi tên tuổi của nàng ở trên thực đơn, hưởng ứng cũng không tệ lắm, theo ước định, trừ doanh thu thuộc về Yến Vũ Nhi ra thì còn có phần ngách cổ phần nhất định, từ đó về sau, hàng năm nàng đều có thể phân chia một khoản tiền lời khá quan trọng từ sổ sách tửu lâu của Mộ Dung Hoài, chỉ lợi nhuận không lỗ vốn.

Cả ngày Yến Vũ Nhi đều ở trong phòng đánh bàn tính lách cách vang dội, rất là hưng phấn.

Như vậy mỗi ngày, nàng bắt chéo hai chân, không cần làm cái gì hết, vừa mở mắt ra là có bạc đếm, thật là dễ chịu.

Nàng vốn là nữ, với thân phận hiện giờ của nàng thì sẽ phải chịu trời buộc cực lớn, bản thân không có tự do, tay chân lại nhỏ bé, muốn tự lập đứng là khó càng thêm khó. Không nghĩ tới, Mộ Dung Hoài lại là người mang đến vui mừng vô cùng to lớn cho nàng, nàng bắt đầu tưởng tượng ra tình cảnh rời khỏi Dự vương phủ vào một ngày nào đó.

Đúng vậy, nàng phải rời đi, Dự Vương rời khỏi đã gần một tháng, lại không có một chút tin tức nào, hắn không đặt nàng ở trong lòng, chẳng lẽ còn để cái mặt nóng của nàng đi dán cái mông lạnh của hắn sao?

Ta bỏ đi! Không được, tuyệt đối không được!

Nàng không phải là một bụi hoa tầm gởi yếu ớt nhất định phải dựa vào đại thụ mới có thể sinh tồn, hơn nữa coi như nàng nguyện ý làm hoa tầm gởi của hắn, những bụi hoa tầm gởi muốn dựa vào gốc cây đại thụ hắn bên cạnh kia cũng quá nhiều, thay vì đánh nhau bể đầu chảy máu với một đám nữ nhân để ảnh hưởng hình tượng, còn không bằng từ một bụi hoa tầm gởi biến thành một gốc cây tự lập tự mình cố gắng vươn lên, mặc dù không đủ khỏe mạnh, nhưng ít nhất có thể sống dựa vào chính mình.

Hiện giờ bà cô nãi nãi cũng là người có tiền, đứng nói chuyện lưng cũng sẽ có khí phách một chút, ai rời khỏi thế giới này thì địa cầu vẫn chuyển động, nàng nhất định phải nghĩ ra một phương pháp ổn thỏa rời khỏi Dự vương phủ.

Nghĩ như vậy, cả ngày tâm tình của Yến Vũ Nhi đều rất tốt, thừa dịp buổi sáng ánh mặt trời vẫn chưa quá gay gắt, Yến Vũ Nhi bảo hạ nhân đặt một cái tháp mỹ nhân ở dưới bóng cây, dựa vào tháp mỹ nhân nhắm hai mắt lại.

"Yến cơ, bên ngoài nóng rồi, người vẫn là vào trong nghỉ ngơi đi, đừng phơi nắng tổn hại thân thể." Dung ma ma nhìn thấy, khẽ nhíu mày.

"Ma ma, ánh mặt trời này vừa phải, hơn nữa không khí ở chỗ này rất ngọt ngào, hoa sen trong hồ cũng đã nở, người không cảm thấy càng thích thú hơn trong phòng sao?"

Dung ma ma nói không lại nàng, không thể làm gì khác hơn là dấn dò đôi câu liền làm chuyện của mình.

"Yến tỷ tỷ một mình trốn ở chỗ này thanh nhàn nhạ, cũng không hỏi thăm muội muội ta!" Theo một tiếng nói kiêu tiểu, Ngô Thiên Thiên bữu môi đứng ở cách đó không xa.

"Thiên Thiên tới đây, mau tới đây ngồi!" Yến Vũ Nhi đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước cô nàng này vẫn còn tức giận rồi đi đó, vội vàng lấy lòng gọi nàng ấy.

Ngô Thiên Thiên vốn cũng không phải là tức giận nàng, mấy bước đi tới trước mặt nàng, đẩy nàng rồi chen vào trong, ngồi xuống ở trên tháp mỹ nhân.

"Ngược lại một mình tỷ tỷ thật ung dung thoải mái, nhưng muội muội ta không có tốt số như vậy!" Ngô Thiên Thiên bắt đầu nói ra nỗi khổ tâm.

Lúc này Yến Vũ Nhi mới chú ý tới tâm tình của nàng tựa hồ như thật không tốt, theo thường lệ nàng ấy giận dữ mình cũng sẽ không như thế, nếu không thì nàng ấy sẽ không tới cửa tìm nàng, nhất định là nàng ấy gặp phải chuyện gì phiền lòng rồi.

"Thiên Thiên, xảy ra chuyện gì sao?" Nàng quan tâm hỏi thăm. Ngô Thiên Thiên là bằng hữu đầu tiên của nàng ở cái thế giới này, đương nhiên là không tính tới Liễu Như, giữa họ càng giống như là tỷ muội, Yến Vũ Nhi nàng là một người ân cừ tất báo, người kính ta một thước, ta kính người một trượng, nàng đều sẽ hết sức quan tâm tới bằng hữu và thân nhân.

Rõ ràng có thể nhìn thấy Ngô Thiên Thiên có tâm sự, lông mày được tô vẽ nhều chặt, liếc mắt nhìn Yến Vũ Nhi rồi lại cúi đầu.

Liễu Như thấy Ngô Thiên Thiên tới đây, lạnh trí bụng trà và điểm tâm qua đây, lại tri kỷ lui sang một bên, cự ly không gần không xa, có thể nhìn thấy chủ tử kêu gọi, lại không đến mức nghe được nội dung nói chuyện của họ.

Yến Vũ Nhi đưa một ly trà cho Ngô Thiên Thiên, nàng ấy bung ly trà lên, ừng ực ừng ực từng ngụm lớn đổ vào trong miệng, nước trà cũng đã thấy đáy.

Yến Vũ Nhi có chút kinh ngạc, mặc dù Ngô Thiên Thiên không giống như những nữ tử khác làm ra dáng vẻ liễu yếu đù đưa theo gió, nhưng nàng ấy tuyệt đối là một tiểu thư khuê các, hành vi cử chỉ đều là đoan trang khéo léo, chỉ là lời nói có chút hùng hùng hổ hổ, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua dáng vẻ kích động như vậy của nàng ấy.

"Rốt cuộc là làm sao?" Nhìn bộ dáng nàng ấy như vậy, nhất định là xảy ra chuyện lớn!

"Vũ Nhi tỷ tỷ, tỷ giúp muội nghĩ biện pháp được không?" Gần đây nàng vẫn luôn gọi tên Yến Vũ Nhi, lại càng thân cận hơn lúc gọi Yến tỷ tỷ trước kia rất nhiều, sao Yến Vũ Nhi có thể không lo lắng cho nàng ấy chứ?

"Trước tiên muội hãy nói chuyện gì đã xảy ra đi, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp!" Yến Vũ Nhi cầm tay của nàng ấy, an ủi.

"Hôm qua cô mẫu tới nhà muội, nói với cha nương muội là muốn gả muội cho Mộ Dung công tử đó!" Nói đến chuyện chung thân của mình, khuôn mặt của tiểu cô nương không tự chủ được đỏ lên.

Yến Vũ Nhi chợt nhớ tới tình cảnh ngày đó Mộ Dung Hoài đến đây, lúc ấy đã nhìn ra tâm tư của Ngô thị, trái lại động tác của bà ta rất nhanh đó.

"Thiên Thiên, tỷ đã thấy Mộ Dung công tử hai lần, hiển nhiên gia thế không cần phải nói, đáng đáp cũng vô cùng xuất chúng, nhân phẩm gì gì đó cũng cực tốt." Thật ra Yến Vũ Nhi hi vọng hai người bọn họ có thể thành đôi, như vậy sau này khi Ngô Thiên Thiên biết nàng và Lý Thư đã gao sóng nấu thành com chín thì cũng không đến mức quá thương tâm.

"Thế nhưng tỷ biết rất rõ trong lòng muội chính là Thư ca ca, muội không muốn gả cho những người khác!" Trong mắt Ngô Thiên Thiên hàm chứa nước mắt, nhẹ nhàng lưu chuyển trong hốc mắt, nhưng nàng ấy chính là quật cường không để cho nó chảy xuống.

Đương nhiên Yến Vũ Nhi hiểu tâm ý của nàng ấy, tâm tư nàng ấy đối với Lý Thư có thể nói là chấp niệm, nàng ấy sẽ không có kết quả gì.

Ánh mắt nàng ấy buồn bã, nếu như nàng ấy nhất định phải gả cho Lý Thư thì có thể biết rõ cuộc sống sau này, nàng không muốn nàng ấy chịu khổ.

"Thiên Thiên, muội có nghĩ tới Vương gia có muốn cưới muội không?" Nàng quyết định cho nàng ấy một liều thuốc mạnh, coi như hôm nay nàng ấy bị tổn thương thì sau này cũng không cần phải hối hận.

Ngô Thiên Thiên vẫn còn đau lòng, vừa nghe Yến Vũ Nhi hỏi như vậy, nước mắt trong mắt cũng không thể giữ được nữa, lăn rơi xuống.

"Tỷ biết muội vẫn luôn không muốn đổi mặt với cái vấn đề này, thế nhưng muội nhất định phải đối mặt với nó."

Yến Vũ Nhi đứng lên, đi tới trước lan can bên hồ, lưng hướng về phía Ngô Thiên Thiên. Nàng không đành lòng nói ra những lời này ở trước mặt nàng ấy.

"Thật ra thì muội cũng biết, Vương gia không có một chút tình yêu nam nữ nào với muội, thậm chí ngay cả tình nghĩa huynh muội cũng không cần đề cập

tới, muội cảm thấy thế nào?" Nàng không xoay người lại, nhưng đã có thể đoán trước được vào lúc này nước mắt của Ngô Thiên Thiên đã chảy ra rất nhiều, nàng ấy đã không nhìn được bắt đầu khóc thành tiếng.

Nàng không xoay người lại an ủi nàng ấy, mà là tiếp tục nói: "Cho nên muội và Vương gia là hoàn toàn không thể nào!"

"Không, muội không tin, trước kia cô mẫu vẫn cố ý ghép muội với Thụ ca ca, nếu không phải là bà cho muội hi vọng, làm sao muội lại vẫn luôn mơ mộng chứ? Muội tin rằng chỉ cần cô mẫu muốn thì cuối cùng vẫn luôn có biện pháp để cho Thụ ca ca cưới muội!" Ngô Thiên Thiên chột đứng lên, đi tới trước mặt Yến Vũ Nhi, lớn tiếng phản bác.

"À, vậy sao? Dĩ nhiên, có lẽ muội có thể gả vào, nhưng mà muội có nghĩ tới sẽ như thế nào hay không? Muội biết Liễu Tường Dung không? Nếu là như vậy thì muội sẽ là Liễu Tường Dung tiếp theo." Nàng nhìn chăm chăm vào mắt của nàng ấy, không nhường chút nào. Dù sao đã bắt đầu, hôm nay nàng phải để cho nàng ấy hoàn toàn dẹp bỏ ý niệm này.

"..." Khóe miệng Ngô Thiên Thiên giật giật, ngập ngừng hồi lâu nhưng lại không nói nên lời, trong mắt cũng có một chút mất mát. Đúng vậy, sao nàng lại không biết Liễu Tường Dung chứ? Đó chính là cô mẫu vì muốn lấy lòng Thái tử phi, cố ý suy nghĩ biện pháp để tiến vào phủ, Liễu Tường Dung là thân muội muội của Thái tử phi, thân phận không hề thấp hơn nàng một chút nào, cũng bởi vì cô mẫu khẳng khái làm theo ý mình nên Lý Thụ vẫn luôn đối xử với nàng ta vô cùng lạnh nhạt, nghe nói chưa bao giờ qua đêm ở viện Phi Thúy của nàng ta.

Yến Vũ Nhi vẫn luôn nhìn biến hóa trên mặt của nàng ấy ở trong mắt, chắc hẳn nàng ấy càng rõ ràng chuyện của Liễu Tường Dung hơn nàng, chuyện này cũng đủ để chứng minh Dự Vương không phải là một người mặc cho người ta chà xát nghiền nát, cho dù là mẫu thân trên danh nghĩa của hắn thì như thế nào? Hắn vẫn cũng chỉ là tôn kính trên mặt đối với bà ta mà thôi.

"Nếu như muội muốn giống như nàng ta, đại khái có thể cầu xin Lão phu nhân, để cho bà giúp muội gả vào. Bất quá tỷ khuyên muội vẫn là dẹp bỏ ý niệm này đi!"

Đúng vậy, nàng muốn giống như Liễu Tường Dung sao? Mới vào phủ ba tháng liền náo ra chuyện treo cổ tự sát, nếu là như vậy, sợ là cha nương của nàng phải thay nàng thương tâm muốn chết.

"Không muốn, muội không muốn!" Ngô Thiên Thiên lắc đầu như trống bỏi, cầm lấy tay của Yến Vũ Nhi dường như xin giúp đỡ hỏi, "Nhưng Vũ Nhi tỷ, muội cũng không muốn gả cho Mộ Dung công tử, cho dù hắn tốt một trăm một vạn lần, muội không biết hắn, lại không thích hắn, tại sao phải gả cho hắn?"

Nghe lời của nàng ấy, Yến Vũ Nhi không khỏi có dừng khí kích động vỗ tay cho nàng ấy, xem ra thuốc hạ hôm nay đúng rồi, sau lần này Ngô Thiên Thiên sẽ không chấp nhất với Lý Thụ nữa, chuyện này đối với nàng ấy mà nói là một chuyện tốt.

Hơn nữa, nàng ấy không thích và không muốn gả cho Mộ Dung Hoài, chứng minh trong tiềm thức của nàng ấy là một người có ý thức tự chủ, người như vậy tới nơi nào cũng sẽ không bị khi dễ.

Nàng tự trấn an lòng mình một chút, lôi kéo nàng ấy ngồi xuống thấp mỹ nhân, an ủi: "Nếu như muội không muốn gả cho Mộ Dung công tử thì muội có thể nói với cha nương muội, bọn họ thương yêu muội như vậy, cũng sẽ nghe theo ý kiến của muội."

"Không, lần này không giống vậy, muội đã nói với nương rồi, bà cũng không ngăn cản." Ngô Thiên Thiên lắc đầu, tựa như có ủy khuất rất lớn, "Cô mẫu nói, Mộ Dung gia là thủ phủ Tề Quốc, nếu kết thân thì chỗ tốt nhiều không kể xiết, có nhà bọn họ nâng đỡ, từ nay về sau Ngô gia sẽ một bước lên trời. Nhất là biểu ca sắp ra làm quan, nếu như nhận được sự ủng hộ từ Mộ Dung gia thì sẽ như hồ thêm cánh, phụ thân cũng là nhìn trúng điểm này."

Yến Vũ Nhi cũng không khỏi cau mày, Ngô thị thật là có chút thủ đoạn, mình không có nữ nhi kết thân để có được chỗ tốt, ngay cả chất nữ nhà thân nương đều lợi dụng, nói cho dễ nghe là vì Ngô gia, còn không phải là suy tính cho nhi tử thứ hai của mình sao? Thật sự là chịu cảm hài tử đi bất sói!

Ha ha, không đúng, dường như Mộ Dung Hoài này vẫn không tính là sói đi, tối đa cũng chỉ là một con hồ ly giao hoạt thôi.

"Thiên Thiên, vậy muội có nhân tuyển không?" Chột linh cơ nàng khẽ động, chỉ cần tìm được một đối tượng có điều kiện không phân cao thấp với Mộ Dung Hoài, nàng ấy liền có thể không cần phải gả cho Mộ Dung Hoài. Chẳng qua hiện giờ, chuyện này cũng có chút khó giải quyết, nếu muốn tìm một võ xe phòng hờ chống lại Mộ Dung gia, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.

Ngô Thiên Thiên có chút mờ mịt nhìn nàng, "Kiểu người khác gì đây?"

"Trước mắt muội chỉ có một lựa chọn đó chính là nhất định phải xuất giá, chẳng qua là muội có thể lựa chọn gả cho người nào, dĩ nhiên Vương gia là không thể nào, như vậy muội có biết hoặc nghe nói qua gia thế của người nào tất phải không phân cao thấp với Mộ Dung Hoài mà muội lại nhìn khá thuận mắt hay không."

Ngược lại như vậy là một biện pháp điều hòa, vô luận như thế nào, Ngô Thiên Thiên đều nhất định phải suy tính xuất giá. Thật ra thì tuổi của nàng ấy đã đến tuổi nên cưới gả, sở dĩ còn chưa nghị hôn, đó là bởi vì Ngô gia được Ngô thị cam kết trên đầu lưỡi, nói sẽ gả nàng ấy vào vương phủ, vì vậy mới có thể kéo dài lâu như vậy, hiện giờ Ngô thị chủ động đưa ra muốn kết thân với Mộ Dung gia, rõ ràng là đơn phương bội ước rồi. Dù là lúc này không vội, hôn sự của Ngô Thiên Thiên cũng không chờ được bao nhiêu thời gian nữa.

Ngô Thiên Thiên nghe lời Yến Vũ Nhi nói, cũng hiểu được chỗ mấu chốt, nàng ấy thật sự là phải xuất giá rồi.

Nàng ấy vắt óc suy nghĩ tìm cách, lúc thì ánh mắt chột sáng lên, lúc thì khẽ cau mày, lúc thì lắc đầu một cái, cuối cùng không biết nghĩ tới điều gì, mặt của

nàng ấy bỗng đứng đờ lên.

Yến Vũ Nhi vẫn luôn chú ý tới nét mặt của nàng ấy, thì ra hoa đào của tiểu cô nương này không ít đây.

"Có phải có người thích hợp đúng không, nghĩ đến người nào hả?" Nàng thử dò xét hỏi.

"Không có, không có, muội không thích hẳn!" Ngô Thiên Thiên chột lắc đầu, dường như trên kiêu nhan bị nhuộm lên rặng mây hồng như sắp rỉ máu.

Nhất định có mờ ám! Yến Vũ Nhi bốn cợt nhìn nàng ấy một cái, chậm rãi nói; "Đề tỷ thử đoán một chút, cô nương nhất định là xuân tâm nhộn nhạo, có phải coi trọng công tử nhà nào rồi đúng không? Nhanh như vậy liền chuyển dời tình cảm rồi, chà chà!"

"Vũ Nhi tỷ tỷ nói bậy bạ cái gì đấy?" Ngô Thiên Thiên xông lên muốn che miệng của nàng, Yến Vũ Nhi cười chạy đi, nàng ấy chụp huyệt, xấu hổ dậm chân một cái, ai oán nhìn Yến Vũ Nhi.

"Nhất định là công tử anh tuấn nhà nào đó lấy lòng muội rồi phải không? Tỷ đoán có đúng không?" Nàng vừa chạy vừa cười, tâm tình của Ngô Thiên Thiên vốn là có chút mất mát bởi vì chuyện của Lý Thư, lần này chỗ nào còn nhớ rõ nữa, đuổi theo Yến Vũ Nhi đang chạy vòng quanh ở trong sân, đùa giỡn thành một đoàn.

Cuối cùng Ngô Thiên Thiên cũng không nói vì sao nàng ấy chột dạ, Yến Vũ Nhi cũng nhảy bén không hỏi tới, ai cũng đều có ** nhất định, người ta không muốn nói, người không thể bắt quái đuổi theo hỏi lung tung này kia, nàng vẫn là biết điểm này.

Tâm tình Ngô Thiên Thiên buông lỏng, trên mặt liền mang theo nụ cười, hai người liền nói rất nhiều chuyện tào lao Đông Tây Nam Bắc, cười đùa không ngừng.

Nụ cười của nàng ấy chột dừng lại, tròn to hai mắt không chớp mắt nhìn chăm chăm vào mặt của Yến Vũ Nhi, trong lòng Yến Vũ Nhi không khỏi có chút chột dạ.

Cô nương này lại thế nào đây? Không phải là bị bệnh thần kinh chứ!

Nàng đưa tay ra quơ quơ ở trước mắt nàng ấy, "Thiên Thiên, muội làm sao vậy?"

"Thả xuống đi, đừng cản trở muội!" Ngô Thiên Thiên đưa tay ra nắm lấy tay của nàng để xuống, không vui nói, "Yến tỷ tỷ, tỷ đã nói tỷ coi muội là bằng hữu, nhưng tại sao tỷ muốn lừa gạt muội chứ?"

"Tỷ lừa gạt muội cái gì hả?" Yến Vũ Nhi không hiểu ra sao, cũng không cảm giác được một chút lên án nào từ nàng ấy.

"Hừ, hôm trước tỷ tự tiện bỏ lại muội không biết đi đâu, muội rất là tức giận, điều này cũng thôi, dù sao cuối cùng muội thấy được tỷ trở về phủ an toàn, cũng không đề cập tới nữa. Nhưng rõ ràng ngày đó muội tự tay cho tỷ phần che tí vết, tại sao tỷ không dùng chứ?"

Đối với sự lên án của nàng ấy, Yến Vũ Nhi giờ mới hiểu được, thì ra là chuyện phần che tí vết!

"Ha ha, thật ra thì ngày hôm qua tỷ đã dùng qua, chỉ là tất cả mọi người không quá thích ứng, cho nên hôm nay liền không dùng." Nàng bắt đầu bịa chuyện, thật ra thì buổi sáng ngày hôm qua nàng rất vui vẻ, quên mất bôi được vật lên trên mặt, Lộng Ngọc thấy mặt nàng không còn ban đỏ, ngay lập tức liền kinh hô: "Chủ tử, toàn bộ ban đỏ trên mặt người đã tiêu tán rồi hả?! Thật sự là quá tốt!"

Dáng vẻ nàng ấy cao hứng hoa tay múa chân khiến cho Yến Vũ Nhi rất là ngoài ý muốn, có khoa trương như vậy sao? Người bị cái ban đỏ "nổi lên" đó cũng không phải là nàng ấy nha!

Để tránh đưa tới sự rối loạn tương tự, nàng vẫn là thành thành thật thật đề cho ban đỏ lại "nổi lên", lúc Lộng Ngọc nhìn thấy lần nữa, lập tức giống như trái cà bị nhúng nước, nhỏ giọng nói thầm: "Làm sao mới nửa ngày lại nổi lên rồi?"

Yến Vũ Nhi không thể làm gì khác hơn là lại lừa gạt nàng ấy: "Phòng chừng là do thời tiết quá nóng đó, ai!"

Thu suy nghĩ lại, Ngô Thiên Thiên vẫn còn đang nhìn nàng chăm chăm, "Không được, cái dáng vẻ này của tỷ, mấy người nữ nhân ở trong phủ này cũng sẽ rất cao hứng. Tỷ không thể để cho họ được đắc ý, hôm nay tỷ nhất định phải bôi phần che tí vết lên, đi, muội tự mình bôi cho tỷ!"

Yến Vũ Nhi vội vàng xua xua tay, nàng ấy tự thân động thủ vậy còn không phải là làm giúp sao?

"Được rồi, Thiên Thiên, hôm nay coi như xong, sáng mai đi, tỷ nhất định sẽ thoa lên, đến lúc đó cho muội kinh ngạc một chút!"

"Vậy thì tốt, không cho tỷ lừa gạt muội đó!" Ngô Thiên Thiên hùng hùng hổ hổ, Yến Vũ Nhi vội vàng gạt đầu như giả vờ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Chim bồ Câu đưa thư

Edit: Preiya

Từ lâu Vạn Khách Long tọa lạc trên đường lớn tại đại môn phía Đông, trên dưới ba tầng, diện tích rất lớn, có thể so với khách sạn cấp sao, vẫn là chi nhánh sản nghiệp của Mộ Dung gia, gần đây bởi vì đối thủ cạnh tranh cập nhật món ăn mới, Vạn Khách Long chịu ảnh hưởng rất rõ ràng, đoạn thời gian trước thậm chí xuất hiện hiện tượng hao tổn.

Thế nhưng công phu mấy ngày nay, buôn bán của từ lâu lại bắt đầu như ngọn lửa bùng lên, thậm chí càng náo nhiệt hơn trước kia, những thứ này đều là bởi vì món ăn đẳng cấp do Yến Vũ Nhi cung cấp, dẫn đến buôn bán của Vạn Khách Long phát triển không ngừng, mà Gia Cát Lượng phía sau màn Yến Vũ Nhi này lại chưa từng ra mặt một lần, tự nhiên đưa tới sự chú ý của một số người.

Bất quá lúc này ngoài từ lâu, đã xếp thành một hàng dài từ cửa cho đến cuối phố, mặc dù chờ đợi làm người nóng lòng, nhưng những khách nhân này cũng là hết sức kiên nhẫn, vẫn đứng chờ rất có trật tự.

Đang chờ đợi, mọi người liền bắt đầu bàn luận.

"Thật không hổ là Mộ Dung gia, mấy ngày nay sửa cũ thành mới, chen lấn rất nhiều từ lâu được trăm năm sang một bên rồi."

"Đó là đương nhiên, từng uống qua canh ngũ sắc này chưa, nghe nói có thể mỹ dung dưỡng nhan kéo dài tuổi thọ đó, ta muốn để đầu bếp đi theo học một ít, nhưng làm ra mùi vị luôn là không lý tưởng."

Yến Vũ Nhi ở trong một góc khuất, vừa đứng nghe được lời nói như thế, không khỏi có chút xấu hổ toát cả mồ hôi, kéo dài tuổi thọ? Còn không có lợi hại như vậy đi!

Nghị luận vẫn tiếp tục nhưng lại có một giọng nói: "Đâu chỉ dừng lại ở canh ngũ sắc, cái salad trái cây rau dưa gì đó cũng là nhất tuyệt, nhìn tất cả đều là tươi sống, đổ vào trộn đều mấy cái vậy mà chính là mỹ vị nhân gian! Khí trời nóng bức như vậy, ăn vào mát tận đến đáy lòng!"

Người nọ vừa nói, còn vừa làm ra dáng vẻ say mê, Yến Vũ Nhi len lén che miệng, suýt nữa bật cười.

"Đúng vậy, cũng không biết Mộ Dung gia đào đâu ra món ăn tươi xanh như vậy, gãi cho lòng người ngứa ngáy. Nhưng mình lại không làm được, cũng quá lợi hại!"

"Nghe nói salad trái cây rau dưa này cùng với thịt bò bít tết rượu đỏ đều là bài thuốc tổ truyền nhân gia của một người tên là 'Hóa Sơn Phiêu Tuyết', cũng khó trách, trừ Mộ Dung công tử giao du rộng rãi ra thì còn có ai có được trân bảo hiếm thấy như vậy chứ?"

Yến Vũ Nhi nghe một hồi, lời mọi người nói đại khái đều là như vậy, hé miệng cười cười, lặng lẽ rời đi.

"Chủ tử, làm sao người biết được nhiều như vậy? Trước kia trong ngự thiện phòng chưa từng có những thứ đồ này!" Liễu Như đi theo phía sau, không hiểu hỏi.

"Xuyt! Nhỏ giọng một chút, làm cho người ta nghe được gì!" Yến Vũ Nhi vội vàng ngăn nàng lại, tới gần bên tai của nàng nói: "Thật ra thì những thứ này đều là ta bịa đặt, ha ha, không nghĩ tới thật là có người mua! Ha ha!"

"Thật sao? Chủ tử, người thật lợi hại!" Liễu Như sùng bái nàng càng ngày càng tăng rồi.

"Khu ~" Yến Vũ Nhi có chút chột dạ, che giấu ho khan một tiếng, "Thật ra thì, người cũng biết ta thường nằm mơ, có lúc gặp ác mộng, có lúc liền nằm mơ thấy mình đi tới các địa phương khác nhau trên thế giới, là những địa phương khác chúng ta chưa từng thấy qua từ trước tới giờ, cũng có mỹ thực chúng ta chưa từng ăn qua từ trước tới giờ, sau khi tỉnh lại ta liền nhớ, không ngờ thật sự lại ăn ngon đấy."

"Oa, hóa ra nằm mơ cũng thú vị như vậy!" Hiện giờ Liễu Như không hề có một chút hoài nghi nào với lời nàng nói, nàng nói gì, nàng ấy tin cái đó, còn linh nghiệm hơn thánh chỉ.

"Cái đó, chúng ta trở về phủ trước đi, đừng để bị người phát hiện." Yến Vũ Nhi không muốn tiếp tục lừa gạt cái tiểu cô nương đơn thuần này nữa, dời đi đề tài.

"Ừm!" Liễu Như đáp một tiếng thanh thùy, hai chủ tớ vội vã rời khỏi từ lâu Vạn Khách Long.

Chỗ ngồi gần cửa sổ lầu hai, một nam tử hơn hai mươi tuổi nhìn hai bóng người đang dần dần đi xa trên đường, đôi mắt đảo hoa cong lên, tâm tình dường như cực tốt.

"Công tử!" Một nam tử áo xanh đi tới, cung kính nói, "Thuộc hạ đã nghe ngóng hỏi thăm được, những món ăn kia cũng không phải ở trong hoàng cung Thủy Nguyệt Quốc, hỏi rất nhiều người, cũng chưa từng nghe nói qua."

"Hả?" Mộ Dung Hoài dời tầm mắt từ bên ngoài về, có chút kinh ngạc, "Tại sao có thể như vậy?"

"Người của chúng ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng có thể khẳng định chính là, những thứ kia tuyệt đối không phải ở hoàng cung Thủy Nguyệt Quốc."

Nguyệt." Nam tử áo xanh khẳng định nói.

"Chẳng lẽ chúng ta thực sự chỉ có thể lấy bài thuốc từ trong tay nàng thôi sao?" Mộ Dung Hoài khẽ nhủ mảy, "Nữ nhân kia quá thông minh, nàng vừa mới rời đi, thấy buồn bán thịnh vượng như vậy, không biết còn có thể nâng cao giá cả hay không."

"Còn nâng? Công tử, có cổ phần của Vạn Khách Long cũng đã rất cao giá, nàng không phải không biết tốt xấu chứ!" Nam tử áo xanh kinh ngạc không thôi.

"Ai biết được?" Mộ Dung Hoài giễu cợt cười một tiếng, "Tề Quốc lớn như vậy, thế nhưng không người nào có thể làm ra món ăn tốt hơn nàng, như vậy đi, người tiếp tục tìm, các địa phương đều lấy tới đây cho ta, tốt nhất có thể tìm được tốt hơn nàng. Bên này, chúng ta tiếp tục hợp tác, hi vọng nàng không cần công phu sư tử ngoạm."

Nam tử áo xanh lĩnh mệnh rời đi, Mộ Dung Hoài ngồi một mình trước cửa sổ, như có điều suy nghĩ.

"Khẩu khẩu", lại có người gõ cửa.

"Vào đi!" Mộ Dung Hoài đứng lên, mặt hướng về cửa sổ, chỉ để lại cái bóng lưng cho người tới.

Người đến là lão quản gia Tề Văn Sơn Trang - Mộ Dung Trung, vừa đi vào cửa liền quỳ xuống thỉnh an: "Lão nô bái kiến Đại công tử!"

"Trung thúc, sao thúc lại tới đây?" Mộ Dung Hoài liền vội vàng đỡ ông dậy ngồi xuống cái ghế ở một bên.

"Đại công tử, phu nhân nói ngài không trở về thì người sẽ thay ngài hứa hôn, ngài mau trở về đi thôi!"

"Hiện tại ta rất bận, thúc cũng không phải là không thấy, chờ đến lúc rảnh rồi thì ta sẽ trở về. Về phần chuyện hứa hôn thì vẫn là không cần nóng vội, đừng thành ván cầu của người khác." Sắc mặt của Mộ Dung Hoài không phải rất tốt.

"Ôi chào, công tử của ta. Mộ Dung gia hiển hách như vậy, vô luận là người nào đáp lên chiếc thuyền này đều là một ván cầu, chỉ cần mọi người đều mang lại lợi ích theo nhu cầu cho nhau là tốt rồi, ngài cần gì phải quá mức chấp nhất chứ?" Mộ Dung Trung khuyên nhủ.

Ông gấp gáp thay Nhị lão Mộ Dung gia, tuổi giống như công tử vậy, đừng bảo là thế gia, chính là gia đình bình thường thì cũng đã là cha của mấy hài tử rồi, nhưng hần thì ngược lại, Mộ Dung gia cứ một dòng độc đinh như vậy, cho tới bây giờ dám không chịu thành thành thật thật hứa hôn một mối, khiến cho song thân Mộ Dung gia gấp đến độ không kiềm được, cho nên mới muốn trực tiếp hứa hôn cho hần.

Mộ Dung Hoài lại khinh thường cười một tiếng nói: "Ta đường đường là công tử Mộ Dung gia, muốn kết hôn với người tức phụ nào mà còn cần phải vội vã như vậy sao? Trung thúc, thúc về nói lại cho mẫu thân, ta nhất định phải tìm được một nữ nhân mà mình yêu làm thê tử, nếu như không tìm được thì đời này ta cũng không có ý định thành thân."

Hần nói thật nhẹ nhàng thoải mái, nhưng lại làm cho Trung thúc gấp đến hồng rồi. "Tiểu tử tông của ta ơi, ngài ngàn vạn lần đừng nói như vậy, ngài là muốn chọc giận lão gia phu nhân đến hồng sao?"

"Dù sao lời ta nói ở chỗ này, nếu như các người nhất định phải ép buộc ta, ta sẽ dứt khoát đi thật xa, để cho Mộ Dung gia chặt đứt hương khói thì như thế nào?" Mộ Dung Hoài tà tà cười một tiếng, vỗ vỗ lưng của Trung thúc, xoay người đi ra khỏi phòng, lưu lại một mình Trung thúc ngu ngơ sững sờ đứng ở nơi đó, không biết như thế nào cho phải.

"Thành thân?" Mộ Dung Hoài giễu cợt cười một tiếng, dù cho phải thành thân cũng phải tìm một nữ tử tâm đầu ý hợp, tùy tùy tiện tiện nhét một người cho hần thì những lời hần mới vừa nói kia thì tuyệt đối làm ra được.

Dụ Vương Lý Thụ cười ngựa đứng trên một ngọn núi nhỏ ngắm nhìn nơi xa.

Khuy Tinh trước hiệu. Giữa tháng sáu là thời điểm nóng bức nhất trong một năm. Trên cây bên đường, từng lá từng lá ử rũ cúi thấp đầu, ve sầu ở trên cây miễn cưỡng hát, âm thanh cũng không vang dội, nức nức nở nở phờ phạc rã rượi. Nơi xa, sông Nghi Thủy quanh co đưa về phía phương xa, trên mặt nước lăn tăn từng gợn sóng, thoát nhìn một vùng yên tĩnh.

Cũng đừng nhìn bề ngoài như thế, đến định kỳ lũ lụt, Nghi Thủy giống như là một con sư tử nổi giận, lũ lụt không ngừng, lúc gặp khô hạn thì mùa màng lại thường thường không được tưới kịp thời, nông dân thu hoạch ít, có người dứt khoát bỏ làm ruộng, dẫn đến đồng ruộng hoang vu một vùng lớn.

Cự ly hiện giờ bọn họ cách Giang Châu chỉ là mấy ngày hành trình nữa, hơn tháng hành quân trên đường, trời chưa từng mưa, vì vậy, thời gian của bọn hần vẫn rất dư dả.

Hai mắt Dụ Vương híp lại, ánh nắng mặt trời quá gay gắt, hần khó chịu nheo mắt lại.

"Đi nói với Ngụy Tướng quân và Tiết Đô úy, tất cả mọi người mệt mỏi, nghỉ ngơi nửa ngày, giờ dần sáng mai lại tiếp tục lên đường."

"Dạ!" Một tùy tùng bên cạnh lên tiếng đáp, đi xuống thông báo.

"Vương gia, rất nhanh sẽ tới Giang Châu, không phải là chúng ta nên chọn hành động gì rồi sao?" Lý Dịch thúc ngựa lên sườn núi nhỏ, thấp giọng hỏi.

Lý Thư trầm mặc trong chốc lát, đề thấp giọng nói: "Người dùng bò câu đưa tin, lệnh cho mấy ảnh vệ tin được đi làm sự tình này trước là được, nhớ kỹ, không nên dẫm thảo kinh xà."

Tuy giọng nói hần trầm thấp, nhưng cũng không mất uy nghiêm.

"Thuộc hạ hiểu!"

"Đúng rồi, người lại phái người đưa một phong thư trở lại Kinh Thành, nếu không phỏng chừng có người mất hứng." Khóe môi hần hơi cong lên, có một chút bất đắc dĩ.

Lý Dịch hiểu hần nói tới ai, thông minh không nói lời nào.

Các tướng sĩ Hồ Uy Doanh phía dưới nghe nói được nghỉ ngơi nửa ngày thì cùng nhau hoan hô lên. Cho dù bọn họ làm bằng sắt thì cũng là người! Mấy ngày hành quân liên tiếp thật sự không dễ chịu, khó trách Hoàng Thượng phải phái Thiết Quân bọn họ xuôi nam, đổi thành những quan văn khác thì đoán chừng đã sớm mệt mỏi nằm gục xuống, chỗ nào còn có thể thi hành nhiệm vụ chứ?

Ngụy Hồ nhìn dáng vẻ kích động của các tướng sĩ, thật thà phúc hậu cười cười, mà vẻ mặt của Tiết Kỳ Sơn còn lại thì không cho là đúng, nói với Ngụy Hồ: "Ngụy Tướng quân, Dụ Vương này thật sự lại thu mua lòng người, ngài xem trên đoạn đường này, ngược lại có không ít người đi về phía bên hần rồi!"

Sắc mặt Ngụy Hồ hơi phiếm hồng, "Tiết Đô úy đây là có ý gì? Người dám không nghe theo lệnh của Vương gia sao? Người cũng đừng quên, Vương Gia mới là Khâm sai trị sông lần này, trước mắt nửa giọt mưa cũng chưa rơi xuống, nghỉ ngơi nửa ngày thì có gì không thể?"

Tiết Kỳ Sơn đây là bày tỏ bất mãn với hần đó! Kể từ sau lần gặp phải Bảo Kiển Trại, ấn tượng của các tướng sĩ đối với Dụ Vương thay đổi thật lớn, ngay cả Ngụy Hồ hần cũng ở trong đó, tâm cũng không khỏi tự chủ nghiêng về ngài ấy. Thử hỏi, một người đứng ra cứu giúp ngay thời điểm người gặp nguy hiểm, thật sự nếu không biết cảm ơn, vậy còn là người sao?

Mà Tiết Kỳ Sơn lại không phải, hần ta cho rằng hành động đó của Dụ Vương cũng chỉ là thu mua lòng người, đại đa số mọi người đều bị hần lừa.

"Cũng không có gì có thể hay không, chẳng qua chỉ hi vọng là Ngụy Tướng quân còn nhớ rõ chức trách của mình, nếu không thì đừng trách Tiết mỗ không để ý đến tình nghĩa đồng bào, tôn thương đến tình cảm thật nhiều!" Tiết Kỳ Sơn thối râu, hừ nói.

"Không biết tí gì!" Ngụy Hồ cũng tức giận, theo quân hàm, ông là Tướng quân, cao hơn Tiết Kỳ Sơn mấy cấp, lần này hần ta lại đi hạ phạm thượng, nếu là ở trên chiến trường thì lập tức chém đầu hần ta cũng không ai dám nói nửa chữ không.

Đây là lần đầu tiên hai người nổi lên tranh cãi tan rã trong không vui ở bên ngoài, trong lòng từng người đều đã có chút vướng mắc.

Lại là một đêm trăng tròn, Yên Vũ Nhi viết xong một tờ thực đơn, xoa xoa cánh tay có chút ê ẩm, đầu lắc lắc một chút, cảm thấy thư thái hơn chút, gờ bút tiếp tục viết.

"Chủ tử, đêm đã khuya, ngài mau mau nghỉ ngơi đi!" Liễu Như quan tâm bụng trà tới để ở một bên, khuyên nhủ.

"Không sao, người ngủ trước đi, ta viết hết mấy tờ thực đơn là tốt rồi." Mộ Dung Hoài chết tiệt, an bài nhiệm vụ cho nàng, ngày mai có khách quý quang lâm, hôm nay cần phải chuẩn bị xong năm thực đơn chưa từng dùng qua trước kia, tiền thù lao ngày trước tăng thêm năm trăm lượng bạc, ngày mai hần phải người tới lấy.

Nàng đã viết một hồi lâu, cánh tay cũng tê cứng, âm thầm oán giận. Có lẽ cái tên Mộ Dung Hoài này là có ý đi, hần xuất tiền và cổ phần mua bí truyền của nàng, trong lòng sợ là không thoải mái, liền muốn làm vậy để chinh nàng, nếu không vì sao nhất định đợi gần đến thời gian rồi mới để cho người đưa tin.

Thật vất vả mới viết xong cuối cùng, Yên Vũ Nhi nhìn một chút, không có gì không ổn, hà hơi làm khô vết mực, lệnh Liễu Như cất xong, lúc này mới thoải dền trở về nội thất.

Vừa mới vén màn lên, chỉ thấy một bóng dáng màu trắng bay vào cửa sổ, kêu lên cục cục.

"Ah, chim bồ câu từ đâu tới?" Liễu Như tiến lên bắt con chim bồ câu kia, con người xoay chuyển một vòng, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

"Liễu Như, lấy ống trúc trên chân nó xuống." Đây rõ ràng là một con bồ câu đưa tin, trước kia nàng đã từng dùng nó để đưa tin, chẳng qua là tại sao tới nay lại có chim bồ câu? Chẳng lẽ có người đưa tin cho nàng?

"Ồ!" Liễu Như đáp một tiếng, liền vội vàng cúi đầu xem xét, quả nhiên là thấy nơi chân con chim bồ câu có buộc một ống trúc nhỏ, không nhìn kỹ thì hoàn toàn không phát hiện được.

Nàng cúi ống trúc ra, giao cho Yên Vũ Nhi.

"Chủ tử, chẳng lẽ là Vương gia đưa tin trở lại?" Liễu Như suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói.

Yến Vũ Nhi neho mắt lại, nhanh chóng mở ống trúc ra, một tờ giấy nho nhỏ liền hiện ra.

Trên tờ giấy tràn đầy chữ viết lít nhít, còn nhỏ hơn con kiến.

"Tiểu Vũ Nhi của ta,"

A a, thật là cái tên Lý Thụ kia, hần vẫn luôn gọi nàng là Tiểu Vũ Nhi, nàng chỗ nào nhỏ hả? Bàn về tuổi, kiếp trước kiếp này cộng lại thì nàng cũng đã ba bốn mươi tuổi, hần mới là Tiểu Thụ Thụ đó, hừ!

Bàn về vóc người, chỗ nên mập chỗ nên gầy trên người nàng cũng không nhiều thêm một lạng thịt, tại sao hần phải gọi nàng là Tiểu Vũ Nhi chứ?

"Thấy chữ như thấy mặt, trong nháy mắt đã cách biệt hơn tháng, thật sự rất là nhớ nhung..."

Lại vẫn còn thấy chữ như thấy mặt thật sự rất là nhớ nhung là có ý gì nha, nói rất tình thâm chân thành, cũng không che giấu được sự thật chuyện hần ăn xong rồi liền bỏ chạy, đến bây giờ đã hơn một tháng, lâu như vậy mới đưa tới một chút tin tức, rốt cuộc là có ý gì?

Hơn nữa, nàng cũng không hề nhớ hần một chút nào, hần không có ở trong phủ, khỏi phải nói nàng có bao nhiêu thích ý, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, tiểu tam tiểu tứ không có tới tranh giành tình nhân, còn ra ngoài tự do làm một chút nghề, miễn miễn cường cường được coi như là một tiểu phú bà nhỏ nhỏ đi, hần thích ở bên ngoài bao lâu thì bấy lâu, tốt nhất là vĩnh viễn cũng đừng trở lại.

Yến Vũ Nhi nghĩ như vậy, nhưng lại cầm tờ giấy lên tiếp tục xem tiếp, nàng thật muốn xem một chút rốt cuộc da mặt người kia dày bao nhiêu, và muốn nói những gì. (ha ha, dĩ nhiên nàng sẽ không thừa nhận nội tâm hiện giờ của mình thật là có một chút kích động nho nhỏ!)

Liễu Như thấy vẻ mặt của nàng biến ảo, một lát cười, một lát oán, một lát giận, đương nhiên biết thật sự là thư của Vương gia. Nàng nhẹ tay nhẹ chân đi ra khỏi nội thất, từng chút từng chút hạ màn châu xuống, màn tơ cùng màn trúc tương phi*, để lại không gian cho một mình chủ tử.

*trúc tương phi: trúc đốm (trưng truyền Vua Thuấn đi tuần ở Thương Ngô bị băng hà, hai vợ Vua Thuấn thương chồng than khóc ở khoảng giữa Trường Giang và Tương Giang nước mắt vậy lên cây trúc, từ đó da trúc có đốm)

Người này thật không phải là thứ đồ gì hết, đột nhiên đưa lá thư này trở lại là ý gì? Nàng hung hăng vò tờ giấy thành một cục, lại hung hăng nắm chặt nhào nặn, nhào nặn xong lại nắm chặt, rồi lại để dưới cái gối.

...

"Tiểu Vũ Nhi," Giữa mơ hồ mông lung, một bóng dáng màu trắng chậm rãi đi về phía mình, dần dần tới gần, đó là một người một ngựa giống như tuyết trắng, dáng vẻ xuất chúng hơn người, làm lóa mắt của tất cả mọi người.

Hần mỉm cười với nàng, đưa tay ra: "Tiểu Vũ Nhi, tới đây!"

Nàng giống như là bị mê hoặc, vẻ mặt ngờ ngác, nghe lời đưa tay ra nắm lấy tay hần, hần nắm chặt tay của nàng, thuận thế kéo một cái liền đặt nàng vào trước người mình, cùng cười một con ngựa.

"Giá!" Hần giờ rơi lên quật một cái, con ngựa chạy như bay, hần vấy lấy nàng chạy như bay, "Ha ha... Ha ha ha..." Bọn họ cười thoải mái, trong trái tim tràn đầy hạnh phúc.

Con ngựa trắng chở hai người chạy như bay, hai người một trắng một đỏ gắt gao tựa sát vào nhau.

Con ngựa dần dần chậm lại ở một bờ cỏ bên cạnh một dòng sông nhỏ, hần lưu loát xoay người xuống ngựa, ôm nàng xuống, con ngựa nghỉ ngơi nhàn rỗi vẫy đuôi ăn cỏ trên mặt đất.

Hai người bọn họ thân mật dựa sát vào nhau, nhìn chăm chú vào ráng mây chiều rực rỡ phía chân trời, lẳng lặng không nói một câu.

"Yến Vũ Nhi, người trả lại mạng hài nhi cho ta!" Một giọng nói phá vỡ sự yên tĩnh khó được này, hai người nhanh chóng tách ra, chỉ thấy vẻ mặt Hồ Mi Nhi hung thần ác sát, trên mặt còn mang theo máu tươi, trong tay cầm một thanh trường kiếm đi về phía bọn họ.

Bọn họ còn chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên lại có một giọng nói thê lương truyền đến: "Vương gia, Vương gia... ngài là của ta, ngài vĩnh viễn đều là của ta!" Giọng nói này khô sở đáng thương, ánh vào mắt nàng là khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Tường Dung, mái tóc nàng ta rối bời, ánh mắt ngờ ngác nhìn Yến Vũ Nhi, chột trờn đầy quang mang ác độc: "Người trả Vương gia cho ta, ta là Vương phi! Trả ta!"

Vừa kêu, nàng ta vừa xông về phía mình, hai nữ nhân đều ép tới gần mình, mà cái tên đầu sỏ gây nên lại không thấy bóng dáng, họ dùng hai tay bóp chặt cổ của nàng, nàng không thể động đậy, cảm thấy hô hấp đều sắp hít thở không thông, "Khụ khụ, ta nghe lời, ta trả lại cho các người là được!"

"Chủ tử chủ tử, người lại mơ thấy ác mộng sao?" Một sức lực thật lớn truyền đến, Yến Vũ Nhi mở mắt, chống lại hai con người lo lắng.

"Liễu Như?" Giọng nói của nàng có chút khàn khàn, cổ họng có chút đau.

Thì ra cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi, nhưng sao nàng lại có cảm giác chân thật như vậy chứ?

"Chủ tử, người uống miếng nước đi! Cổ họng hẳn là đau rồi!" Liễu Như quan tâm đưa nước tới bờ môi nàng, dứt nàng uống vào.

Đặt ly trà xuống, Liễu Như giúp nàng thuận khí, quan tâm nói, "Chủ tử, đã rất lâu rồi người không mơ thấy ác mộng, làm sao vậy?"

Yến Vũ Nhi cũng có chút buồn bực, cẩn thận hồi tưởng lại tình cảnh trong mộng, giấc mộng lần này có khác biệt thật lớn với trước kia, trước kia đa số là mơ thấy tình cảnh kiếp trước và lão nhân râu bạc, mà lần này lại là Lý Thụ và cơ thiếp của hắn.

Nàng chợt vén chăn lên xuống giường, tìm được phong thư đã bị vô tình ra hình dạng ở dưới gối, liền để đến ánh nến đốt đi, nàng nhìn từng chút từng chút một hóa thành tro bụi, mới ném nó vào trong chậu than.

"Chủ tử, người đang làm gì vậy? Vương gia biết thì sẽ mất hứng đấy!"

"Hừ! Quân nãi nãi hẳn có cao hứng hay không, hiện tại cô nãi nãi ta liền vô cùng mất hứng!" Yến Vũ Nhi nổi giận, lúc mới vừa nhận được thư, nàng còn có một chút cảm giác động lòng, nếu là cứ tiếp tục như vậy thì tình cảnh trong giấc mộng kia tuyệt đối sẽ biến thành sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Hồ Mi Nhi có thai

Edit: Preiya

"Chủ nhân à! Ai chọc người tức rồi, đợi vương gia về, ngài ấy sẽ trút giận thay người!" Liễu Như ở cạnh thấy rõ vẻ mặt nàng ta, vội an ủi.

"Đợi hẳn tức giận, nhà cháy cũng dập xong lửa rồi!" Yến Vũ Nhi tức giận nói. Tại hẳn hết, đang yên lành thì gửi thư cho nàng làm gì chứ? Hại nàng mơ thấy ác mộng, lâu lắm rồi nàng chưa mơ ngủ bao giờ đấy.

Vì cái mạng sống nhỏ nhoi này, nàng phải nghĩ cách đối phó đã, đúng, mai nàng liền ra ngoài mua một khu đất, sau này có gặp nguy hiểm, cũng có nơi dừng chân trú.

Bởi vì Mộ Dung Hoài và Hạ Luân có cái nhìn khá tốt về Yến Vũ Nhi nên gần đây Ngô thị không làm nàng khó xử, những thiếp thất khác không tìm thấy chỗ sơ hở của nàng, thấy nàng đi lại tự do, cũng chẳng dám nói thêm câu nào.

Hôm sau, Yến Vũ Nhi đến Thúy Lan viện từ rất sớm, chờ Ngô thị thức dậy.

Đứng dưới mái hiên một lúc, phòng Ngô thị mới sáng đèn, không lâu sau, Hà Hương, Hà Diệp nâng bà ra cửa, đi vào sảnh chính.

"Vũ Nhi thỉnh an lão phu nhân!" Giọng nàng trong trẻo rất dễ nghe, Ngô thị thấy nàng, ánh mắt u ám hơi lóe.

"Sao hôm nay Yến cơ dậy sớm thế?" Bà kinh ngạc nhìn nàng.

"Dạ thưa lão phu nhân, sớm nay Vũ nhi có dùng thử lọ kem che khuyết điểm mà tiểu thư Thiên Thiên đưa, thấy nó khá tốt, trong lòng rất kích động muốn đưa lão phu nhân nhìn xem thế nào!" Nàng ngẩng đầu, lộ ra gương mặt sạch sẽ, thanh lệ, mắt mọi người đều tròn trĩnh, nhìn chăm chăm mặt Yến Vũ Nhi như lần đầu tiên thấy kính Tây Dương.

Giờ phút này gương mặt Yến Vũ Nhi không còn những mẩn đỏ lan tràn nữa, mặt như tô vẽ, sống mũi thon dài, khéo léo, môi anh đào không thoa son mà đỏ, từng nét mảy mắt khiến nàng như tiên nữ trong tranh, cái váy màu trắng càng tôn lên vẻ đẹp thanh trần thoát tục trên người nàng.

"Đẹp quá!" Một nha hoàn không kìm được sự hâm mộ, khê than. Nha hoàn khác cũng xì xào bàn tán.

"Không ngờ dung mạo trước kia của Yến cơ xuất chúng như thế!" Ngô thị sáng cả mắt, "Ừm, không tệ, không ngờ, trong phủ Dự vương tiềm tàng nhân tài, lại có một tiểu mỹ nhân như người ở đây, đúng là đệ nhất mỹ nhân Thủy Nguyệt! Được lắm, mau ngồi xuống đây, trò chuyện mấy câu với lão bà ta."

Ngô thị liên tiếp nói được, trong mắt chỉ toàn là tán dương, Yến Vũ Nhi hơi không tự nhiên, đứng hồi lâu vẫn chưa dám ngồi xuống. Thăm nghĩ, lão tổ tông à, ngài cứ lạnh nhạt nói chuyện với thiếp thân là được, đột nhiên tốt thế, không biết còn bấy rập gì không, thật là khiến người ta không quen nổi!

Còn chưa ngồi xuống, đã có tiểu bồi vào, thấy Yến Vũ Nhi đã được thay da đổi thịt, kinh dị không thôi, ai nấy đều nhìn nàng như nhìn tinh tinh trong vườn bách thú, vẻ mặt không giống như, có hâm mộ, có ghen tị, xót xa, khinh thường, cũng có ánh mắt lạnh nhạt như chưa thấy gì.

"Yến cơ à, không ngờ muội khuynh quốc khuynh thành đến thế, nhưng tiếc thật, giờ vương gia cách đây ngàn dặm, sao kịp ngắm dung nhan tuyệt mỹ này

đây!"

Hồ Mi Nhi vuốt tóc, giọng điệu thương xót, còn bộ dáng thì lại vui sướng khi người gặp họa.

"Hồ phu nhân nói thì thế? Muội cũng không nghĩ nhiều gì, chỉ là tâm ý của tiểu thư Thiên Thiên, sao muội có thể chối từ chứ? Cái này dùng tốt lắm, lão phu nhân thấy mặt muội ăn cũng ngon hơn trước." Nàng tỏ ra rất vui mừng, khiến Hồ Mi Nhi hận không thể chọc mũi vào mắt nàng, song nàng ta chỉ là một cô gái nhu nhược, không làm được mấy chuyện này, chỉ có thể nhìn nàng bằng ánh mắt hình viên đạn.

Yến Vũ Nhi mặc kệ nàng ta, quay ra nói chuyện với người khác, Hồ Mi Nhi thờ phỉ phò, nàng ta hít thở không thông, ngồi phịch xuống ghế, nào ngờ "kít" một tiếng, nơi tựa ở ghế bị hỏng, Hồ Mi Nhi ngã ngửa ra theo quán tính, nhưng móng vẫn bị ghế dựa kẹp, đau đến nỗi nàng ta kêu âm lên.

Nàng ta không chịu được đau đớn, hét lên như tiếng heo, nha hoàn bà tử thấy thế, vội đi lên giúp đỡ, kéo mấy lượt, rốt cuộc nhờ một bà tử dùng hết sức, kéo được ghế dựa ra, mới giải thoát được Hồ Mi Nhi.

"A a a, cứu mạng, người đâu!" Đau đớn như thấu đến tận tủy, Yến Vũ Nhi nhận ra, váy chỗ đùi nàng ta nhiễm màu đỏ sẫm, dường như bị xuất huyết rồi.

"Câm miệng, người ngại chưa đủ dọa người à?" Ngô thị đen mặt quát trách. Ghế dựa này còn tốt, sao có thể vừa ngồi đã hỏng, nhất định là nàng ta ởng ẹo, ngồi phịch xuống, mới có cái trò cười bày ra trước mắt thiên hạ thế này.

"Lão phu nhân! Không phải lỗi của thiếp, cái ghế này bị người ta động tay chân, có kẻ muốn hại thiếp!" Hồ Mi Nhi nước mắt ròng ròng, nũng nịu cáo trạng.

Yến Vũ Nhi đảo mắt, vừa rồi Ngô thị bảo nàng ngồi xuống, thuận tay chỉ vào cái ghế đó, bởi vì bà ta đang muốn nói chuyện với nàng, chỗ đó lại ngay gần ghế chủ, xác suất nàng sẽ ngồi xuống cái ghế này quá lớn.

Một nữ nhân nhu nhược như Hồ Mi Nhi nặng bao nhiêu cân chứ? Dù động tác mạnh thế nào, cũng không thể làm một cái ghế đang tốt tự nhiên hỏng được. Kể cả cái ghế này có hỏng hóc ở đâu, thì hạ nhân trong vương phủ nhiều như thế, sao không thể nhận ra chứ, cho nên chắc chắn ghế dựa không có vấn đề.

Thế nên, giả thiết Hồ Mi Nhi đưa ra cũng rất có khả năng, đích xác có kẻ muốn hại người, chẳng qua chưa chắc người này muốn hại Hồ Mi Nhi, mà có khả năng muốn làm hại Yến Vũ Nhi nàng.

Kết luận như thế, Yến Vũ Nhi lại bắt đầu phỏng đoán, kẻ đó là ai? Là Ngô thị? Hay là Hà Diệp vẫn luôn trốn tránh nàng? Hay còn có kẻ khác?

Xem ra, nhờ mọi người đến kịp, nàng mới tránh được một kiếp nạn, không thì, giờ phút này nàng đã xấu mặt rồi.

Nàng còn đang nghĩ, Ngô thị đã đen mặt trách cứ Hồ Mi Nhi, "Tại người không cẩn thận còn đổ lỗi cho ai, còn muốn gây ra động tĩnh, để người ta gièm pha Dụ vương phủ ta ư?"

Lời này của bà đã tỏ rõ ý định bỏ qua, cũng phải thôi, dù là ai, đều không thoát được có liên quan đến Thụy Lan viện, không phải bà, thì là hạ nhân hầu hạ bà, tất cả đều có khả năng là bà chủ động bày kế, tuy không nghiêm trọng đến hại mất mạng người khác, nhưng bị mất mặt trước nhiều người như thế, thế diện bà biết để đâu.

Hồ Mi Nhi lại nhất quyết không tha, không để ý Ngô thị la rầy chút nào, nàng ta khóc hu hu, vừa khóc vừa nhen ngào nói: "Hu hu, lão phu nhân bắt công, trong bụng thiếp đã có cốt nhục của vương gia, nay còn có người hại thiếp như vậy, chắc chắn ý đồ đen tối, lão phu nhân ngài nếu còn thiên vị, không cho thiếp một công đạo, thiếp liền chết với đứa bé ở ngay Thụy Lan viện này luôn!"

Một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng, tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, Hồ Mi Nhi nói cái gì? Nàng ta.... có thai rồi ư?!

Ngô thị là người phản ứng kịp đầu tiên, bà vừa kinh ngạc vừa sung sướng: "Người nói gì? Người đã có bầu ư? Mấy tháng rồi?"

Hồ Mi Nhi gạt lệ đáp: "Thưa lão phu nhân, hôm nay thức dậy, thiếp thấy bụng khó chịu, liền sai người mời đại phu tới, kết quả nói đã có một tháng, vốn nghĩ đây là đại hỉ, nên đã nhanh chân tới báo cho lão phu nhân, nào ngờ..." Nàng ta cúi đầu, lấy khăn lau nước mắt không ngừng, vô cùng ảm ức.

"Khéo thật đấy Hồ phu nhân nhỉ, ngay lúc này đã có mang!" Một giọng nói vang lên, hiển nhiên là Hà Diệp bên cạnh Ngô thị.

Hồ Mi Nhi thấy nàng ta nói vậy, nước mắt vừa ngừng lại tuôn trào, từng giọt như hạt châu ngọc sáng bóng.

"Lão phu nhân người nghe xem, Hà Diệp tỷ tỷ đã nói gì?" Hồ Mi Nhi oan ức thút thít. "Nếu lão phu nhân không tin, đại phu đó vẫn chưa đi đâu, thiếp vội vàng đi báo, còn nha hoàn vẫn đang đi bốc thuốc chỗ lão đấy! Không bằng lão phu nhân truyền lão tới hỏi, xem thiếp nói sai chỗ nào không."

"Người đâu, Hà Diệp nói nhăng nói cuội, vả miệng mười cái!" Ngô thị cá giận nói, "Trong bụng Hồ phu nhân là đứa bé đầu tiên của Vương gia, là châu báu của vương phủ này, sao có thể tùy tiện phán xét!"

Hà Diệp bị hai bà tử túm chặt, những cái tát bôm bốp liên tiếp, nháy mắt trên mặt Hà Diệp như mở phường nhuộm, đỏ, tím, trắng, vô cùng ngoạn mục.

Ngô thị lại kéo tay Hồ Mi Nhi để nàng ta ngồi gần mình, dịu dàng nói: "Ta biết con là người có chừng mực, chuyện lớn như thế không nên giấu diếm, dĩ nhiên tin tưởng con, chỉ là vừa rồi quá kinh hãi, không biết có động thai khi hay không, nếu đại phu vẫn còn, thì truyền lão đến đây nhìn xem."

Hồ Mi Nhi biết bà ta đề phòng, nhưng mình đâu có bịa đặt, dĩ nhiên không sợ, bèn đồng ý.

Lúc lão đại phu đến, chúng nữ đều lùi ra sau bình phòng tránh, Hồ Mi Nhi chễm chệ trên tháp mỹ nhân, tỏ ra mềm mại không xương, khiến người ta thương tiếc.

Ước chừng qua nửa khắc, lão đại phu đã xem kỹ, đứng lên nói với Ngô thị: "Lão phu nhân yên tâm, tuy có động thai khí, nhưng không đáng lo, chỉ cần nghỉ ngơi, điều dưỡng tốt, đảm bảo ngài sẽ được ôm cháu trai trắng trẻo."

Ngô thị thiên ân vạn tạ, sai người tiễn lão ra ngoài, trở nên hưng phấn hẳn, liên tục khen Hồ Mi Nhi tốt.

Trong lòng Yến Vũ Nhi đột nhiên thấy lạ, đêm đó không phải Lý Thứ còn nói hán không có đàn bà khác ư, chẳng lẽ nói dối không chớp mắt? Mà nàng cũng tự hỏi, hán xuống giường nàng rồi đến chỗ người đàn bà khác như thế nào vậy, không chừng đứa bé này có vào ngày đó ấy chứ.

Nàng nhắm mắt, tận lực nhủ mình bình tĩnh, lúc này, một bàn tay ấm áp cầm lấy tay nàng, Yến Vũ Nhi hé mắt, liền thấy ánh mắt lấp lánh của Đỗ Nguyệt Nương.

Nàng khẽ gật đầu, tỏ ý: "Ta không sao!" Đỗ Nguyệt Nương lại vỗ nhẹ mu bàn tay nàng an ủi, chậm rãi vòng ra khỏi bình phong.

Trong lòng Yến Vũ Nhi ấm lên, bất kể Đỗ Nguyệt Nương qua lại với nàng vì nguyên do gì, giờ phút này nàng chỉ cảm thấy được an ủi.

Thôi nào, có gì mà băn khoăn chứ? Dù sao nàng đã hạ quyết tâm trốn, hôm nay thình an sớm như thế cũng vì đạt được mong muốn nhìn nhà ở để mua mả.

Bởi vì Hồ Mi Nhi đã có thai, Ngô thị truyền phòng bếp hầm canh bổ, điểm tâm dâng lên chậm hơn bình thường nửa canh giờ, cơm nước xong, Yến Vũ Nhi liền nói với Ngô thị chuyện ra phủ, tâm trạng Ngô thị đang tốt nên đồng ý ngay mà không nói gì thêm.

"Lão phu nhân!" Trên mặt Hà Diệp còn sưng đỏ, sợ hãi lết đến bên chân Ngô thị.

"Nói đi, sao ngươi lại làm thế! Ngươi có ý làm người khác hận ta, phải không?" Giọng nói Ngô thị rất phẫn hận, Hà Diệp là nha hoàn bà ta tin tưởng nhất, thế mà lại ngu xuẩn đến thế, cố ý gây chuyện trong viện của bà.

"Lão phu nhân tha cho nô tì, ban đầu nô tì cũng không bày kế lên Hồ phu nhân, nô tì thấy Yến cơ kia lên mặt với ngài, khó chịu trong lòng mới nghĩ ra kế này, lại khiến lão phu nhân mất mặt, nô tì có đền cả mạng cũng không bù nổi."

Dù Hà Diệp đáng thương xin xỏ như thế nào, Ngô thị cũng chẳng dũa đi phần nào: "Đồ óc lợn, ngươi có biết đây là Thúy Lan viện không? Dù là Hồ Mi Nhi hay Yến Vũ Nhi, thì cũng là người của lão tam, sao ngươi lại ngu như thế? Uống công lão bà này tin ngươi, giờ nuôi ngươi cũng còn tác dụng gì nữa?"

Hà Diệp nghe được lời nói đầy hàm ý của Ngô thị, vội vàng dập đầu cầu xin: "Lão phu nhân hãy phạt nô tì đi, nô tì sẽ không oán câu nào hết, xin ngài đừng bán nô tì, nô tì xin cả đời hầu hạ ngài!"

Nha hoàn mắc lỗi trong phủ, hình phạt chỉ có đánh chết hoặc bán, nếu gặp được chủ tử khá nhân từ, đa số là đuổi khỏi phủ, nhưng những nha hoàn như thế, bình thường không ai chịu mua, sinh kế sau này sẽ là một vấn đề lớn.

Mà Hà Diệp, ả đi theo Ngô thị uy phong cỡ nào, khắp phủ đều phải nịnh bợ ả, ngay cả chủ tử không được sùng ái, ả cũng dám nói, nếu bị phạt, ả không tính nguyên.

Ngô thị đóng chặt mắt, thờ dài nói: "Hà Diệp, mấy trò khôn vặt của ngươi ta biết, nhưng ngươi là người đắc lực cạnh ta, ta cũng hi vọng ngươi an ổn, nhưng tính tình vương giả ngươi cũng biết đấy, chính ngươi không thể leo lên giường lại trút giận trên người Yến cơ, vốn đã không đứng, trước kia không có chuyện lớn, ta còn có thể nhắm một con mắt, nhưng lần này, vận xui đã đến, Hồ Mi Nhi là con người không dễ yên cho ai, giờ nàng ta lại có mang, ta phải cho nàng ta một câu trả lời hợp lý, nếu không e lúc lão tam về, sẽ nhăn mặt với người mẹ này, cho nên, ta không thể không phạt ngươi!"

Hà Diệp nhũn cả người, không biết Ngô thị phạt ả như thế nào, chỉ có thể dâng hoàng quỳ trên mặt đất chờ tuyên án.

"Việc hôm nay đều là ngươi bày lên, vậy liền giải quyết từ chỗ ngươi. Từ mai, ngươi đến Sướng Xuân Viên hầu hạ, cũng coi như là tâm ý của người bà là ta đây!"

"Lão phu nhân?!" Hà Diệp rùng mình, hình thức xử phạt này quá độc, Hồ Mi Nhi bị ngã là tại ả, ả đi chuyển này, còn không biết sẽ phải chịu tra tấn như thế nào!

"Đi đi, chức vụ của ngươi ta sẽ phân cho người khác, ngươi không cần nhiều lời, chỉ là, ngươi biết nên làm gì tiếp theo rồi đấy!"

Hà Diệp đã chết lặng, bất đắc dĩ gục đầu xuống, cuối cùng cũng hiểu dụng ý lão phu nhân phái nàng đi Sướng Xuân Viên, dù không cam nhưng không thể từ chối, không thì, cuộc sống ả còn thảm hơn.

- - - - -

Yến Vũ Nhi ngẩng đầu mà bước, lần đầu tiên không cần ngại trang, tâm trạng vô cùng thoải mái, từ nay về sau, nàng không cần oan mình nữa, dù sao người nên biết đều thấy cả rồi, mặc kệ là thật hay nhờ tác dụng kem che khuyết điểm, hiện giờ nàng có thể dùng khuôn mặt thật của mình trước mặt người đời.

Hỏi thăm xong, Yến Vũ Nhi mang theo Liễu Như đi tới đường cửa đông, nghe nói ở đây có nhà ở đang muốn bán, chủ nhà cần tiền gấp cho nên phải trả bằng tiền mặt, hai chủ tớ hài lòng đi đến, ngoài ý muốn nhận ra, nhà ở này cách quán rượu Vạn Khách Long có 100m.

Tuyệt lắm, nếu giao dịch thành công, nàng còn có thể giám sát hướng đi của Vạn Khách Long một cách đường đường chính chính, Mộ Dung Hoài cũng hết lý do kéo dài đưa tiền cho nàng.

Nhà có hai tầng, song mỗi phòng đều rất rộng, phía trước sát đường, có một cửa hàng khá lớn, sau sân nhà cũng rộng rãi, còn trồng hoa cỏ, Yến Vũ Nhi nghĩ, nếu trồng ít rau dưa, chắc cũng đủ cho nàng và Liễu Như ăn.

Mấy phòng trong nhà cũng tốt, năm sáu người ở chung cũng không đến nỗi.

Nếu chuyển ra khỏi phủ Dự vương thật, các nàng có thể buôn bán vài thứ như rau dưa, hơn nữa còn có thù lao chỗ Mộ Dung Hoài và tiền hoa hồng, cuộc sống cũng có thể nào nhiệt rục rồi.

Thương lượng một lúc, chủ nhà đồng ý bán với giá sáu trăm lượng bạc, Yến Vũ Nhi cảm khế ước mua nhà, cực kì phấn chấn.

Nàng sẽ giấu khế ước này trong nhà, không nếu bị người ta biết, sẽ lớn chuyện, nàng và Liễu Như tìm một nơi thích hợp, đào hố sâu, cẩn thận để khế ước mua nhà vào hòm rồi cho xuống đất lấp, dùng chân xóa sạch mọi dấu vết, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chủ tử, có phải em đang mơ không!" Liễu Như không thể tin vào mắt mình.

"Dĩ nhiên không rồi, em thử xem!" Yến Vũ Nhi xấu xa nhìn nàng.

"Thử cái gì?" Vừa dứt lời, Liễu Như đã đứng phắt dậy, "A, chủ tử, sao người bầu em?"

"Thế mới biết có mơ không chứ!" Yến Vũ Nhi nghiêng đầu, nghiêm trang nói: "Người ta nói lúc nằm mơ cơ thể sẽ không cảm giác được gì, em kêu lớn thế kia, dĩ nhiên đây là sự thật!"

"Chủ tử, làm gì có ai bắt nạt khác như người!" Liễu Như dậm chân, phản bác.

Hai chủ tớ quét nhà một lần, lần sau đến có thể ở lại nghỉ rồi. Làm xong, thời gian không còn sớm, hai người liền chạy gấp về vương phủ.

"Mệt quá đi, muốn nằm quá, cái gì cũng không lo, yên tĩnh ngủ một giấc!" Yến Vũ Nhi hưng phấn kêu, có nhà riêng, sau này nàng tự do rồi.

Song, nàng chẳng có cơ hội nào để ngủ, bởi vì, ở cửa hông vương phủ, nàng thấy một người nàng chẳng bao giờ muốn gặp - Hạ Lâm!

Hạ Lâm khoác lên mình bộ sa y hồng nhạt, nổi bật khuôn mặt trắng trẻo thập phần xinh đẹp, ánh mắt nàng luôn hàm chứa buồn bã, bất cứ lúc nào cũng có thể tranh thủ sự đồng tình của người khác, nhưng Yến Vũ Nhi là một nữ tử, nếu nàng là một nam nhân, thấy cảnh này, sợ sẽ thương tiếc một phen.

Thấy Yến Vũ Nhi, Hạ Lâm nhẹ nhàng cất bước, quy củ thi lễ: "Yến tỷ tỷ, Lâm Nhi mạo muội quấy rầy, không biết có hợp không?"

Này em gái, em biết là mạo muội, còn hỏi hợp không làm gì? Bà cô này giờ thân thể tàn tạ vì một lăm rồi, em đừng làm phiền bà cô này nữa!

Hạ Lâm thấy vẻ mặt nàng mệt mỏi, không tiếp lời mình, hơi xấu hổ. Nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói tiếp: "Nếu tỷ tỷ dạo phố mệt thì Lâm nhi cũng chỉ nói mấy câu thôi, xong sẽ đi ngay, làm phiền tỷ tỷ nhé."

Lời nàng ta rất khiêm tốn, Yến Vũ Nhi khó từ chối, đành kéo nàng ta đến chân tường, thân nhiên nói: "Hạ cô nương có chuyện gì thì nói đi."

Giờ nàng rất hối hận vì hôm ấy đã đẩy cửa ra, nếu không nàng sẽ không biết thân thể Hạ Lâm, chuyện của Bùi Chi Thường, giờ đã cùng thuyền với kẻ xấu này, e là không thoát thân nổi mất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Lật Bàn, Đấu Lật Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.